

Giới thiệu Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi

Cô là nữ chính trong truyện Đoạt Vợ nhưng lại có một số phận không tốt khi bắt gặp anh có tình yêu với một người đàn bà khác và cô đã phải tự sát bằng cách nhảy lầu...

Anh trai của nữ chính, một con người quyền lực trong xã hội. Một tên thông minh đã vô tình mò được sự thật về cái chết của em gái mình và anh liền đem lòng hận thù của mình nhắm vào đứa con gái mà đã lấy đi mạng sống của em gái một cách trung gian...

Quyền lực của anh đã biến cô trở thành người phụ nữ của riêng mình. Sự trả thù mà anh đã nuôi trong lòng bấy lâu nay đã chín mùi, thời cơ đã đến. Thời khắc trả thù cho em gái bắt đầu!!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nguyên nhân

Giữa trưa mùa hè, gió hiu hiu thổi tới, bầu không khí tràn đầy mùi hương của hoa sơn chi, thấm vào ruột gan.

Lúc này, là giờ ngủ trưa của cô nhi viện, nên khắp nơi đều vô cùng yên tĩnh.

Cửa phòng ký túc xá, bị kéo ra một khe hở, một cái đầu nhỏ nhắn nhô từ bên trong ra ngoài thăm dò, là một cô gái nhỏ, bộ dạng khoảng chừng 10 tuổi, để đầu nằm vô cùng đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc, tròn mắt đen nhánh tỏa sáng, cô bé nhìn thấy bên ngoài không có ai, lặng lẽ đi ra, nhanh chóng xuyên qua sân trước, chạy tới sân sau.

Dưới tàng cây sơn chi, có một cậu bé gầy gò đang ngồi, đôi mắt xanh thăm thẳm, nước da xinh xắn giống như hoa, cậu bé cúi đầu, bộ dạng hình như có chút không vui.

Cô gái nhỏ lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cậu, dùng sức hít một hơi, khoa trương kêu lên: "Oa...thơm quá."

"Nghe nói có người muốn đến nhận nuôi một bé gái, nói không chừng em có cơ hội có thể rời khỏi đây." Cậu bé nói xong, đôi mắt hơi buồn bã.

Cô gái nhỏ nhìn ra tâm tư của cậu, rất nghĩa khí vỗ vai cậu bé: "Anh yên tâm đi, nếu anh không được nhận nuôi trước, em sẽ ở cùng anh, đây là lời hứa của chúng ta..."

Sau khi cậu bé nghe xong, nở nụ cười vui vẻ, khuôn mặt giống như sương sớm, đẹp đến nỗi làm cho tim người ta đập mạnh.

Trên đường đất lồi lõm bên ngoài viện, một chiếc xe màu đen dài loạng choạng từ xa chạy đến, dừng ở ngoài cửa.

Tài xế bước xuống mở cửa xe: "Thiếu gia, đã đến nơi."

"Ừ..." Người bên trong xe lên tiếng, bước ra khỏi xe, là một thiếu niên khoảng chừng 17 tuổi, mặc áo sơ mi màu trắng, phía trên sống mũi là cặp kính mắt màu trà, dáng người cao lớn rắn rỏi, tóc đen như mực tung bay tự nhiên, ngũ quan vô cùng đẹp đẽ, môi mỏng, mềm mại trơn bóng, quần áo đơn giản, nhưng không che giấu được sự cao quý.

Anh im lặng đi vào phía trong.

Trong đại sảnh.

Người thiếu niên tháo mắt kính xuống rồi tùy ý móc trước ngực, anh không chút để ý đến đứa bé đứng trước mặt anh, những đứa bé này là mang ra cho anh lựa chọn, ra sức mỉm cười với anh, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, tôn nghiêm và kiêu ngạo lúc này đều không quan trọng, bọn chúng đang chờ được thương xót và cứu vớt, nếu được lựa chọn, sau này sẽ không cần phải chịu khổ.

Khi tầm mắt của anh vô tình lướt qua người một cô bé, thì bị dây chuyền hồ lô bạch ngọc trước ngực cô bé hấp dẫn, anh nhẹ nhàng cầm lấy, cuộn đến phần đuôi.

"Đây là của cô sao?" Anh mở miệng hỏi.

Cô bé nhìn anh trai xinh đẹp trước mắt, dùng sức gật đầu: "Vâng". Cô bé không dám nói không phải, vì sợ nói, anh sẽ không chọn cô, thực ra cô đang nói dối, cái này là cô vừa mới nhặt được ngoài sân.

Thiếu niên im lặng một lúc, quay đầu nói với viện trưởng: "Chọn cô bé này."

Trong mắt của những đứa trẻ khác đều là sự ghen tị, cô bé này đã trở thành người may mắn, cô bé sẽ được dẫn đi khỏi nơi đổ nát này.

Cô gái nhỏ đứng ở sân sau chơi đùa, sờ vào cỏ, phía trên đã trống không: "A, không xong, dây chuyền của mình không thấy đâu nữa, nhất định là vừa rồi chạy quá nhanh nên đã làm rớt."

Cô gái nhỏ vội vàng đứng dậy chạy về phía trước, vừa cúi đầu, vừa tìm kiếm mọi góc ngách, đột nhiên, cô đụng vào một bức tường thịt.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt đẹp đẽ, đôi mắt thâm thúy, giống như ngôi sao lóe sáng trên bầu trời, cô nghe tim mình đập rất nhanh, chỉ ngẩn người nhìn anh, quên cả hô hấp.

Nhìn cô gái nhỏ thô lỗ lao vào trong lòng anh này, khóe miệng anh không khỏi cong lên, đây là sau khi ba mẹ anh qua đời, lần đầu tiên anh cười, anh đưa tay xoa tóc cô: "Đừng chạy lung tung, phải cẩn thận..."

Viện trưởng kéo cô ra, gấp giọng giải thích với anh: "Thật xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, cậu đừng trách nó."

"Không sao!" Bên cạnh anh dắt theo cô bé được chọn, đi ra ngoài.

Cô gái nhỏ nhìn theo bóng lưng của anh, cho đến khi mắt hút mới thôi, một khắc rung động vừa rồi, còn sót lại ở đáy lòng cô, cùng cô lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô đáng giá bao nhiêu tiền!

Ban đêm, trăng lạnh như nước.

Trong phòng khách nhỏ bố trí vô cùng ấm áp, xô pha màu vàng nhạt cùng với giấy dán tường hoa nhỏ màu trắng tạo nên không gian nữ tính lịch sự và nho nhã.

Lúc này, trên xô pha có một cô gái đang ngồi, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ, mái tóc đen dài đến eo, giống như một loại tơ lụa hảo hạng, trên người mặc bộ đồ ngủ màu tím, làn da vốn đã trắng, lúc này càng tôn lên vẻ mịn màng.

Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông quỳ gối trước mặt, cổ giữ vững hơi thở.

Dần dần, trong đôi mắt xinh đẹp mờ mịt sương mù: "Anh nói lại lần nữa xem?"

Giọng nói rất nhẹ, giống như khẽ đụng sẽ vỡ tan.

Ngụy Thu Hàn cúi đầu, áy náy không dám nhìn thẳng vào mặt cô, hai tay rù xuống hai bên hông, nắm chặt thành quyền, giống như muốn đâm thủng vào da thịt: "Xin lỗi tiểu Tịch, kiếp này, chỉ có một lần này, xin em hãy giúp anh, được không?"

Nước mắt của Mặc Tiểu Tịch nhẹ nhàng lăn qua hai má, lách tách, không tiếng động rơi xuống trên mu bàn tay, hết giọt này đến giọt khác lạnh thấu lòng cô.

Giống như có một thứ gì đó, đang từ từ vỡ vụn.

Bầu không khí, đã giảm xuống mức đóng băng.

Cô ngẩng đầu lên, cố gắng hít một hơi thật sâu, hỏi dò: "Nếu em nói, em không giúp anh."

Ngụy Thu Hàn đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt phượng hẹp dài lóe lên một chút tàn nhẫn: "Em nhất định phải giúp anh, mấy năm qua, anh tạo điều kiện cho em ra nước ngoài du học, mua nhà cửa cho em, chẳng lẽ em thật sự nhẫn tâm trơ mắt nhìn Ngụy thị bị sụp đổ sao? Nếu em thật lòng yêu anh, em nhất định phải giúp anh, xem như là trả nợ cho bản thân."

"Trả nợ!" Giống như một tảng đá khổng lồ từ trên cao rớt xuống, cô đã bị đập tan từng mảnh, Mặc Tiểu Tịch ngẩn người ngồi đó, vốn muốn đánh anh, muốn hỏi ngược lại anh, anh có thật lòng yêu cô hay không, nhưng lúc này điều đó đã không còn tác dụng nữa, khi tình yêu trở thành một món nợ cần phải trả, thì cô còn gì để nói.

Cô nghĩ đến ngày mai cô sẽ kết hôn với anh, nghĩ đến chiếc áo cô dâu trắng như tuyết đang treo ở trong phòng ngủ, phía trên phủ đầy ren mà cô hằng mơ mộng, còn có tình yêu.

Không khí xung quanh trở nên mỏng manh, hô hấp có chút khó khăn.

"Tiểu Tịch..." Ngụy Thu Hàn cẩn thận gọi tên cô, bởi vì cô trong suốt giống như sắp biến mất, anh muốn bắt lấy, lại sợ sau khi đụng vào, cô sẽ giống như bột biển tan đi.

Thật lâu sau đó...

"Bao nhiêu tiền?" Mặc Tiểu Tịch đột nhiên nở nụ cười, vẻ thuần khiết đẹp để làm cho người ta sợ hãi.

"..."

"Nói, là buôn bán cơ mật, không thể tiết lộ sao? Nhưng, tôi muốn biết Mặc Tiểu Tịch tôi rốt cuộc có thể đáng giá bao nhiêu tiền, 100 vạn? 1000 vạn? hay 1 tỷ?"

"Anh xin em đừng nói nữa." Ngụy Thu Hàn khở sở nắm lấy tóc, giống như muốn kéo xuống cả da đầu.

"Đã coi tôi giống như một kỹ nữ để cho người đàn ông khác mua, anh cần gì phải khó mở miệng." Giọng của Mặc Tiểu Tịch đột nhiên cao lên, trở nên sắc bén mà thê lương, người so với bất kỳ ai còn khát vọng đạt được hạnh phúc và ấm áp hơn, tại sao ở lúc có thể đụng đến, lại thu tay về.

Hóa ra, đây cũng chỉ là ảo ảnh, giống như hút đi hết hơi sức toàn thân, trong giây lát, cô từ trong tức giận tột cùng mất đi sinh mạng, khô héo thành tro bụi.

Ngụy Thu Hàn từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, hai mắt nhắm lại, thậm chí so với cô còn im lặng hơn.

Sau 10 phút, Mặc Tiểu Tịch cảm thấy đầu có chút choáng váng, cảnh vật trước mắt cũng xoay vòng vòng, tại sao lại như vậy, cô nhìn về phía ly nước trái cây trên bàn, nhớ đến vừa rồi anh cho cô uống, anh hạ được!

"Anh thật bỉ ổi." Cô kinh sợ nhìn anh, ngay sau đó, vòng xoáy màu đen xanh chóng bao phủ hết ánh sáng.

Nhìn cô gãi ngứa trên xô pha, Ngụy Thu Hàn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, cô luôn thuần khiết như vậy, không nhiễm một hạt bụi nào, cô vô cùng hoàn mỹ, vốn nên thuộc về anh.

Trong một khắc, anh đã bị dao động, anh muốn buông xuống mọi thứ, vứt bỏ tất cả, chỉ cần có thể nắm chặt tay cô.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, đánh tan sự dao động của anh, anh biết là ai gọi đến, nhắc máy lên, đặt ở bên tai, trong ống nghe truyền đến giọng nói từ tính mà lạnh lùng của một người đàn ông: "Ngụy tổng, quá thời hạn là không tiếp..."

Ngụy Thu Hàn chịu đựng khổ sở, cúp điện thoại, cuối cùng thứ anh không thể mất, vẫn là sự nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Một đêm giày vò!

Mặc Tiểu Tịch mộng lung tỉnh lại, ánh mắt mờ mịt nhìn trần nhà, đầu nặng trĩu, cô đang ở đâu?

Muốn dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể, đột nhiên có người đi tới, ánh sáng trước mắt yếu đi, bị một bóng người cao lớn che khuất, mùi thuốc lá phả vào mặt, trong đó pha lẫn với một mùi hương thơm mát.

Trong đầu thoáng qua một nỗi sợ hãi, cô vội vàng lấy tay đẩy ra, đôi môi lạnh như băng đã bao phủ lên môi cô, bá đạo cạy mở, thúc ép cô phải dây dưa với anh ta, cơ thể cũng bị áp chế, hơi thở nam tính dày đặc trong nháy mắt bao phủ các giác quan của cô, mạnh mẽ và hiên ngang.

Cô vận vẹo, quấy đạp đôi chân, dùng móng tay ra sức cào lên lưng anh ta.

Hai tay bị kiềm chế, đầu gối bị bấp đùi khỏe mạnh áp trụ, áo ngủ bị thô lỗ xé rách biến thành từng mảnh vụn, ném trên mặt đất.

Cảm nhận được quần bị kéo xuống, Mặc Tiểu Tịch vô cùng sợ hãi, càng vùng vẫy kịch liệt hơn: "Ư..." Cô dùng hết sức lực muốn tránh khỏi môi anh ta, tay anh ta, nhưng sức lực của anh ta quá lớn, cô không có cơ hội chiến thắng.

Da thịt giống như gổm sứ trơn bóng lộ ra ngoài không khí, trước ngực nở rộ giống như đóa hoa anh đào.

Tại lúc cô đang thiếu không khí, đôi môi đã được giải thoát, nhưng chuyện xảy ra một giây sau đó càng đáng sợ hơn.

Cô bị dọa đến ngây người, cô chưa từng trải qua chuyện như vậy, sợ hãi lùi về phía sau: "Không..., không cần."

Anh ta nắm lấy eo cô, dùng sức đi vào nơi chật hẹp của cô.

"A..." Cơ thể giống như liên tiếp bị chặt đi chân tay, đau đớn làm cô suýt ngất đi, tiếng hét chói tai cuối cùng cũng thay dần thành tiếng nỉ non vô lực, tay siết chặt drap trải giường, cả người run lẩy bẩy giống như tơ liễu.

Anh ta không quan tâm đến sự đau đớn của cô, ở trong cơ thể cô điên cuồng chạy nước rút, cả người cô chỉ có thể ở trong trạng thái thụ động bị kích thích, mãi đến khi ngất đi.

Anh ta không vì vậy mà buông tha cho cô, vẫn ở trong cơ thể cô tùy ý rong ruổi, cho đến lúc này, ngay cả mặt anh ta cô cũng không thấy rõ, chỉ biết anh ta vô cùng phần nộ, giống như một con dã thú, muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Tỉnh dậy, lại ngất đi.

Một lần lại một lần, từ nửa đêm cho đến bình minh, không hề dừng lại.

Ánh mặt trời chói lọi chiếu vào mắt cô, cô mệt mỏi mở mắt ra, vừa mở mắt, thì nhìn thấy có một người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

Giữa ngón tay anh ta đang kẹp một miếng thuốc, làn khói lượn lờ xung quanh, gương mặt vô cùng đẹp trai, đường nét giống như tượng điêu khắc hoàn mỹ, ngồi bất động ở đó, tựa như tác phẩm nghệ thuật quý báu, hai hàng lông mi dài rậm, đôi mắt thâm thúy hẹp dài lạnh như băng, làn môi mỏng quyến rũ, khói trắng lượn lờ từ bên trong bật ra.

Ngón tay thon dài đưa về phía chiếc gạt tàn trên giường bùng ra tàn thuốc, sau khi anh nhìn thấy cô đã tỉnh, đôi mắt đen nhánh nhìn lướt qua cô, mang theo sự khinh miệt: "Đã tỉnh rồi à?"

Mặc Tiểu Tịch khẽ động dậy, đau đớn giữa hai chân truyền đến làm cô nhớ lại những chuyện đã xảy ra, tức giận giống như cỏ dại sinh trưởng tốt, trong nháy mắt bộc phát: "Tên khốn nạn này, khốn nạn..." Cô cầm chiếc gối lên, đánh vào người anh, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận, lần đầu tiên của cô đã cứ như vậy mà mất đi.

Tập Bác Niên bắt lấy cổ tay cô, đoạt đi chiếc gối, vứt qua một bên, nở nụ cười chế giễu: "Sao, cô đã quên là người đàn ông của cô đã bán cô cho tôi sao, 20 tỷ, thật sự là một con gà có giá rất đắt."

Anh nhìn cảnh xuân của cô, ý cười trong đáy mắt đầy vẻ châm chọc.

Tiếng của Mặc Tiểu Tịch đã mất đi trong nháy mắt, đầu tóc lộn xộn ngầy ngốc ngồi đó, mặc cho anh nắm lấy cổ tay nhỏ bé yếu ớt của mình, giống như một kẻ điên, cúi đầu, nở nụ cười thê lương.

Đúng vậy, sao cô lại quên, Ngụy Thu Hân bán cô, xem cô giống như một món hàng hóa, hoặc là một con chó, con mèo.

Địa ngục và thiên đường gần đến mức đưa tay là có thể đụng tới.

"Không có gì để nói phải không?" Tập Bác Niên lạnh lùng mở miệng, hài lòng nhìn dáng vẻ khổ sở của cô, trong mắt chứa sự hưng phấn và sáng khoái, đây là báo ứng.

Anh sẽ không quan tâm đến sự đáng thương của cô, bởi vì hiện tại anh hận không thể kết thúc mạng sống của cô, nhưng giết đi thật sự quá tiện nghi cho cô, anh còn rất nhiều tiết mục hay đang chờ cô, nắm lấy cổ tay cô, anh ra sức kiềm nén tức giận, nở nụ cười nói: "Bây giờ, cô nên đến lễ đường rồi."

Mặc Tiểu Tịch hơi ngạc nhiên, lâm bẫm tự nói với bản thân: "Lễ đường? Hôn lễ của tôi còn sao?"

"Còn, đương nhiên còn, cô nhất định phải đến." Tập Bác Niên kéo cô xuống giường, đẩy đến trước gương, giống như người tình, vuốt ve cổ của cô nói: "Xem này, đường cong rất đẹp." ngón tay đi đến đâu, bên trên đều là dấu hôn nhìn thấy mà giật mình.

Từng đốm một, giống như dấu ấn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đến lễ đường!

Cơ thể của Mặc Tiểu Tịch lao đảo, nội tâm hoàn toàn tĩnh mịch.

"Đây là quà mừng tôi tặng cho hai người, mang theo đi tìm chú rể, dù sao hôm nay tôi cũng được mời làm khách, lát nữa tôi sẽ tự mình đưa em đi." Tập Bác Niên nở nụ cười lạnh, giống như có thể đóng băng cô.

Lát sau, có nhà tạo mẫu chuyên nghiệp đến thay áo cưới lộng lẫy cho cô, mái tóc dài được vấn lên, khuôn mặt trang điểm vô cùng tinh xảo.

Vẻ đẹp của cô làm cho mọi người không nhận được tán thưởng, nhưng đôi mắt cô lại trống rỗng, giống như một vũng nước đọng, u tối buồn bã, không nhìn thấy sự dao động.

Cô im lặng ngồi đó, dường như đang suy nghĩ tìm lối thoát.

10h sáng, là giờ cử hành hôn lễ.

Những quan khách được mời sôi nổi đi vào, kỳ lạ là bên ngoài không hiểu sao có rất nhiều phóng viên đến, tuy Ngụy gia ở chỗ này có danh tiếng không nhỏ, nhưng cũng không đến mức khiến cho phóng viên coi trọng như vậy.

Ngụy Thu Hàn mất hồn đứng bên trong lễ đường, anh ta mặc bộ lễ phục màu trắng, giống như một vị hoàng tử khôi ngô tuấn tú, đêm qua, cả đêm anh ta không ngủ, lục phủ ngũ tạng xoắn lại với nhau đau đớn, mỗi một giây đều vô cùng gian nan, vì để Tập Bác Niên mang công trình tặng cho anh ta, anh ta bất lực tự dâng người phụ nữ của mình lên giường của hắn.

Anh ta biết rõ mục đích của Tập Bác Niên, nhưng có một số chuyện xảy ra trước đó, đã không cách nào vẫn hồi.

9h50', một chiếc xe màu bạc khí thế hùng hổ từ phía xa chạy đến, trên bãi cỏ bên ngoài lễ đường, cửa xe mở ra, Tập Bác Niên mặc một bộ Tây trang màu đen kéo Mặc Tiểu Tịch mỉm cười đi vào lễ đường.

Dấu hôn đỏ tươi dưới ánh mặt trời tựa như có thể nở ra máu.

Phóng viên vốn đang suy đoán rốt cuộc là có sự kiện lớn gì, nhìn thấy cảnh này, tất cả đều vô cùng hưng phấn, nếu bọn họ không lầm, người đang nắm tay cô dâu chính là tổng giám đốc Tập thị Tập Bác Niên, trực giác nhạy bén nói cho họ biết, đây là một trong những vụ bê bối đặc sắc nhất.

"Tập tiên sinh, cô dâu có quan hệ gì với ngài, tại sao lại do ngài đưa cô ấy đến?"

"Dấu hôn trên người của cô dâu, có phải là do Tập tiên sinh tạo ra hay không?"

"Mục đích hôm nay ngài đến là muốn khiêu chiến đoạt vợ với Ngụy tiên sinh sao?"

Đối mặt với câu hỏi của phóng viên, Tập Bác Niên chỉ cười nhạt, không hề trả lời lại, nhưng sự mờ ám này, vừa lúc khiến cho phóng viên có cơ hội tốt để thổi phồng sự việc.

Những người bên trong lễ đường cũng bị tiếng ồn ĩ bên ngoài thu hút tầm nhìn, không thấy thì không sao, nhưng vừa thấy, đã làm cho tất cả mọi người chấn động, ba mẹ của Ngụy Thu Hàn thiếu chút nữa thở không nổi, sở dĩ vẫn cố chịu đựng, là vì bọn họ cũng biết lý do trong đó, nhưng không ngờ Tập Bác Niên lại khinh người quá đáng như vậy.

Dưới con mắt của mọi người, Tập Bác Niên trắng trợn đưa Mặc Tiểu Tịch đến trước mặt Ngụy Thu Hàn.

"Ngụy tổng, đây là ngày vui, sao để mặt khối coi như vậy, hôm qua tôi đã giúp anh nghiệm qua, quả thực rất tốt, anh có thể yên tâm mà lấy về." Tập Bác Niên chế giễu, nụ cười của anh so với ánh mặt trời còn xán lạn hơn, nhàn nhã bước qua một bên, ngồi xuống dự hôn lễ.

Lòng ngực của Ngụy Thu Hàn thắt chặt, trái tim đau đớn giống như muốn vỡ ra, anh ta muốn giết Tập Bác Niên.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp và ngượng ngùng của Mặc Tiểu Tịch, từ cổ đến ngực đều phủ đầy dấu hôn, đã có thể tưởng tượng ra được mức độ kịch liệt của đêm qua, anh ta kiềm nén đau đớn dâng lên trong lòng, nhẹ nhàng kéo lấy tay cô, đứng đối diện với cha sứ và nói: "Có thể bắt đầu."

Cha sứ cười lúng túng, đọc lời thề, Ngụy Thu Hàn không suy nghĩ đã nói tôi bằng lòng, anh mắc nợ cô, sau này, anh sẽ yêu thương cô thật nhiều.

Nhưng lúc hỏi Mặc Tiểu Tịch, cô lại không có phản ứng, cha sứ đành phải hỏi lại lần nữa.

"Mặc tiểu thư, cô nguyện ý lấy Ngụy tiên sinh làm chồng không, bất luận nghèo khổ hay giàu có, khỏe mạnh hay bệnh tật, cũng đều không rời bỏ, bên nhau cả đời, cô nguyện ý không?"

Đôi mắt của Mặc Tiểu Tịch vẫn đờ đẫn như cũ, nhưng khi cô nghe thấy lời nói của cha sứ, khóe môi hơi giật giật, nhẹ nhàng nói ra ba chữ!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bị trói lên máy bay!

"Tôi mất rồi." Từ trong miệng của Mặc Tiểu Tích yên lặng bật ra.

Cha sứ ngăn người, không biết nên nói tiếp thế nào cho phải, bởi vì ông không hiểu ý nghĩa trong lời nói của cô, quan khách bàn tán to nhỏ, đáng vẻ của Tập Bác Niên hình như vô cùng hứng thú với câu trả lời của cô, có phần ngoài dự liệu của anh.

Khuôn mặt tuấn tú của Ngụy Thu Hàn trong nháy mắt đã trắng bệch, huyết áp tụt xuống, bởi vì anh ta hiểu được lời nói của cô, anh ta hiểu được.

"Tiểu Tích, cho anh thêm một cơ hội nữa được không, anh thật sự yêu em, cầu xin em, tha thứ cho anh một lần, cả đời này anh sẽ yêu thương em gấp bội." Anh ta dùng sức nắm lấy tay cô, căng thẳng đến nói năng lộn xộn, sợ một giây sau, cô sẽ rời bỏ anh ta mãi mãi.

"Yêu?" Mặc Tiểu Tích giống như đang nghe truyện cười, lộ ra vẻ mặt coi thường, sau khi bán cô, còn ở đây không biết xấu hổ mà nói yêu cô, cô thật sự rất muốn xé rách bộ mặt giả nhân giả nghĩa này, nhưng mà, cô không thể, một lần sau cùng, cô không nghĩ sẽ mang chuyện xấu của anh ta ra ánh sáng, dẫn đến thân bại danh liệt, cho dù anh ta có tàn nhẫn bao nhiêu, nhưng cũng từng cho cô ân huệ, cô không thể nào quên, sự tốt đẹp để lại trong trí nhớ, cô cũng không muốn làm hoen ố.

Cô rút tay mình về: "Thật xin lỗi, nhưng tôi không yêu anh."

"Không..., không thể nào, Mặc Tiểu Tích, em hận anh đúng không, em hận anh mang em..."

Mặc Tiểu Tích giơ tay lên cho anh ta một cái tát, cũng thuận lợi ngắt đi lời nói của anh ta: "Sao lại là hận, là tội nợ anh mới đúng, tôi vốn là một cô nhi, anh cho tôi đi du học, mua nhà cửa cho tôi, tôi cùng anh diễn đến đây cũng đủ rồi, tôi thật sự không diễn nổi nữa, gả cho anh, tôi không làm được." Nói xong lời nói cuối cùng, cô cắn chặt môi, ổn định lại cảm xúc của mình.

Ngụy Thu Hàn không còn để ý mình có mất thể diện hay không, bước lên ôm lấy cô, không chịu buông tay: "Em không thể bỏ đi, anh biết em yêu anh, em yêu anh."

Anh ta giống như một đứa bé yếu đuối, nước mắt nóng hổi như thiêu đốt vai cô.

Mặc Tiểu Tích nhìn xuống khổ sở trong lòng, dùng sức đẩy anh ta ra và nói: "Xin lỗi, tôi không thể diễn trọn bộ với anh."

Hít vào một hơi thật sâu, cô xoay người đi tới trước mặt Tập Bác Niên, mỉm cười như hoa nở rộ: "Anh yêu, cảm ơn anh hôm nay đã đi cùng em đến đây, đi thôi, đừng để mất mặt nữa." Mấy chữ sau cùng đó, cô nói vô cùng to và rõ.

Về mặt của Tập Bác Niên cũng không quá ngạc nhiên, nhưng bên trong đôi mắt lại tích tụ một chút phẫn nộ, người phụ nữ này, có lẽ vẫn chưa biết kết cục khi chọc giận anh.

Ánh mắt của anh và cô giao nhau trong không khí, yêu và hận mãnh liệt, vừa bắt đầu mở màn.

Tập Bác Niên đột nhiên mỉm cười đứng lên: "Cũng đúng! Để bồi thường cho em mất đi một người chồng, anh dẫn em đi nghỉ mát, chỗ đó ít người đến, chúng ta có thể thỏa sức chơi đùa." Nói xong, lấy tốc độ sét đánh cúi người hôn xuống đôi môi đỏ mọng của cô.

Sau nhiều tiếng hít không khí, là sự tĩnh lặng tạm thời, tiếp theo bốn phía đều là tiếng phi báng chửi rủa cô.

Anh rời khỏi đôi môi cô, cắn lên vành tai cô và cười thâm hiểm "Bảo bối, em nhất định phải chết!"

Mặc Tiểu Tích đẩy anh ra, không sợ hãi mà nở nụ cười, thờ ơ với những lời khinh bỉ, chửi rủa của người khác, ngẩng đầu, dùng dáng vẻ kiêu ngạo đi ra ngoài.

Tập Bác Niên đuổi theo cô, cánh tay thon dài ôm cô vào trong ngực: "Em không đợi tôi, là muốn lén lút chạy trốn sao?" Anh cười bên ngoài nhưng bên trong không cười, lực của cánh tay đột nhiên tăng lên.

Mặc Tiểu Tích cắn hận nhìn anh, nhưng chỉ có thể tùy ý để anh kéo ra khỏi lễ đường.

Trên bầu trời, đột nhiên có tiếng vang, một chiếc trực thăng bay về phía bọn họ, sau đó đáp xuống bên cạnh hai người.

"Khốn nạn, anh buông ra, anh muốn dẫn tôi đi đâu?" Mặc Tiểu Tích tức giận mắng anh, nếu không phải phía sau còn có phóng viên, cô sẽ không bó tay hết cách như vậy.

"Xuyt..., nhỏ tiếng một chút, đã diễn hơn nửa trận đường, đừng để cuối cùng bị đổ sông đổ biển." Tập Bác Niên nắm chặt eo cô, ép lên máy bay.

Trong lễ đường, Ngụy Thu Hàn giống như người điên chạy như bay ra ngoài, chặn đường đi của bọn họ lại, kéo lấy tay của Mặc Tiểu Tích: "Không được đi với anh ta, em là vợ của anh, em là của anh, Tập Bác Niên, cái gì tôi cũng không cần, không cần, giao dịch kết thúc."

Đến bây giờ anh ta mới tỉnh ngộ, mất đi cô, mới là chuyện đáng sợ nhất.

Mặc Tiểu Tích nhìn bộ dạng này của Ngụy Thu Hàn, trong lòng tràn đầy đau thương, nhưng người tạo ra kết quả này, không phải cũng là anh ta sao.

"Ngụy tổng, một khi trò chơi đã bắt đầu, thì không có cách nào kết thúc, muốn đoạt vợ trở về, không bằng trước tiên hãy đoán xem tôi sẽ dẫn cô ta đi

đầu, phé vật." Tập Bác Niên kéo tay anh ta ra, một cước đá anh ta té xuống mặt đất.

"Hàn..." Mặc Tiểu Tích lo lắng muốn bước lên đỡ anh, nhưng lại bị Tập Bác Niên ném lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ở trên biển

Máy bay rời khỏi mặt đất, trong nháy mắt đã bay lên 2m.

Ngụy Thu Hàn từ trên mặt đất đứng dậy, đuổi theo máy bay: "Tập Bác Niên, anh trả tiểu Tích lại cho tôi, anh không thể dẫn cô ấy đi, trả lại cho tôi..." Anh ta điên cuồng la hét, mất đi người yêu, thì ra là đau đớn như vậy, từng cho rằng sự nghiệp là quan trọng nhất, bỗng nhiên cảm thấy không còn ý nghĩa nữa.

Mặc Tiểu Tích ghé vào cửa sổ, nhìn xuống dưới, những sự vật trước mắt từ từ nhỏ đi, nhìn thấy Ngụy Thu Hàn khổ sở như vậy, trong lòng cô xuất hiện đủ thứ hương vị, nên hận hay là nên thương xót cho anh ta đây, là anh ta tự mình mua dây buộc mình, huỷ hoại tương lai vốn rất tốt đẹp của bọn họ.

Hạnh phúc giống như thủy tinh, đã vỡ, thì không có cách nào ráp lại với nhau.

"Ồ kia..., nhìn người đàn ông em yêu đau khổ như vậy, không phải lòng em cũng đau như cắt đó chứ?" Tập Bác Niên phóng đống ngồi ở bên cạnh, giọng nói pha lẫn sự chế giễu và hoài nghi.

"Anh thả tôi xuống..." Mặc Tiểu Tích mở cửa khoang, quay lại, tức giận hét lớn với Tập Bác Niên.

Tập Bác Niên quay mặt về phía cô, trong mắt chứa đầy ác ý: "Em muốn xuống thật không? Cũng không phải là không được, mở cửa khoang máy bay ra, cho em nhảy xuống được không? Dùng cái chết trở về biểu đạt tình yêu với anh ta."

Mặc Tiểu Tích kiên nghị mím môi: "Được! Anh mở ra tôi sẽ nhảy!"

"Ha ha..." Tập Bác Niên cười gương, đột nhiên nảy sinh ác ý kéo lấy cánh tay cô, đưa đến trước mặt mình, đẩy mắt hừng hực lửa giận: "Sao phải như vậy vì một người đàn ông ngay cả đồ bỏ đi cũng không bằng, em muốn nhảy xuống chết vì anh ta, đáng sao?"

Trong mắt anh đột nhiên tràn đầy vẻ đau đớn, tức giận trộn lẫn với thù hận, làm cho cô thoáng chốc ngây dại.

"Đánh bóng con mắt của em lại rồi nhìn cho thật tốt, vì một công trình mà anh ta có thể bán em, ánh mắt của phụ nữ các người, chẳng lẽ mù hết rồi sao, thật sự ngu đến có thể nhảy xuống sao, trả lời tôi."

Anh chăm chú nhìn cô, dường như đang hỏi cô, cũng giống như đang hỏi một người khác, sự giận dữ này khó có thể đè xuống đau thương.

Mặc Tiểu Tích bị anh gào thét có chút hoảng sợ: "Anh...anh làm rồi, tôi muốn xuống máy bay không phải bởi vì anh ta, mà là, anh không có tư cách dẫn tôi đi, tôi và Ngụy Thu Hàn đã không còn bất cứ quan hệ gì, tôi cũng không phải là vật trao đổi của các người, ân oán giữa các người, không liên quan đến tôi."

Tập Bác Niên thu lại sự giận dữ, đôi mắt sắc bén giống như mũi tên: "Hừ, đừng nghĩ em làm vậy là có thể không liên quan đến em, một tuần trước em và anh ta đã đi đăng ký kết hôn, hôn lễ bất quá chỉ là hình thức bên ngoài, nên về mặt pháp luật, tôi còn phải gọi em một tiếng Ngụy phu nhân."

Anh vốn tưởng rằng sáng nay là cô bị thương quá mức, mới để anh tùy ý dẫn đến lễ đường, thì ra cô đã sớm có kế hoạch, mang toàn bộ lỗi lầm ôm lên người mình, bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng cho Ngụy Thu Hàn, còn mình thì bị mọi người mắng là dâm phụ, người phụ nữ ngu ngốc, thật sự không có thuốc nào cứu chữa, giống như em gái của anh, vì người đàn ông của cô không yêu, mà tự mình kết thúc sinh mạng.

Nghĩ đến đây, anh không thể bỏ qua cho người khởi xướng trước mắt, nợ máu cuối cùng phải trả bằng máu.

Mặc Tiểu Tích cố gắng giữ bình tĩnh: "Anh nói đúng, tôi và anh ta đã đăng ký kết hôn, nhưng cũng như anh nói, thứ đàn ông rác rưởi như vậy, không cần cũng được, anh thả tôi xuống máy bay, tôi sẽ lập tức ly hôn với anh ta."

"Hừ..." Tập Bác Niên quý dị cười lạnh: "Trò chơi còn chưa chơi đến phần đặc sắc, đã muốn rút lui rồi sao? Đừng nằm mơ, nếu xương cốt thật sự cứng như vậy, em đừng ngại có thể thử xem, làm thế nào để tự mình chết thoải mái."

Anh buông cô ra, chỉnh lại vết nhăn trên cổ tay áo.

Mặc Tiểu Tích im lặng ngồi ở bên cạnh, không tiếp tục tranh cãi với anh nữa, máy bay đã bay lên mây, ai lại muốn đi tìm đường chết.

Đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ yên tĩnh lại, mới cảm thấy đáng sợ, giống như chạy cự li dài, lúc chạy thì trong đầu luôn nghĩ phải chống đỡ đến cùng, sau khi dừng lại, mới cảm thấy tất cả các bộ phận trong cơ thể đều đang đau đớn.

Cô cảm thấy mệt mỏi quá, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu.

Màn đêm buông xuống.

"U..." Không biết đã ngủ bao lâu, Mặc Tiểu Tích mở mắt ra, phát hiện mình đang ngủ trên giường, xung quanh đều vô cùng yên tĩnh, không tìm thấy tên khốn khiếp kia.

Từ trên giường đứng dậy, áo cưới trên người đã được đổi, đây là đâu, cô nhìn quanh phòng một vòng, đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Biển cả mênh mông xanh thẳm, giống như một bức hình phong cảnh đẹp nhất, phản chiếu ở trong đáy mắt cô.

Nói vậy, bây giờ cô đang ở trên thuyền, xoay người đi ra khỏi phòng, đi tới trên boong thuyền, nhìn thấy Tập Bác Niên đứng ở đầu thuyền, gió biển thổi bay những sợi tóc đen nhánh của anh, vẻ đẹp tràn đầy ngang ngược, làm cho người ta không thể rời mắt.

Đồ xấu xa! Khốn nạn!

Nếu đây anh xuống biển, là có thể cho anh ăn một chút khổ sở.

Nghĩ thầm, cô rón rén đi tới gần anh, định thừa lúc anh không để ý, từ phía sau dồn sức đẩy anh xuống biển.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Không cần thận rơi xuống biển!

Nhìn thấy ngón tay sắp đụng vào lưng anh, thì phía đông bỗng nhiên tràn đến ánh sáng chói lọi, làm cô chết đứng tại chỗ, nhìn biển cả mênh mông, nhìn như si như dại, mặt trời đã phá vỡ chân trời, ánh sáng nhuộm nước biển thành màu vàng, bầu trời không có mây, xanh biếc như được tẩy rửa, nhiệt độ dưới 10 độ, ánh mặt trời chiếu lên người vô cùng ấm áp.

"Mặt trời mọc trên biển thật đẹp."

Một giọng nam đầy từ tính từ phía trước truyền tới, khiến cho Mặc Tiểu Tích giống như mới từ trong mơ tỉnh lại, cũng trong phút chốc nhớ tới việc mình cần làm, không cần suy nghĩ, hai tay dùng sức đẩy về phía trước.

Bàn tay rõ ràng đã đụng đến lưng anh, nhưng không biết tại sao, lại bị anh linh hoạt tránh qua một bên.

Mà cô bởi vì dùng sức quá lớn, khi nhận thấy đã hỏng việc, thì không còn kịp nữa, cơ thể không khống chế được nhào đầu về phía trước, thẳng tắp từ đầu thuyền rơi xuống.

"Bùm..." Kết quả người rớt xuống biển ngược lại là cô.

Mặc Tiểu Tích trôi lên mặt biển, may mà bình thường vì để giữ vững vóc dáng nên thường đi bơi lội, nếu không rơi xuống biển là chết chắc rồi, đồ đàn ông gian trá, anh cố ý để cô ra tay, sau đó nhân cơ hội tránh qua.

Tập Bác Niên khoanh hai tay, cúi đầu nhìn người phụ nữ trong nước: "Không nghĩ tới Ngụy phu nhân lại có sở thích này, thích bơi lội vào mùa đông, sáng sớm đã nhảy xuống biển tắm rửa, nước rất lạnh phải không?"

Mặc Tiểu Tích bướng bỉnh xoay đầu đi, cô sẽ không cầu xin tha thứ.

"Xem ra, em còn muốn tắm thêm một lát, vậy cũng được, tôi đi ăn sáng." Bên môi của Tập Bác Niên hiện lên một nụ cười chế nhạo, muốn đánh lén anh, cô vẫn còn non lắm, đi hai bước, anh lại quay trở lại nói: "À..., tôi đã quên nói với em, ở khu vực này, thường xuyên có cá mập qua lại, đợi lát nữa ngộ nhờ em gặp phải rồi ro gì, tôi sẽ thương tiếc cho em."

Nói xong, anh nhanh chóng rời đi.

Mặc Tiểu Tích không biết là anh không phải đang hù cô, nhưng tỷ lệ có cá mập trong biển rất cao, có phải cô thật sự sẽ gặp cá mập hay không, nước biển lạnh băng càng làm cho nội tâm thêm hoảng sợ, sắc mặt cô từ từ trở nên trắng bệch.

Không biết ngâm ở trong nước bao lâu, tay chân càng ngày càng cứng ngắc, giống nhưng không còn là của cô nữa.

Tiếp theo cái lạnh còn có điều đáng sợ hơn, ở trên mặt biển phía xa, có mấy đĩnh nhọn bơi về phía cô.

Trời à! Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, tìm bắt đầu đập nhanh hơn, không trốn thoát, cô nhất định sẽ bị cá mập cắn thành từng mảnh nhỏ.

"Cứu mạng, cứu mạng..." Mặc Tiểu Tịch không suy nghĩ nhiều, bản năng sinh tồn buộc cô lúc này phải mở miệng cầu cứu.

Tập Bác Niên đang nhàn nhã ăn bữa sáng thì nghe tiếng kêu cứu của cô, đứng dậy đi tới đầu thuyền, nhìn thấy mấy chục con cá mập bơi về phía này, có lẽ là người thấy hơi thở của con mồi nên mới đến.

Mặc Tiểu Tịch ngẩng đầu nhìn anh, vội vàng la lên: "Cứu tôi lên đi, thật sự có cá mập."

"Em cho rằng tôi chỉ hù dọa em sao?" Tập Bác Niên liếc nhìn Mặc Tiểu Tịch ở trong nước: "Cứu em lên cũng không phải không được, cầu xin tôi đi."

"Anh mơ đi, cho dù tôi chết cũng không cầu xin anh." Mặc Tiểu Tịch trừng mắt nhìn anh, vẫn mạnh miệng như cũ.

"Rất có chí khí, vậy tôi sẽ nhìn xem, rốt cuộc em có bao nhiêu chí khí, mấy chú cá mập đáng yêu, bơi nhanh một chút." Tập Bác Niên hướng về phía xa hô lớn, cô muốn chết, anh không có lý do gì không thành toàn cho cô, quan trọng là...anh khẳng định cô không muốn chết.

Mặc Tiểu Tịch nhìn cá mập cách cô không tới 50 mét, đã sợ đến tay chân luống cuống, cô không muốn bị cá mập ăn, nhưng cô lại không bỏ xuồng tôn nghiêm để cầu xin anh, mặc dù biết mình rất ngu ngốc, nhưng với cô mà nói, tôn nghiêm và mạng sống đều quan trọng như nhau.

"Xem ra, tôi có thể xem được một trận đại chiến giữa người và cá miễn phí." Tập Bác Niên dựa vào lan can, dáng vẻ vô cùng vui sướng.

Cá mập đã đến gần trong 20 mét, Mặc Tiểu Tịch nghe rất rõ cánh cửa địa ngục đang từ từ mở ra cho cô.

Tập Bác Niên lạnh lùng nghiêm mặt, cô thật sự thà rằng chịu chết cũng không khuất phục sao? Còn lại 10m, nếu anh không hạ thang xuống, cô nhiều nhất chỉ có 20 giây để sống, chẳng lẽ cuộc chiến tâm lý lần này, người thua chính là anh sao? Anh ngẫm ổn định lại hô hấp, môi hơi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Giây phút sau cùng!

Không đến giây phút sau cùng, anh sẽ không ra tay, anh phải thua sao?

Suy nghĩ của Mặc Tiểu Tịch trở nên rối loạn, tìm đập nhanh hơn, bên tai vang lên tiếng ông ông, vòng mạc bắt đầu tắt nghẽn, sự sợ hãi đang gặm nhấm đầu óc của cô, giống như bị treo trên một toà cao ốc, nhìn thấy dây thừng từng chút bị cắt đứt, nỗi sợ hãi với cái chết cuối cùng cũng vượt qua sự tôn nghiêm của cô.

(Vòng mạc là màng thần kinh nằm ở đáy mắt.)

"Cầu xin anh cứu tôi, cứu tôi..."

Cuối cùng cô cũng không chịu nổi mà cầu xin tha thứ.

Trước ranh giới giữa sự sống và cái chết, bản năng sinh tồn đã vượt qua tất cả mọi thứ.

Tập Bác Niên rõ ràng đã thở ra một hơi, sau đó hạ thang xuống, Mặc Tiểu Tịch rất nhanh bò lên, trong khoảng thời gian ngắn nhất, chân đã rời khỏi mặt nước.

Tay nắm chặt dây thang, Mặc Tiểu Tịch ghé vào phía trên liên tục thở dốc, quay đầu nhìn thấy cá mập vây quanh bốn phía thang dây, thật sự có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết.

Lúc cô đang chuẩn bị bò tiếp lên trên, lại cảm thấy thang dây giống như bị hạ xuống một phân.

Cô sợ hãi nhìn lên trên, thấy Tập Bác Niên đang cười xấu xa, cô mở to hai mắt: "Anh còn muốn thế nào, tôi đã cầu xin anh, là một người đàn ông, tốt nhất đừng lật lọng"

Tay cô nắm chặt sợi dây, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, Tập Bác Niên biết, cô đã không còn dũng khí để chơi tiếp, đặc biệt đối với người vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu lại đứng ở cửa Quỷ Môn Quan một lần nữa, cô sẽ càng sợ hãi hơn, nên nói cách khác, bây giờ đến phiên anh chơi.

"Hả? Em có cầu xin tôi sao? Sao tôi lại không nghe thấy, có ai có thể làm chứng cho em không?" Tập Bác Niên cười mỉa, nghi hoặc cau mày.

Trên biển này, chỉ có hai người bọn họ, tìm quỹ đến làm chứng à!

"Tôi cho em một cơ hội, nghe nói em có học múa ba lê, lát nữa cởi hết quần áo nhảy một điệu Swan Lake cho tôi xem, nếu em đồng ý, tôi sẽ kéo em lên, nếu không đồng ý, tôi thả em xuống cho cá mập ăn, nhanh ra quyết định đi, đừng để tôi và cá mập chờ lâu." Tập Bác Niên thân nhiên nói, trong mắt đầy vẻ đùa cợt.

Mặt của Mặc Tiểu Tịch từ trắng chuyển sang hồng, chửi ầm lên: "Anh là đồ bỉ ối vô sỉ."

Trong phút chốc cô vừa mắng anh, thì nhìn thấy đôi mắt của anh lạnh xuống, thang dây lập tức hạ xuống một phân nữa, chỉ thiếu một chút là đụng đến mặt nước.

"Cho em ba giây, yes hay no, thời gian qua mà không trả lời, tôi lập tức nói thang dây ra." Vẻ mặt của Tập Bác Niên vô cùng nghiêm túc và lạnh lẽo.

Mặc Tiểu Tịch cắn hận siết chặt hai tay, trừng mắt nhìn anh, bên tai nghe thấy tiếng anh đếm.

"1..., 2..., 3..."

"Yes..."

Sau khi tiếng cô thốt lên, thì nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của anh tràn đầy vẻ thắng lợi, so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn, sự tôn nghiêm của cô đang bị anh chà đạp, những ngày tiếp theo sẽ chịu đựng những gì cô thật sự không dám nghĩ tới, cô thắng đến cảm thấy giờ phút này không bằng sáng khoái một chút, đề cá mập ăn tối vui sướng, nhưng cô lại không có dũng khí như vậy.

Tập Bác Niên kéo cô lên, ném trên boong thuyền: "Nên như vậy sớm một chút, nhớ buổi tối nhảy thoát y đấy, tôi rất mong đợi." Ánh mắt của anh lướt qua cơ thể cô, sau khi bị ngấm ướt trong nước biển, quần áo dán sát lên người, cộng thêm không có mặc đồ lót, loại như ẩn như hiện này, lại càng lộ ra sự gợi cảm quyến rũ, giữa bụng dưới khô nóng dựng đứng lên, anh nhớ lại cảm giác khít khao của cô.

Mặc Tiểu Tịch nằm sấp trên mặt đất, đưa lưng về phía anh, nên không biết tâm tư của anh, ngoáy muốn từ trên đất đứng lên, nhưng một giây sau, cô lại bị anh áp đảo trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tôi muốn lúc nào là do tôi quyết định!

"Anh làm gì vậy?" Mặc Tiểu Tịch bị áp đảo trên đất, có chút không rõ nguyên do.

Nhưng tiếp theo, bàn tay của anh tùy ý nhào nặn trên ngực cô, làm cho đầu óc cô trong nháy mắt thức tỉnh, hiểu được ý đồ của anh.

Cô xấu hổ không chịu nổi: "Mau dừng tay, anh không được đụng vào tôi, lăn xuống khỏi người tôi ngay."

Cô sẽ không cho phép anh lăng nhục cô lần thứ hai, nhưng cô không biết chuyện như vậy, trong cuộc sống của cô mấy tháng sau này lại biến thành cơm bữa.

Mặc Tiểu Tịch ra sức chống lại, càng làm cho Tập Bác Niên cuồng vọng vô tình hơn, anh bóp chặt cổ cô, đè cô ở trên mặt đất: "Là tôi dùng tiền mua em, lúc nào chơi đùa là do tôi quyết định, em chỉ là một kỹ nữ, đừng giả bộ thanh cao với tôi, hiểu chưa."

"Anh là đồ biến thái, anh đi chết đi, buông..." Tuy Mặc Tiểu Tịch cô chỉ là một cô nhi, nhưng cũng là người ân oán phân minh, cô không cho phép bất kỳ kẻ nào đến làm nhục cô, cô cào về phía cánh tay anh, đầu ngón tay hung ác đâm vào da thịt của anh.

Trong không khí xuất hiện mùi máu tanh.

"Biến thái đúng không, tôi sẽ để cho em mở mang kiến thức thế nào là biến thái thật sự." Tập Bác Niên bị cô hoàn toàn chọc giận, vết cào trên lưng còn chưa khép miệng, con mèo hoang này lại muốn chơi trò cũ, anh cởi dây nịt của mình xuống, trói chặt hai tay cô, đôi mắt đầy khát máu.

Anh không rõ lúc này là dục vọng, hay thù hận nhiều hơn, tóm lại, bây giờ anh rất muốn.

Sống lưng chột lạnh ngắt, quần áo trên người đã bị anh kéo xuống từ phía sau, lộ ra làn da bóng loáng giống như gốm sứ, quần cũng bị kéo đến bắp chân, bởi vì đầu vẫn bị anh nắm chặt, tay lại bị trói, nên cô chỉ có thể vận vẹo cơ thể, cho dù không đánh lại anh, nhưng cô cũng sẽ không thoả hiệp, tuy nhiên, mèo con không thể so sánh với sư tử.

Anh cởi quần tây của mình ra, ôm lấy cặp mông xinh đẹp rồi nghiền ép chỗ tư mật của cô, bàn tay thì xoa lên đóa hoa anh đào no đủ.

"Không cần..." Cô sợ hãi không dám động đây, dần dần, cô cảm thấy có chút kỳ quái, giống như là bị điện giật tê dại, giống như vui sướng, lại giống như khổ sở, có một luồng nhiệt trong cơ thể làm cho cô không kiềm được rên rỉ ra tiếng: "Ư..."

"Bộ dạng đói khát như vậy, miệng còn la hét nói không cần, thừa nhận mình phóng đãng đi, nhìn bộ dạng mê người này của em, Ngụy Thu Hàn không ăn nằm với em thật là phí của trời."

Phản eo mạnh mẽ nhún xuống, anh động thân đi vào trong cơ thể cô, thẳng đến chỗ sâu nhất.

Mặc Tiểu Tích cắn môi không để mình kêu ra tiếng, cơ thể theo sự va chạm của anh mà nảy sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất, có một cảm giác vui sướng không kể xiết đang lan ra, bầu trời xanh biếc vô tận, những đám mây thân nhiên bay đi, cô vô lực nằm đó, mặc cho anh chi phối.

Xung quanh vang lên tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng rên rỉ, những sợi tóc ướt đầm vung vãi óng ánh, tất cả kết hợp lại với nhau tạo thành một bản nhạc mê hoặc lòng người.

Anh giãy vò cô suốt 2 tiếng đồng hồ, mới bằng lòng buông tha cho cô.

Cơ thể của người phụ nữ này, giống như một loại ma túy, làm cho người ta nghiện, cảm hận, nhưng muốn ngừng mà không được, cảm giác vui sướng tràn trề này, đã rất lâu rồi anh chưa cảm nhận qua.

Anh hận không thể mang cô giam cầm dưới thân.

Mặc Tiểu Tích nằm nghiêng trên mặt đất, cô rất muốn cứ như vậy mà chết đi, không mặc quần áo dường như cũng không quan trọng.

Tập Bác Niên giúp cô cời dây nịt trói trên tay xuống: "Biểu hiện của em lần này rất tốt, cho nên phần thưởng của tôi là ngừng trước bữa cơm trưa, tôi nghĩ dù sao ở đây cũng chỉ có hai chúng ta, hay là em đừng mặc quần áo." Đôi mắt của anh sáng quắc và nóng rực giống như một sắc lang.

"Đồ điên, anh đúng là kẻ có tâm lý biến thái." Mặc Tiểu Tích ngẩng đầu lên, xấu hổ và giận dữ chửi mắng.

"Em nói đúng, tôi là kẻ điên, cũng là kẻ biến thái, cho nên em phải ý thức được cho tốt, mặc kệ em có trêu chọc tôi hay không, tôi cũng sẽ hành hạ em, bởi vì, đây là thú vui của tôi." Tập Bác Niên giữ chặt gáy của cô và hôn lên môi cô.

Nụ hôn vừa bá đạo vừa nóng hừng hực như lửa, làm cho cô suýt chết vì thiếu không khí, quan trọng hơn là, cô căn bản trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chúng ta hợp tác tìm bọn họ!

Kể từ khi đám cưới của Ngụy gia xảy ra những chuyện như vậy, đã trở thành trò cười cho thiên hạ, cùng ngày đưa đến chấn động cho khắp thành phố.

Báo chí, tạp chí, và đài truyền hình đều ồ ồ đưa tin, một vụ tai tiếng chấn động làm cho người ta hưng phấn, chuyện này cũng trở thành đề tài nóng hổi cho người ta bàn tán gần đây.

Cô dâu bị người ta tìm tòi sục sạo, còn bị mắng là người đàn bà hạ tiện, chủ rẽ chiếm được sự đồng tình của mọi người, mà Tập Bác Niên, được người ta bình luận có chút sâu xa, tuy tác phong cuồng vọng, nhưng không thể không nói rất có thủ đoạn, cô dâu trong một đêm vứt bỏ bạn trai, lao vào vòng tay của anh, khẳng định ở mọi phương diện đều mạnh hơn chủ rẽ.

Hiện tại rốt cuộc Tập Bác Niên dẫn cô dâu đi đâu, bao giờ quay về, đã trở thành đề tài khiến người ta quan tâm.

Tập thị vốn là ông trùm bất động sản của thành phố, mặc dù Ngụy thị không thể sánh bằng thế lực hùng mạnh của Tập thị, nhưng cũng là một doanh nghiệp có chút danh tiếng, mấy năm trước còn truyền ra xì căng đan giữa tiểu thư nhà họ Tập và Ngụy thiếu gia, nhưng không bao lâu, Tập tiểu thư nhay lâu tự sát, không biết chuyện này và chuyện lúc đó có liên quan gì hay không.

Nhà họ Ngụy.

"Mang rượu tới cho tôi." Ngụy Thu Hàn ngã trên ghế xô pha, ném ly rượu đã uống cạn đi, hướng về phía người giúp việc hét lớn, trên người anh ta vẫn còn mặc bộ lễ phục trong hôn lễ, mặt đầy râu ria, vô cùng hốc hác.

Người giúp việc đứng ở bên cạnh, nhin không được khuyên can: "Thiếu gia, ngài không thể uống nữa."

"Tôi nói mang rượu tới cho tôi, có nghe thấy không hả." Anh ta hướng về phía người giúp việc rống giận, nâng ly rượu đập xuống đất, làm người giúp việc sợ hãi.

Chẳng mấy chốc, anh ta khỏ sở ôm đầu, rơi vào trong tuyệt vọng: "Tiểu Tịch, trả tiểu Tịch lại cho tôi, cô ấy là của tôi, ai cũng không thể lấy đi." Nói xong, trong mắt đầy hơi nước, tích tụ lại thành nước mắt, không ngừng rơi xuống.

Người giúp việc muốn an ủi anh ta, nhưng không biết nên nói gì mới phải, chỉ ở bên cạnh thờ dài, thu dọn đóng bừa bộn trên đất.

Cửa phòng, vang lên tiếng của giày cao gót, vững vàng và rất nhịp điệu.

"Nếu muốn tìm tiểu Tịch của anh, thì nên tỉnh táo lại đi, cùng tôi tìm cho ra hai người bọn họ."

Ngụy Thu Hàn ngẩng đầu say mê nhìn về phía người nói chuyện, ở trước mắt anh ta, lập tức hoá thành ba người, sau đó hợp lại thành một người phụ nữ, có chút quen mắt, nhưng không nhớ đã gặp qua ở đâu.

"Cô là ai?"

"Tôi là vị hôn thê của Tập Bác Niên, Ninh Ngữ Yên." Cô ta ngồi xuống đối diện với anh ta, phong cách đơn giản, mặc một chiếc váy màu đen chất liệu hảo hạng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, mái tóc màu nâu chạm qua vai, được xử lý hơi hỗn loạn, không chệ vào đâu được, ngược lại làm cho người ta cảm thấy quá cứng nhắc, không có sức sống.

"Ninh Ngữ Yên..." Ngụy Thu Hàn lặp đi lặp lại, bỗng nhiên nhớ tới cô ta là con gái của phú hào Đài Loan Ninh Hải Thành, giá trị con người lên đến hàng nghìn tỷ, cô ta là vị hôn thê của Tập Bác Niên? Nhưng anh ta chưa từng nghe qua tin tức này.

Nhìn ra nghi hoặc của Ngụy Thu Hàn, Ninh Ngữ Yên lại bước thêm một bước và giải thích: "Bởi vì cơ thể của ba tôi không khỏe, cho nên lễ đính hôn đã định ra trước đó bị chậm đến tháng sau, sau khi tôi ở trên TV nhìn thấy chuyện này, cũng rất sốc, cho nên mới từ Đài Loan đến đây, chúng ta tuyệt đối không thể để bọn họ ở chung một chỗ."

Tập Bác Niên là người chồng cô ta nghìn chọn vạn tuyển mới nhìn trúng, cô ta không thể để bất kỳ người phụ nữ nào cướp đi.

Về mặt của Ngụy Thu Hàn lạnh lẽo, dùng sức gật đầu: "Đúng, tuyệt đối không thể để bọn họ ở chung một chỗ." Anh ta không có nói ra chuyện giao dịch với Tập Bác Niên, trong tiềm thức, anh ta không muốn người khác khinh người anh ta.

"Tôi đã phái người tìm kiếm trong phạm vi toàn cầu, có tin tức, tôi hy vọng anh có thể đi cùng tôi, sau đó để tất cả mọi thứ quay về vị trí cũ." Khuôn mặt của Ninh Ngữ Yên vô cùng lạnh lẽo, còn có phần ngạo nghễ và bình tĩnh.

"Được, chúng ta hợp tác, để tất cả mọi thứ quay trở về ban đầu." Ngụy Thu Hàn giống như ở trong bóng đêm tìm thấy hy vọng, phần chân không thôi.

Một chiếc xe màu đen đang chạy trên đường cao tốc, áo hờ cổ màu xanh bạc, khăn quàng cổ màu trắng, giống như là ở trong truyện tranh, một người đàn ông vô cùng đẹp trai làm cho người ta rung động, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào cuốn tạp chí trên tay, về mặt phức tạp.

"Thiên Dã, anh đang xem gì vậy?" Trợ lý bên cạnh tò mò chăm chú nhìn vào cuốn tạp chí trong tay anh.

"Không có gì, tôi chỉ tùy tiện xem một chút." Khép tạp chí trong tay lại, Thiên Dã dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt. (Cậu bé năm xưa đã trở về...theo ta đoán là vậy nhưng k biết phải k...)

Trên du thuyền.

Mặc Tiểu Tịch vất vả lắm mới thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của anh, chạy nhanh về phòng, khóa chặt cửa, tìm khắp các ngăn tủ, nhưng không có bộ quần áo nào có thể mặc, chẳng lẽ thật sự muốn cô trần truồng đi tới đi lui sao.

Đang vô cùng phiền muộn, thì vang lên tiếng đá cửa: "Ai cho phép em khóa cửa lại, tôi cho em 10 giây, còn không mở ra, tôi sẽ phá chốt cửa."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Em rất thành thật!

Làm sao bây giờ! Làm sao đây! Mặc Tiểu Tịch gấp gấp xoay quanh, tầm mắt dừng lại trên cửa sổ, trong đầu lóe lên một ý tưởng, có cách rồi.

Cô chạy đến cạnh cửa sổ, gỡ rèm cửa màu xanh xuống, quần lên người, vuốt ngực thò ra, đi qua mở cửa.

Tập Bác Niên ngạc nhiên nhìn cô, tấm vải xanh này hẳn là rèm cửa, mái tóc dài ẩm ướt tản ra vị mặn của nước biển, hoàn toàn không có chau chuốt thêm, nhưng vẫn đẹp kinh người, người phụ nữ này giống như một yêu tinh trong vắt khóe léo, chẳng trách Ngụy Thu Hàn thà rằng vứt bỏ cơ hội tốt để kết thông gia với nhà họ Tập, cũng chỉ muốn cô.

"Xin hỏi, anh còn muốn thế nào? Tôi bị ngâm dưới nước biển lâu như vậy, thiếu chút nữa còn bị cá mập cắn chết, lại bị một con chó điên biến thái hành hạ một lúc lâu, trên người tôi rất bẩn, rất khó chịu, tôi muốn đi tắm rửa, để cho tôi thở một chút có được không?" Mặc Tiểu Tích tức giận nói, tâm trạng cô rất tệ, giả bộ không được.

Tập Bác Niên nhanh chóng cau lại hai hàng mi dài đen rậm, lạnh lùng đe dọa: "Mặc Tiểu Tích, nếu muốn chết, em có thể tiếp tục dùng giọng điệu này để nói chuyện với tôi, chọc giận tôi, thật sự không phải là hành động sáng suốt."

Anh vốn muốn kêu cô đi ăn cơm, trước khi anh không đạt được mục đích, cô không thể chết được.

Mặc Tiểu Tích liếm môi, thờ dài nói: "Anh tốn nhiều tiền để được hành hạ tôi, là bởi vì có thù oán với Ngụy Thu Hàn sao? Nhưng anh bắt tôi đến đây, anh ta không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, thì có lợi ích gì?" Cho đến bây giờ, cô chỉ có thể đoán rằng, anh mua cô, là có ý đồ muốn hành hạ cô, giữa anh và Ngụy Thu Hàn có thù oán, trên thương trường, ai lại không có kẻ địch.

Đây là phân tích hợp lý nhất, trừ điều này ra, cô không nghĩ được điều gì khác.

Khóe môi của Tập Bác Niên hiện lên nụ cười mỉa: "Hình như em thật sự không biết tôi là ai?"

Bình thường Mặc Tiểu Tích không quá để ý đến mấy loại tin tức Tài Chính và Kinh Tế, cũng rất ít xem TV và tạp chí, hơn nữa vừa mới đi du học từ Nga trở về, nên cô không hề biết anh.

"Anh là ai?"

"Tôi là Tập Bác Niên, họ và tên của tôi có làm em nhớ đến chuyện gì không, hẳn là có một chút ấn tượng chứ?" Đôi mắt của Tập Bác Niên chùng xuống, quan sát phản ứng của cô.

Tập Bác Niên!!! Mặc Tiểu Tích cẩn thận suy nghĩ rồi trả lời anh: "Tôi không có ấn tượng với anh."

"Vây... Tập Vân Noãn, hẳn là em phải biết nó." Giọng nói của Tập Bác Niên rất nhẹ, đôi mắt nhìn cô giống như một vũng đầm lầy không thấy đáy, từ từ lạnh lẽo.

"Tôi cũng không biết." Mặc Tiểu Tích rất chắc chắn lắc đầu, đôi mắt trong suốt.

Người tên Tập Vân Noãn này hẳn là một cô gái, đều là họ Tập, có quan hệ gì với anh ta? Tại sao anh ta lại nói hẳn là cô phải biết? Rất nhiều nghi vấn đặt ra trong lòng cô, làm cho cô cảm giác được, dường như chuyện không có đơn giản như vậy.

"Hừ..." Tập Bác Niên cười lạnh, người phụ nữ này trọn mắt nói dối thật sự đã đến trình độ lấy giả thay thật, nếu không phải trước đó đã từng chứng thực, nói không chừng anh thật sự đã bị cô lừa.

Chính tay hại chết một mạng người, lại còn có thể che giấu không chê vào đâu được, người đã chết, sự tuyệt vọng của con bé...ai có thể đến gánh, đôi mắt đang yên tĩnh đột nhiên nổi lên bão táp.

Người phụ nữ này thật đáng chết, cho dù lộ ra một chút áy náy cũng được, nhưng cô hoàn toàn phui sạch, dùng ánh mắt trong veo đến phủ nhận.

Ánh mắt của anh lúc này, làm cho lòng cô sợ hãi.

"Em trả lời rất tốt, vì để khen thưởng cho sự thành thật của em, tối nay nhảy thoát y, tôi sẽ nạp thêm nguyên liệu cho em." Khóe môi của Tập Bác Niên nở nụ cười khát máu, chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt của em gái, thì anh không cách nào tha thứ cho cô.

Mặc Tiểu Tích hoàn toàn không hiểu gì hết, vẻ mặt của anh rõ ràng nói cho cô biết, câu trả lời vừa rồi đã chọc giận đến anh, anh nói cô thành thật, là nói thật, nhưng cô thật sự không có nói dối: "Tập Bác Niên đúng đúng không, tôi nghĩ, có phải giữa chúng ta có chút hiểu lầm gì hay không, anh có thể nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì, có liên quan đến tôi sao?"

Tập Bác Niên đột nhiên bóp chặt cổ cô, nhưng phút chốc lại buông ra: "Yên tâm đi, tôi sẽ không để em chết dễ dàng như vậy." Anh muốn từng chút từng chút hành hạ cô, tiếp nhận nỗi đau đớn gấp trăm ngàn lần so với Vân Noãn.

Nhìn Tập Bác Niên giận dữ bỏ ra khỏi phòng, Mặc Tiểu Tích không ngừng ho, nhớ đến dáng vẻ vừa rồi của anh, lòng bàn chân của cô xõng lên một chút ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhảy múa trên mũi dao!

Ban ngày, sau khi Tập Bác Niên rời đi, Mặc Tiểu Tịch qua loa tắm một trận, sau đó ngồi luôn ở trên giường, dù đói bụng cũng không đi ra ngoài tìm đồ ăn, trong lòng vẫn còn hoảng loạn.

Muốn trốn, nhưng bên ngoài là biển, nhảy xuống biển chỉ làm mồi cho cá mập.

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, đầu óc cô căng thẳng, tối nay, khẳng định sẽ dài đằng đẵng, cô có một loại dự cảm này.

Sau đó cả tiếng gõ cửa và tiếng bước chân đều không có, chỉ nghe: "Phịch..." Một tiếng thật lớn, cửa phòng bị đá văng ra, bụi gỗ tung bay trong không khí.

"Em đã chuẩn bị tốt chưa?" Bước chân của Tập Bác Niên vững vàng đi đến cạnh giường, lạnh nhạt mở miệng.

"Tôi không nhảy, anh ném tôi xuống biển cho cá mập ăn cũng được, một đao kết liễu cũng được, tóm lại, tôi có chết cũng sẽ không nhảy." Mặc Tiểu Tịch quật cường cúi thấp đầu, cô nghĩ, anh xấu xa, nhưng cũng không đến mức giết người, có lẽ mình có thể tránh được một kiếp.

"Chữ yes kia, là chính miệng em nói." Tập Bác Niên khom lưng kề sát vào cô, anh đã sớm đoán được cô sẽ có chiều này.

Đôi mắt của Mặc Tiểu Tịch nhấp nháy: "Anh có chứng cứ gì? Tôi có nói yes sao, tôi không nhớ rõ." Cô dám chắc vừa rồi anh không có thời gian để ghi âm lại lời nói của cô.

Tập Bác Niên mỉm cười, lấy điện thoại di động ra rồi ấn xuống và đưa đến trước mặt cô: "Bằng chứng này có đủ không?"

Nhìn tấm hình trong điện thoại, sắc mặt của Mặc Tiểu Tịch trắng bệch, là ảnh nude của cô, anh chụp lúc nào?

"Bỉ ối, xóa nó cho tôi." Trong tình thế cấp bách, cô nhào tới cướp lấy.

Tập Bác Niên giờ cao điện thoại qua khỏi đỉnh đầu anh, mỉm cười: "Chỉ cần tôi ấn nhẹ một cái, sẽ tung ra toàn thế giới."

"Đừng mà..." Mặc Tiểu Tịch sợ hãi la lên, không dám lộn xộn kéo lấy anh nữa: "Tôi nhảy, tôi nhảy được chưa." Cho một người xem, dù sao so với cho mấy tỷ người xem vẫn tốt hơn.

Sau này tìm cơ hội trộm đi điện thoại của anh, nói vậy, còn có thể gọi điện thoại ra ngoài cầu cứu, cô thầm tính toán trong lòng, ổn định lại tâm trạng.

* * * * *

Sân khấu rất đẹp.

Bây giờ cô đã biết, ban ngày anh nói nạp thêm nguyên liệu là ý gì.

Ở phía dưới đèn pha lê rực rỡ và chói mắt, phủ đầy thủy tinh nhỏ vun, hòa lẫn, giống như những ngôi sao rớt xuống.

Tập Bác Niên ngồi trước xô pha, chân dài tao nhã vắt lên nhau, rót một ly rượu Brandy: "Bắt đầu nhảy đi."

Mặc Tiểu Tịch nuốt nước bọt, hai tay để trước ngực, đứng yên tại chỗ.

Cô không phân rõ bây giờ là sợ hãi nhiều hơn, hay cảm thấy bị si nhục vì phải cời sạch quần áo nhiều hơn.

Nếu có thể trốn, cô nhất định sẽ trốn, cô sợ đau, sợ mất đi tôn nghiêm, sợ những điều mà tất cả những người bình thường đều sợ.

Trong lòng rối rắm, tấm vải xanh phút chốc tụt xuống mấp cá chân, dù sao cũng phải nhảy, thay vì khóc lóc trước mặt anh, làm cho mình càng thêm xấu xí, không bằng đứng thẳng lưng, để anh không có lời nào để nói.

Tiếng nhạc Swan Lake vang lên bên tai cô, là giai điệu cô thích nhất.

Cô hít vào một hơi thật sâu, ổn định lại tư thế, cơ thể uyển chuyển linh hoạt đi vào sân khấu thủy tinh anh đã tỉ mỉ chuẩn bị cho cô.

Mũi chân hạ xuống trên thủy tinh bén nhọn và lạnh băng, đau đón lập tức bao phủ đầu óc cô, hơi thở trì trệ.

Nỗi đau đớn này, trực tiếp và không để lại lối thoát!

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tịch trở nên trắng bệch, mày phải kiên trì, mày nhất định phải chịu đựng, từ đáy lòng phát ra tiếng nói, rõ ràng và cứng rắn.

Nhịn đau, cô nhắm hai mắt, cố gắng thanh tịnh lại tâm trí của mình, quay tròn, nhảy, dùng gót chân chia xuống đất, tuy không có mặc váy múa, tóc tai cũng bù xù, nhưng cô lại xinh đẹp giống như một con Thiên Nga Trắng, cao quý và thuần khiết.

Trên mặt đất, dần được nhuộm thành một mảng đỏ tươi, giống như đoá hoa nở rộ, mùi máu tanh dày đặc che lấp đi mùi rượu của anh.

Rất đẹp! !

Đây là suy nghĩ đầu tiên bùng ra trong đầu Tập Bác Niên, tầm mắt của anh bị cô thu hút, vẻ đẹp này, tác động mạnh mẽ vào trái tim anh, anh cảm giác được tim mình đang đập bình bịch, rất nặng, rất chậm.

Anh hơi thu lại ly rượu trong tay, im lặng trầm ngâm.

Tiếng nhạc ngừng lại, trước mắt cô tối đen, ngã về phía trước.

Cô cho rằng sẽ rơi vào trên sàn nhà lạnh lẽo, mặt cũng sẽ bị thủy tinh rạch nát, nhưng hình như có một đôi tay mạnh mẽ tiếp được, vô cùng ấm áp, có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tập Bác Niên nhìn người phụ nữ té xỉu trong lòng, mới nhớ đến bản thân ở trong lúc cấp bách đã đứng dậy đón lấy cô, mà chuyện này hoàn toàn không được sự cho phép của lý trí.

Anh nghĩ mình nhất định đã điên rồi, cho dù chỉ nương tay với cô một lần, cũng là tàn nhẫn đối với Văn Noãn.

Anh chán ghét ném cô lên xô pha, tắt đèn bỏ đi, ngay cả quần áo cũng không khoác lên cho cô, ban đêm, nhiệt độ rất thấp.

Nửa đêm, Mặc Tiểu Tích bị lạnh cóng mà tỉnh, xung quanh tối đen, cô rất lạnh, không nhìn thấy gì cả, lòng bàn chân đau đớn giống như bị kim châm muối xát, mỗi một khúc xương trên người đều đang run lấy bầy.

Tối, lạnh, đau đớn, ba thứ mà cô không chịu nổi nhất thế gian, cô sẽ cứ như vậy mà chết đi sao, cô còn có mộng tưởng chưa thực hiện, nghĩ tới, cảm thấy rất tủi thân, rất oan uổng.

Cô đã trêu chọc ai, bởi vì từ nhỏ không có ba mẹ, nên cô so với mọi người đều phải chăm chỉ học tập hơn, để làm cho mình vui vẻ, tại sao lại bắt công với cô như vậy?

"Ba..."

Đèn đột nhiên sáng lên, cô hơi nhúc nhích, vốn muốn khóc, lúc này, nước mắt thật sự vỡ oà và rơi xuống.

Tập Bác Niên ngồi xổm xuống bên cạnh cô, thấy trên mặt cô đầy nước mắt, đôi môi lạnh đến tím đi, toàn thân không kiềm được mà run rẩy, trái tim không hiểu sao thất chặt: "Thế nào, mùi vị rất dễ chịu phải không? Cầu xin tôi ôm em trở về phòng đi."

"Đi chết đi..." Mặc Tiểu Tích nổi giận, cô căm thù người đàn ông trước mắt này, anh đã phá huỷ đi mọi thứ của cô, cô thà rằng bây giờ lập tức chết đi, cũng không nói nửa lời cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mạnh mẽ mớm thuốc!

Khuôn mặt của Tập Bác Niên biến sắc, đôi mắt lạnh lẽo: "Người phụ nữ ngu ngốc, cứng miệng chỉ làm em chịu nhiều khổ sở hơn mà thôi, giả bộ đáng thương nói không chừng tôi sẽ cho em một chút bổ thí."

Mặc Tiểu Tích ngẩng đầu, đưa bàn tay không ngừng run rẩy ra, nắm chặt áo anh: "Tôi cầu xin Thượng Đế nhanh chóng đánh tên khốn nạn như anh vào địa ngục, ức hiếp một người phụ nữ, anh sẽ chết không từ tế." Lúc này ở trong lòng xuất hiện một nỗi căm phẫn, khiến cô bất chấp hết thảy.

"Nói tôi chết không từ tế, em vẫn còn sống, sao lại đến lượt tôi, không muốn cầu xin tôi giúp đỡ đúng không, được, vậy sáng ngày mai tôi sẽ tới nhặt xác em." Tập Bác Niên kéo tay cô xuống, đứng lên, ngay cả đầu cũng không quay lại mà bỏ đi mất.

Thực ra, lời nói vừa rồi, không nằm trong dự kiến của anh, mở miệng nói, bộ não trong kiểm soát được.

Bóng tối lại một lần nữa phủ xuống, cái lạnh và cơn đau liên tiếp hành hạ cô, lúc này Mặc Tiểu Tích mới phát hiện chuyện mình làm ngu ngốc đến cỡ nào, sống sót, mới là điều quan trọng nhất, hơn nữa, cũng không phải lần đầu tiên cô mở miệng cầu xin anh.

Tối nay, quả thật dài đằng đẳng.

Tay chân dần mất đi cảm giác, trở nên tê liệt, kiếp này cô không có làm chuyện gì xấu, chết đi chắc sẽ lên thiên đường.

Khóe miệng hơi giật giật, ý thức trở nên mơ hồ, trong thế giới màu trắng, phủ đầy sương mù, cô mơ màng đi về phía trước, nhìn thấy ba mẹ đứng đó, họ dịu dàng cười với cô, đang chờ cô đi qua, là muốn đón cô cùng lên thiên đường sao, vậy cũng tốt.

Tập Bác Niên ngồi trên ghế tựa, cách mấy phút sẽ nhìn ra ngoài một lần, cuối cùng, anh mở cửa phòng ra, đi nhanh về phía phòng khách.

"Chết chưa?" Anh kéo lấy Mặc Tiểu Tịch ở trên xô pha, lắc cơ thể của cô, phát hiện đã đông cứng, anh cời Tây trang của mình, phủ lên người cô, ôm lấy cô, chạy ra ngoài.

Bên tai truyền đến tiếng gào thét, nhanh chóng kéo cô ra khỏi thế giới huyền ảo, trong mơ hồ, cô nhìn thấy chiếc cảm cương nghị, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ, nội tâm của cô cảm thấy vô cùng ấm áp và an toàn, mùi thuốc lá nhàn nhạt, rất lâu vẫn chưa tiêu tan.

Sau khi anh ôm cô trở về phòng, xử lý vết thương ở lòng bàn chân cho cô, dùng băng gạc quấn lại thật tốt!

Làm xong tất cả, đã là năm giờ sáng, anh tự nói với chính mình, tuyệt đối không thể nổi lên lòng nhân từ đối với cô, nhưng ở trong trò chơi này, cô không thể cứ kết thúc sinh mạng để dàng như vậy.

Đúng, chính là như vậy, không có gì hơn.

Mê man đến chiều, Mặc Tiểu Tịch tỉnh lại, nhìn thấy mình đang nằm trên giường, cô không có chết.

Đầu rất đau, lại vừa khát vừa đói, cô nhớ tới sau khi cô bị bắt lên thuyền, cô vẫn chưa ăn gì, cũng chưa uống nước.

Cửa phòng mở ra, Tập Bác Niên cầm ly nước và thuốc đi tới, Mặc Tiểu Tịch không muốn nhìn thấy anh, vội vàng nhắm mắt lại.

"Em muốn tự mình uống, hay để tôi dứt?" Tập Bác Niên lạnh nhạt hỏi, anh biết cô đã tỉnh.

Mặc Tiểu Tịch vẫn nhắm chặt hai mắt, một giây sau, miệng bị người ta bóp ra, mạnh mẽ nhét hai viên thuốc vào, sau đó, một đôi môi mang theo mùi thuốc lá ép xuống, rót nước vào trong miệng cô.

Có lẽ là quá khát, khi đầu lưỡi đụng tới nước, cô không nhịn được dùng sức hút, thuốc cũng thuận thế chạy vào cổ họng.

Anh vốn định cho uống thuốc xong thì dứt ra, nhưng sự chủ động của cô, vô tình chạm đến dục vọng mạnh mẽ của anh.

Đã che giấu

"Ư..." Mặc Tiểu Tịch vô lực vùng vẫy, trong lòng chửi mắng, tên khốn khiếp chết tiệt, vào lúc này mà cũng không buông tha cho cô.

"Ư..." Mặc Tiểu Tịch rên rỉ, chân bị nhấc lên quấn lấy eo anh.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tư thế ngủ rất khả ái

"Anh buông tôi ra, tôi là người bệnh." Mặc Tiểu Tịch đâm vào ngực anh, nhưng vì toàn thân không có sức, nên quả đâm đánh vào người anh giống như gãi ngứa.

"Nằm mơ..." Anh mút lấy môi cô, mang ngòi lửa nóng rực thúc vào trong cơ thể cô.

Cảm giác bị lấp đầy giống như ngòi dẫn lửa thâm nhập đốt cháy cơ thể, ép cô nhịn không được muốn hét lên, nhưng lại bị đôi môi anh chiếm lấy, căn bản không kêu ra được, chỉ có thể vận vẹo cơ thể, dùng mũi thở hỗn hển.

"Cút xuống cho tôi..." Mặc Tiểu Tịch vỗ vào cái đầu đang áp trên ngực cô, vừa tức giận vừa xấu hổ.

Tập Bác Niên phát cáu nắm lấy tay cô: "Mặc Tiểu Tịch, em đã chết đi sống lại hai lần, còn muốn thử mấy lần nữa phải không, tôi cảnh cáo em, nếu lặp lại chữ cút một lần nữa, tôi sẽ mang hình nude của em phát tán ra ngoài, không tin thì em cứ thử xem."

Anh vừa nói xong, cô thật sự ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Anh làm ơn ngồi dậy đi, anh đè tôi nặng quá." Mặc Tiểu Tịch quay đầu đi, hết sức bình tĩnh nói.

"Em đang nói chuyện với ai thế hả? Với bức tường hay với không khí, quay đầu lại, nhìn tôi mà nói." Tập Bác Niên xoay đầu cô lại, giữ chặt lấy: "Em lặp lại lời nói vừa rồi xem, hãy nhớ em càng đáng thương, khả năng tôi bỏ qua cho em càng lớn."

Mặc Tiểu Tịch cắn môi dưới, cắn đến khi chảy máu, đau đến mức thôi: "Tôi cầu xin anh, xuống khỏi người tôi được không?" Cô nói chuyện vô cùng khép nép, ngay cả bản thân cô nghe cũng ớn lạnh cả tim.

Sự tôn nghiêm của cô, đã sớm bị anh chà đạp.

Tập Bác Niên nở nụ cười lạnh lùng, mắt nhấp nháy nhìn xuống cô: "Không được! Tôi nói là có khả năng, chứ không nói nhất định, dùng ngực của em làm gối rất tốt, em là món đồ chơi tôi mua về, tôi muốn chơi thế nào, thao túng ra sao, em không có quyền nói không." Anh hà hơi vào mặt cô.

"Anh lừa tôi, cái tên biến thái này, đứng lên mau..." Lúc này Mặc Tiểu Tịch mới biết mình bị anh lừa bịp, anh vốn không muốn bỏ qua cho cô, chỉ muốn xem chuyện cười của cô mà thôi.

"Xuyt..., đừng lộn xộn, nếu không tôi sẽ làm mấy lần nữa."

Tập Bác Niên uy hiếp, thành công làm cho Mặc Tiểu Tịch không dám lộn xộn nữa, người đàn ông này là kẻ điên, chuyện gì anh cũng làm ra được.

Hô hấp đều đặn, hơi nóng phun ra trên da thịt cô, cơ thể chặt chẽ dán sát vào nhau, truyền hơi ấm cho nhau.

Anh ngủ! Cô từ từ thả lỏng, ban đầu cô cũng đã từng ảo tưởng tình yêu của mình sẽ vô cùng lãng mạn và nhẹ nhàng, nhưng người đàn ông này đã phá đi tất cả tưởng tượng của cô, mạnh mẽ phóng túng, giống như một con dã thú, đưa cô bay lên mây rồi lại chìm xuống biển sâu.

Hai tay vòng chặt lấy anh, cô không biết tại sao mình lại làm vậy, có lẽ chỉ là cảm xúc nhất thời.

Nếu tình yêu sinh ra trong mảnh đất của thù hận, cũng sẽ ở trong thù hận mà tiêu tan, có khi, sẽ mất đi mãi mãi.

Tập Bác Niên tỉnh lại.

Nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch gối đầu lên khuỷu tay anh, tay vòng quanh eo anh, ngủ rất say, bộ dạng vô cùng yên tĩnh, giống như một chú mèo nhỏ, không có móng nhọn, khả ái khiến cho tim anh đập nhanh hơn.

"U..." Mặc Tiểu Tịch mở mắt, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt trước mắt khô ngô giống như một thiên thần, làm cho tim cô đập loạn nhịp, mặt cũng ửng đỏ.

Nhìn nhau trong không trung, thời gian giống như dừng lại!

Về mặt của hai người có chút mất tự nhiên, nhanh chóng tách ra.

Tập Bác Niên vén chăn bước xuống giường, mặc xong quần áo, lạnh nhạt nói: "Mấy ngày nay em chưa ăn gì, tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn cho em." Về mặt tàn khốc của anh vẫn không thay đổi, nhìn không có chút dao động.

Lần đầu tiên Mặc Tiểu Tịch thuận theo trả lời: "Được, cảm ơn!"

Lời cảm ơn của cô, làm anh giống như bị điện giật, mạnh mẽ xoay người lại, giận dữ quát: "Em đừng tưởng tôi chuẩn bị đồ ăn cho em là vì thương xót em, để em sống, không phải do lòng nhân từ của tôi, mà là vì để em nhận lấy báo ứng thâm nhất, hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Phát hiện hành tung của bọn họ

"Tôi..., cũng không nghĩ vậy." Mặc Tiểu Tịch bình tĩnh nói, sau khi bị anh quát, trong lòng có chút chấn động.

Tập Bác Niên thở ra một hơi: "Không có thì tốt, Mặc Tiểu Tịch, tôi thừa nhận em đẹp hơn so với những người phụ nữ bình thường, nhưng trong mắt tôi, em không đáng một đồng, nhân tiện tôi nhắc nhở em, đừng yêu tôi, bởi vì kết cục so với bây giờ sẽ càng thảm hơn gấp trăm lần."

"Tôi sẽ không yêu anh." Mặc Tiểu Tịch nhanh chóng khẳng định, vội vàng phủi sạch.

"Tôi cũng sẽ không." Tập Bác Niên tiếp lời, không biết là nói cho cô nghe, hay nói với chính mình, anh đang bác bỏ một điều gì đó trong nội tâm, điều này làm cho anh cảm thấy sợ hãi, muốn trốn chạy thật xa.

Sau khi anh rời khỏi phòng, Mặc Tiểu Tịch ngồi ngẩn người một lúc, đột nhiên bật cười, bầu không khí vừa rồi quả thực rất kỳ dị, tình yêu là thứ gì đó giả dối nhất trên thế giới, nói chuyện yêu đương với anh, không bằng khiêu vũ với ma quỷ.

Gần 40 phút sau, anh mới quay lại ôm cô đến phòng ăn.

Trên đường đi, bọn họ vẫn luôn im lặng, cô ngửi thấy mùi thuốc lá nhân nhặt trên người anh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh, nhớ tới triển miên và hành hạ

mấy ngày nay, trong lòng lạnh nóng lẫn lộn, thật kỳ lạ, cô bắt đầu không còn thấy chán ghét vòng ôm của anh nữa.

Trên bàn ăn đặt sẵn hai phần ăn, sau khi anh đặt cô xuống, thì ngồi vào chỗ, một người thô bạo khát nghiệt như vậy, không ngờ tướng ăn lại vô cùng tao nhã và đẹp mắt.

Mặc Tiểu Tịch cúi đầu, trước mặt cô là chén cháo cái với sò khô, cái cắt vô cùng tinh tế, cháo ninh rất vừa, mùi thơm xông vào mũi, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ấm áp, từ trước đến nay chưa có ai vì cô mà nấu cháo.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều tự chăm sóc mình, cho nên cảm giác ấm áp này, vô cùng trân quý.

Đáy lòng cô đã tiêu trừ những chuyện xấu mà anh đã làm với cô mấy ngày nay, người khác cho cô ân huệ, cô sẽ trả lại cho họ gấp trăm lần.

Chén cháo này có lẽ đối với anh mà nói là một chuyện rất nhỏ, tuy tiện ném một chút nguyên liệu vào nồi rồi nấu, nhưng với cô thì khác.

"Cảm ơn cháo của anh, mùi rất thơm, tôi nghĩ ăn rất ngon." Cô mỉm cười, cúi đầu, ăn từng chút từng chút một.

"Em..." Tập Bác Niên có chút không vui, ngược mắt, vốn muốn nổi giận, nhưng thấy cô ăn vô cùng ngon miệng, anh cũng mất đi hứng thú mắng người.

Người phụ nữ này chắc chắn đã tu luyện thành tinh, vẻ thuần khiết bên ngoài, rốt cuộc chứa bao nhiêu tâm cơ.

Sau hơn hai tuần trên biển, vết thương ở chân của cô đã hồi phục, trong khoảng thời gian này, anh vẫn làm không biết mệt, mặc kệ là thời gian nào, địa điểm nào, chỉ cần anh muốn, sẽ lập tức hành động, cơ thể vô số lần kết hợp, trở nên quen thuộc, rồi sinh ra lưu luyến.

Anh vẫn luôn dùng lời nói vô tình để sỉ nhục cô, mà cô, không còn thờ ơ nữa.

Cho nên nói, con người ta tốt nhất không nên sinh ra cảm tình, một khi có, tim sẽ đau đớn, giống như miệng vết thương bị vi khuẩn xâm nhập, từ từ hư thối.

Khách sạn Hoa Kinh.

"Đại tiểu thư, chúng tôi sử dụng hệ thống định vị vệ tinh, phát hiện có một con thuyền đồ ở giữa Thái Bình Dương đã quá thời gian cho phép hoạt động của du thuyền, theo điều tra, gần đây Tập tiên sinh có mua một chiếc du thuyền như vậy, bất luận là kiểu dáng hay màu sắc, hoàn toàn giống nhau, tôi đoán chừng, ngài ấy đang ở đó." Một người đàn ông mặc Tây trang màu xám bạc, báo cáo với Ninh Ngữ Yên đang ngồi đối diện.

"Ừ!" Nghe thuộc hạ báo cáo xong, Ninh Ngữ Yên gật đầu, thông thả đứng dậy: "Đi, đi tới Ngụy gia."

Ngụy Thu Hàn nghe thấy tin tốt của Ninh Ngữ Yên mang đến, phần khởi không thôi: "Thật sao, đã tìm thấy bọn họ, bây giờ chúng ta lập tức đi tìm bọn họ đi."

"Tôi cũng đang có ý đó." Tâm trạng của Ninh Ngữ Yên lúc này cũng giống như anh ta, cho nên hai người vô cùng ăn nhịp với nhau.

Bọn họ vội vàng chạy ra ngoài, đứng lúc nhìn thấy ba mẹ của Ngụy Thu Hàn đứng ở cửa.

"Thu Hàn, con muốn đi tìm tiểu Tịch sao?" Ngụy phu nhân Hứa Tuệ Linh nghiêm mặt, từ bên ngoài đi vào, vừa rồi ở ngoài cửa, bọn họ đều nghe thấy hết.

"Dạ! Con muốn đi tìm cô ấy, tiểu Tịch là vợ của con, con muốn dẫn cô ấy về." Ngụy Thu Hàn kiên định nói.

"Con trai, sự việc đã âm ỉ đến cả thành phố đều biết, con còn muốn tìm cô ta trở về làm gì, con còn ngại nón xanh trên đầu chưa đủ sáng sao, trừ khi ta chết, không thì con đừng mơ có thể ra khỏi cái nhà này." Hứa Tuệ Linh vô cùng tức giận, nói ra những lời nói độc địa.

Trong nhất thời, hai mẹ con giằng co không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Rời đi

Ninh Ngữ Yên đứng bên cạnh, cô ta không có hứng thú với chuyện của Ngụy gia, thời gian cấp bách, không thể lãng phí nữa.

Cô ta đi tới trước mặt bọn họ, nở nụ cười nham nhở, nhẹ nhàng và duyên dáng nói: "Bác trai bác gái, không tìm trở về, không có nghĩa là Mặc Tiểu Tịch có thể phân rõ ranh giới với các người, chuyện ly hôn này phải do bản thân cô ta ký mới có hiệu lực."

Về sự thật của chuyện này, cô ta đã sớm điều tra rõ.

Lời của cô ta vừa thốt ra, thì sắc mặt của ba mẹ Ngụy Thu Hàn hơi thay đổi.

Ninh Ngữ Yên tiếp tục nói hết: "Kéo dài, không phải biện pháp tốt, một ngày nào đó bọn họ sẽ trở về, đến lúc ấy, để truyền thông khai thác ra chuyện này, còn thời phòng trống rỗng hơn, không bằng mau chóng tìm thấy, chấm dứt cho xong."

Sau khi suy xét, ông Ngụy mở miệng nói: "Thu Hàn, con tìm tiểu Tịch về rồi nói sau." Ông cảm thấy Ninh Ngữ Yên nói rất có lý, mặc dù nghi lễ đã hủy bỏ, nhưng trên pháp luật vẫn là vợ chồng, muốn giải quyết, phải tìm thấy người rồi hãy nói.

"Bác trai quả là người hiểu chuyện." Ninh Ngữ Yên hợp thời cho thêm một chút ngon ngọt, liếc nhìn Ngụy Thu Hàn: "Chúng ta đi thôi."

Lúc này, Ngụy Thu Hàn cũng không muốn tranh chấp nhiều với ba mẹ anh ta, cất bước nhanh chóng rời đi.

Sở dĩ Ninh Ngữ Yên nôn nóng như vậy, là sợ bị Tập Bác Niên phát hiện sớm hơn một bước.

Trên du thuyền, trong phòng bếp truyền đến từng trận rên rỉ, sau một lát mới dừng lại.

Mặc Tiểu Tịch im lặng mặc quần áo, lặng lẽ đi ra ngoài, dựa vào trên lan can hóng gió biển.

Nhìn biển rộng mênh mông, tương lai của cô đã bị lạc mất, cô không biết cuộc sống như vậy đến khi nào mới kết thúc, sau khi kết thúc, cô nên đi đâu.

Cơ thể và trái tim đều đã rơi vào tay giặc, nhưng tiếp tục đi tới, cũng chỉ là đường cùng.

Kỷ thực, nửa tháng nay, làm cho cô cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cô rất ít suy nghĩ đến Ngụy Thu Hàn, tưởng rằng mình sẽ luôn nhớ đến anh, hận anh, oán anh, nhưng cô không có.

Giữa bọn họ có rất nhiều kỷ niệm, tại sao tất cả đều mơ hồ không rõ, là từ một khắc anh bắt đầu bán cô, từ một khắc cơ thể bị người đàn ông kia bắt đầu đoạt lấy sao, cô không biết, thật sự không biết, tất cả đều rối loạn.

Sau khi Tập Bác Niên tắm xong, nhận một cú điện thoại: "Thật sao, hành động của anh ta cũng rất nhanh." Nghe người bên kia đầu điện thoại nói tiếp, anh không khỏi cau mày: "Cậu nói Ninh Ngữ Yên cũng tới? Được, tôi hiểu rồi."

Anh nhanh chóng thay quần áo, tiện tay lấy ví tiền và điện thoại, lại lấy một bộ nữ trang từ trong tủ ra, đi nhanh ra ngoài, ném cho Mặc Tiểu Tịch: "Hạn cho em trong vòng một phút để mặc vào, chúng ta phải rời khỏi đây."

"Rời đi? Đi đâu?" Mặc Tiểu Tịch cầm quần áo, sao đột nhiên nói đi là đi, lại còn gấp như vậy.

"Đã qua 15 giây." Tập Bác Niên không có thời gian giải thích nhiều, chạy đến tháo dây ca nô đã chuẩn bị sẵn, nhảy lên trên.

Mặc Tiểu Tịch vội vàng khoác quần áo lên, cả khóa kéo sau lưng cũng chưa kéo, chạy tới nhảy lên ca nô, ngồi xuống bên cạnh anh, có một sự tín nhiệm nào đó trong tiềm thức, thúc đẩy cô phải đi cùng anh.

20 phút sau, trên không có một chiếc trực thăng từ từ hạ xuống du thuyền.

"Tiểu Tịch..., tiểu Tịch..." Ngụy Thu Hàn vừa kêu vừa chạy vào bên trong du thuyền, mù quáng tìm kiếm.

Ninh Ngữ Yên bình tĩnh hơn anh ta rất nhiều, cô ta cẩn thận kiểm tra phòng để quần áo, đi vào phòng tắm thì nhìn thấy một sợi dây nịt của nam, cô ta cầm lên nhìn, rồi lại thả vào bồn rửa tay, tiếp theo thì đến phòng ăn và phòng khách xem, sau đó đi ra bên ngoài khoang thuyền.

"Cô không tìm nhầm chỗ chứ, ở đây căn bản không có ai, thuyền trống không."

"Không tìm nhầm chỗ đâu, chắc là bọn họ đã đi, hơn nữa không quá nửa tiếng." Ninh Ngữ Yên liếc về phía anh ta, lạnh nhạt nói.

"Trên bồn rửa tay trong phòng tắm có một sợi dây nịt của nam, là Bác Niên, trên mặt đất của bồn tắm còn chưa khô, chứng minh vừa có người tắm qua, đồ ăn trong phòng ăn còn ấm, tất cả những điều này cho thấy, bọn họ vừa đi không lâu." Ninh Ngữ Yên phân tích rõ ràng.

Ngụy Thu Hàn ổn định cảm xúc: "Vậy bây giờ làm gì?"

"Tôi nghĩ, bọn họ ngồi ca nô đi khỏi, thời gian rất gấp, bọn họ không có thời gian chờ máy bay tới." Ninh Ngữ Yên nhìn ra phía xa nói.

"Đi thôi, nói không chừng còn có thể đuổi kịp bọn họ." Cô bước lên máy bay trực thăng, căn dặn thuộc hạ: "Bay tới bờ biển gần nhất, nơi đó hẳn là Alaska."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vị hôn thê của anh?

Nguy Thu Hàn theo lên: "Cô cho rằng bọn họ sẽ dừng lại ở đó sao?"

"Khẳng định! Chắc chắn là Bác Niên nhận được tin mới vội vàng rời khỏi, ở trên không trung nhìn xuống biển là nhìn thấy không thể nghi ngờ, anh ấy đương nhiên sẽ nhanh chóng lên bờ, cộng thêm ngộ nhờ lái xa không đủ dầu, vậy chẳng khác gì cá trong chậu, anh ấy không ngu ngốc như vậy." Ninh Ngữ Yên tự tin phân tích.

"Cô nói rất đúng!" Nguy Thu Hàn cười lạnh, Tập Bác Niên có vị hôn thê thông minh và mạnh mẽ như vậy, trở về như lúc đầu sẽ không quá khó khăn.

Ca nô ở trên biển dùng hết tốc độ chạy về phía trước, kéo ra bọt sóng thật dài ở sau đuôi.

Mặc Tiểu Tích che kín quần áo trên người, nghênh đón gió lớn thổi tới, thổi đến mái tóc của cô cũng hỗn loạn, nhẹ nhàng bay lượn trong không trung, Tập Bác Niên vẫn tập chung lái thuyền, về mặt vô cùng nghiêm túc.

"Chúng ta..."

"Ngậm miệng."

Cô muốn hỏi anh, bây giờ phải đi đâu, còn chưa mở miệng, đã bị tiếng hét của anh bóp chết từ trong trứng nước.

Bờ biển gần ngay trước mắt, Tập Bác Niên quay đầu, đôi mắt giống như một con báo đen nhìn lại đốm trắng ở phía xa, nặng nề hip chặt.

"Đại tiểu thư, phía trước phát hiện có một chiếc ca nô, đang cập bờ."

"Nhanh lên, đừng để họ chạy thoát." Ninh Ngữ Yên chấn động, đứng dậy, nhận lấy Ống Nhòm của thuộc hạ, Nguy Thu Hàn cũng kích động đứng lên.

Tập Bác Niên dừng lại, kéo tay Mặc Tiểu Tích chạy về phía bãi biển, ở đây có rất nhiều du khách, sau khi hoà vào, lập tức sẽ mất đi tiêu điểm trong đám người.

"Không xong rồi đại tiểu thư, bọn họ đã lên bờ, xem ra chúng ta phải ngừng máy bay lại mới được."

Trong lòng Ninh Ngữ Yên hiểu rõ, xuống máy bay càng khó tìm hơn, nhưng ở trên không trung cũng không phải cách, bọn họ có thể tìm một chỗ ẩn nấp không ra, nên bây giờ chỉ có thể xuống máy bay mà tìm."

"Hạ xuống đi."

Tập Bác Niên kéo Mặc Tiểu Tích chạy vào trong cửa hàng trên bờ biển, ngẩng đầu quan sát máy bay ở trên không.

Mặc Tiểu Tích chạy tới thở hổn hển, theo tầm mắt của anh nhìn lại: "Người trên máy bay là ai?" Anh nhìn chăm chú như vậy, nhất định là có vấn đề.

"Chồng em và vị hôn thê của tôi." Tập Bác Niên quay đầu nhìn cô, thờ ơ trả lời.

"Cái gì..." Mặc Tiểu Tích bị lời nói của anh làm cho giật mình: "Vị hôn thê của anh?"

Khi nghe thấy ba chữ vị hôn thê đó, lòng cô chợt nặng trĩu, cảm thấy hít thở không thông.

Tập Bác Niên bật cười: "Tôi có vị hôn thê thì rất kỳ lạ sao? Thế nào? Em sẽ không vì điều này mà cảm thấy khổ sở chứ?"

"Bệnh thần kinh, sao tôi phải khổ sở, tôi chỉ cảm thấy có chút tò mò thôi." Mặc Tiểu Tích vội vàng phủ nhận, có thể là bởi vì chột dạ, nên ánh mắt hơi bất định.

"Tò mò? Tôi còn nghĩ rằng sau khi nghe người chồng yêu dấu của em cũng đến đây, em sẽ cảm thấy vui vẻ chứ? Phụ nữ, đúng là hay thay đổi." Tập Bác Niên lạnh lùng giễu cợt, tiếp tục quan sát động thái của máy bay.

Nhìn thấy máy bay hạ cánh, một đám người bước xuống, tất cả đều đi về phía này, Tập Bác Niên kéo lấy Mặc Tiểu Tích đang ngẩn người: "Chạy mau..."

Anh nắm chặt tay cô, từ cửa sau của cửa hàng chạy ra ngoài, trên đường cái rộng lớn chạy như điên.

Gió thổi vù vù bên tai cô, thổi vào trong miệng và mũi cô, cổ họng cô bỏng rát, nhịp tim đập rất nhanh, nặng nề đập thành thịch, lòng bàn tay vô cùng ẩm, mái tóc ngắn màu đen của anh tung bay, bóng lưng đẹp trai cao lớn, hoàn toàn chạy không có mục đích, làm cho cô có cảm giác giống như chạy trốn, nội tâm buông lỏng, cô nghĩ cứ như vậy mà chạy cũng tốt...

Tuỳ ý để anh dắt đến tận cùng của thế giới.

Yêu hay không yêu đều không quan trọng.

Một chiếc xe khách chạy đến trước mặt, Tập Bác Niên ngăn lại, đẩy Mặc Tiểu Tích lên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ánh sáng cực Bắc

(Ánh sáng cực Bắc: cực quang - hiện tượng quang học xuất hiện ở trên bầu trời của khu vực vĩ độ cao ở Bắc bán cầu, thường thấy là ánh sáng như màn sáng màu vàng lục, có khi có thêm màu hồng, lam, xám, tím..)

Ninh Ngũ Yên và Ngụy Thu Hàn đuổi theo phía sau, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe chạy đi, tức giận giậm chân, chỉ thiếu chút nữa.

Sau khi Tập Bác Niên ngồi lên xe khách, từ cửa sổ nhìn thấy những đóm đèn nhỏ ở phía sau, nở nụ cười đắc ý.

"Tập Bác Niên, cả vị hôn thê của anh cũng đã đến, anh làm vậy không sợ cô ấy không vui sao?" Mặc Tiểu Tích hỏi, kỳ thực ngay cả cô cũng không hiểu suy nghĩ của mình.

"Sợ? Haha..." Tập Bác Niên cười to: "Chỉ sợ này, từ trước đến nay không bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi."

"Vậy sao phải chạy trốn?" Cô hỏi lại.

"Còn chưa phải lúc bọn họ nên tìm đến, tôi biết em đang nóng lòng muốn thoát khỏi tôi, quay về bên cạnh Ngụy Thu Hàn, nhưng thật ngại, em còn phải theo tôi đến một nơi." Tập Bác Niên ngao mạn nói, thoải mái dựa vào chỗ ngồi, thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

"Anh..." Thốt lên một tiếng, Mặc Tiểu Tích lại không biết nên nói gì mới phải, chỉ biết, ở sâu trong nội tâm cũng không quá tức giận.

Cô học theo anh, tìm tư thế thoải mái dựa vào ghế, tất cả hành khách đều là người da trắng mắt xanh tóc vàng, khiến cho bọn họ trở thành người ngoại tộc.

Lúc một nhóm người cuối cùng xuống xe, Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tích cũng theo xuống, anh đi theo bước chân của bọn họ, biết cách đây không xa, có một thôn trang nhỏ, đang tổ chức lễ hội, nên mới để cho vài người ra ngoài bán đồ này nọ.

Còn nơi nào so với nơi này làm chỗ ẩn thân tốt hơn, Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tích tự xem mình là khách du lịch, muốn đến tham gia lễ hội của bọn họ, mấy người kia cũng nhiệt tình chào đón.

Trong thôn trang nhỏ, bốn bề đều là núi, có một hồ nước nhỏ, đỉnh núi còn đóng tuyết chưa tan, khí trời lạnh giá, xa lạ mà yên tĩnh, Mặc Tiểu Tích đi bên cạnh anh, trong lòng an ổn lại, cô đang tin tưởng một người vốn không nên tin tưởng.

Tập Bác Niên nghiêng đầu nhìn cô, tay khoác lên vai cô, mạnh mẽ ôm lấy: "Dựa vào tôi gần như vậy, là vì lạnh hay vì nhớ cơ thể tôi thế, Mặc Tiểu Tích, em đúng là càng ngày càng phóng túng." Anh nhìn vào mắt cô, đầy châm chọc.

Mặc Tiểu Tích đỏ mặt: "Bệnh tâm thần."

Đêm đến, thôn trang nhỏ vô cùng náo nhiệt, có thịt dê nướng và những món ăn đầy màu sắc, người trong thôn ở trên bãi đất trống đàn ghi-ta và ca múa, uống rượu nho, những cô gái trẻ kéo Tập Bác Niên đến bên cạnh nhảy múa, Mặc Tiểu Tích cũng bị những chàng trai trẻ tuổi vây quanh, bọn họ rót vài ly rượu, lại kéo cô đi ca hát.

Lúc đầu còn có chút ngượng ngịu, nhưng dần cũng cởi mở, người ta ở trong một hoàn cảnh nào đó, sẽ biến mình thành những đứa trẻ, trở về với những con người giản dị ban đầu.

Mặc Tiểu Tích hơi say, ngồi trên bãi cỏ bên bờ hồ, đờ đẫn cười.

Bất ngờ ngẩng đầu lên, trong trời đêm đen tối bỗng xuất hiện hình cung màu xanh đậm: "Anh mau nhìn kia, trên trời là cái gì vậy, đẹp quá." Cô kéo lấy Tập Bác Niên đang ngồi bên cạnh, phấn khởi chỉ lên trời.

Một mảng lớn màu xanh nhuộm cả bầu trời, vô cùng đẹp, làm cho cô ngừng thở, không dám chớp mắt, sợ trong lúc chớp mắt thì cảnh đẹp sẽ biến mất.

Tập Bác Niên ngẩng đầu nhìn lên, cười nhạt: "Là ánh sáng cực Bắc, ở Alaska, trong vòng một năm có 200 ngày đều có thể nhìn thấy, không có gì hiếm lạ."

"Thật sao? Cuộc sống của người ở đây thật là hạnh phúc." Mặc Tiểu Tích hướng về phía bầu trời nở nụ cười ngọt ngào hồn nhiên.

Tập Bác Niên nhìn cô, lồng ngực nóng lên từng chút, đợi đến lúc phát hiện, không có nào có thể ngăn cản, trực tiếp xông vào chỗ sâu nhất ở đáy lòng, rất nhanh, không cách nào ngăn cản được nữa.

Anh ôm lấy cô, trở về phòng, hôn lên mặt cô, anh không kiềm chế được sự thúc đẩy muốn chiếm lấy, đêm nay, vô cùng tốt đẹp, quên thời gian và địa điểm, quên thù hận và thân phận.

Chỉ cần nhớ đã từng có một người sánh vai ngắm nhìn tuyệt cảnh của thế gian, ánh sáng cực Bắc chiếu xuống, nhẹ nhàng và yên lặng triền miên, nhưng đến sau này nhớ lại, người và vật từ lâu đã không còn, giống như một giấc mơ.

Sáng sớm. Mọi người vừa rời giường, thì nhìn thấy một chiếc xe màu đen từ xa chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quan hệ dây dưa không rõ

Người trong thôn tò mò nhìn quanh, nơi này rất ít khi có người ngoài đến.

Xe vững vàng dừng lại ở ven đường, từ phía xa có một nam một nữ bước xuống, là Ninh Ngữ Yên và Ngụy Thu Hàn, bọn họ dùng thời gian suốt một đêm, tìm người điều tra địa điểm dừng lại của tất cả xe khách đi qua con đường đó, không biết có phải bề ngoài của Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tích làm cho người ta có ấn tượng quá sâu sắc hay không, khiến cho tài xế còn nhớ bọn họ, cứ như vậy, cũng giảm bớt không ít thời gian, nếu không, thật khó có thể tìm thấy.

"Có! Đó là một cặp tình nhân vô cùng đẹp đôi, nhưng hiện tại bọn họ vẫn chưa rời giường, các người là bạn của bọn họ sao?" Thôn dân cũng không biết sự tình trong đó, nên trả lời rất thẳng thắn. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý đồn.

Trên mặt của Ngụy Thu Hàn lập tức nhuộm một lớp sương mù lạnh như băng, siết chặt nắm tay, còn đang ngủ!!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Ngữ Yên cũng hiện ra vẻ hung ác, nhưng cô ta cũng không vì thế mà rối loạn chân tay: "Đúng vậy, chúng tôi là bạn của bọn họ, có việc gấp muốn tìm bọn họ, bây giờ anh có thể dẫn chúng tôi qua đó không?" Cô ta mỉm cười với thôn dân, lịch sự nói. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý đồn.

"Có thể, đi theo tôi." Thôn dân ở phía trước dẫn đường, bọn họ theo phía sau.

Trong phòng ngủ, Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tích vẫn còn trong giấc mơ, nghe thấy tiếng gõ cửa, bọn họ mới tỉnh lại.

Tập Bác Niên mặc quần dài và áo sơ mi vào rồi đứng dậy mở cửa, Mặc Tiểu Tích cũng từ trên giường ngồi dậy mặc quần áo. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý đồn.

Cửa mở, người bên ngoài làm cho Tập Bác Niên có chút ngạc nhiên, nhưng anh không hoảng hốt, lười biếng dựa vào cửa: "Xem ra, tôi xem thường năng lực của các người rồi thì phải?"

Ngụy Thu Hàn nhìn áo sơ mi mở rộng của Tập Bác Niên, và Mặc Tiểu Tích đang ngồi trên giường mặc quần áo, máu toàn thân lập tức dâng trào: "Tên khốn nạn này." Anh ta xông lên, vung nắm đấm về phía Tập Bác Niên. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý đồn.

Tập Bác Niên bắt lấy quả đấm anh ta đánh tới: "Đồ vô dụng, sức lực chẳng khác gì đàn bà, còn muốn đánh tôi, không biết tự lượng sức mình." Anh xoay cánh tay của anh ta, hất anh ta xuống đất. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý đồn.

Nghe thấy tiếng ồn ào ở cửa, Mặc Tiểu Tích vội vàng quay đầu lại, thấy Ngụy Thu Hàn bị ngã trên đất, còn có người phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng bên ngoài, cô nhất thời xấu hổ không chịu nổi, nhanh chóng mặc quần áo vào.

"A..." Ngụy Thu Hàn không chịu thua, đứng lên tiếp tục công kích Tập Bác Niên, anh ta tận mắt nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ, anh ta không chịu nổi đã kích này, thật sự không chịu nổi. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý đồn.

Tập Bác Niên chán ghét đã thêm một cước, đá anh ta xuống đất.

Lúc bọn họ đánh nhau, Ninh Ngữ Yên đã đi vào phòng, bước chân tao nhã vững vàng đi tới trước mặt của Mặc Tiểu Tích, kiêu ngạo hất cằm, ánh mắt sắc bén như dao, giơ tay cho Mặc Tiểu Tích một bạt tai thật mạnh, giữa đôi môi đỏ mọng, lạnh lùng nhả ra hai chữ: "Gái điếm."

Tiếng bạt tai vang dội, làm cho động tác đánh nhau của hai người đàn ông ở cửa đình chỉ, giật mình nhìn qua. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý

đôn.

Bạt tai này khẳng định rất nặng, bởi vì trên khuôn mặt trắng nõn của cô hiện rõ năm dấu tay.

Mặc Tiểu Tích cúi thấp đầu, cảm thấy miệng có mùi máu tươi, đầu óc cũng ông ông, mặt nóng rất đau đớn, tim cũng bốc cháy hừng hực, cô không có dũng khí ngẩng đầu, cũng không có dũng khí để phản bác điều gì, bị người ta bắt gian tại giường, cô còn lời gì để nói. Truyện chỉ được post tại diễn đàn lê quý đôn.

Bốn phía, bỗng nhiên trở nên yên tĩnh kỳ lạ.

Trong ngực của Tập Bác Niên vô cùng khó chịu, muốn bước lên, thì nhìn thấy khuôn mặt bị thương của Ngụy Thu Hân, lại nhớ tới những chuyện anh ta đã làm, anh không thể thương hại cô, tuyệt đối không thể.

Ngụy Thu Hân kinh ngạc đi tới trước mặt của Mặc Tiểu Tích, ngồi xuống bên giường, run rẩy kéo lấy tay cô, đặt vào ngực mình: "Em nói cho anh biết đi, không phải em tình nguyện, em nói cho anh biết, em vẫn còn yêu anh, xin em hãy nói cho anh biết, được không?" Trong lời nói của anh lộ ra sự cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đồ chơi cũng chỉ là đồ chơi

Tập Bác Niên nhìn Mặc Tiểu Tích, tim vô cùng căng thẳng.

Cô sẽ trả lời thế nào? Sẽ trả lời giống vậy sao, anh lạnh lẽo nắm chặt quả đấm.

Mặc Tiểu Tích im lặng, không rút tay về, cũng không nói chuyện, vẫn duy trì đáng vẻ cứng nhắc vừa rồi, cô ghét nói yêu, ghét được yêu, ghét mọi thứ, bao gồm cả bản thân.

Thấy cô không lên tiếng, Ngụy Thu Hân bồn chồn lo sợ: "Tại sao không trả lời anh, chuyện này rất khó trả lời sao? Trong lòng Mặc Tiểu Tích em còn yêu Ngụy Thu Hân không, em nói đi." Anh ta nắm chặt hai tay cô, dường như muốn bóp nát.

Nhưng Mặc Tiểu Tích vẫn làm thinh.

"Haha..." Ngụy Thu Hân cười khò: "Trái tim của em cũng bị Tập Bác Niên lấy đi rồi phải không? Em yêu anh ta, cho nên em tình nguyện chạy trốn cùng anh ta, ngủ chung với anh ta phải không?"

Trong mắt của Tập Bác Niên có chút kinh động, anh muốn nghe cô nói phải, hay không phải.

Cuối cùng Mặc Tiểu Tích cũng có phản ứng, cô chậm rãi ngẩng đầu, cười yếu ớt: "Đây...không phải là giao dịch sao?"

Một câu nói, làm trái tim của mọi người vỡ vụn.

Tập Bác Niên thở dài một hơi, cười tự giễu, vừa rồi anh đang mong đợi điều gì, người phụ nữ này còn tồi tệ hơn so với tưởng tượng.

Đây là nỗi đau trong lòng của Ngụy Thu Hân, anh ta khổ sở né tránh cái nhìn của cô: "Em chỉ vì giao dịch, nên mới không phản kháng sao? Anh sẽ kết thúc cuộc giao dịch này, em sẽ trở về bên cạnh anh phải không?"

"Sẽ không!" Mặc Tiểu Tích bình tĩnh lắc đầu: "Tôi thật sự không thích anh, nếu có thể kết thúc giao dịch, tôi sẽ rất vui, nếu anh không thể, tôi sẽ cố gắng đến cùng, anh cho tôi ân huệ, tôi sẽ trả lại anh gấp đôi, như vậy, hai ta không còn thiếu nợ nhau nữa."

"Nói đến cùng, em vẫn không rời rời khỏi Tập Bác Niên đúng không, Mặc Tiểu Tích, em không gạt được tôi đâu." Ngụy Thu Hân tức giận hét lên, khổ sở không biết phải làm sao.

Mặc Tiểu Tích quay đầu đi, không tranh luận, ngay cả cô cũng không hiểu rõ lòng của mình.

"Hai người nói chuyện xong chưa? Hình như các người hoàn toàn xem nhẹ người mua như tôi thì phải, tôi mua cô ta một năm, một ngày tôi cũng sẽ không lãng phí." Tập Bác Niên cài cúc áo lại, thông thả đi tới: "Đồ chơi mua về, đương nhiên là dùng để chơi đùa, không phải ngay cả điều này mà Ngụy tổng cũng không hiểu chứ, một năm sau, các người muốn hợp lại hay chia tay, cũng không liên quan đến tôi nữa."

Lời nói vô tình, giống như một cây đinh đóng vào lòng Mặc Tiểu Tích, nhìn ánh sáng bên ngoài cửa sổ, trước mắt là một cái gai màu trắng.

"Niên, tháng sau chúng ta phải đính hôn, chuyện giữa anh và người phụ nữ này đã truyền ầm ĩ ra ngoài, em hy vọng anh có thể dừng lại tất cả những việc làm hoang đường này." Ninh Ngữ Yên giữ chặt lấy Tập Bác Niên, cô ta không cách nào chịu đựng được nữa, đặc biệt lúc đối mặt với anh, trong lòng sẽ

luôn rối loạn.

"Chuyện của tôi, lúc nào thì đến lượt em can dự?" Tập Bác Niên chuyển động cặp mắt, lạnh lùng hất Ninh Ngữ Yên ra, anh và cô ta, bắt quá chỉ là kết hợp theo nhu cầu mà thôi, đáng đáp của cô ta không tệ, gia thế cũng không tồi, cho nên anh mới đồng ý kết hôn với cô ta.

"Không phải em muốn quản anh, mà là, anh có thể chọn một phương pháp khác, tại sao cứ muốn dùng cách này, anh làm như vậy, là đặt em ở đâu?"
Mấy ngày trước Ninh Ngữ Yên đã điều tra được giao dịch của bọn họ, suy đoán, Niên là vì chuyện em gái nhảy lầu, mà tìm Ngụy Thu Hàn và Mặc Tiểu Tịch tính sổ.

Tập Bác Niên nhìn ra sự lo lắng của cô ta, nét mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng, ôm lấy eo cô ta nói: "Em yên tâm đi, chuyện gì em cũng đã biết rồi, vậy em nên hiểu, người phụ nữ như vậy, anh chỉ dùng để chơi đùa, chúng ta sẽ đính hôn đúng thời hạn, kết hôn, tất cả đều sẽ không thay đổi, Ngữ Yên em là người biết tiến thoái, nên làm thế nào, trong lòng em đã biết rồi đúng không?"

Ninh Ngữ Yên dựa vào lòng anh, hưởng thụ sự dịu dàng của anh, nếu cô ta lại tỏ thái độ so đo từng tí, anh thật sự sẽ tức giận, huống hồ, cô ta dám chắc, anh không phải là người sẽ vì một người phụ nữ mà vứt bỏ cả giang sơn, còn người đàn bà hèn hạ này, cô ta có cách để trừng trị cô.

"Niên, em hiểu rồi, thứ tư tuần sau chúng ta đính hôn, anh sẽ không quên chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Lại phải bị tra tấn rồi

"Đương nhiên anh biết, em thích tổ chức ở đâu, em sắp xếp là được, anh không có ý kiến." Tập Bác Niên nở nụ cười ấm áp, bởi vì quá mức ấm áp, cho nên lộ ra vẻ giả dối.

Nhưng Ninh Ngữ Yên không ngại, chuyện quan trọng trước mắt là đạt được con người của anh, còn tim, có thể cảm hóa từ từ.

"Em đi đây, em hy vọng sự khoan dung của em sẽ nhận được hồi báo tốt của anh." Ninh Ngữ Yên nhón chân, in lên môi anh một nụ hôn, xoay người đi ra cửa, lại quay đầu nhìn về phía Ngụy Thu Hàn: "Ngụy tổng, còn anh, vẫn muốn ở lại đây sao?"

Ngụy Thu Hàn ổn định lại hơi thở, hỏi người trước mắt: "Mặc Tiểu Tịch, anh biết anh không xứng với em, phá hủy đi hạnh phúc vốn thuộc về chúng ta, nếu trong lòng em muốn rời khỏi đây, cho dù có liều cái mạng này, anh cũng sẽ dẫn em đi, bây giờ anh rất hối hận, anh muốn bù đắp, ngay cả khi em không tha thứ cho anh, cũng không quan trọng, tiểu Tịch, em vẫn là người anh yêu nhất."

"Anh đi đi." Mặc Tiểu Tịch thản nhiên nói, bất luận bây giờ có nói những lời êm tai đến cỡ nào, cũng không làm cho cô cảm động, những chuyện xảy ra trước mắt, đã làm cho tình yêu trở nên mỏng manh, không có sức thuyết phục.

Ngụy Thu Hàn cô đơn gật đầu: "Anh hiểu rồi!" Anh ta đứng dậy, đi nhanh ra ngoài, bây giờ anh ta bắt đầu có chút hận cô, tất cả những lỗi lầm là bắt đầu ở nơi anh, nhưng cô đã thật sự thay lòng rồi.

Trong phòng, khôi phục lại yên lặng, những tiếng âm ỉ vừa rồi, giống nhưng chưa từng xảy ra, điều duy nhất có thể chứng minh chính là đau đớn và nóng rất trên mặt.

Tập Bác Niên đóng cửa, đi đến bên cạnh cô, lướt qua khuôn mặt cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: "Hình như em thật sự rất thích ở bên cạnh tôi, phải không?"

"Tôi chỉ biết, tên khốn nạn nào đó sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi." Mặc Tiểu Tịch lạnh lùng phản kích.

"Nhưng, đối với tên khốn nạn này, hình như em rất lưu luyến, đến nỗi chồng cầu xin em trở về, em vẫn muốn ở lại, thậm chí muốn cơ thể của tôi sao? Mỗi ngày mỗi đêm đều đạt được cực khoái, vô cùng hưởng thụ, đúng là người đàn bà dâm loạn trời sinh." Tập Bác Niên sờ vào khuôn mặt trẻ trung giống như hoa của cô.

"Nếu tôi là người đàn bà dâm loạn, thì anh chính là chó điên phát dục." Mặc Tiểu Tịch liều chết nói.

Tập Bác Niên cười lạnh, xóc chăn lên, cô chỉ mặc áo, dưới thân cũng chỉ mặc quần lót: "Đói khát lắm sao? Muốn làm không?"

"Chó điên lại muốn động dục sao? Nói tôi là người phụ nữ dâm loạn, có bản lĩnh thì anh đừng chạm vào tôi." Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch đang hồi hộp lo lắng, muốn dùng phép khích tướng, để đẩy lùi anh.

"Mặc Tiểu Tịch, chiều này của em, sau 6 tuổi tôi đã không chơi nữa." Tập Bác Niên nắm lấy đôi chân trần trụi của cô, kéo đến mép giường, ôm cặp hông cô, áp về phía lửa nóng của mình: "Còn dám mắng nữa không?"

"Chó điên, chó điên..." Mắng hay không mắng thì kết quả cũng như nhau, cô thả rằng mắng cho sánh khoải.

Ngày hôm đó, từ trời sáng đến khi trời tối, anh đều ra sức hành hạ cô, không chút thương tiếc, bộc phát thú tính, lòng của cô từ từ lạnh xuống, đau đớn, không ai quan tâm đến cô, cho dù khóc cũng lãng phí nước mắt, nhưng chất lỏng lấp lánh trong hốc mắt không ngừng chảy qua huyết thái dương, rơi xuống trên gối.

Trong bóng đêm, Tập Bác Niên xoay người ngã qua một bên, trong không khí có vị mặn, làm cho tim anh thắt chặt, anh nhắm mắt lại, cuối cùng cũng mặc kệ cô.

Năm ngày sau đó.

Dubai, khách sạn lớn bảy sao.

Hôm nay, Tập Bác Niên cùng con gái của phú hào Đài Loan Ninh Ngữ Yên đính hôn ở nơi này, thiên kim đại tiểu thư của Ninh gia từ trước đến nay đều theo đuổi sự hoàn hảo, ngay cả đính hôn, cũng muốn làm cho toàn thể giới chú ý đến.

Trong phòng của khách sạn, Mặc Tiểu Tích nhìn hộp quà đặt trên giường, là Tập Bác Niên kêu phục vụ đưa tới, anh sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể sỉ nhục cô, giống như lần trước múa trên thủy tinh, sợ hay không, cô cũng phải đi.

Hít sâu một hơi, cô thay lễ phục, gom mái tóc dài lại, nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, lại phải bị tra tấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Người đàn ông đẹp trai

Mở cửa, đứng bên ngoài là một người đàn ông mặc Tây trang màu đen: "Mặc tiểu thư, Tập tiên sinh sợ cô không tìm được đường, đặc biệt căn dặn tôi đến dẫn cô đi."

"Anh ta đúng là cẩn thận, thay tôi cảm ơn anh ta." Mặc Tiểu Tích nói linh tinh với anh ta, còn không phải sợ cô sẽ chạy trốn sao, nói thật, cô thật sự cũng muốn chạy trốn, nghĩ đến phản ứng của khách khứa và phóng viên lát nữa, cô chợt rung mình.

Đại sảnh của yến tiệc trang hoàng lấp lánh, ban nhạc đang ở một bên diễn tấu, khách khứa ăn mặc vô cùng lộng lẫy, tất cả đều là những đại nhân vật có máu mặt, hơn nữa các siêu sao cũng đến, càng lộ ra vẻ trắng lợt rực rỡ, tràn đầy thời trang và sang trọng.

Nhưng, nổi bật nhất hôm nay, vẫn là Mặc Tiểu Tích cô.

Cô vừa xuất hiện, liền đưa đến những cuộc tranh luận nóng hổi ở hội trường, cô đi đến đâu, đông đảo ánh mắt đều đưa theo đến đó, so với nhìn ngôi sao còn tập trung hơn, phóng viên đứng ở cửa, ngay lúc cô đi vào, đã chặn cô lại, nếu không có người mở đường cho cô, có lẽ đã tử trận ở cửa.

Khinh thường, mỉa mai, chế giễu, chửi rủa, đủ loại âm thanh, ánh mắt chán ghét, hợp nhau tấn công làm cho bước chân của cô có chút khó khăn.

Mặc Tiểu Tích nép sát vào góc tường, từ từ bước tới, xuất hiện ở chỗ này, bị đánh chết là chuyện bình thường.

"Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy."

"Trường hợp này mà cô ta cũng dám đến, thật không biết da mặt quá dày, hay không sợ chết."

"Thứ đàn bà như thế, nên bán cho phần tử khủng bố Trung Đông làm nô lệ tình dục, trong hôn lễ vứt bỏ chồng mình, giờ còn đến phá hoại lễ đính hôn của người khác, tôi thật sự muốn rạch nát bộ mặt hồ ly tinh của cô ta."

Gần đó, Tập Bác Niên đang ôm Ninh Ngữ Yên trò chuyện với khách khứa, dường như căn bản không quan tâm tới Mặc Tiểu Tích đã đến, kỳ thực Tập Bác Niên vẫn theo sát bóng dáng của cô, nép vào góc tường, đáng về yếu ớt bất lực, đúng là bi thảm!

Đây cũng là một trong những mục đích của anh, nếu không phải cô cướp đi bạn trai của Vân Noãn, con bé ngốc kia cũng sẽ không nghĩ quẩn, bây giờ bị mắng là hồ ly tinh, cũng rất đáng.

Đáng lẽ Ninh Ngữ Yên nhìn thấy Mặc Tiểu Tích thì trong lòng rất đổi không vui, nhưng nghĩ lại, phàm là con người có đầu óc sẽ không xuất hiện ở đây, chỉ cần nước miếng thôi cũng có thể dim chết cô ta, cho nên Niên sắp xếp như vậy, mục đích đơn giản là làm cho cô ta xấu mặt, cô cũng không ngại xem kịch vui.

Cũng không biết là ai cầm đầu, một ly rượu hát lên người cô, ngay sau đó, vô số người cầm rượu trong tay cũng hát về phía cô, lên mặt, lên tóc, loại đàn bà thấp hèn như vậy, ai nhìn cũng khó chịu.

Champagne làm cho lễ phục dán sát lên người cô, đường cong của cơ thể hiện ra, làm cho đàn ông thèm muốn, trong đó có một người phụ nữ cổ tình giẫm lên mép váy của Mặc Tiểu Tịch, đẩy cô về phía trước.

Rẹt một tiếng, lúc ngã xuống mặt đất, cô cảm giác được lễ phục bị xé rách, cô sợ hãi kêu lên: "A..."

Lễ phục từ ngực trượt xuống đến eo, cô nằm trên mặt đất, phần lưng trần trụi mịn màng ở dưới ánh đèn, càng làm cô trở nên nóng bỏng, các phóng viên cũng ầm ầm ùa vào.

Có người chạy đến bên tai Tập Bác Niên nói nhỏ, khuôn mặt của anh biến sắc, chơi như vậy cũng có chút thái quá rồi.

Anh nhắc bước muốn qua đó, Ninh Ngữ Yên lại giữ chặt anh, mỉm cười nói: "Anh muốn đi đâu? Ba em đã đến rồi."

Tập Bác Niên nhìn thấy Ninh Hải Thành đang được thuộc hạ đỡ qua, lúc này mà hát Ninh Ngữ Yên ra, chắc chắn lễ đính hôn này sẽ bị phá hủy, nhưng nghĩ đến tình huống mà Mặc Tiểu Tịch phải đối diện, tim anh thất lại.

"Ha ha..." Khách khứa nhìn Mặc Tiểu Tịch thảm hại nằm sấp ở đó cười chế giễu.

Ngoài cửa, có một bóng người màu trắng bạc, còn chạy nhanh hơn cả phóng viên, cúi lễ phục trên người đắp lên mình Mặc Tiểu Tịch.

Mùi hoa son chi, mùi thật hoài niệm của cô, Mặc Tiểu Tịch ngẩng đầu.

Cùng lúc đó, phóng viên và khách khứa đều nhìn người đang thờ hồn hển chưa rõ là ai kia, phát ra từng trận thán phục, người đàn ông này so với ánh mặt trời còn lấp lánh hơn, những người thấy anh, đều không nhìn được tán thưởng, không ngờ trên thế gian này còn có một người đẹp trai như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Uất ức muốn khóc

"Là Thiên Dã..."

Người này từ lúc nổi tiếng đến nay, chưa từng có một vụ xì căng đan nào, sạch sẽ cao quý giống như hoa sen, đã trở thành nhân vật huyền thoại trong làng giải trí, làm việc chuyên nghiệp, tính tình vừa khiêm tốn vừa lạnh lùng, không thích kết giao với người khác, không có bất kỳ nữ ngôi sao hay người nổi tiếng nào có thể quyến rũ được anh, bên ngoài vẫn luôn đồn rằng, có lẽ anh là đồng tính luyến ái, cũng bởi vì phong cách độc đáo sạch sẽ này, cho nên đạt được rất nhiều ưu ái của những đạo diễn lớn, ngay cả ngôi, cũng có thể toát ra vẻ quyến rũ.

Lúc này, anh ngồi xổm một chân xuống, trên người chỉ mặc áo sơ mi màu trắng, những sợi tóc màu xanh đậm không giống như thường ngày xuất hiện trong những buổi lễ lớn được tỉ mỉ tạo ra, nhưng lại rất mềm mại, ngũ quan tinh xảo, làn da sáng ngời, làm cho vẻ đẹp của anh có chút không chân thật.

Mặc Tiểu Tịch nhìn thấy anh, đôi mắt u ám, nắm lấy ống quần anh, nhép miệng nói, nhưng không phát ra tiếng.

"Sao lại biến thành như vậy?" Thiên Dã thờ dãi, lau vết rượu trên mặt cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ trên mặt đất lên.

"Phiền mọi người nhường đường một chút, được không?" Thiên Dã lạnh lùng mở miệng, đôi mắt vẫn yên tĩnh như nước, xa cách và lạnh nhạt.

Khách khứa tránh khỏi đường đi, nhưng phóng viên lại không bỏ qua cơ hội tốt này.

"Thiên Dã, xin hỏi Mặc tiểu thư là người tình bí mật của anh sao?"

"Anh có thể chấp nhận việc làm gần đây của Mặc tiểu thư không?"

"Anh có sợ dính líu quan hệ với cô ấy không, sẽ ảnh hưởng hình tượng của anh trong lòng những người mê điện ảnh?"

Hiện trường vô cùng ầm ĩ, Mặc Tiểu Tịch chỉ có thể nắm lấy quần áo của anh, vùi đầu vào ngực anh, cô không muốn liên lụy đến anh, nhưng lúc này thật sự hết cách, anh là người duy nhất có thể cứu cô.

Tập Bác Niên thấy cảnh này, gần như muốn bóp nát ly rượu trong tay, Mặc Tiểu Tịch cấu kết với tên mặt trắng đó từ lúc nào?

"Wow, thật lợi hại, ngay cả Thiên Dã mà cô ta cũng có thể quyến rũ, năng lực dụ dỗ đàn ông đúng là không tồi..." Ninh Ngữ Yên ở bên cạnh quạt thêm gió, tên Thiên Dã này, em họ của cô ta luôn nhắc bên miệng, ngay cả điện thoại cũng đều dán hình của anh.

Thiên Dã bị vây không có đường để đi, đành phải dừng bước lại, tất cả mọi người đang muốn nghe câu trả lời của anh, vì thế đại sảnh của buổi tiệc trở

nên vô cùng yên tĩnh.

"Chẳng lẽ, tôi phát huy vai trò của một người đàn ông lịch sự cũng là sai sao? Vị tiểu thư này bị khi dễ vô cùng thảm thương, tôi có chút bất bình, vậy thôi, còn nghi vấn gì sao?"

Đương nhiên phóng viên không tin lời nói dối này của anh, có lòng tốt cũng không cần sót ruột như vậy, nhưng câu trả lời của anh rất chặt chẽ, bọn họ không nhìn ra được nghi vấn hữu lực nào, cuối cùng chỉ có thể hậm hực tránh qua, tin tức có thể tuyên truyền, nhiều nhất chỉ là Thiên Dã làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cũng may, đây cũng coi như là một tin tức lớn, bởi vì người này không phải là ngôi sao hạng ba, mà là nam ngôi sao nổi tiếng Thiên Dã. đọc chương mới nhanh nhất tại DocTruyen.Org

Thiên Dã nhanh chóng ôm Mặc Tiểu Tích ra ngoài, trong thang máy, cô từ từ ngẩng đầu lên: "Tiểu Dã, em..."

"Anh không muốn nghe." Thiên Dã ngắt lời cô, tuy giọng nói rất nhẹ, nhưng vô cùng quyết đoán.

Mặc Tiểu Tích cũng không nói thêm gì nữa, cô và Thiên Dã đã quen nhau từ nhỏ, bọn họ cùng nhau trải qua năm năm ở cô nhi viện, sau đó, anh được nhận nuôi, mà cô thì vẫn ở cô nhi viện, về sau anh lại theo ba mẹ nuôi ra nước ngoài, trước lúc cô đi du học, anh mới trở về, nhưng Ngụy Thu Hàn không thích anh, luôn luôn cụt hứng bỏ về, anh từ từ xa lánh cô, thấy sự nghiệp của anh tiến triển tốt như vậy, trong lòng cô cũng rất vui.

Trong phòng của khách sạn, Thiên Dã im lặng đưa nước ấm cho cô, tỉ mỉ giúp cô sấy khô tóc, ngón tay thon dài xinh đẹp nhẹ nhàng lướt qua da đầu cô, bọn họ người trước người sau lặng lẽ ngồi đó, trong gương, cô thoải mái nhắm mắt lại.

"Tiểu Dã, có rất nhiều lúc, em thật sự không kiểm soát được số phận, anh có thể khinh thường em, nhưng..."

Thiên Dã bỏ máy sấy xuống: "Mặc Tiểu Tích, em nhất định phải sống như vậy sao? Nhất định phải để anh nhìn thấy em tệ hại, nhếch nhác để người ta khi dễ như vậy sao hả?" Hồ hấp của anh có chút dồn dập, trong mắt đầy đau xót.

"Anh nghĩ em muốn sao? Em cũng không muốn như vậy, em chưa từng làm qua bất kỳ chuyện xấu gì, không có lỗi với bất kỳ ai, nhưng mà, số phận lại trêu đùa em, anh muốn em phải làm sao, làm sao đây?" Ở trước mặt anh, cuối cùng Mặc Tiểu Tích cũng ứa ứa muốn khóc, nước mắt từ trong vành mắt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đồ ngốc

Đột nhiên, tất cả đều trở nên yên tĩnh!

Cô mở to mắt, nước mắt giống như vỡ òa tràn xuống, có lẽ cô biết anh sẽ đau lòng cho cô, nên cô mới trở nên yếu đuối như vậy.

"Được rồi, đừng khóc, không giống em chút nào." Thiên Dã thờ dãi, rút hai tờ khăn giấy từ trên bàn ra, khom người lau nước mắt cho cô.

"Giống như em đã nói, em thật sự muốn đánh cho Ngụy Thu Hàn và Tập Bác Niên bại liệt nửa người luôn." Mặc Tiểu Tích giờ quả đấm, hung hăng nói.

Thiên Dã cười: "Nhưng hình như em đã bại dưới tay bọn họ, còn vô cùng thảm nữa."

Nét mặt của Mặc Tiểu Tích trong nháy mắt đã xụ xuống, tay từ từ rũ xuống đầu gối: "Đúng vậy, em đã bại, bại bởi ân tình, bại bởi cường thế."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không phải em muốn kết hôn với Ngụy Thu Hàn sao? Tại sao lại có dính líu quan hệ với Tập Bác Niên? Bất luận câu trả lời của em là gì, anh đều sẽ tin em."

"Tiểu Dã..." Mặc Tiểu Tích cảm kích nắm chặt tay anh, giống như lúc nhỏ, những đứa trẻ cùng tuổi, đều không có ba mẹ, chỉ có một niềm tin sâu sắc với nhau.

Thiên Dã ngồi xuống bên cạnh cô: "Nói đi, anh nghe."

Nếu ngay cả Thiên Dã mà cô cũng không tin tưởng, thì trên thế giới này, cô thật sự không thể tin tưởng ai, bọn họ là những người bạn thân nhất trên thế gian, dù gần hay xa, mãi mãi không bao giờ bán đứng nhau!

Cho nên Mặc Tiểu Tích mang đầu đuôi câu chuyện nói cho anh nghe!

"Em nói, Ngụy Thu Hàn bán em sao? Mặc Tiểu Tích, em là đồ ngốc sao? Tại sao em phải phục tùng em..." Thiên Dã tức giận muốn bóp chết cô. Mời các bạn sang web DocTruyen.Org đọc nhé

"Bởi vì, người khác có ân với em, em nhất định sẽ trả lại cho họ gấp bội, em không muốn Ngụy Thu Hàn thân bại danh liệt, mà Tập Bác Niên, em thật sự không đầu lại anh ta, đáng sợ nhất chính là, anh ta đối với em giống như có thù sâu oán nặng, có lẽ bởi vì Ngụy Thu Hàn." Tay của Mặc Tiểu Tịch xoắn vào nhau, mặt mũi dựa vào người anh: "Em nên làm gì bây giờ, Tiểu Dã!"

"Rời khỏi anh ta." Thiên Dã cương quyết nói.

"Nhưng, em trốn không thoát, anh ra rồi lại hại." Trải qua chuyện hôm nay, Mặc Tiểu Tịch thật sự muốn lập tức bỏ đi, cảm giác khó hiểu đối với Tập Bác Niên trước đó cũng đã biến mất.

"Không sao, có anh ở đây, anh sẽ giúp em." Thiên Dã ôm cô, vùi đầu vào cổ cô, ngửi hương thơm của cô, anh rất nhớ cô!

Mặc Tiểu Tịch đẩy anh ra: "Không được! Em không thể liên lụy đến anh, kỳ thực anh còn quan tâm đến em, em đã rất vui, chuyện của em...em sẽ tự giải quyết, danh tiếng của em bây giờ rất xấu, anh tốt nhất không nên có dính líu quan hệ với em, nếu như ngay cả anh cũng gặp chuyện không may, em sẽ hận bản thân mình." Nghe anh nói muốn giúp cô, cô sợ đến toát mồ hôi lạnh, anh không đầu lại Tập Bác Niên, cô biết.

"Mặc Tiểu Tịch, em lợi hại đến đâu mà có thể tự mình giải quyết, nếu em có chuyện gì, anh sẽ không tha thứ cho em, cả đời này anh cũng sẽ không quan tâm đến em nữa." Thiên Dã giận dữ nhìn cô, trong lòng anh, chỉ có thể chứa đựng một người, từ nhỏ đến lớn, đến già rồi đến chết cũng sẽ không thay đổi.

Mặc Tiểu Tịch cắn môi: "Được! Anh không cần quan tâm đến em, sau này nhìn thấy em, tốt nhất anh không nên nói chuyện với em, em đi đây." Cô không thể hại anh, tuyệt đối không thể.

Cô đứng dậy đi nhanh về phía cửa, mở cửa ra ngoài.

Thiên Dã ngồi trên giường, nhìn về phía cửa, đáy mắt yên tĩnh hiện ra một chút đau xót: "Đồ ngốc."

Mặc Tiểu Tịch chịu đựng cảm giác đau đớn trong lòng, vội vàng quay về phòng, vào cửa cũng không bật đèn, đứng trong bóng tối, nước mắt chảy xuống, làm hại Thiên Dã, giống như làm hại người thân nhất, cô rất đau lòng. đọc thêm nhiều truyện hay tại DocTruyen.Org

Có một luồng khí nóng kẻ sát vào cô: "Em nói xem, tôi có nên tính sổ với 'tên mặt trắng' kia không?" Một đôi tay vuốt ve cổ của cô, quý dị thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sự tình trở nên phức tạp hơn

"Đừng..." Mặc Tiểu Tịch theo bản năng nắm lấy tay anh, nghe thấy anh muốn đụng đến Thiên Dã, trái tim cô rung lên.

"Sao em phải căng thẳng như vậy, tôi sẽ không thuê một đám phụ nữ già đến ăn cậu ta, haha...nhưng nói không chừng, vẫn còn là xử nam." Tập Bác Niên cười vô cùng nham hiểm.

Mặc Tiểu Tịch nghe anh nói vậy, đầu óc vô cùng chấn động, xoay người, tức giận túm lấy áo của anh: "Tập Bác Niên, anh hơi quá đáng rồi đó, hôm nay anh để nhiều người làm nhục tôi, hắt rượu vào tôi, xé lễ phục của tôi, tất cả những chuyện này tôi đều có thể nhịn, nhưng anh không được đụng đến Thiên Dã, nếu anh đụng đến anh ấy, tôi liều mạng với anh."

Thiên Dã là một người sạch sẽ, người bạn tốt nhất của cô, cô không cho phép bất kỳ kẻ nào làm bẩn anh.

Thấy cô để ý đến một người như vậy, tức giận trong lòng của Tập Bác Niên chợt mất đi cảm giác.

"Liều mạng với tôi? Em lấy cái gì để liều mạng? Tôi rất tò mò, rốt cuộc cậu ta và em có quan hệ gì? Bản lĩnh lớn nhất của Mặc Tiểu Tịch là quyền rũ đàn ông sao?" Trong bóng tối, anh kẻ sát lại gần cô, hơi thở mang theo mùi thuốc lá phun lên mặt cô.

"Anh ấy và tôi không có bất kỳ quan hệ gì cả, tôi không biết anh ấy." Mặc Tiểu Tịch xoay đầu, tránh né hơi thở của anh.

"Không biết? Em nghĩ tôi là con nít ba tuổi sao, lúc đầu, tôi vốn không có hứng thú với cậu ta, nhưng bây giờ xem ra, cần phải gặp cậu ta, tôi muốn biết, người em đề ý rốt cuộc có sức hấp dẫn như thế nào?"

Căn phòng đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Anh ấy chỉ là một người lạ, nếu vì anh ấy đã cứu tôi, làm xáo trộn mục đích anh muốn làm nhục tôi, vậy đều là lỗi của tôi, lúc đó tôi nên lịch sự nói với anh ấy, tiên sinh, tôi không cần anh cứu, anh đi đi, cứ để cho tôi chết, nói vậy, anh ấy sẽ không rước họa vào thân, nhưng lúc đó tôi thật sự rất sợ, Tập Bác Niên, bất luận thế nào, anh muốn nổi giận, cứ nhắm vào tôi, đừng tổn thương đến người vô tội, được không?" Mặc Tiểu Tịch thật sự vô cùng phiền não, bất lực và thất bại càng làm cho cô cảm thấy khó chịu hơn.

Cảm giác được cơ thể của cô đang run lẩy bẩy, trong lòng Tập Bác Niên vô cùng xót xa, anh thật sự muốn cô chết sao?

Một giây sau, anh ôm lấy cô, hôn lên môi cô, tùy ý cướp đoạt, dùng sức hôn mút, trên người cô mặc áo ngủ của khách sạn, dây đai bị anh kéo nhanh chóng rơi lỏng ra.

"Ừ..." Mặc Tiểu Tích đánh anh.

"Đình..." Đúng lúc chuông cửa vang lên, Tập Bác Niên rời khỏi môi cô, chuẩn bị đi mở cửa, Mặc Tiểu Tích kéo anh lại: "Đây là phòng của tôi, để tôi mở."

Tập Bác Niên đi mở đèn, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Mặc Tiểu Tích sửa sang lại tóc, chỉnh quần áo cho tốt mới đi qua mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa, cô ngăn người, rất nhanh đã phản ứng kịp: "Thiên Dã tiên sinh, anh...sao lại đến đây, vừa rồi thật sự cảm ơn anh, tôi hơi mệt, anh đi đi."

Xin anh đi nhanh đi, trong lòng cô hét to.

Thiên Dã nghe cách xưng hô của cô, ánh mắt hơi tối lại, đưa tờ giấy trong tay qua cho cô: "Đây là số điện thoại của anh, có gì khẩn cấp chờ một thời gian, anh sẽ đến cứu em"

Nhìn người đàn ông đẹp trai và quen thuộc trước mắt, đôi mắt của Mặc Tiểu Tích hơi ửng đỏ: "Thiên Dã tiên sinh đừng nói đùa, thời gian không còn sớm nữa, trở về phòng đi." Cô không thể nhận tờ giấy của anh, không thể cuốn anh vào cuộc.

"Mặc Tiểu Tích, rốt cuộc em muốn thế nào." Thiên Dã tức giận, trên khuôn mặt dịu dàng ấm áp của anh lần đầu tiên xuất hiện lửa giận.

Tập Bác Niên ở trong phòng nghe được một lúc thì đứng dậy đi về phía cửa, Thiên Dã nhìn thấy người đàn ông phía sau Mặc Tiểu Tích, trái tim gần như chết lặng, chăm chú nhìn Mặc Tiểu Tích, mới phát hiện đôi môi của cô có chút sưng đỏ.

Cánh tay của Tập Bác Niên nhẹ nhàng vòng qua cổ cô, một tay khác theo cổ áo luồn vào trong quần áo cô, chuẩn bị vãn vê.

"Anh đừng tay lại cho tôi." Mặc Tiểu Tích tức giận muốn giết chết anh, anh đang cố ý làm nhục cô trước mặt Thiên Dã đây mà.

"Em chắc chắn chứ?" Tập Bác Niên liếc về phía người đàn ông vô cùng đẹp trai kia: "Em trò chuyện với Thiên Dã tiên sinh xong chưa? Tôi không chờ kịp nữa rồi."

Mặc Tiểu Tích không dám nhìn Thiên Dã, nhất định anh đang cho rằng cô rất bẩn: "Ngũ ngon!" Cô rù mắt xuống, đóng cửa lại, nước mắt lập tức trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đánh nhau

Thiên Dã vò chặt tờ giấy trong tay thần thờ đứng đó, một lúc sau, mới che giấu đau thương trong lòng, cất bước rời đi.

Ngay cả người bạn sau cùng của cô cũng đã mất, anh thấy được cô dơ bẩn như vậy, anh sẽ không xen vào chuyện của cô nữa, sẽ không bao giờ.

Tập Bác Niên rất ít khi nhìn thấy cô khóc, dù cho anh dùng những thủ đoạn tàn nhẫn nhất, cô cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt nào trước mặt anh, mà bây giờ, cô khóc bất lực và đau khổ như vậy, là vì ai?

Vì tên đàn ông ngoài kia sao?

Tức giận nháy mắt xông đến cực điểm, anh nâng cô lên, sai bước vào phòng, ném cô lên giường: "Thích cậu ta, sao lúc trước không chọn cậu ta, mà còn đi cầu dẫn Ngụy Thu Hàn, có phải nhìn thấy hai người đều tốt nên muốn cả hai phải không, hiện tại tôi rất hoài nghi, màn xử nữ kia của em, có phải là vì kết hôn với Ngụy Thu Hàn mới đi vớ lại hay không, người phụ nữ dễ tiện và phóng đảng như em làm sao có thể chịu được cô đơn như thế này."

Mặc Tiểu Tích dùng sức nắm chặt khăn trải giường, đột nhiên vọt dậy đánh về phía anh, đây chắc chắn chỉ là trứng chọi đá, nhưng hôm nay cô muốn đánh chết anh, đánh tàn phế cũng được, si nhục anh mang đến cho cô làm cô muốn bắt chấp hết thảy.

"Em điên rồi hả, dám đánh tôi, không muốn sống nữa phải không?" Tập Bác Niên không để ý, trên mặt bị cô đánh bị thương, anh tức giận giơ tay muốn đánh lại cô, nhưng nắm đấm vừa đến mặt cô, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của cô, anh lại dừng tay.

Từ trước đến nay anh không đánh phụ nữ!

Mặc Tiểu Tích thấy anh không xuống tay, thì dùng võ đánh anh, dùng miệng cắn anh, cô hận anh hận anh...

“Mẹ nó, tưởng tôi không dám đánh em phải không hả?” Tập Bác Niên điên cuồng đẩy cô ra, cơ thể Mặc Tiểu Tích không khống chế được lui về phía sau, phần eo va mạnh vào bàn, con đau dữ dội làm đầu cô choáng váng, cô không thể động đậy, ngay cả hít thở cũng vô cùng đau đớn.

cô chống tay lên mép bàn, cẩn thận hít thở, mái tóc đen giống như một bức rèm, che khuất khuôn mặt trắng bệch như tờ của cô.

Tập Bác Niên cho rằng cô sợ nên mới không tấn công, anh lấy khăn tay lau đi vết máu trên mặt: “Mặc Tiểu Tích, tôi cảnh cáo em, lần sau em còn dám dùng móng tay của em cào tôi nữa, tôi sẽ nhổ hết.” nói xong, giọng cổ tay lên, nhìn đồng hồ: “Tối nay, tôi không rảnh chơi với em, bởi vì, còn có người đẹp chờ tôi cung chiêu, thành thật một chút cho tôi, đừng nghĩ bỏ trốn.”

Anh xoay người đi nhanh ra ngoài, sức lực bộc phát của người phụ nữ này luôn rất kinh người.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Mặc Tiểu Tích khó khăn đỡ bàn, chịu đựng cơn đau dữ dội ở bên hông, từng bước đi đến chiếc ghế bên cạnh, xương cốt ở eo của cô sẽ không bị đứt chứ? Nhưng cô không hối hận, nếu để cô chọn một lần nữa, cô vẫn làm vậy.

Tập Bác Niên đi về phía đại sảnh của bữa tiệc, vừa rồi anh viện cớ đi ra ngoài, nếu còn kéo dài thời gian, thì rất khó ăn nói.

Ninh Ngữ Yên đang tiễn khách, thấy Tập Bác Niên đi ra, cũng không hỏi nhiều, mỉm cười dựa sát vào bên cạnh anh, giống như không nhìn thấy vết thương trên mặt anh.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, bọn họ vào thang máy trở lại căn phòng ở tầng cao nhất, lúc chỉ có hai người, cô ta thuận miệng hỏi: “Niên, mặt của anh bị sao vậy?”

“Bị một con mèo hoang cắn.”

Ninh Ngữ Yên cười nhẹ: “Khách sạn này mà cũng có mèo hoang ra vào sao, phải nói với bộ phận khiêu nại mới được.”

“Đúng, thật quá vô lý.” Tập Bác Niên thờ ơ nói, không chút chột dạ.

Ninh Ngữ Yên ôm lấy anh, vùi vào ngực anh, cũng không nói thêm gì nữa, đôi mắt đẹp nhắm lại, lạnh lẽo và độc ác, Mặc Tiểu Tích, tôi nhất định phải nghiền cô thành tro bụi.

Căn phòng vô cùng xa hoa, làm cho người ta nói không nên lời, Ninh Ngữ Yên quần khăn tắm ngồi lên đùi của Tập Bác Niên, cúi đầu hôn anh, đôi tay trắng trẻo mạnh dạn cỡi đầy nết của anh.

Tập Bác Niên xoay người áp chế cô ta, kéo roi khăn tắm trên người cô ta xuống, bắt đầu vào việc chính, bình tĩnh giống như hoàn thành nghĩa vụ cần phải làm, cơ thể của người phụ nữ này không đủ kích thích anh nhưng vẫn may là cô rất đẹp, cho nên cũng không chán ghét.

Mấy ngày sau.

Mặc Tiểu Tích bị áp giải đến nhà họ Tập, đã mấy ngày không nhìn thấy anh, từ trên xe bước xuống, đập vào mắt là một khu nhà cao cấp, nghênh đón cô là khuôn mặt đoan trang lạnh lùng của Ninh Ngữ Yên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cuộc nói chuyện giữa hai người phụ nữ

Mặc Tiểu Tích đứng đối diện với Ninh Ngữ Yên, ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu lên người, vô cùng ấm áp, nhưng trong lòng của Mặc Tiểu Tích lại lạnh như băng.

Cô không có can đảm ngẩng đầu, vì cô là người thứ ba, là con hề trước mặt vị hôn thê chính thức này.

Từ lúc đi vào đến giờ, Ninh Ngữ Yên chỉ ngồi phoir nằng, dùng ánh mắt ăn trên ngồi trước nhìn xuống cô.

"Tôi nên gọi cô là Mặc tiểu thư hay là Ngụy phu nhân đây, theo thân phận của pháp lực, tôi nên gọi cô là Ngụy phu nhân thì chính xác hơn phải không?" Khóe môi của Ninh Ngữ Yên mang theo nụ cười, thông thả nói.

"Tùy cô, gọi thế nào cũng được." dien-dan-le-quy-don-com Mặc Tiểu Tích miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

"Làm người tùy tiện như vậy, sống cũng không có ai tôn trọng, nhưng tôi vô cùng khâm phục cô có thể được nhiều đàn ông vây quanh như vậy, điểm này, tôi thật sự rất tự ti." Trên mặt của Ninh Ngữ Yên hiện lên vẻ khinh thường.

Mặc Tiểu Tịch ngẩng đầu: "Ninh tiểu thư, quan hệ giữa tôi và Tập tiên sinh chỉ là giao dịch, tôi nghĩ cô cũng biết rõ sự thật trong đó, nếu không cô cũng không để tôi vào đây, cô yên tâm đi, sau khi kết thúc tôi sẽ lập tức ra đi."

"Nếu cô đã nói vậy, tôi cũng không cần thiết phải vòng vo, không sai, tôi biết nội dung giao dịch giữa các người, mà tôi cũng đã đồng ý với Niên, cho cô ở lại nhà họ Tập, sở dĩ đồng ý, thứ nhất là tôi có thể nắm chắc Niên sẽ không nảy sinh tình cảm với cô, thứ hai là làm âm mưu với anh ấy, dien+dan+le+quy+don+com, đối với tôi cũng không có lợi, chuyện anh ấy làm...không ai có cách ngăn cản, bởi vì nói cho cùng, cô cũng chỉ là một kỹ nữ thấp hèn, mà tôi là vị hôn thê danh chính ngôn thuận, cho dù trong lòng có tham luyến, anh ấy cũng sẽ không thuộc về cô, yêu anh ấy, cô sẽ còn chết thảm hơn." Giọng nói của Ninh Ngữ Yên vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại hết sức độc địa.

"Cô sai rồi, tôi không yêu anh ta, mãi mãi không bao giờ yêu anh ta." Ánh mắt của Mặc Tiểu Tịch vô cùng chắc chắn và lạnh nhạt.

Ninh Ngữ Yên cười nhẹ: "Hy vọng vậy, chúng ta có thể sống chung vui vẻ."

Vui vẻ? Mỗi ngày có thể nhìn thấy mặt trời là tốt lắm rồi, Mặc Tiểu Tịch biết cuộc sống của mình sau này sẽ không dễ chịu, dien+dan+le+quy+don+com, Ninh Ngữ Yên không giống như loại đàn bà đánh đá, nhưng cô ta lại hung ác và thông minh, dù chính chết cô, cũng có thể tự mình bào chữa, còn tính tình của cô thì rất thẳng thắn, luôn không kiềm chế được tức giận ở nội tâm.

Từ nhà kiếng trồng hoa đi ra, dien+dan+le+quy+don+com, dáng vẻ của Ninh Ngữ Yên giống hệt như một nữ chủ nhân, nói với người giúp việc: "Sắp xếp cho Mặc tiểu thư một phòng dành cho khách tốt nhất, hầu hạ thật tốt, cô ấy là khách quý của tiên sinh, hiểu không?"

"Vâng, Ninh tiểu thư, chúng tôi hiểu rồi."

Nhóm người hầu đều gật đầu, đối với bà chủ tương lai, tất cả đều khen ngợi không thôi, ngay cả chồng tương lai của mình mang phụ nữ bên ngoài về nhà, dien+dan+le+quy+don+com, cũng vô cùng bình tĩnh khéo léo, mà người phụ nữ xấu xa nổi tiếng khắp thành phố Mặc Tiểu Tịch này, làm cho bọn họ cảm thấy ghê tởm không thôi.

"Xin đi theo chúng tôi, Mặc tiểu thư." Người giúp việc đi đến bên cạnh của Mặc Tiểu Tịch, vô cùng coi thường cô.

"Được, làm phiền cô rồi." Mặc Tiểu Tịch lạnh nhạt tiếp lời, dien+dan+le+quy+don+com, vẻ mặt của Ninh Ngữ Yên càng rộng lượng càng dịu dàng, lại càng làm cho cô cảm thấy giống như đang đứng trong nước với lửa, phụ nữ thật đáng sợ, mà cô biết rõ, thật sự không thể đánh trả.

Trong căn phòng lớn yên tĩnh và cô đơn, Mặc Tiểu Tịch ngồi trên ghế tựa ngoài ban công, nhìn trời chiều từ từ hạ xuống, cửa sắt phía xa mở ra, một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy tới.

Tầm mắt của cô đi theo nó, dừng lại ở trước đài phun nước, dien+dan+le+quy+don+com, cửa xe mở ra, Tập Bác Niên mặc Tây trang màu bạc bước từ xuống trong xe, anh đi về phía trước mấy bước, ngẩng đầu nhìn lên.

Mặc Tiểu Tịch không trốn tránh, cứ như vậy nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh sâu thẳm của anh, đôi mắt có thể nhấn chìm của thế giới.

Anh nở nụ cười lạnh, thân nhiên cúi đầu tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Không học được một chút thông minh

Khi tin tức Thiên Dã cứu Mặc Tiểu Tịch từ trong buổi tiệc ra ngoài được tung lên, thì dẫn đến một đợt sóng lớn, phải biết rằng đây không phải ai khác, mà là siêu sao Thiên Dã, đối tượng cũng không phải là một người phụ nữ bình thường, mà là nữ chính đứng đầu các đề tài gần đây, Mặc Tiểu Tịch!

Lúc trứng thối và hoa sen trắng đặt cùng một chỗ, sẽ dẫn đến phản ứng theo bản năng của mọi người, đó là điều có thể tưởng tượng được.

Cho nên, sau khi Thiên Dã vừa xuất hiện ở nơi công chúng, các phóng viên vẫn không biết một muốn moi ra mối quan hệ giữa anh và Mặc Tiểu Tịch, tuy người đại diện đã giúp trả lời một số vấn đề, nhưng các phóng viên vẫn không buông tha cho anh.

Anh giống như một viên ngọc hoàn mỹ, không tìm thấy một chút vết hay khe hở nào, muốn moi ra xì căng đan cũng không dễ, lần này cuối cùng cũng có lý do mang chuyện bé xé ra to, đương nhiên sẽ cắn chết không rời.

Vì thế cũng không ngần ngại đào sâu ba thước, để tìm quá khứ của anh và Mặc Tiểu Tịch, may mà, bên cô nhi viện che giấu vô cùng chặt chẽ, sau khi Thiên Dã được nhận nuôi, thì không lâu sau đã ra nước ngoài, ngoại trừ việc Mặc Tiểu Tịch cũng ở cô nhi viện ra, không tìm thấy bất kỳ mối quan hệ mờ ám nào giữa bọn họ.

Tập Bác Niên cũng điều tra ra mọi chuyện, thì ra là thanh mai trúc mã, thảo nào cô lại căng thẳng như vậy.

Buổi chiều, Mặc Tiểu Tích không có chuyện gì để làm, chỉ nằm trên giường ngủ.

Trong lúc mộng lung, cảm thấy có một đôi tay lạnh lẽo mò vào trong chăn, cô hơi hoảng hốt, vội vàng mở mắt.

Một khuôn mặt đẹp trai phóng đại trước mắt cô, cô có thể nhìn thấy vẻ lạnh lùng của anh, đường nét rõ ràng, hơi thở nam tính nóng rực áp về phía cô.

"Anh có việc gì sao?" Mặc Tiểu Tích tránh né hơi thở của anh, lông mày cau lại.

Về mặt của cô dường như vô cùng chán ghét, làm cho Tập Bác Niên rất đổi không vui: "Em nói gì? Chẳng lẽ em nghĩ, tôi cho em ở lại nhà tôi, là để em mỗi ngày trốn trong phòng sao? Đã lâu không muốn em, em có muốn tôi không?"

"Một chút cũng không muốn, anh làm tôi cảm thấy vô cùng ghê tởm." Mặc Tiểu Tích không do dự nói.

Về mặt của Tập Bác Niên cứng đờ: "Mặc Tiểu Tích em thật sự là không học được một chút thông minh nào, còn muốn nhào tới đánh tôi lần nữa sao? Dám nói tôi ghê tởm, hôm nay tôi sẽ để em cảm thấy thế nào là ghê tởm đến tột cùng."

Anh xúc chăn của cô lên, phát hiện trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ, hai chân mịn màng thon thả làm máu trong người anh sôi sục, bụng dưới nhanh chóng căng lên, đã lâu anh không có đụng vào cô, nhớ lại vui sướng kích thích trên người cô, làm cho anh không nhịn nổi, anh muốn lập tức đoạt lấy cô, thật sâu.

Dưới ánh mắt sôi lang của anh, trong lòng của Mặc Tiểu Tích bắt đầu hoảng hốt: "Tập Bác Niên, tôi khuyên anh không nên đụng vào tôi, Ninh Ngữ Yên sẽ nhanh chóng trở về, trên thế giới này không có người phụ nữ nào thật sự rộng lượng đến mức có thể chia sẻ chồng cô ta với người phụ nữ khác đâu."

"Haha..." Tập Bác Niên vuốt ve hai chân cô: "Em nghĩ tôi đến giờ này, là vì muốn tránh mặt cô ta sao? Em quá coi thường tôi rồi, tôi đã dẫn em về nhà chơi đùa, sao còn phải sợ cô ta mất hứng?"

Anh rút tay về, đứng lên cởi quần áo, từng cái từng cái một, ung dung tao nhã cởi ra, thân hình cao lớn và cường tráng, giống như phơi bày một tác phẩm nghệ thuật.

"Anh..." Sắc mặt của Mặc Tiểu Tích trắng bệch, cô không muốn làm với anh, nhớ tới những tiếng buổi tối nghe được, cô cảm thấy buồn nôn: "Tập Bác Niên, cái kia của tôi đã tới, không thể cùng với anh..."

"Thật sao? Để tôi kiểm tra xem." Anh cúi đầu sờ soạn bắp đùi của cô.

"Anh cứ ngay cho tôi, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi." Mặc Tiểu Tích vô thức mắng chửi, đẩy tay anh ra.

Sắc mặt của Tập Bác Niên tái mét, giận dữ xé rách váy ngủ trên người cô: "Đừng chạm vào em?, vậy hôm nay tôi muốn dùng đôi tay này sờ khắp người em, em có tư cách gì ghét bỏ tôi? Đồ kỹ nữ thói tha, em là thứ gì mà chê tôi dơ bẩn." Cảm nhận được ác cảm cô đối với mình, trong lòng anh rất khó chịu, giống như có một bàn tay vô hình đang quấy nhiễu trong lòng anh.

"Cho dù tôi là thứ gì cũng tốt hơn là thứ ngựa đực như anh, đúng là tôi chê anh ghê tởm, chê anh bẩn thỉu, nhìn thấy anh, tôi cũng muốn ói, anh là một thằng khốn nạn, đốn mạt." Mặc Tiểu Tích hung hăng phản kích, trái tim của cô đã bị chọc thủng một lỗ, cho nên cần phải tận sức phản kích.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Anh đúng là một tên súc sinh

Tập Bác Niên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tức giận bùng bùng của cô, đôi mắt bắt đầu phủ một lớp băng.

Người phụ nữ này, lại trở về bộ dạng toàn thân phủ đầy gai, trong trí nhớ, có một khoảng thời gian rất ngắn, anh thật sự đã nhìn thấy nụ cười ngọt ngào vui vẻ của cô, dịu dàng và bình thản, sự thay đổi này, là từ ngày đính hôn đến bây giờ.

"Mặc Tiểu Tích, hôm nay em nhất định phải chết." Anh lạnh lùng kẻ sát vào mặt cô, đoạt lấy môi cô, vói đầu lưỡi vào trong miệng cô, quấn chặt lưỡi cô.

"Oẹ..." Mặc Tiểu Tích nôn khan từng trận, khuôn mặt cũng nổi lên gai ốc,, nghĩ tới trong miệng của anh không chừng vẫn còn lưu lại nước bọt của Ninh Ngữ Yên, thì cô không cách nào không chế được dạ dày bắt đầu cuộn cuộn lên.

Tập Bác Niên hất cô ra, trong mắt chợt lóe lên một chút bi thương, cô chán ghét anh như vậy sao: "Được! Em có dũng khí lắm, dám nôn, Mặc Tiểu Tích, hôm nay tôi không chơi chết em, thì tôi không phải họ Tập."

Anh giống như một con dã thú, trở nên hung ác và tàn bạo, gần như không có một chút thương xót, cứng rắn chen vào trong cơ thể cô, cô càng vùng vẫy, động tác của anh càng trở nên mãnh liệt.

Chuyện này đối với cô mà nói, hoàn toàn là một cuộc vận động đau đớn, toàn thân lạnh run, hơi thở dồn dập giống như bị phong bế trong một cái rương màu đen.

Cô không nên yêu anh, bởi vì cuối cùng cũng có một ngày trở thành cội nguồn làm cô đau khổ nhất, so với thù hận và tai nạn còn đáng sợ hơn gấp trăm lần, tình yêu chính là vậy, tốt đẹp nhưng vô cùng tàn nhẫn.

Anh không được yêu cô, bởi vì anh không thể dao động trước mối thù của em gái, nếu anh dao động, anh sẽ không có tư cách làm anh trai của con bé, chỉ có tiếp tục như vậy, mới có thể làm cho tâm kiên định!

Cho nên bọn họ không cần tình yêu, dù nội tâm bắt đầu rõ ràng, thà rằng nhắm mắt lại, không nhìn tới, không suy nghĩ, bởi vì so với tình yêu, thù hận càng dễ dàng đối mặt và áp dụng hơn.

Sau khi xong việc, trong phòng đầy mùi phóng đăng, giữa hai chân của Mặc Tiểu Tích có chất lỏng sền sệt màu trắng.

Tập Bác Niên xuống giường mặt quần áo, Mặc Tiểu Tích kéo chăn qua người, quay lưng đi, không nhìn anh.

Anh ngồi trên ghế sofa, sau đó đốt một điếu thuốc: "Em có muốn biết, tại sao thời gian tôi giao dịch với Ngụy Thu Hàn là một năm không?"

Mặc Tiểu Tích không hỏi lại.

"Bởi vì, như thế mới đủ thời gian làm cho em mang thai con của tôi, tôi muốn trên đỉnh đầu của Ngụy Thu Hàn mang một chiếc mũ màu xanh đẹp nhất thế giới, bị tôi chơi nhiều như vậy, nói không chừng ở trong bụng của em đã có con của tôi rồi, haha..." Tập Bác Niên sáng khoái cười khẽ, chờ đợi đáy lòng phủ đầy cảm giác vui sướng.

Nhưng, vẫn yên lặng, anh không có bất kỳ cảm giác vui sướng nào.

Mặc Tiểu Tích bị lời nói của anh làm cho kinh hãi: "Anh nói cái gì? Anh để tôi mang thai con của anh, sau đó vứt bỏ? Tập Bác Niên, đứa bé là một sinh mạng, không phải là đồ bỏ đi, không phải là công cụ để anh lợi dụng, tôi có chết cũng sẽ không mang thai, ngay cả có, tôi sẽ lập tức bóp chết, sẽ không để nó đến cái thế giới vô tình lạnh lẽo này.", Cô điên cuồng gào thét về phía anh, hốc mắt hơi ướt, từng từng che phủ thế giới trước mắt cô, bóp méo, mờ nhạt.

Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì, sao anh phải tàn nhẫn như vậy.

Tro thuốc trong tay rơi xuống trên quần tây, cổ họng của Tập Bác Niên căng lên, anh cười khẽ: "Chuyện này không phải do em quyết định, kế hoạch trước đó, tôi sẽ không thay đổi."

Mặc Tiểu Tích tuyệt vọng, nước mắt chảy xuống, xa cách và lạnh lùng bật cười: "Anh đúng là một tên súc sinh."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tập Vân Noãn đã chết

"Có bản lĩnh thì nói lại một lần nữa xem?" Tập Bác Niên nheo mắt gầm lên, sau khi nói ra, anh bắt đầu hối hận, bởi vì những lời này với cô mà nói, không có một chút tác dụng, từ trước đến nay cô đều không sợ chết, vô cùng to gan lớn mật.

Quả nhiên, lời nói của anh vừa ra khỏi miệng, trong miệng cô lại phun ra những từ tương tự: "Anh là một tên súc sinh, súc sinh, súc sinh." cô nói liên tiếp ba lần, mắt cũng không chớp, không có chút sợ hãi, không quan tâm đến cái chết.

"Mặc Tiểu Tích..." Tập Bác Niên giận dữ hét tên cô, bỗng nhiên đứng dậy, đi về phía cô.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại chấn động trong túi anh phát ra, anh dừng bước lại, tạm thời che giấu đi tức giận ngút trời, nhấc điện thoại, là Ninh Ngữ Yên.

"Alô." Trong nháy mắt, giọng nói của anh trở nên mềm lại vô cùng.

"Niên, anh còn đang ở công ty không? Bây giờ em đang ở chỗ triển lãm tranh, lát nữa chúng ta cùng đi ăn món Italy đi."

Tập Bác Niên trầm tư vài giây, mũi chân chuyển sang hướng khác, đi ra ngoài: "Được! Em chờ anh một chút, anh lập tức đến ngay."

"Được! Em chờ anh, cứ như vậy trước đi." Ninh Ngữ Yên cúp điện thoại, đứng trong phòng triển lãm tranh tao nhã, chuông điện thoại vang lên, nụ cười trên mặt tắt dần, từ mấy tiếng trước, có người báo với cô ta, Tập Bác Niên vào phòng của Mặc Tiểu Tích đến bây giờ vẫn chưa ra.

Con đàn bà đáng ghét này, xem ra, cô ta không thể khinh địch, tuy mục đích của Tập Bác Niên là muốn trả thù, nhưng khó đảm bảo anh không nảy sinh tình cảm với người phụ nữ kia, đàn ông đúng là không thể tin được, hơn nữa ánh mắt anh nhìn Mặc Tiểu Tịch khiến cô ta cảm thấy không đơn giản là trả thù.

Sáng hôm sau.

Mặc Tiểu Tịch đi tới trong hoa viên, tìm chỗ ngồi xuống, bên tai có tiếng va chạm rất nhịp điệu của giày cao gót.

Lúc này, bốn bề vắng lặng.

Mặc Tiểu Tịch vừa định đứng lên, trên vai đột nhiên có một sức nặng ấn cô ngồi lại như cũ, cô không nhìn thấy người tới sau lưng, nghiêng đầu, nhìn thấy một đôi tay son màu tím nhạt.

cô biết người sau lưng là Ninh Ngữ Yên!

Bàn tay trên vai từ từ chuyển qua cổ rồi đến vai, dùng sức siết chặt, một giọng nói thần nhiên vang lên: "Mặc tiểu thư, hoa viên của nhà họ Tập rất đẹp phải không?"

Ninh Ngữ Yên nói xong, móng tay đâm vào da thịt của Mặc Tiểu Tịch, trong không khí ngoại trừ mùi hoa cỏ, còn có mùi máu tanh, sau khi quần áo màu xanh nhạt dính phải máu, liền chuyển sang màu đen.

"Đúng vậy, rất đẹp, Ninh tiểu thư, vai của tôi không đau nhức, cô không cần xoa bóp cho tôi." Sắc mặt Mặc Tiểu Tịch đã trở nên trắng bệch, cô rất đau, nhưng cô không muốn âm ỉ với cô ta, đối với người phụ nữ này, cô chỉ muốn cô gắng tránh đi.

"Thế nào, chiều hôm qua cùng Niên vận động cả buổi chiều, cả người nhất định rất mệt mỏi phải không?" Ninh Ngữ Yên nhẹ nhàng nói xong, khom lưng kề sát mặt vào gò má của Mặc Tiểu Tịch, móng tay độc ác đi sâu vào một phân.

Mặc Tiểu Tịch lạnh lùng nói: "Ninh tiểu thư, cô đã quên đây chỉ là giao dịch thôi sao? Lúc cô đồng ý với Tập Bác Niên chẳng lẽ không có chuẩn bị sẵn tâm lý?"

"Tiện nhân, cô đừng nghĩ có thể lấy lòng anh ấy ở trên giường là có thể nắm được trái tim của anh ấy. Anh ấy sẽ không điên khùng như vậy đâu, cô đã hại chết Văn Noãn, anh ấy thậm chí muốn giết cô, sao có thể yêu cô được, tôi cảnh cáo cô, kết quả của mơ mộng hão huyền quá mức là cô sẽ chết không toàn thây." Mấy chữ sau cùng của Ninh Ngữ Yên vô cùng trầm thấp và nhẹ nhàng.

Ninh Ngữ Yên đáng sợ cảnh cáo, Mặc Tiểu Tịch cũng không sợ, nhưng tin tức làm cho Mặc Tiểu Tịch trợn to mắt? Là cô hại chết Tập Văn Noãn?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bị ném vào đài phun nước

Nhưng cô căn bản không biết Tập Văn Noãn là ai!

Ninh Ngữ Yên nói cho cô biết tin tức này, làm cô vô cùng kinh hãi, cô dường như đã thử dò xét tất cả ngọn nguồn của sự việc.

"Ninh tiểu thư, Tập Văn Noãn là ai? Tại sao cô lại nói là do tôi hại chết?" Mặc Tiểu Tịch lo lắng hỏi, cái tên Tập Văn Noãn này, trước đó cô đã nghe Tập Bác Niên nói qua.

Ninh Ngữ Yên dừng lại, buông tay ra, chế nhạo: "Cô cứ tiếp tục giả bộ ngu ngốc đi, nhưng không thừa nhận không có nghĩa là không có chuyện gì."

Suốt một ngày, Mặc Tiểu Tịch đều suy nghĩ về chuyện này, không được! Cô nhất định phải biết rõ., cô không thể vô duyên vô cớ gánh trên lưng tội danh hại chết người, cô làm người luôn ngay thẳng, ghét nhất là bị người khác vu oan cho cô.

Giống như người họ Tập kia, có thể là chị gái hoặc là em gái, những chuyện này người giúp việc chắc hẳn phải biết đôi chút.

"Cái đó, có thể làm phiền cô một chút không?" Cô gọi nữ giúp việc đang dọn dẹp lại.

Nữ giúp việc ném cho cô một cái nhìn xem thường: "Có chuyện gì thế? Tôi còn rất nhiều việc."

Mặc Tiểu Tịch nắm chặt cơ hội và hỏi: "Có phải nhà họ Tập có một vị tên là Tập Văn Noãn hay không?"

Nói đến tên này, sắc mặt của nữ giúp việc trở nên trắng bệch: "Nhị tiểu thư đã qua đời, cô đừng vô lễ với linh hồn của người chết." Nói xong, lập tức rời

đi.

Tuy người giúp việc chỉ nói hai câu, nhưng đã đủ, Tập Văn Noãn quả thực là em gái của Tập Bác Niên, còn về phần cái chết của cô ấy tại sao có liên quan đến cô, cô thật sự không hiểu.

Có lẽ ở trong phòng của cô ấy, có thể tìm ra một chút đáp án!

Nói là làm ngay, Mặc Tiểu Tịch sai bước lên cầu thang, tìm một lúc lâu, mới tìm được phòng của Tập Văn Noãn, bên trong không nhiễm một hạt bụi, cách bài trí trần ngập mùi nữ tính, xem ra mỗi ngày đều có người dọn dẹp.

Trên tủ đầu giường, đặt một tấm hình, bên trong là một cô gái có mái tóc bobo, cười vô cùng ngọt ngào.

Cô ấy chính là Tập Văn Noãn sao? Mặc Tiểu Tịch khom lưng cầm lấy tấm hình.

"Em ở trong này làm gì hả?" Một tiếng hét giật dử từ cửa truyền đến, làm tay của Mặc Tiểu Tịch run rẩy, khung hình rơi xuống đất, vỡ tan, người ở bên trong, mặt mũi hình như cũng bóp méo, trở nên rất đáng sợ.

Khí lạnh làm cho bước chân của Mặc Tiểu Tịch vô thức lui về phía sau: "Tôi không cố ý, thật xin lỗi..." Cô nhìn xuống đất, thật tâm nói xin lỗi.

Tập Bác Niên giật mình nhìn khung hình vỡ vụn, tức giận phun trào lên phút chốc, đi đến ngồi xổm xuống nhặt tấm hình lên, lấy thủy tinh đã vỡ phía trên ra: "Văn Noãn, em đừng giận, ngày mai anh hai sẽ mua khung hình đẹp hơn cho em, có được không?"

Mặc Tiểu Tịch chưa từng nhìn thấy bộ dạng dịu dàng như vậy của anh, nói chuyện với tấm hình, trong mắt tràn đầy yêu thương và buồn bã.

Tập Bác Niên cất kỹ tấm hình, nhìn về phía Mặc Tiểu Tịch, trong mắt nổi lên bão táp như muốn huỷ diệt tất cả: "Mặc Tiểu Tịch, em thật đáng chết." Anh nắm lấy quần áo của cô, kéo ra khỏi phòng, kéo xuống lầu.

Người giúp việc và Ninh Ngữ Yên nhìn thấy bộ dạng Diêm La của Tập Bác Niên, ai cũng không dám bước lên.

Anh lạnh lùng kéo cô ra đến bên cạnh đài phun nước, ném vào trong nước: "Em đi chết đi, một mạng đền một mạng, đây mới là cách giải quyết tốt nhất." Giọng nói của anh lạnh lẽo mà vô tình, đôi mắt đen nhánh không có một tia sáng.

"A..." Cả người của Mặc Tiểu Tịch chìm trong nước, bị ép xuống vào miệng hai ngụm nước lớn, vùng vẫy nổi lên mặt nước.

Nhưng ngay sau đó nước phía trên giới xuống, thiếu chút nữa làm cho cô ngạt thở, sức nước to lớn gần như quật ngã cô vào trong nước, cô ra sức đi về phía trước, muốn rời khỏi.

Tay vừa đụng đến thành đá hoa cương của đài phun nước, đã bị một bàn chân to đá trở lại trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thật sự muốn cô chết!

Anh thật sự muốn cô chết, đây là cảm nhận đau đớn nhất từ đáy lòng của Mặc Tiểu Tịch.

"Nếu em dám bỏ ra, tôi sẽ ném lại vào trong, ai cũng không được phép cứu." Tập Bác Niên đứng đó một lúc, xoay người vào nhà, nhìn về phía người giúp việc đứng ở một bên, lạnh lùng nói.

"Vâng, vâng." Người giúp việc sợ hãi trả lời không ngừng, tiên sinh hôm nay làm cho bọn họ cảm thấy thật đáng sợ.

Sắc trời sắp tối.

Tập Bác Niên lập tức đi lên lầu. Ninh Ngữ Yên theo phía sau, vặn cửa thư phòng, mới phát hiện đã khóa, hôm nay anh thật sự muốn giết chết Mặc Tiểu Tịch sao? Mặc Tiểu Tịch chết đi cô ta cũng không tội nghiệp, nói thật, cô ta chỉ mong sao con tiện nhân này biến mất, nhưng giết người phải đền mạng, cô ta không thể để chồng của mình trở thành tội phạm giết người,

cô ta thông thả đi xuống lầu, suy nghĩ xem nên xử lý thế nào, mới có thể làm cho Mặc Tiểu Tịch sống sót, rất nhanh trong đầu đã nảy sinh ra một kế, cô ta cầm điện thoại gọi đến một dãy số: "A lô, là Ngụy Thu Hàn phải không?"

"Là tôi." Ngụy Thu Hàn đang ở trong quán bar mua say, đã nhiều ngày vẫn chưa gượng dậy nổi, từ sau khi trở về từ Alaska, vẫn luôn như vậy, cả công ty cũng không muốn đến, tin tức cũng không muốn nghe, mỗi ngày đều đắm mình trong quán bar, thậm chí nhà cũng không muốn về.

“Nghe này, bây giờ Mặc Tiểu Tích đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, anh lập tức đến nhà họ Tập một chuyến đi, đây chính là cơ hội tốt để làm anh hùng cứu mỹ nhân, nói không chừng còn có thể kéo được trái tim của cô ta về lần nữa.”

Ngụy Thu Hàn đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, đột nhiên thức tỉnh: “cô nói cái gì? Xảy ra chuyện gì hả? Tại sao lại nguy hiểm đến tính mạng?”

“Thay vì lãng phí thời gian nghe tôi nói, không bằng anh tự mình đến đây nhanh đi, anh chậm trễ một giây, cô ta sẽ càng chịu nhiều khổ sở hơn, tôi hay không tùy anh.” Ninh Ngữ Yên quyết đoán cúp điện thoại, cô chắc chắn anh nhất định sẽ đến.

Ngụy Thu Hàn ngăn người nhìn vào điện thoại, một giây sau, điên cuồng xông ra ngoài.

Bầu trời, từ màu xám trắng, dần trở nên tối đen.

Trong thư phòng, Tập Bác Niên đứng ở cửa sổ, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang lạnh run trong đài phun nước, anh nhớ đến chuyện Vân Noãn nhảy từ lầu cao xuống, ngã trên mặt đất, máu chảy đến bên chân anh, đôi mắt mở to, trên khóe mắt vẫn còn lưu lại nước mắt, cho đến bây giờ những lúc anh nhắm mắt lại, vẫn có thể nghĩ thấy mùi máu tanh nồng nặc kia.

một mạng đền một mạng, không có gì tốt hơn, nhưng tại sao, nghĩ đến người phụ nữ đáng xuống địa ngục kia cũng chết trước mặt mình, anh lại đau khổ khôn cùng, đôi mắt từ từ bị phủ một lớp sương mù, xua không tan, tan không được.

Bên ngoài cửa sắt của nhà họ Tập, một chiếc xe màu đen chạy vào.

Nghe được tiếng xe ngoài cửa, Ninh Ngữ Yên nhanh chóng đứng dậy, Tập Bác Niên nhìn thấy chiếc xe ở dưới lầu, sương mù trong mắt tan biến, sắc bén giống như mũi tên, sao Ngụy Thu Hàn lại đến đây, anh rời khỏi cửa sổ, bước nhanh xuống lầu.

Mặc Tiểu Tích bị nước lạnh bào mòn từ đầu đến chân đã gần một giờ, cô đã không còn cảm giác, một chút ý thức còn lại cũng thức giục cô buông xuôi, bởi vì quá đau khổ.

Ngụy Thu Hàn bước xuống xe nhìn thấy cảnh này, thật sự vô cùng sợ hãi: “Tiểu Tích...”

Anh ta xông tới đài phun nước, không chút nghĩ ngợi liền nhảy vào, kéo cô từ bên trong ra, ôm lên bờ: “Người đâu, mau tới đây, có khăn lông không?” Anh ta đau lòng sờ vào mặt cô, vô cùng hoảng hốt.

một bóng đen lướt qua mọi người, mạnh mẽ ôm Mặc Tiểu Tích từ trong tay của Ngụy Thu Hàn qua: “Ngụy tổng, anh phá hư trò chơi thú vị của tôi rồi, bây giờ mời anh về đi.”

Ánh mắt của anh hướng về phía bảo an ra lệnh, bọn họ lập tức bước lên, chế ngự Ngụy Thu Hàn, dắt anh ta ra khỏi biệt thự.

“Tập Bác Niên, anh tiếp tục như vậy thì cô ấy sẽ chết, xin anh hãy buông tha cho cô ấy đi.” Ngụy Thu Hàn vùng vẫy gào thét, anh ta không hy vọng xa vời là cô có thể trở về bên cạnh mình, chỉ hy vọng cô có thể sống thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Có nhân chứng, vật chứng

Bác sĩ tư nhân nhận được điện thoại, nhanh chóng chạy tới!

Mà kết quả kiểm tra nhận được lại là chuyện khiến mọi người không thể tưởng tượng được. "Tiên sinh, vị tiểu thư kia không có gì đáng ngại nhưng cô ấy đang mang thai."

Mang thai!

Tập Bác Niên giật mình, phản ứng đầu tiên chính là vui sướng, nhưng sau đó trong đầu lại xuất hiện nỗi cay đắng, bởi vì dựa theo kế hoạch, đứa bé này chỉ là công cụ mà anh dùng để trả thù, sao anh có thể nảy sinh tình cảm, nhưng trên thực tế, lúc bác sĩ nói cô mang thai, cảm giác máu mù tình thâm đã tự nhiên nảy sinh.

Cơ thể của Ninh Ngữ Yên không khỏi lao đảo, con tiện nhân kia đã mang thai, cô ta nên làm sao đây, nếu sớm biết vậy, cô ta đã không gọi điện thoại cho Ngụy Thu Hàn, để cho con tiện nhân ấy chết đi.

Mọi thứ đều trở nên yên tĩnh! Mặc Tiểu Tích muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng trĩu không nâng lên nổi.

Trong hoảng hốt, một đôi tay lớn phủ lên trán cô, ngón tay thoang thoang mùi thuốc lá, rõ ràng là mùi hương không nên thích, nhưng cô lại có cảm giác dễ chịu và an tâm.

Mê man suốt một ngày một đêm, trong khoảng thời gian này Tập Bác Niên luôn ngồi bên giường của cô, anh suy nghĩ rất nhiều chuyện, nếu như nói, kết cục của bọn họ nhất định sẽ bi thương, vậy sao phải cần qua trình ám áp này? Ám áp sẽ làm tăng thêm nhiều đau khổ, chẳng bằng để tìm mất đi cảm giác, cho đến phút cuối cùng.

Mặc Tiểu Tịch từ từ tỉnh lại, người đầu tiên cô mở mắt ra nhìn thấy là Tập Bác Niên, cô theo phản xạ chui vào trong chăn, đây là trong tiềm thức, phản ứng theo bản năng đối với nguy hiểm.

Thấy cô sợ như vậy, trong lòng của Tập Bác Niên không có một chút tư vị, biểu hiện yếu đuối lúc này của cô, làm cho anh cảm thấy đau lòng.

Bọn họ im lặng đối mặt với nhau, mãi đến khi Mặc Tiểu Tịch bình tĩnh lại.

"Tập Bác Niên, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

"Được! Em nói đi." Giọng nói của Tập Bác Niên nhẹ nhàng và bình thản.

Mặc Tiểu Tịch dùng sức mỉm cười: "Về chuyện của em gái anh, tôi mặc kệ anh có tin hay không, tôi cũng phải nói với anh, không phải tôi hại chết cô ấy, trước đó tôi vốn không biết cô ấy."

Đôi mắt của Tập Bác Niên tối xuống, vẻ mặt không chút thay đổi nói: "Em dựa vào cái gì để tôi tin tưởng em, ở chỗ tôi có nhân chứng, vật chứng, em có cái gì?"

"Nhân chứng? Vật chứng?" Mặc Tiểu Tịch hoàn toàn mờ mịt: "Vậy anh nói cho tôi biết, ai là nhân chứng? Vật chứng là cái gì? Tôi thật sự muốn xem một chút."

"Vấn đề là tôi hỏi trước, nên em phải trả lời trước."

"Tôi..." Mặc Tiểu Tịch nhất thời cứng miệng, cô phải làm sao để chứng minh sự trong sạch của mình.

Tập Bác Niên thấy cô không có lời nào để nói, trong lòng không khỏi chùng xuống, kỳ thực anh rất mong đợi cô có thể đưa ra bằng chứng có lợi, mặc kệ là vô lý bao nhiêu, anh cũng muốn nghe.

"Em nói em không biết Vân Noãn, vậy tại sao hôm qua lại lén lút vào phòng của con bé? Tại sao lúc đập vỡ hình của con bé phải sợ như vậy, tôi có thể hiểu là vì trong lòng em chột dạ hay không?"

"Tôi không có!" Mặc Tiểu Tịch lập tức phủ nhận: "Hôm qua ở hoa viên, Ninh Ngữ Yên nói tôi hại chết Tập Vân Noãn, lúc đó tôi rất ngạc nhiên, vì vậy tôi hỏi thăm người giúp việc, muốn vào phòng của cô ấy xem một chút, không chừng có thể tìm được manh mối, đập vỡ hình của cô ấy, đơn giản là tôi cảm thấy đã không tôn trọng người chết, cảm thấy áy náy, không giống như anh nói, là vì chột dạ."

"Những lời này của em, đều là kịch bản chung của mấy tên tội phạm, hoàn toàn không có sức thuyết phục." không phải Tập Bác Niên không có ý định tin cô, mà là lời giải thích của cô mặc dù hợp lý, nhưng vẫn quá yếu kém.

"Tôi không có nói dối." Nổi tức giận của Mặc Tiểu Tịch xông lên não, cảm xúc lên xuống mãnh liệt.

Tập Bác Niên cười lạnh: "Em muốn biết nhân chứng và vật chứng trên tay tôi là gì đúng không, tôi sẽ nói cho em biết, xem em còn có thể ngụy biện như thế nào."

Mặc Tiểu Tịch nặng nề thở ra: "Được! Tôi rửa tai lắng nghe đây."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Rốt cuộc sự thật là gì?

"Hừ, có dừng khí lắm." Đôi mắt của Tập Bác Niên trở nên lạnh lẽo: "Sau khi em gái tôi tự sát, có để lại một di thư, ở trên đó con bé viết, người đàn ông mà trong lòng con bé yêu nhất đã bị cướp đi, người phụ nữ kia còn năm lần bảy lượt sỉ nhục và đe dọa con bé, tình yêu của con bé sắp kết thúc, con bé cũng không còn gì lưu luyến, phải rời khỏi thế giới làm cho con bé tuyệt vọng này, hẳn là em cũng biết người đàn ông nó yêu là ai?"

Mặc Tiểu Tịch không hề ngốc, cô lập tức có thể đoán ra: "Người anh nói, là Ngụy Thu Hàn?"

"Đừng nói với tôi, em không biết chuyện qua lại của em gái tôi và Ngụy Thu Hàn, làm bộ cũng quá giả tạo rồi, Ngụy Thu Hàn bởi vì muốn kết hôn với em, cho nên ruồng bỏ em gái của tôi, cộng thêm em liên tiếp đe dọa con bé, cuối cùng bức con bé vào đường cùng, con bé từ trên lầu cao nhảy xuống, chết tại chỗ, Ngụy Thu Hàn đã thừa nhận, là vì em, mà từ chối em gái của tôi, cũng từng xảy ra tranh chấp, tất cả mọi chuyện, hoàn toàn trùng khớp với

những gì con bé miêu tả trong di thư, em còn gì để nói?" Tập Bác Niên nhìn Mặc Tiểu Tích nói không ra lời, trong lòng đau nhói.

Mặc Tiểu Tích cảm thấy mình sắp điên rồi, cô cười khổ: "Thành thật mà nói, tôi thật sự không biết Ngụy Thu Hàn và em gái anh qua lại với nhau, tôi có thể thề với trời, người kia tuyệt đối không phải là tôi, nói không chừng người trong lòng mà em gái anh nói, căn bản không phải Ngụy Thu Hàn."

Nhiều bằng chứng trước mắt như vậy, cô vẫn còn ngụy biện, điều này thật sự làm cho anh vô cùng thất vọng: "Mặc Tiểu Tích, tại sao em không thẳng thắn thừa nhận, nếu không nắm đủ bằng chứng, tôi sẽ không đổ oan cho bất kỳ ai, em gái tôi là người hướng nội, con bé chỉ qua lại với Ngụy Thu Hàn, cộng thêm những lời trong di thư, là anh ta muốn kết hôn với người phụ nữ khác, đúng lúc em và Ngụy Thu Hàn cũng muốn kết hôn, nhân chứng, vật chứng, toàn bộ mũi dùi, đều chỉ về phía các người."

Mặc Tiểu Tích không nói nên lời, cô nghĩ đến hai khả năng, một là Tập Văn Noãn cố ý viết di thư như thế, để đánh lừa anh trai mình, hai là, giả dụ những gì Tập Văn Noãn nói là sự thật, vậy ở trong sinh mệnh của cô khẳng định còn yêu một người khác.

Người này là ai?

"Cuối cùng cũng không còn gì để biện minh cho mình rồi phải không?" Tập Bác Niên thấy cô im lặng, cho là đã thừa nhận.

"Tôi vốn không cần biện minh, anh có hỏi tôi một vạn lần, ép tôi một vạn lần, tôi cũng sẽ nói, tôi không có làm." Đôi mắt của Mặc Tiểu Tích vẫn lạnh lùng như cũ, cô nhất định sẽ tìm ra sự thật, lấy lại sự trong sạch cho mình, đến bây giờ, cô mới biết rõ lý do của những chuyện đã xảy ra liên tiếp mấy ngày nay.

Tập Bác Niên nghiêm mặt, không cần thiết phải tiếp tục đề tài này, cô có chết cũng không nhận, nói đi nói lại, cũng vậy thôi.

"Đúng rồi, nói cho em biết một tin vui." Tập Bác Niên thay đổi vẻ lạnh lùng, mỉm cười nói: "Chúc mừng em, em mang thai rồi!"

Àm..

Mặc Tiểu Tích chấn động đến ngất người tại chỗ, tay nhẹ nhàng xoa bụng của mình, cô thật sự mang thai, mang thai con của anh, nhưng cô không có một chút cảm giác vui mừng, chỉ cảm thấy trái tim đau nhói: "Tôi sẽ không sinh, ngay từ đầu đứa bé đã bị nguyên rủa, sau khi sinh ra sẽ không hạnh phúc, tuyệt đối sẽ không hạnh phúc."

Nói xong, cô gơ tay đánh về phía bụng mình, Tập Bác Niên nắm lấy tay cô: "Em dám làm tổn thương đến nó, tôi sẽ giết em." Lúc cô muốn đánh hư đứa bé, lòng của anh vô cùng đau đớn.

"Người tổn thương nó không phải là tôi, mà là anh." Hai mắt của Mặc Tiểu Tích đầm lệ mờ mịt nhìn anh, cô tự nói với mình không được khóc trước mặt anh, tuyệt đối không được, nhưng, trái tim của cô rất đau, rất đau, cô không có cách nào không chế.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc thương tâm như vậy, nước mắt giống như từng giọt trân châu lạnh buốt, đánh vào ngực anh, anh thật sự rất ghét nước mắt của cô, muốn đưa tay ra lau nước mắt cho cô.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không làm vậy, chỉ lạnh lùng ném ra một câu: "Không được làm tổn thương nó! 9 tháng sau, em muốn xử lý thế nào, tùy em!"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Anh không phải là người!

Mặc Tiểu Tích ngừng khóc, trong nháy mắt, những giọt lệ nóng hổi lại rơi xuống: "Anh không phải là người, anh không phải là người, anh căn bản không phải là người." Cô nắm lấy áo anh, điên cuồng hét lên, cô thà rằng chết ở trong biển, cũng không muốn chịu hành hạ như vậy.

Đây là một sinh mạng nhỏ, sau này sẽ ra đời, vậy mà anh lại nói, tùy cô xử lý thế nào cũng được, lời nói tàn nhẫn như vậy, sao anh có thể nói ra miệng.

"Đúng vậy, tôi không phải là người, tôi đến là để trừng phạt ác quỷ như em" Tập Bác Niên cố ý làm cho cô khổ sở, lời nói vô cùng thần nhiên.

"Tập Bác Niên, một ngày nào đó anh sẽ hối hận." Mặc Tiểu Tích buông anh ra, lui về phía sau và cách xa anh, dựa vào thành giường, hơi thở dồn dập.

Tập Bác Niên lạnh lùng đứng lên: "Em nghỉ ngơi cho tốt đi."

Sau đó anh đi ra ngoài, một phút sau, có người đi vào.

"Mặc tiểu thư, tiên sinh kêu chúng tôi đến chăm sóc cô, sau này cô muốn ăn gì, làm gì, cứ việc căn dặn." Hai nữ giúp việc lễ phép nói.

Nhanh như vậy đã tìm người đến giám sát cô, tâm cơ của anh đúng là rất sâu, ngay cả mí mắt mà Mặc Tiểu Tích cũng không nâng lên, vẫn dựa vào thành

giường như cũ.

Dưới phòng khách, Ninh Ngữ Yên và Tập Bác Niên mỗi người ngồi trên một chiếc ghế sofa.

"Niên, anh định để cô ấy sinh đứa bé ra sao?" Ninh Ngữ Yên nhẹ nhàng hỏi, không nghe ra một chút ý nghĩ trách cứ nào.

"Đương nhiên! Đây là món quà tốt nhất anh tặng cho Ngụy Thu Hàn, hẳn là em cũng ủng hộ anh làm vậy phải không, đứa bé này, phiền em giúp anh coi chừng cho thật tốt, xảy ra chuyện gì, anh sẽ hỏi tội em." Tập Bác Niên nửa đùa nửa thật nói, đôi mắt lóe sáng làm cho người ta không dám trêu chọc.

Cơ thể của Ninh Ngữ Yên hoá đá, cứng nhắc cười: "Em nhất định sẽ cố gắng làm tốt." Anh đang uy hiếp cô sao? Nếu đứa bé kia mất, cô nhất định không tránh khỏi hiểm nghị.

"Anh tin tưởng em!" Tập Bác Niên nở nụ cười tán thưởng, bởi vì Ninh Ngữ Yên đủ thông minh, cho nên anh mới dùng chiêu này.

Mấy ngày liên tiếp, Mặc Tiểu Tích vẫn không ăn gì, bất luận người giúp việc khuyên bảo thế nào, cô đều không ăn, cũng không xuống giường, nằm ở trên giường ngủ mê man, giống như đã chết.

Người giúp việc hết cách, đành phải báo cáo tình hình này lại cho Tập Bác Niên, anh căn dặn người giúp việc chuẩn bị đồ ăn, muốn tự mình đút.

"Mặc Tiểu Tích, mở mắt ra." Tập Bác Niên đặt đồ ăn lên giường, cúi người kề sát vào hai mắt đang nhắm chặt của Mặc Tiểu Tích, muốn dùng tuyệt thực để kháng nghị sao, vậy anh sẽ có biện pháp cạy miệng của cô ra.

Đôi mắt của Mặc Tiểu Tích vẫn khép chặt như cũ, còn âm thầm cắn chặt răng, miệng là ở trên người cô, cô không ăn, anh cũng không ép được cô.

Đáy mắt của Tập Bác Niên nhuộm đầy lửa giận, định tiếp tục chống đối với anh sao, anh mạnh mẽ nâng đầu cô dậy, bóp miệng của cô ra, ép đồ ăn vào trong miệng cô: "Ăn hết."

"Phốc..." Mặc Tiểu Tích phun hết com trong miệng ra ngoài, trên tóc, trên mặt của Tập Bác Niên dính đầy hột com.

Tập Bác Niên hít vào một hơi thật sâu, đặt muống qua một bên, xốc chăn lên, ôm cô lên đùi mình: "Cuối cùng em có ăn hay không?"

Mặc Tiểu Tích buống bình quay đầu đi, cô có chết cũng không ăn!

"Bên ngoài có tin đồn, tên Thiên Dã kia cùng lớn lên ở cô nhi viện với em, em có muốn đi chăm sóc cậu ta hay không?" Tập Bác Niên thân mật ôm cô, cười nham hiểm nói.

Nhưng phản ứng của Mặc Tiểu Tích lại làm cho Tập Bác Niên muốn bóp chết cô.

Nghe Tập Bác Niên muốn gây phiền phức cho Thiên Dã, Mặc Tiểu Tích đột nhiên mở mắt ra, cầm lấy phần com bên cạnh, tùy tiện cho vào miệng, cố gắng nuốt xuống: "Tôi đã ăn, anh hài lòng chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Một cái gai trong lòng!

"Hài long! Nhưng đây không phải là chuyện ngày một ngày hai, vì vậy mỗi ngày em đều phải ăn như vậy, nếu làm tôi không vừa ý, tôi sẽ mang tên mặt trắng kia trói lại rồi ném xuống biển để nuôi cá mập, hiểu không?" Tập Bác Niên hung hăng đe dọa, lửa giận trong mắt toát ra.

cô quan tâm đến tên đó như vậy sao? Vì người đàn ông tên Thiên Dã kia, cô không do dự hạ mình, cảm giác này làm cho gan phổi của anh căng ra như muốn nổ tung.

Mặc Tiểu Tích rù mắt xuống, một lúc sau mới thả lỏng cơ thể đang căng thẳng, kỳ thực cô biết mình không có cách kháng cự lại số mệnh, cô không ăn com là vì không muốn để anh được như ý: "Tôi sẽ ăn, anh đừng làm ảnh hưởng đến những người không có liên quan."

"Người không liên quan tại sao em lại lo lắng đến vậy, nếu liên quan có phải em cũng đồ ý chết vì cậu ta hay không?" Tập Bác Niên nâng cằm cô lên, sâu xa nói, ở bên trong đôi mắt thâm sâu lóe lên một chút quỷ dị.

Mặc Tiểu Tích không có chút phản ứng, khuôn mặt cứng nhắc, không có biểu hiện gì, cô từ từ thở dài một hơi: "Tôi mệt, muốn ngủ!"

nói chuyện với anh, đối mặt với anh, chỉ một phút cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô không muốn nhìn thấy mặt của anh, cũng không muốn nghe thấy giọng nói của anh.

Tập Bác Niên buông tay ra, bế cô về giường, giống như rất quan tâm đắp mền cho cô: "Ngày mai tôi sẽ đến, em ngoan ngoan ngủ đi, đừng nghĩ nhiều nữa, biết không?"

Mặc Tiểu Tịch nhắm mắt lại, xoay đầu qua chỗ khác, lời nói của anh, mặc dù rất dễ nghe, nhưng trong lòng cô lại lạnh như băng.

Cứ như vậy nghỉ ngơi ở trong phòng gần nửa tháng, Mặc Tiểu Tịch từ trong rối loạn tinh tảo lại phải làm rõ những gì cần làm trước khi đứa bé sinh ra, cô muốn biết sự trong sạch của mình, đến lúc đó, cô sẽ làm cho Tập Bác Niên hối hận, mang đứa bé nghênh ngang rời đi.

Từ khi bắt đầu quyết định này, cô cũng quyết định giữ lại đứa bé, kể từ nửa tháng nay, cô có thể cảm nhận được mạch đập của một sinh mạng nhỏ đang nhảy lên trong bụng cô, gắn liền với máu và nhịp tim của cô, cô yêu đứa bé này, bất luận là từ một mục đích đáng sợ nào sinh ra, nhưng đứa bé vẫn là đứa bé, từ lúc bắt đầu hình thành, nó chính là một sinh mệnh thuần khiết, cô sẽ làm cho nó hạnh phúc, bất luận thế nào, cũng sẽ!

Mặt khác, Ninh Ngữ Yên ở trong nửa tháng nay vẫn vô cùng im lặng, cô ta không qua chăm sóc Mặc Tiểu Tịch cũng hợp tình hợp lý, có người phụ nữ nào có thể chấp nhận người đàn ông của mình có con với người phụ nữ khác, cho dù là thánh nhân cũng không rộng lượng như vậy.

Dưới cây tử đằng bên ngoài biệt thự, Ninh Ngữ Yên ngồi ngay ngắn ở đó, đôi mắt ngây dại nhìn về phía trước, trà Tích Lan Hồng trong tay đã nguội.

"Tiểu thư, cô định làm thế nào, có cần nghĩ cách làm cho đứa bé của người phụ nữ kia mất đi hay không?" Nữ giúp việc đứng bên cạnh, lên tiếng hỏi, cô ta là người Ninh Ngữ Yên mang từ nhà đến, chuyên làm việc cho Ninh Ngữ Yên.

"Hừ..." Ninh Ngữ Yên cười lạnh: "Cho dù bây giờ đứa bé là do Mặc Tiểu Tịch làm sảy, Tập Bác Niên cũng sẽ tính nợ lên đầu tôi, nếu tôi tự ra tay, không phải càng giấu đầu lòi đuôi sao?" Lần trước anh cảnh cáo cô, cũng giống như một câu Kim cô Chú. (Kim cô chú: Đường Tăng dùng để không chế Tôn Ngộ không trong truyện Tây du kí, ví với việc trói buộc người khác.)

"Nhưng mà tiểu thư, đứa bé này không thể sinh ra, cho dù Tập tiên sinh trách cô, tôi nghĩ đến lúc đó, đứa bé cũng đã không còn, ngài ấy cũng sẽ từ từ tỉnh táo lại, nhưng một khi sinh ra, cả đời này của cô sẽ vì vậy mà bị quấy nhiễu, vĩnh viễn là một cái gai trong lòng cô, nhất định phải nhớ." Người giúp việc hạ giọng nói.

Ninh Ngữ Yên uống một ngụm trà nguội, đón gió nhẹ thổi tới, từ từ nuốt xuống: "cô không hiểu đâu, nếu bây giờ tôi loại bỏ đứa bé này, tôi sẽ biến thành cái gai trong mắt của Tập Bác Niên, sớm muộn gì tôi cũng sẽ biến thành người bị nhử."

"Vậy phải làm sao đây? Tiểu thư?"

"Tuy bàn cờ khó hạ, nhưng không phải hoàn toàn không có cơ hội chuyển ngoặt." Khóe môi của Ninh Ngữ Yên lộ ra nụ cười nham hiểm, trong lòng cô ta đã nghĩ ra cách.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đánh rơi dây chuyền

Editor: Lost In Love

"Tiểu thư, ý của cô là cô đã có biện pháp phải không?" Đôi mắt của nữ giúp việc sáng lên.

"Nếu tôi cũng mang thai, cô nói xem phần thắng có lớn hơn cô ta không?" Ninh Ngữ Yên cười hỏi.

"Mang thai?" Nữ giúp việc giật mình hô nhỏ: "Nhưng tiểu thư làm sao để mang thai, không phải cô muốn giả vờ mang thai chứ, nếu chuyện này giấu không xong, đến lúc sự tình bại lộ, ngược lại càng trở nên khó thu xếp hơn."

"Đương nhiên tôi biết chuyện này, nhưng việc gì Ninh Ngữ Yên tôi đã muốn làm, tôi nhất định sẽ không để lại sơ hở, chỉ cần ở lúc sinh động tay động chân một chút, mang đứa bé của con tiện nhân kia cướp thành của mình, đến lúc đó, cô ta sẽ hoàn toàn xong đời." Ninh Ngữ Yên tao nhã nở nụ cười, nhưng lại vô cùng đáng sợ.

Nữ giúp việc bên cạnh vẫn không đoán được giả vờ mang thai mà không để lại sơ hở tiến hành như thế nào, nhưng dựa vào sự lạnh trí của tiểu thư, nhất định kế hoạch sẽ vô cùng hoàn mỹ.

Sau khi Mặc Tiểu Tịch tỉnh táo lại, bắt đầu lặng lẽ triển khai điều tra, nơi có thể tìm ra manh mối, vẫn là phòng của Tập Vân Noãn, cô nhất định có giữ lại vật kỷ niệm gì đó của người đàn ông cô yêu sâu đậm khi còn sống, nói không chừng có thể tìm thấy nhật ký, hay hình ảnh.

Ban ngày, Mặc Tiểu Tịch đứng trước cửa sổ nhìn xe của Tập Bác Niên lái ra ngoài, lúc 10h Ninh Ngữ Yên cũng xách túi ra cửa, cô lén lút ra khỏi phòng, lúc này ở hành lang vô cùng im ắng, không có một bóng người, mấy ngày nay cô phát hiện, người giúp việc sẽ dọn dẹp vệ sinh trước 9h30',lên lầu quét dọn từng phòng, cho nên lúc này, bọn họ sẽ không trở lên đây.

Cô lúi vào phòng của Tập Vân Noãn, khung hình lần trước bị cô làm vỡ đã thay cái mới, xem ra Tập Bác Niên thật sự rất thương cô em gái này, sau khi người đã chết vẫn luôn dọn dẹp phòng cô mỗi ngày.

Trước tiên nên xuống tay từ đâu mới tốt đây, cô đi tới cạnh bàn học màu trắng gần cửa sổ, nếu là nhật ký hình, hẳn là để ở đây, cô nhẹ nhàng kéo ngăn kéo trên cùng ra, bên trong có rất nhiều đồ đạc lộn xộn, Mặc Tiểu Tích cẩn thận lật xem, không phát hiện vật gì có ích, sau đó cô lại kéo ngăn kéo thứ hai, thứ ba, xem hết các ngăn kéo cũng không phát hiện thư từ gì có liên quan đến đàn ông, cũng không tìm thấy nhật ký, album hình cũng không có.

Ngẫm lại thì không thể nào, một cô gái không viết nhật ký cũng thôi đi, sao ngay cả album hình cũng không có, nhất định là đặt ở chỗ khác, cô lại nhìn quanh phòng một vòng, thấy ánh mặt trời chiếu xuống, dưới khăn trải giường bằng ren có một điểm sáng nhỏ.

Cô đứng dậy khỏi bàn học, đi tới cạnh giường, vén khăn trải giường màu hồng nhạt lên, cô ấn xuống điểm sáng nhỏ màu trắng, 'ba' một tiếng, từ bên trong bật ra một ngăn kéo nhỏ, một chỗ bí mật thế này, nếu không nhờ phản xạ của ánh mặt trời, thật sự rất khó phát hiện.

Bên trong này, có lẽ có bí mật cô muốn tìm!

Tìm của cô đột nhiên đập bình bịch, kéo ngăn kéo ra, bên trong chỉ đơn giản để hai ba món đồ, một quyển giống như sách, một cái máy ghi âm, còn có một sợi dây chuyền có mặt màu đỏ.

Tâm mắt của Mặc Tiểu Tích bị mặt sợi dây chuyền này hấp dẫn, toàn thân là hình trái hồ lô bằng bạch ngọc, cô nhớ lại sợi dây chuyền cô đã đánh rơi, hình dáng giống nhau như đúc, đồ trang sức hồ lô bạch ngọc này, không phải là độc nhất vô nhị trên thế giới, nhưng trên mặt sợi dây chuyền của cô có ký hiệu, cô run rẩy lấy từ trong ngăn kéo ra, cuộn đến phần cuối, phía trên khắc một đóa hoa, làm cho cô ngừng hô hấp.

Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sợi dây chuyền cô đã đánh rơi 10 mấy năm, tại sao lại xuất hiện trong ngăn kéo của Tập Vân Noãn, bởi vì thời gian quá lâu, cô chỉ nhớ mơ hồ, lúc rơi mất là ở mùa hoa sơn chi nở rộ, cô đụng vào một anh trai xinh đẹp, anh có đôi mắt rất sáng, nhưng cô không nhớ rõ mặt của anh.

Lúc cô cố gắng hồi tưởng lại thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, dọa cô sợ đến mức chưa kịp đóng ngăn kéo đã trốn vào phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vực: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Người vào phòng là ai

Mặc Tiểu Tích dán lỗ tai trên cửa, cô nghe thấy tiếng động, có người mở cửa vào phòng, từ tiếng bước chân nghe ra, hẳn là một người phụ nữ, bởi vì có tiếng của giày cao gót, người thường mang giày cao gót ở trong nhà này, chỉ có Ninh Ngữ Yên, người giúp việc đều mang giày thấp bằng da.

Tiếng bước chân vang lên trong phòng rồi dừng lại một lúc, sau đó lại vang lên lần nữa, tiếng mở cửa vang lên, người kia đi ra ngoài.

Nán lại trong nhà vệ sinh một hồi Mặc Tiểu Tích mới đi ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn lại hai món đồ kia, phát hiện chỉ còn lại một, máy ghi âm không thấy đâu nữa, chỉ còn lại cuốn album hình, nhất định là người vừa rồi cầm đi, bên trong máy ghi âm nhất định là có bí mật.

Mặc Tiểu Tích đóng ngăn kéo, lập tức ra khỏi phòng, nếu trong máy ghi âm đó có sự thật cô muốn biết, cô nhất định phải giành lại, nhưng nếu là Ninh Ngữ Yên, sao cô ta cũng có hứng thú với chuyện này, theo lý mà nói, chuyện này không có liên quan đến cô ta!

sự việc càng ngày càng phức tạp!

cô đi đến phòng ngủ của Tập Bác Niên, cô chưa bao giờ đi vào bên trong, gõ cửa cũng không có ai trả lời, chẳng lẽ xuống lầu rồi sao? Sau đó cô chạy xuống lầu nhìn thấy trong phòng ngoại trừ Ninh Ngữ Yên, còn có một người phụ nữ khác, cô để ý thấy giày cao gót của cô ta cũng rất cao.

Ninh Ngữ Yên nhìn thấy Mặc Tiểu Tích thì mỉm cười "Mặc tiểu thư, sao hôm nay lại không dưỡng thai cho tốt, xuống đây làm gì vậy?"

Mặc Tiểu Tích ngẩn người, lập tức phản ứng lại "Ồ!Ồ trong phòng rất ngọt ngào, cho nên xuống đây một lát".

"Vậy sao!". Ninh Ngữ Yên tỏ ra ngạc nhiên, chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh "Đây là em họ của tôi, Thích Tân Nhã, con bé và Vân Noãn là bạn tốt, hôm nay đặc biệt đến thăm tôi."

Mặc Tiểu Tích sửng sốt, em họ của Ninh Ngữ Yên là bạn của Tập Vân Noãn, cô vốn chắc chắn người vào phòng vừa rồi là Ninh Ngữ Yên, nhưng bây giờ cô lại không giám khẳng định.

Bọn họ đều mang giày cao gót, rốt cuộc người vào phòng vừa rồi là ai?

"Mày chính là con tiện nhân câu dẫn anh rể của tao sao?" Thích Tân Nhã đứng lên, không nói tiếng nào, xông về phía Mặc Tiểu Tích.

“Mau dừng tay lại , Tiểu Nhã”. Ninh Ngữ Yên vội vàng bước lên ngăn cản cô ta.

Mặc Tiểu Tịch cũng theo bản năng giơ tay lên ngăn cản, Ninh Ngữ Yên ở bên cạnh khuyên nhủ “Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, Tiểu Nhã”.

“Chị họ, chị tránh ra đi, chị chịu uất ức như vậy, nếu cậu em mà biết sẽ không tha thức cho Tập Bác Niên và con hồ ly tinh này đâu!”. Thích Tân Nhã dùng sức kéo lấy tóc của Mặc Tiểu Tịch, mà Ninh Ngữ Yên lại kéo tay cô ta ra, không cho cô ta đánh người.

Trong lúc ba người xô đẩy nhau, không biết Ninh Ngữ Yên bị ai đẩy ngã xuống đất, lúc đầu đụng vào trên khung cửa, máu lập tức chảy ra, cô sò soạn lên trán, thấy bàn tay dính máu, lập tức hét to “A...”

Thích Tân Nhã buông Mặc Tiểu Tịch ra, nhìn thấy Ninh Ngữ Yên chảy máu vô cùng hoảng hốt “Chị họ...chị họ, chị không sao chứ, mau gọi bác sĩ, mau gọi Tập Bác Niên trở về, mau lên”. cô ta quát lớn về phía người giúp việc đang sợ đến ngầy người bên cạnh.

Mặc Tiểu Tịch cảm thấy mờ mịt với những chuyện bất ngờ xảy ra này, đến khi Thích Tân Nhã xông đến chỗ của Ninh Ngữ Yên, mới hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong nhà vô cùng rối loạn, gọi điện thoại, đỡ Ninh Ngữ Yên về phòng.

một lát sau bác sĩ đến trước, vội vàng chạy lên lầu, sau đó Tập Bác Niên cũng trở về, hỏi người giúp việc đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch đứng ở một bên, bước qua, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới người cô một chút, nhẹ giọng hỏi “Em không sao chứ?”

Mặc Tiểu Tịch giật mình, giống như ăn phải quả táo vừa ngọt, vừa chua lại vừa chát, cô tránh né ánh mắt của anh, nghiêng người đi “Tôi không sao, anh nhanh đi hỏi thăm cô ta đi, hình như bị thương không nhẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ninh Ngữ Yên cũng mang thai!

Tập Bác Niên nghiêm mặt “không có gì thì tốt, nếu làm tổn thương đến con của tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho em”. Bộ dạng lạnh nhạt của cô làm cho anh không thể nói lên những lời tốt đẹp.

Mặc Tiểu Tịch cong khỏe môi gấu cọt, người không biết, còn tưởng rằng anh rất quan tâm đến đứa bé trong bụng cô, kỳ thực anh chỉ sợ xáo trộn kế hoạch của anh mà thôi, người đàn ông này, cô đã không còn ôm bất kỳ ảo tưởng nào nữa, nhưng có lúc vẫn cảm động bởi những biểu hiện tình hư giả ý của anh.

Tập Bác Niên lập tức xoay người đi lên lầu, Mặc Tiểu Tịch im lặng đứng ở phòng khách một lúc, đột nhiên cảm thấy rối loạn, không biết tiếp theo nên làm gì, một cảm giác cô đơn, xa lạ, sợ hãi mạnh mẽ kéo đến, cô nghĩ cô tạm thời nên trốn vào trong phòng.

cô đi lên lầu, nhìn thấy tay của Tập Bác Niên đặt trên cánh cửa, nhưng không đi ra, cô lặng lẽ đi ngang qua phía sau anh, lúc cô đang muốn vào phòng, cửa cách vách mở ra, bác sĩ Từ bên trong đi ra ngoài.

“cô ấy thế nào rồi?” Tập Bác Niên lạnh nhạt hỏi.

“Tiên sinh, điều này... Ninh tiểu thư đã mang thai”. Bác sĩ chần chừ một lúc mới thốt ra khỏi miệng.

“Cái gì?” Giọng nói của Tập Bác Niên đột nhiên cao lên, nói thật, trong lòng anh bây giờ ngoại trừ ngạc nhiên, không có một chút vui mừng, anh theo bản năng nhìn về phía Mặc Tiểu Tịch đang đứng ngây người ở cửa phòng, đôi môi mông mấp máy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Mặc Tiểu Tịch giống như khúc gỗ đỡ đỡ đi về phía trước, đóng cửa phòng, Ninh Ngữ Yên cũng mang thai!

Tin tức này so với dự liệu còn chấn động hơn, trong lòng cô vô cùng chua xót, con của cô nhất định sẽ trở thành con riêng bị người ta chửi rủa, mà con của bọn họ sẽ được hạnh phúc vây quanh, cho dù trước đó vẫn tự nói với mình, không sao, một mình cô cũng có thể, nhưng lúc phải đối mặt, làm sao có thể không có gì.

Chẳng biết từ lúc nào nước mắt đã rơi đầy hai má cô, cô rất ghét nước mắt, nhưng gần đây lại không ngừng tuôn rơi.

Tập Bác Niên ở ngoài trước nói chuyện với bác sĩ mấy câu, lúc đi vào phòng, nhìn thấy trán của Ninh Ngữ Yên quấn băng gạc, yếu ớt nằm trên giường, Thích Tân Nhã đứng bên cạnh, thấy anh đi vào, áy náy cúi đầu “Anh rê, đều là em không tốt, là em quá thô lỗ, mới làm hại chị họ bị thương, em không biết chị ấy có em bé, xem này con hồ ly kia...”

“Tiểu Nhã, đừng nói nữa” Ninh Ngữ Yên lên tiếng ngăn cản.

Tập Bác Niên cười giả dối nói “không sao, tính tình coi mở của Tân Nhã vẫn không thay đổi, sau này ở cùng chị họ của em nhiều một chút.”

“Vâng, vâng” Thích Tân Nhã mỉm cười, sự tao nhã và lịch sự của anh ngược lại làm cho cô cảm thấy xấu hổ, trước đó suy nghĩ nên mắng anh thế nào cho tốt, nhưng bây giờ gặp được anh lại không nói nên lời.

“Niên, Mặc Tiểu Tích không sao chứ, hay là nhân tiện để bác sĩ đi xem một chút, nếu động đến thai khí, anh phải trách em rồi”. Ninh Ngữ Yên tự trách nói, trong lời nói lộ ra chút thất vọng và buồn bã.

Tập Bác Niên cười nhạt nói “không cần xem, cô ấy rất tốt, trái lại em, mang thai cũng không biết, em thông minh như vậy, nên sớm phát hiện ra mới đúng, em muốn anh trở thành tội nhân thiên cổ sao?”

“Trong đầu em gần đây rất buồn phiền, cho nên không để ý. Niên, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ vì anh mà sinh một đứa con khỏe mạnh” Ninh Ngữ Yên dịu dàng nhìn anh, lắc lắc mỉm cười.

“Anh rất mong đợi!” Tập Bác Niên nở nụ cười tương tự.

Sau khi Ninh Ngữ Yên mang thai, từ trên xuống dưới đều vô cùng cẩn thận, cộng thêm việc cô ta nôn nghén dữ dội, ăn gì nôn nấy, Tập Bác Niên cũng dành thêm thời gian đến bầu bạn với cô ta, Mặc Tiểu Tích ở trong nhà giống như không khí, không phát ra tiếng động, cũng không xuất hiện trong tầm mắt của người khác, ngay cả cửa cũng không ra, người giúp việc đưa cơm đến thì ăn, bình thường luôn yên lặng ngồi trên sân thượng hoặc nằm ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nhìn thấy anh, tôi sẽ bị động thai khí!

Sáng sớm, Mặc Tiểu Tích tỉnh lại, bốn phía chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình, cô rời giường, lên sân thượng hóng mát.

dữ

Theo góc độ này của cô, có thể nhìn thấy toàn bộ hoa viên, cách đó không xa, Tập Bác Niên đang ngồi trên ghế dài với Ninh Ngữ Yên, không biết đang nói chuyện gì, nụ cười trên mặt vô cùng ấm áp.

Lòng của Mặc Tiểu Tích không hiểu sao cảm thấy rất đau đớn, cô là cái gì, dựa vào đâu mà khổ sở, hà tất phải khổ sở.

Cô hơi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mặt trời, để nước mắt lạnh lẽo chảy ngược vào trong, đã hiểu rõ tương lai từ sớm, tại sao phải sinh lòng oán hận, không được khóc, mà có thể làm được.

Dường như Tập Bác Niên cảm giác được ánh mắt phía sau, anh bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, vừa lúc thấy Mặc Tiểu Tích xoay người qua chỗ khác, mái tóc dài buông xuống sau lưng, gió thổi qua liên tục bay, trên người cô phát ra sự cô đơn, làm cho ngực anh không hiểu sao thắt chặt lại.

"Hình như gió hơi lớn, em ngồi đây đi, anh lên lầu lấy áo khoác cho em." Tập Bác Niên mỉm cười nói với Ninh Ngữ Yên xong thì đứng dậy rời đi.

Mặc Tiểu Tích bình tĩnh quay trở về phòng, nhắm mắt làm ngơ, cô lấy sợi dây chuyền hồ lô bạch ngọc tìm được ở phòng của Tập Văn Noãn ra, mấy ngày nay cô suy nghĩ thế nào cũng không hiểu, sợi dây chuyền mình đánh rơi, tại sao lại ở trong tay của Tập Văn Noãn, Tập Văn Noãn là con gái nhà giàu, sao lại có quan hệ với đứa bé lớn lên ở cô nhi viện giống như cô.

Ở cửa truyền đến tiếng động, cô vội vàng bỏ sợi dây chuyền vào túi.

Trong tay của Tập Bác Niên bung theo điểm tâm sáng đi tới, đặt xuống trước mặt cô: "Ngày nào em cũng ăn ngủ, ăn ngủ như vậy, sao chẳng thấy em béo lên chút nào thế."

"Không biết." Mặc Tiểu Tích không muốn nói chuyện với anh, mở nắp ra, im lặng ăn điểm tâm sáng.

"Nghe nói phụ nữ mang thai đều nôn nghén, sao tôi thấy em ngược lại càng ăn ngon miệng hơn, cũng không thấy em nôn qua lần nào." Tập Bác Niên vòng hai tay trước ngực, chăm chú nhìn cô ăn.

"Mời anh ra ngoài cho, nhìn thấy anh, tôi sẽ bị động thai khí." Mặc Tiểu Tích vừa ăn vừa nói, phụ nữ phải có người yêu thương mới tỏ ra yếu đuối, bởi vì biết một giây sau đó, sẽ nhận được sự che chở trăm bề, nhưng chỉ có một mình thì không cần thiết.

Trong lòng của Tập Bác Niên vô cùng buồn bực: "Tôi nói này Mặc Tiểu Tích, lúc em nói chuyện, không thể nhìn vào mặt người khác để nói chuyện sao? Lúc nào cũng để gò má, hoặc là cái ót, không cảm thấy rất thiếu lịch sự sao?"

"Giữa tôi với anh, còn cần phép lịch sự sao? Đừng ở đây nhằm chán nữa, về với vị hôn thê của anh đi, con của cô ta mới là bảo bối của anh, con của tôi chỉ là công cụ để anh lợi dụng thôi, tôi hận anh, không muốn nhìn thấy mặt của anh." Mặc Tiểu Tích nặng nề để đầu xuống, ngẩng đầu lên, nói thẳng cảm nhận trong lòng.

Tập Bác Niên không nói gì, nhìn cô chăm chăm, ngay cả một chữ cũng không nói nên lời, anh dường như cảm giác được sự đau đớn ở trái tim không ngừng lan rộng, giống như là mầm độc.

Mặc Tiểu Tích đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, có lẽ vừa rồi không để ý đến anh sẽ tốt hơn, nhưng nhìn không được đã nói ra miệng, cô hận anh, rất hận, cho dù anh vì em gái mà báo thù, cô vẫn hận anh.

Ở lại bên trong một lúc, nghe tiếng anh rời đi, cô mới ra ngoài, giữa trưa, hai nữ giúp việc đưa cơm lên.

Mặc Tiểu Tích ăn cơm, bọn họ chờ ở ngoài cửa.

"Cô xem tin tức này đi, trên đây nói hôm qua Thiên Dã và Ngụy Thu Hàn đánh nhau ở quán bar, hai người đều bị thương, Ngụy Thu Hàn còn nói muốn kiện Thiên Dã, không thể tưởng tượng được một người lịch sự như Thiên Dã cũng sẽ đánh nhau với người ta, cô nói xem có phải bọn họ vì..." Một trong hai người họ chỉ vào phòng của Mặc Tiểu Tích.

Thiên Dã đánh nhau với Ngụy Thu Hàn? Mặc Tiểu Tích hoảng sợ đến rơi cả đĩa, đứng dậy đi tới bên cạnh hai nữ giúp việc, giật lấy điện thoại di động mà nữ giúp việc đang cầm trong tay, xem hết bài viết, trong lòng vô cùng chấn động, Ngụy Thu Hàn muốn kiện Thiên Dã có ý đã thương người!

Không được, không thể để anh ta kiện, tên Thiên Dã ngu ngốc này! Cô muốn đi tìm Ngụy Thu Hàn để hủy bỏ đơn kiện.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Đến bệnh viện!

Buổi chiều, Mặc Tiểu Tích lên đến thư phòng của Tập Bác Niên gọi điện thoại cho Ngụy Thu Hàn, đã tắt máy, mà điện thoại của Thiên Dã lần trước cô quên cầm, nhất thời cũng nhớ không ra.

Làm sao bây giờ? Mặc Tiểu Tích nhớ tới địa chỉ bệnh viện trên bản tin vừa rồi, chỉ có thể đi một chuyến, nhưng cô làm sao mới có thể ra khỏi nhà họ Tập đây, nếu bị Tập Bác Niên phát hiện, sự việc sẽ càng ầm ĩ hơn.

Cuối cùng, cô nhìn vào bụng mình, nếu cô nói muốn đến bệnh viện làm siêu âm, chắc chắn anh sẽ không phản đối.

cô nhanh chóng thay quần áo rồi đi xuống lầu, hôm nay là cuối tuần, Tập Bác Niên không đến công ty, lúc này đang ở phòng tập thể dục ở phía sau, hình như Ninh Ngữ Yên đang nghỉ trưa.

Mặc Tiểu Tích cất bước đi ra phía sau, bởi vì không có ánh mặt trời chiếu tới, trên hành lang vô cùng u ám và lạnh lẽo. cộng thêm tâm trạng của cô đang rất căng thẳng, nên cơ thể càng run rẩy kịch liệt.

cô đẩy cửa đi vào phòng tập thể dục, nhìn thấy Tập Bác Niên mặc quần áo màu xanh đậm chạy bộ, dáng người vô cùng nổi bật.

"Tập Bác Niên, bây giờ anh có rảnh không?"

Nghe thấy tiếng động, Tập Bác Niên quay đầu lại, nhìn thấy Mặc Tiểu Tích, anh có chút ngạc nhiên, buổi sáng còn nói nhìn thấy anh sẽ bị động thai khí, hận anh, ghét nhìn thấy người phụ nữ của anh, sao bây giờ lại chủ động đến tìm anh, có điều kỳ quái!

Tập Bác Niên bước xuống máy chạy bộ, lau mồ hôi trên trán: "Có chuyện gì sao?" Anh thản nhiên hỏi.

"Tôi cảm thấy bụng có chút khó chịu, sợ rằng đứa bé xảy ra vấn đề, tôi muốn đến bệnh viện làm siêu âm, để tài xế đưa tôi đi là được rồi." Mặc Tiểu Tích không hay nói dối, dưới cặp mắt dường như có thể nhìn thấu của Tập Bác Niên, lòng bàn tay căng thẳng đến đổ mồ hôi.

"Tôi đưa em đi, tôi có thời gian." Tập Bác Niên thay đổi thái độ, vô cùng quan tâm nói.

Mặc Tiểu Tích không dám nói thêm gì nữa, sợ nói nhiều ngược lại sẽ bị hoài nghi, chỉ có thể cười đồng ý, trên đường đi, anh liên hệ với chủ nhiệm khoa phụ sản ở bệnh viện, sau khi đến bệnh viện, không cần phải xếp hàng đã trực tiếp được sắp xếp vào kiểm tra.

Lấy máu, đo điện tâm đồ, siêu âm, sau đó cô mượn cớ đi toilet rồi chạy vào trong thang máy, cô muốn đi tìm Ngụy Thu Hàn.

Đến khu phòng bệnh trên lầu 28, không cần phải hỏi phòng bệnh nào, các phóng viên ầm ĩ vây quanh ở trước cửa phòng bệnh đã đủ làm cho cô biết,

bọn họ ở phòng bệnh nào, lúc này mà tùy tiện đi qua, nhất định sẽ bị bao vây, đến lúc đó không chỉ không làm gì được, mà còn tăng thêm một tin tức mới.

Dùng áo che khuất mặt, cô đi tới trước quầy lễ tân: “cô y tá. Xin chào, tôi là bạn của Ngụy Thu Hàn, cô cũng thấy tình hình này tôi rất khó đi qua đó, có thể chuyển giúp tôi một tờ giấy không, là chuyện công ty, rất gấp.”

Y tá do dự một lúc, gật đầu: “Được rồi!”

Mặc Tiểu Tích viết một câu lên tờ giấy, xé ra đưa cho y tá, nhận thấy cửa phòng bệnh hình như có nào động, cô lách mình đi vào lối thoát hiểm, ở trên tờ giấy, cô đã biết chờ anh ở đây.

Khoảng chừng 10 phút, tiếng nào động bên ngoài biến mất, có người đẩy cửa thoát hiểm ra, Mặc Tiểu Tích tưởng là Ngụy Thu Hàn, nhưng không nghĩ tới, người đến lại là Thiên Dã.

“Tiểu Dã, sao anh lại đến đây?” Chẳng lẽ y tá đưa giấy sai người, không thể nào, cô rõ ràng đã rất chắc chắn.

Lời nói của cô, làm cho bước chân của Thiên Dã dừng lại ở đó, không tiến lên nữa, trong mắt tràn ra đau thương: “Chẳng lẽ không phải đến gặp anh, mà là đến tìm Ngụy Thu Hàn sao? Em ở chỗ này chờ anh ta phải không?”

“Đúng...” Mặc Tiểu Tích thành thật trả lời, dường như cảm giác được sự thương tâm của anh, lập tức giải thích: “Em cũng muốn đến gặp anh, nhưng quan trọng nhất bây giờ em muốn tìm Ngụy Thu Hàn, để anh ta đừng kiện anh.”

Bi thương trong mắt của Thiên Dã nhạt dần, bước lên ôm lấy cô: “Tiểu Tích, ở trong lòng của em, anh đứng thứ mấy?”

“Tiểu Dã.....” Mặc Tiểu Tích chưa biết nên trả lời thế nào thì cửa thoát hiểm lại mở ra lần nữa, người tới lần này là Ngụy Thu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Anh yêu em!

Ngụy Thu Hàn nhận được tờ giấy, trong lòng vô cùng kích động, thấy bọn người ngoài cửa đã giải tán thì lập tức đến ngay, không ngờ vừa đẩy cửa ra, lại để cho anh nhìn thấy Mặc Tiểu Tích và Thiên Dã đang ôm nhau, cô kêu anh đến đây, là để nhìn bọn họ thân mật sao?

“Các người có ý gì đây?” Anh giận dữ chắn vát.

Mặc Tiểu Tích định đẩy Thiên Dã ra, cô không muốn làm cho sự việc càng thêm rối ren, thời gian của cô không có nhiều, sau khi thuyết phục Ngụy Thu Hàn, cô lập tức quay lại bên dưới.

“Tiểu Dã, anh buông em ra trước được không?” cô không muốn nổi cáu, nhưng trong lời nói chứa đầy sự nóng nảy.

Thiên Dã là một người nhạy cảm, một chút thay đổi nhỏ của cô, đã đủ tác động đến thần kinh của anh, anh buông cô ra, lui qua một bên.

Sau khi Mặc Tiểu Tích được tự do, lập tức đi tới trước mặt Ngụy Thu Hàn: “Tôi nhìn thấy tin tức, hôm nay tôi đến là hy vọng anh có thể hủy đơn khiếu nại Thiên Dã.”

“Mục đích em tìm anh, chính là vì cậu ta sao? Vậy sao em không nhìn anh trước, xem anh bị thương như thế nào?” Ngụy Thu Hàn nhìn cô, vô cùng kích động, lòng dạ của phụ nữ, đúng là thay đổi trong nháy mắt.

Lúc này Mặc Tiểu Tích mới để ý tới, trên đầu anh ta quần băng gạc, cô hít vào một hơi thật sâu: “Tôi thay Thiên Dã nói lời xin lỗi với anh, anh ấy đánh anh đều là vì tôi, sự nghiệp của anh ấy bây giờ đang phát triển rất tốt, nếu anh kiện anh ấy, nhất định sẽ bị ảnh hưởng, cho nên, tôi cầu xin anh, bỏ qua cho anh ấy một lần đi.” Thái độ của cô đã hạ đến mức thấp nhất, chỉ hy vọng chuyện lớn hóa nhỏ.

“Mặc Tiểu Tích, anh không cần em uất ức cầu xin như vậy.” Thiên Dã ở bên cạnh lạnh lùng nói.

“Anh đừng xen vào.” Mặc Tiểu Tích liếc nhìn Thiên Dã, lại nhìn về phía Ngụy Thu Hàn: “Chuyện của tôi với anh còn có Tập Bác Niên, hãy để ba người chúng ta tự giải quyết, đừng kéo Thiên Dã xuống nước, đây là yêu cầu duy nhất của tôi.”

Ngụy Thu Hàn nhìn cô thật sâu, đột nhiên nở nụ cười tự giễu: “Mặc Tiểu Tích, mặc dù tôi có lỗi với em rất nhiều, nhưng em có cần thiết đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy không? Em yêu Tập Bác Niên, em quan tâm Thiên Dã, vậy tình cảm mấy năm nay của tôi và em thì sao?”

“Bây giờ nói chuyện chuyện này còn ý nghĩa gì sao? Rốt cuộc là một tay ai tạo nên cục diện này?” Mặc Tiểu Tích nghĩ đến tình cảnh hiện tại của mình, trong lòng vô cùng tủi thân, dè nén nước mắt, lộ ra khuôn mặt kiên nghị: “Ngụy Thu Hàn, nếu anh dám kiện Thiên Dã, tôi sẽ mang giao dịch giữa anh và

Tập Bác Niên công bố ra ngoài, tôi đã không còn sợ mất gì nữa nên chuyện gì tôi cũng không sợ.”

Sức mạnh kiên quyết của cô làm cho lòng của Ngụy Thu Hàn chùng xuống: “Rốt cuộc tôi cũng biết ở trong lòng em, ai mới là quan trọng nhất.” Anh ta từ từ lùi về sau, nước mắt chảy xuống, anh ta chỉ đi nhầm một bước, nhưng lại thua tất cả.

Cổ họng của Mặc Tiểu Tích thắt chặt, đối với người đàn ông đã từng cho cô ân huệ và tổn thương, cô nên hận hay buồn đây.

“Tiểu Dã, thế giới của em đã bị hủy hoại, nhưng ở lúc tuyệt vọng, em muốn một người bạn tốt như anh có thể sống vui vẻ hạnh phúc trên thế giới này, trong lòng em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, cho nên, đừng làm mình có chuyện nữa.” cô nắm lấy tay anh: “Em phải đi, anh hãy chăm sóc cho mình thật tốt, Ngụy Thu Hàn sẽ không dám kiện anh đâu.”

Lúc cô xoay người rời đi thì một đôi tay mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy cô: “Em đã bị hủy hoại, sao anh có thể vui vẻ được? Tại sao em phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy, từ lúc nhỏ luôn là em bảo vệ anh, đến hôm nay em vẫn còn bảo vệ anh. Mặc Tiểu Tích, ở trong lòng em, anh chỉ là bạn tốt thôi sao?”

“Đương nhiên, em không có thời gian, đừng âm ỉ nữa, được không?” Mặc Tiểu Tích muốn né ra.

“Nhưng, anh yêu em” Nụ hôn ấm áp rơi vào trên cổ cô, mùi hoa son chi ngấm vào trái tim cô, giọng nói của Thiên Dã giống như là đang nói mớ, mê loạn mà nồng cháy.

cô cứng nhắc ở đó, dùng sức kéo tay của anh xuống: “Em... Em thật sự không có thời gian, tạm biệt.” cô chạy ra khỏi lối thoát hiểm

Thiên Dã cúi đầu nhìn vòng tay trống không, đây là lần đầu tiên anh thổ lộ với cô, anh đã bắt đầu yêu cô từ rất lâu, giống như một cái tôi đã khắc sâu vào trong lòng anh, cùng anh trải qua không biết bao nhiêu Xuân Hạ Thu Đông, nghĩ tới, nội tâm lại hơi âm ỉ, tiểu Tích, anh nhất định sẽ cứu em ra.

Mặc Tiểu Tích chạy vào thang máy, cô không phải kẻ ngốc, cảm xúc mãnh liệt vừa rồi chính là tình yêu. Thiên Dã nói yêu cô, làm cho cô có chút thần thờ.

Cửa thang máy mở ra, cô bước nhanh ra ngoài, một bóng người màu xanh đậm dựa vào bên cạnh thang máy làm cô thiếu chút nữa hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vực: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thứ anh mua là một thân xác, không phải trái tim!

"Anh...sao anh lại ở đây?" Mặc Tiểu Tích có chút hoảng hốt hỏi, trái tim xuýt nữa nhảy đến cổ họng.

Tập Bác Niên cười nhạt nhìn cô, vẻ mặt biến hoá thất thường: "Nhà vệ sinh ở lầu 28, có phải sạch hơn không?"

Sao anh lại biết cô lên lầu 28? Hơi thở của Mặc Tiểu Tích hơi dồn dập: "Tôi đi nhầm chỗ, vừa rồi y tá nói phòng siêu âm ở lầu 28, tôi đã đi lên đó, kết quả tìm một vòng cũng không thấy, nên mới xuống đây." Cô tùy tiện viện lý do.

"Ồ..." Tập Bác Niên gật đầu, dáng vẻ giống như đã hiểu ra: "Có nhân tiện gặp chồng của em và bạn thanh mai trúc mã không, nghe nói bọn họ cũng ở lầu 28."

Cô nghĩ anh không biết những tin tức kia sao? Trên đường đi anh đã đoán được mục đích cô muốn đến bệnh viện, không vạch trần cô là vì anh muốn xem rốt cuộc cô đến gặp người nào, sau khi anh ra khỏi nhà vệ sinh đã lập tức đi tới phòng theo dõi của bệnh viện, kết quả làm anh hơi bất ngờ.

"Em đúng là rất lợi hại, tôi muốn biết, em đã làm gì để khiến hai người đàn ông vì em mà muốn chết muốn sống." Tập Bác Niên khom lưng xuống, chỉ cách cô mấy centimeter.

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tích lập tức tối xuống, thì ra, anh luôn theo dõi cô.

"Tôi không thể trả lời, anh tự mình tưởng tượng đi." Vẻ mặt của cô không chút thay đổi ném ra một câu, xuyên qua anh, đi nhanh về phía trước, dù sao anh cũng đã biết, giả bộ cũng không có ý nghĩa gì.

Trong phòng siêu âm, bác sĩ cầm dụng cụ màu trắng từ từ di chuyển trên bụng của Mặc Tiểu Tích.

Tập Bác Niên khoanh tay trước ngực, đứng ở bên cạnh, ngăn người nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, một điểm màu đen được vàng sáng bao lấy, tiếng tim đập ổn định và có quy luật, từ trong máy siêu âm phát ra, truyền đến tai anh.

Đây là con của anh sao? Là mầm móng anh để lại trong cơ thể cô, là bọn họ cùng nhau tạo ra.

Giờ phút này, thù hận đột nhiên dịu đi một cách khó hiểu.

"Đứa bé rất khỏe mạnh, mấy tháng tiếp theo, cần phải bổ sung nhiều Vitamin và Protein, phụ nữ mang thai có vui vẻ hay không cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe của đứa bé." Bác sĩ nhẹ nhàng nói, trên mặt mang theo nụ cười.

Mặc Tiểu Tịch cười khổ, vui vẻ sao? Sao cô có thể vui vẻ, anh không phải là chồng của cô, cũng không phải người yêu, mà là người hận không thể ấn cô xuống địa ngục.

Ra khỏi bệnh viện, Mặc Tiểu Tịch ngồi lên xe anh, sau khi lái được một đoạn, Tập Bác Niên dừng xe ở ven đường.

"Bây giờ hãy nói cho tôi nghe, em đến tìm bọn họ làm gì?" Tập Bác Niên cầm một điều thuốc, vừa định đốt lên, dường như nghĩ đến một điều gì đó, lại bỏ vào trong hộp.

Thấy cô không trả lời, anh sâu xa nói: "Em có thể không trả lời, đổi lại tôi sẽ làm cho phóng viên đến hỏi bọn họ."

Mặc Tiểu Tịch quay đầu lại: "Ngoại trừ uy hiếp tôi, anh không còn biện pháp nào tốt hơn sao? Anh muốn biết thật không? Được, tôi nói cho anh biết, tôi muốn hoà giải cho bọn họ, không để sự việc lớn thêm nữa, cho nên mới đi tìm bọn họ, tôi đã trả lời xong, anh hài lòng chưa?"

Mặc Tiểu Tịch bức dọc thở ra: "Tôi quan tâm đến ai, tôi yêu ai, không liên quan đến anh, thứ anh mua chỉ là thân xác của Mặc Tiểu Tịch, không phải là trái tim của tôi, không nên anh không có quyền trói buộc."

Tập Bác Niên nhìn cô, lòng chùng xuống.

"Hừ..., em còn chưa đủ tư khiến tôi để ý đến trái tim của em đâu." Tập Bác Niên hừ lạnh, khởi động xe, chạy vào đường lớn, cô nói không sai, trái tim của cô không thuộc về anh, sự thật này vẫn đặt ngay ở đó, nhưng hiện tại lại đột nhiên cảm thấy giống như một cái gai thật dài, cắt anh đau đớn vô cùng.

Mặc Tiểu Tịch âm thầm nắm lấy váy của mình, thật kỳ lạ, tim không hề đau đớn, chỉ cảm thấy ngạt thở và chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ngày chết

Sau khi trở về từ bệnh viện, Tập Bác Niên không gây phiền phức cho cô, cũng không quan tâm đến cô, nhưng anh sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, mục đích của anh bây giờ chỉ có một, chính là để cô an toàn vượt qua chín tháng, hoàn thành kế hoạch trả thù tàn nhẫn của anh, không khiến anh vì nhỏ mà mất lớn.

Mấy ngày sau, trên báo và tin tức đều không còn nghe tin tức liên quan đến chuyện Ngụy Thu Hàn muốn kiện Thiên Dã nữa, trái tim đang treo lơ lửng giữa không trung của Mặc Tiểu Tịch cuối cùng cũng thả lỏng, sau này, cô có thể yên tâm điều tra chuyện tự sát của Tập Văn Noãn.

Đứng trước cửa sổ, từ đáy lòng toả ra một chút khó chịu.

Nghe thấy tiếng cửa phòng chuyển động, cô xoay người, nhìn thấy Ninh Ngữ Yên đi tới, mặc váy dài rộng rãi và mang giày đế bằng, son phấn trên mặt cũng nhạt đi rất nhiều, bây giờ cô ta chính là bà hoàng trong nhà, ai cũng cẩn thận hầu hạ, ai cũng nghi ngờ đứa bé trong bụng cô ta chính là chủ nhân tương lai của nhà họ Tập.

Mà đứa bé của cô, lại không có gì cả! Nghĩ đến đây, Mặc Tiểu Tịch cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ninh Ngữ Yên nghênh ngang đi tới ban công, ngồi xuống ghế mây: "Qua đây ngồi đi, phụ nữ có thai không thể đứng nhiều, không tốt cho đứa bé."

Mặc Tiểu Tịch di chuyển hai chân, lấy lại dáng dấp bình tĩnh ngồi xuống đối diện với cô ta.

"Không ngờ chúng ta lại mang thai con của Niên cùng một lúc, nhưng làm sao đây, con của cô nhất định sẽ trở thành con hoang, nghĩ lại tôi cũng cảm thấy lo lắng cho cô, sau này một mình dẫn theo đứa bé, phải sống như thế nào, cho dù đi ăn xin, cũng không có người bằng lòng bố thí cơm thừa cho cô ăn, bởi vì cô quá thấp hèn." Ninh Ngữ Yên thông thả nói, trên mặt từ đầu đến cuối đều mang theo nụ cười nhả nhặn, làm cho người ta rợn tóc gáy.

"Rất cảm ơn Ninh tiểu thư đã lo nghĩ cho tôi, cô yên tâm đi, sau này tôi nhất định sẽ không chết đói, phải nói, người mẹ luôn ôm tâm trạng ghen ghét như vậy, nếu đứa bé cảm nhận được, không biết có bị lây nhiễm hay không, hãy để lòng bình thản một chút, sau này tôi cũng sẽ ra đi, cô cần gì phải sợ tôi trở thành mối đe dọa của cô." Mặc Tiểu Tịch thản nhiên đáp trả, đây là bộ mặt thật của Ninh Ngữ Yên, cô không muốn trêu chọc cô ta, nhưng nếu cô ta năm lần bảy lượt đến công kích cô, cô cũng không còn cách nào để nhịn nữa.

"Ha ha..." Ninh Ngữ Yên cong khỏe môi, cười quỷ dị: "Cô đang đùa à, sao tôi phải sợ cô, tự giải quyết cho tốt đi, ngày chết của cô đã sắp đến rồi, tôi sẽ cảnh giác cao độ, thường thức tưởng chết đáng thương của cô."

Sau khi Ninh Ngữ Yên nói xong, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Mặc Tiểu Tịch vẫn không thay đổi tư thế ngồi, ngẩn người ngồi trong bầu trời đêm.

Cô không xuống ăn cơm tối, Tập Bác Niên sai người đưa cơm lên cho cô.

Tối ngày hôm sau, Tập Bác Niên mang theo mấy túi lớn trở về, lập tức đi lên lầu, sau ngày trở về từ bệnh viện, lần đầu tiên anh lên tìm cô.

Mở cửa phòng đi vào, căn phòng yên tĩnh giống như không có người, anh nhìn xung quanh, mới phát hiện cô ngồi đọc sách trên ghế tựa ở trong góc, không có chút sinh lực, giống như sắp héo tàn.

"Đây là mấy bộ đồ bà bầu và thực phẩm dinh dưỡng, mỗi ngày nhớ phải ăn đúng giờ." Tập Bác Niên đặt cái túi lớn lên sofa, hời hợt nói.

"Được." Mặc Tiểu Tịch khề lên tiếng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, những chữ dưới tầm mắt, dần mất đi tiêu điểm.

"Sau này, tự xuống ăn cơm, mỗi ngày đến hoa viên nhiều một chút, không được ở trong phòng hoài, có nghe không?" Mỗi ngày bắt luận là anh đi làm hay tan tầm, đều không bao giờ thấy bóng dáng của cô, thường khiến anh nghĩ rằng cô đã biến mất, điều này làm cho anh cảm thấy vô cùng hoảng loạn, sau khi xác định ở chỗ người giúp việc, anh mới có thể yên tâm.

"Được." Mặc Tiểu Tịch lặp lại câu trả lời, không nói thêm gì nữa.

Tập Bác Niên không chịu nổi sự coi thường của cô, bước qua, nâng mặt cô lên, buộc cô nhìn thẳng vào mình, tức giận nói: "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi hả, lúc nói chuyện, em phải nhìn vào mặt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tôi hận anh!

Mặc Tiểu Tịch bị ép ngẩng mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh, nơi đó vì tức giận mà biến thành màu đỏ, mặt của anh gần ngay trước mắt, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực, khiến cho lòng của cô từ trong vô cảm trở nên đau đớn kịch liệt.

Cô nín thở, cố gắng làm cho hơi thở bình ổn lại, để tránh lộ ra cảm xúc của mình.

"Bây giờ nhìn rồi, có thể buông ra chưa?"

"Hừ..." Tập Bác Niên đột nhiên nở nụ cười chế giễu, cúi đầu dùng sức hôn lên môi cô, ngang ngược cạy hàm răng của cô ra, nhanh chóng tiến vào, đoạt lấy sự ngọt ngào trong miệng cô.

Mặc Tiểu Tịch bị hành động điên cuồng của anh dọa đến mở to hai mắt, phản ứng đầu tiên trong đầu chính là đẩy anh ra, nhưng lúc tay chạm đến áo khoác Tây trang của anh, cô lại buông lỏng tay, rú hai tay xuống, không ôm lấy cũng không vùng vẫy, không thuận theo cũng không chống cự.

Tập Bác Niên từ từ cảm thấy giống như mình đang hôn một tượng gỗ, không có một chút thú vị, anh buông môi cô ra: "Mặc Tiểu Tịch, em có ý phải không?"

"Không có, chỉ cảm thấy nụ hôn của anh không đủ mạnh mẽ mà thôi." Mặc Tiểu Tịch buột miệng nói ra, thấy nét mặt của anh từ từ trở nên xanh mét, trong lòng vô cùng vui sướng.

Lần đầu tiên anh bị phụ nữ đánh giá như vậy: "Không đủ mạnh mẽ phải không? Vậy thì hôn đến có cảm giác mới thôi." Anh cười nham hiểm, cuối đầu đoạt lấy môi cô, lần này, anh hôn sâu hơn, dùng sức nhiều hơn, giống như muốn mang mọi thứ của cô nuốt vào trong bụng.

Mặc Tiểu Tịch vô cùng hối hận về hành động thiếu suy nghĩ của mình, trong miệng đầy mùi thuốc lá cay xè, môi của anh vô cùng mềm mại, lúc lưỡi quần lấy lưỡi của cô, mối quan hệ rối ren nảy sinh ra chút quyến luyến, giống như biết đối phương là ác ma, nhưng trong lòng vẫn muốn lệ thuộc vào tình cảm.

Tập Bác Niên cảm giác được nhiệt độ trong miệng cô tăng lên, có chất lỏng mặn chát tràn vào, trong lòng vô cùng căng thẳng, anh dừng lại động tác, rồi đi, nhìn thấy nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, ngực đau âm ỷ.

"Khổ sở vậy sao?" Anh không tự chủ được giơ tay lên, lau nước mắt cho cô.

"Đúng vậy, rất khổ sở, nhìn thấy anh là tôi khổ sở, nghe thấy giọng của anh tôi cũng rất khổ sở, khổ sở đến mức muốn lập tức chết đi, tôi hận anh." Mặc Tiểu Tịch níu lấy cổ áo của anh, đôi tay nắm chặt thành quyền, kèm theo cơ thể cũng không ngừng run rẩy, nước mắt ào ào chảy xuống, tại sao không để tim của cô lạnh đi, tại sao sau khi trêu chọc vào tim của cô, lại muốn tàn nhẫn vứt bỏ.

Trong mắt của Tập Bác Niên phủ một lớp băng mỏng, đưa tay nắm lấy đôi tay đang níu chặt áo anh, dùng sức kéo xuống: "Mặc Tiểu Tịch, tôi cũng rất hận em." Giọng nói lạnh lẽo làm cho tình yêu hoàn toàn đóng băng.

Bên ngoài có người gõ cửa: "Tiên sinh, có khách đến, Ninh tiểu thư bảo tôi lên gọi ngài xuống."

"Biết rồi." Tập Bác Niên lạnh lùng trả lời, đứng thẳng người lên, chỉnh lại quần áo bị kéo nhăn nhúm, ngồi xuống đối diện với Mặc Tiểu Tịch và nói: "Em cũng xuống luôn đi."

Nước mắt trên mặt đã khô, Mặc Tiểu Tịch cũng bình tĩnh lại: "Nếu anh nhất định muốn tôi xuống, rồi làm cho tôi mất mặt, tôi có quyền nói không sao?"

"Có phải tôi nên nói, cuối cùng em cũng thức thời rồi không?" Tập Bác Niên cười nhạt, giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Mặc Tiểu Tịch đi theo Tập Bác Niên xuống lầu, nghĩ thầm người đến là ai, hy vọng đừng gây khó dễ cho cô, hôm nay cô đã không còn sức để ứng phó.

Bởi vì đã đến giờ ăn tối, cho nên Ninh Ngữ Yên dẫn khách đến phòng ăn, bọn họ cũng trực tiếp đi vào phòng ăn, lúc Mặc Tiểu Tịch nhìn thấy người ngồi chỗ đó, vô cùng kinh ngạc, sao anh lại đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Người bất ngờ đến thăm

Thích Tân Nhã và Thiên Dã ngồi cùng một bên trên bàn ăn, Ninh Ngữ Yên ngồi đối diện với bọn họ, đang cười nói trò chuyện, nhìn thấy Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tịch xuất hiện, nét mặt của ba người đều khác nhau.

Khuôn mặt của Ninh Ngữ Yên chợt lóe lên thù hận, sau đó lập tức khôi phục lại dáng vẻ dịu dàng: "Niên, qua đây ngồi đi."

Tập Bác Niên có chút nghiến ngấm nhìn chằm chằm vào Thiên Dã, sai bước bình tĩnh đi qua, ngồi ở vị trí chủ nhân, Mặc Tiểu Tịch không còn sự lựa chọn, chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Ninh Ngữ Yên, mà đối diện với cô chính là Thiên Dã, cô không thể ngẩng đầu lên, cũng không thể quay qua quay lại, cảm giác giống như bị bắt cóc.

"Tập tiên sinh, đã làm phiền rồi." Thiên Dã lịch sự nói, tầm mắt lướt qua khuôn mặt của Mặc Tiểu Tịch, nhìn thấy đôi môi sưng đỏ và nét mặt nhợt nhạt của cô, vô cùng đau lòng, nếu sớm biết cô đi theo Ngụy Thu Hân sẽ gặp những chuyện như vậy, lúc trước dù thế nào anh cũng sẽ không nhượng bộ.

"Sẽ không, có ngôi sao nổi tiếng hạ cố đến chơi, tôi hoan nghênh còn không kịp." Tập Bác Niên cười vô cùng khách khí, xem ra người đàn ông này đã không chịu nổi, nhưng dựa vào sức lực của cậu ta, vẫn chưa đủ để cứu Mặc Tiểu Tịch.

Thích Tân Nhã vô cùng thân mật kéo lấy cánh tay của Thiên Dã: "Anh rẽ tương lai nói rất đúng, anh cũng biết, Thiên Dã chính là người nổi tiếng khó mời nhất trong Làng Giải Trí, có thể đến nhà họ Tập, đúng là đã coi trọng thể diện của anh..."

"Vậy anh nên dùng kiểu tám người khiến đến mời mới phải." Nét mặt của Tập Bác Niên tối xuống.

Ninh Ngữ Yên nhìn ra vẻ không vui của Tập Bác Niên, vội vàng giảng hoà: "Mọi người đừng chỉ lo tán gẫu, ăn cơm đi thôi."

Có lẽ Thích Tân Nhã cũng ý thức được lời nói sai của mình, lúng túng dời tầm mắt đi, cầm lấy đĩa ăn cơm.

Bầu không khí của bữa cơm tối vô cùng quái lạ, tầm mắt của Mặc Tiểu Tịch từ đầu đến cuối cùng dừng lại trên tay mình, không nói chuyện với bất kỳ ai.

Sau khi kết thúc, cô là người đứng dậy đầu tiên, Thiên Dã sẽ không vô duyên vô cớ mà xuất hiện, nhất định là vì cô, không được, cô muốn tìm cơ hội khuyên ngăn anh.

Ở bên cạnh cầu thang nhìn thấy Thiên Dã đi tới, thừa dịp không ai chú ý, Mặc Tiểu Tịch kéo anh vào trong góc: "Thiên Dã, rốt cuộc anh muốn làm gì, anh đừng để em phải phiền não thêm nữa được không?"

"Anh không thể nhìn thấy em ở trong nước sôi lửa bỏng mà không làm gì, Mặc Tiểu Tịch, anh không thể." Thiên Dã nắm lấy vai cô, đôi mắt vô cùng đau đớn.

"Anh hãy nghe em nói, Tập Bác Niên không phải là người anh có thể dễ dàng đánh bại, anh ta rất mạnh, rất xảo quyệt, anh không đấu lại anh ta đâu, em không muốn nhìn thấy anh bị thương, đừng xen vào chuyện của em nữa, hãy tự sống cuộc đời của anh, đi con đường của anh, đừng sa vào trong vòng xoáy này, được không?" Mặc Tiểu Tịch nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt, trong giọng nói mang theo sự cầu khẩn.

"Đã sa vào rồi, kêu anh nhìn em khổ sở, anh tuyệt đối không làm được, em có thể không quan tâm anh, nhưng anh không thể không quan tâm đến em, cả đời này, anh chỉ muốn nhìn thấy em hạnh phúc." Thiên Dã nở nụ cười tuyệt đẹp với cô, ôm cô thật chặt.

Mặc Tiểu Tịch nhắm mắt lại, nước mắt thấm vào trong ngực anh, cô không có cách ngăn cản anh, anh là một người cố chấp và sạch sẽ, không dễ dàng

mở trái tim ra, cũng không dễ dàng lấy trái tim lại.

Lúc Thiên Dã rời khỏi nhà họ Tập, đã để số điện thoại lại cho Mặc Tiểu Tích: "Lúc gặp khó khăn, lập tức gọi cho anh, anh sẽ trở lại."

Mặc Tiểu Tích gật đầu, làm như đồng ý với sự giúp đỡ của anh, kỳ thực anh có thể làm gì đây.

Đêm xuống giống như bức màn sân khấu màu đen, che phủ trời và đất, cô đứng trên sân thượng nhìn theo chiếc xe thể thao Lotus màu đỏ chạy ra khỏi nhà họ Tập, lúc đang ngẩn người, bất ngờ có người ôm lấy cô từ phía sau, giọng nói lạnh lẽo kề sát vào tai cô: "Rất luyến tiếc cậu ta phải không, có muốn tôi cho hai người thêm một cơ hội để ở chung dưới bậc cầu thang không, nhưng đó cũng không phải chỗ tốt để nói chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nội dung trong album hình

Cơ thể của Mặc Tiểu Tích cứng đờ, nhìn về phía trời đêm, lạnh nhạt mở miệng: "Trón ở chỗ tôi nghe lén, thật đúng là tác phong của người hèn hạ vô si như anh."

cô không quay đầu lại, chỉ cắn chặt răng.

"Em đã hiểu rõ tôi như vậy, tại sao lúc đó không dứt khoát cự tuyệt cậu ta, chẳng lẽ em không biết tôi muốn làm cho cậu ta chết là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" Tập Bác Niên ôm cô chặt hơn, tựa đầu lên vai cô, ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc cô, bên trong giọng nói nhả nhặn đang cố gắng che giấu sự tức giận.

Anh muốn giả vờ không quan tâm, bởi vì tất cả đều đã ở trong tay của anh, nhưng vừa rồi nhìn thấy bọn họ ôm nhau, anh vẫn không khống chế được sự tức giận.

"Tôi biết!" Sau khi Mặc Tiểu Tích trả lời dứt khoát, nghiêng đầu nhìn vào mắt anh, lộ ra nụ cười kỳ quái: "Ai bảo anh ta ngu ngốc muốn tìm cái chết, tôi cũng không có cách."

"Nghe ra hình như em không quan tâm đến cậu ta chút nào, cậu ta cũng chỉ là con rối của em thôi phải không?" Đôi mắt của Tập Bác Niên hơi nheo lại, thăm dò xem cô có nói dối hay không.

Đáng tiếc Mặc Tiểu Tích không phải là một kẻ lừa đảo cao siêu, khi nhìn thấy đôi mắt sáng quắc của anh thì bắt đầu né tránh, ngoài miệng lại nói: "không sai, tôi không cần anh ta."

Tập Bác Niên vẫn nhìn chằm chằm vào cô, môi mông nhếch lên thành một đường thẳng!

Anh đã đọc được suy nghĩ trong đáy mắt cô.

"Tốt lắm, tôi có thể xuống tay tàn nhẫn hơn một chút." anh nở nụ cười xán lạn, giọng nói nhẹ nhàng và đầm ấm, đôi mắt sáng rực và lạnh lẽo.

Mặc Tiểu tích nuốt nước bọt, khuôn mặt vốn đang nhợt nhạt càng thêm ảm đạm.

cô cầu nguyện Thiên Dã sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì có thể Tập Bác Niên đã nghe được đoạn đối thoại hôm đó, cho nên cô không thể mạo hiểm đi gọi điện thoại, huống hồ cô biết, cô căn bản không khuyên nổi anh.

Liên tiếp hai tuần vẫn không có động tĩnh gì, điều này làm cho Mặc Tiểu Tích yên tâm hơn rất nhiều, đã kích về chuyện Ninh Ngữ Yên mang thai đã dịu xuống, đối với cô, quan trọng nhất chính là chứng minh sự trong sạch của mình.

cô lên kế hoạch vào phòng của Tập Vân Noãn lần nữa, máy ghi âm bị người ta lấy đi, tạm thời cô vẫn đoán không ra, rốt cuộc là Ninh Ngữ Yên hay Thích Tân Nhã, bây giờ muốn điều tra ra manh mối, chỉ có thể bắt đầu từ quyền album hình kia, còn có đồ trang sức.

Thừa dịp trên lầu không có ai, Mặc Tiểu Tích nhanh chóng nghiêng mình đi vào phòng của Tập Vân Noãn, lấy quyền album hình từ trong ngăn kéo ra, lập tức quay về phòng mình khóa chặt cửa, cô to gan như vậy là vì cô không sợ sau khi người lấy máy ghi âm phát hiện sẽ nói ra ngoài, bởi vì, so ra, người kia càng sợ sự thật phơi bày hơn.

Ánh mặt trời hôm nay rất sáng, mùa xuân sắp đến, nhiệt độ cũng tăng lên không ít.

Mặc Tiểu Tích ngồi vào trước bàn, mở quyền album hình kia ra, từ trang đầu đến trang cuối, cảnh tượng khác nhau, thời gian khác nhau, nói chung là vô cùng đơn điệu, chỉ có Tập Bác Niên và Tập Vân Noãn.

Tình cảm của hai anh em bọn họ rất tốt, vấn đề là tại sao ngay cả một người bạn học hay một người bạn cũng không có, giống như trong thế giới của Tập

Vân Noãn chỉ có anh trai mình, nếu tự sát vì Ngụy Thu Hân, ít nhất cũng sẽ có hình của anh, hơn nữa, tại sao lại muốn giấu ở một chỗ bí mật như vậy, giống như không muốn để bất kỳ ai biết.

Dường như không có gì bất thường, nhưng tại sao trong lòng cô lại cảm thấy khó chịu.

Khép album hình lại, Mặc Tiểu Tịch rơi vào trầm tư.

Sáng sớm, người giúp việc cầm theo một bộ đồ thể thao màu trắng đi vào, hơn nữa còn nói với cô, hôm nay Tập Bác Niên có hẹn người đi đánh golf, kêu cô cùng đi.

Cảm giác bất an, mờ mịt xâm chiếm lên đại não.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tự tôi dạy em

Sân golf.

Nhìn thoáng qua toàn cảnh đều là màu xanh biếc, hồ nước ở phía xa giống như được chạm khắc vào trên tấm vải màu xanh, Mặc Tiểu Tịch thờ ơ hít vào một hơi thật sâu, đã lâu cô không đứng ở một nơi rộng lớn như vậy, người khát vọng tự do, lại càng tham lam bầu không khí tươi mới này.

Tập Bác Niên ôm Ninh Ngữ Yên đi phía trước, Mặc Tiểu Tịch đi sau lưng bọn họ, luôn cách xa 10 bước.

trên làn đường bên trái, có một chiếc xe golf màu trắng chạy về phía bọn họ, một nam một nữ ngồi trên đó, chính là Thiên Dã và Thích Tân Nhã, bọn họ mặc đồ thể thao cặp màu trắng, vô cùng bắt mắt.

Trước khi đến, Mặc Tiểu Tịch cũng đoán được, cho nên lúc gặp lại bọn họ, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thiên Dã nở nụ cười nhẹ với Mặc Tiểu Tịch, đôi mắt lúc nào cũng khó gần trở nên sáng rực.

Ninh Ngữ Yên và Thích Tân Nhã liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhếch khóe môi, ý nghĩa trong đó, chỉ có bọn họ mới hiểu.

Tập Bác Niên bình tĩnh thu hết phản ứng của bốn người này vào mắt, nhưng thật sự kích thích thần kinh của anh, chỉ có ánh mắt nóng bỏng của Thiên Dã, nghĩ đến người anh ta nhìn là Mặc Tiểu Tịch, anh giống như bị hóc xương cá, nuốt không trôi, lấy ra không được.

“Chị họ, các người đến sớm thật, bây giờ chị đang mang thai, cũng nên cẩn thận, đừng để những người có lòng dạ xấu xa chiếm được lợi.” Thích Tân Nhã ngụ ý liếc nhìn Mặc Tiểu Tịch, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

“Tiểu Nhã, em nói ít một câu đi.” Ninh Ngữ Yên làm ra vẻ không vui, nhìn về phía cô ta nhú mày.

“Em biết, em biết, chị họ của em thật sự quá hiền lành, hy vọng con hồ ly tinh kia khôn ngoan một chút, đừng làm tu hú chiếm tổ chim khách là tốt rồi.” Thích Tân Nhã tròn mắt, tức giận nói.

(Tu hú chiếm tổ chim khách: ý nói chiếm lấy thứ không phải của mình).

“Được rồi, được rồi, em thật nhiều lời.” Ninh Ngữ Yên đẩy đầu của Thích Tân Nhã, nghiêng mặt cười ôn hòa với Mặc Tiểu Tịch: “Mặc tiểu thư, thật ngại quá, em họ của tôi luôn nói chuyện rất thẳng thắn.”

Mặc Tiểu Tịch cười lạnh trong lòng, đứng đó không có phản ứng gì.

Tiết mục em họ bất bình giùm chị họ, mượn dao giết người này đúng là diễn rất tốt.

một nhóm 5 người đi về phía trước, vừa đánh cầu, vừa trò chuyện, kỹ thuật của Tập Bác Niên rất tốt, hầu như mỗi lần đều bách phát bách trúng, mặc đồ thể thao màu tím, lộ ra vẻ nhanh nhẹn, lúc giờ tay nhắc chân, tỏa ra sức hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành, bình tĩnh, đầy tự tin, cho dù trên mặt chỉ nở nụ cười cứng nhắc, cũng vô cùng quyến rũ.

Mà Thiên Dã mặc đồ thể thao màu trắng lại cho người ta có một cảm giác khác, hoàn toàn bất đồng với Tập Bác Niên, anh yên tĩnh, khiêm tốn, làn da trắng nõn cùng với ngũ quan đẹp để tinh tế làm cho người ta nghĩ rằng anh là thiên sứ rơi xuống nhân gian, dưới bối cảnh hồ nước và màu xanh hoa cỏ, càng thích hợp để chụp hình, chắc chắn vô cùng đẹp.

Nhớ đến dáng vẻ yếu đuối dễ thương lúc nhỏ của anh, Mặc Tiểu Tịch không nhịn được bật cười.

Thiên Dã thấy Mặc Tiểu Tích đang nhìn anh cười trộm, trên khuôn mặt vốn đang lạnh nhạt cũng hiện lên nụ cười nhẹ.

“Con mẹ nó...”

Đột nhiên vang lên tiếng gầm thét của Tập Bác Niên, làm cho Mặc Tiểu Tích vội vàng thu tầm mắt lại, chỉ thấy anh quơ cây gậy đánh golf, đôi mi dài màu đen tạo thành hình chữ bát, đáng vẻ vô cùng tức giận.

Anh ta lại phát điên cái gì đây?

“Tới đây.” Tập Bác Niên ngoắc tay với Mặc Tiểu Tích, gây nhẹ giống như đang kêu sùng vật.

“Tôi sẽ không đánh, anh đánh đi.” Mặc Tiểu Tích giọng cười từ chối, tên điên này bây giờ nhiều người ở đây như vậy, rốt cuộc anh ta muốn làm gì.

“Tôi biết em sẽ không đánh, cho nên tôi tự dạy em, tới đây ngay.” Tập Bác Niên đề cao giọng.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ngụy Thu Hàn xuất hiện

Mặc Tiểu Tích không còn cách nào khác, đành phải đi tới đó, hạng người giống như anh, nếu không đạt được mục đích thì anh sẽ không bỏ qua cho cô !

Cô dừng lại trước mặt của Tập Bác Niên, anh vô cùng tự nhiên nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, nắm hai tay của cô, cúi thấp người, thì thầm vào tai cô: "Cầm chặt gậy, sau đó đẩy về phía trước."

Ngực của anh dán sát vào người cô, tư thế vô cùng thân mật, thân hình cường tráng bao phủ lấy cô, làm cho cô không có chỗ trốn. Anh dường như đang tuyên cáo với người khác rằng người phụ nữ này bây giờ là của anh!

Sắc mặt của Thiên Dã hơi thay đổi, khuôn mặt trắng nõn trở nên tái mét, nụ cười trên mặt của Ninh Ngữ Yên cũng cứng lại, trong lòng cảm giận muốn xông lên kéo bọn họ ra.

Mặc Tiểu Tích cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi truyền đến từ trên người anh, còn có hơi thở mang theo mùi thuốc lá, trong lòng hơi hoảng loạn, tại sao cô lại nảy sinh ảo tưởng với người đàn ông muốn trả thù cô, đúng thật là bị ai!

"Đánh rất tốt." Tập Bác Niên trắng trợn cười nói, Mặc Tiểu Tích chỉ có thể đóng đưa cây gậy theo tư thế của anh, thụ động khua tay.

"Cảm ơn đã khen ngợi, cũng nhờ công anh dạy tốt, bây giờ anh buông tôi ra đi, tôi muốn tự mình đánh thử." Mặc Tiểu Tích hòa theo anh, bình tĩnh cười nói với anh.

Đi kèm với lời nói của cô là ánh mắt tức giận của Tập Bác Niên, anh chẳng những không buông tay, ngược lại càng vòng chặt hơn, xoa nhẹ lên bụng của cô: "Bây giờ em đang mang thai, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn."

Cô thể nhưng lại đang mang thai! Thiên Dã không dám tin nhìn chằm chằm vào Mặc Tiểu Tích, trái tim giống như bị dao cắt.

Tập Bác Niên nhìn bộ dạng bị dả kích của Thiên Dã, trong lòng vô cùng vui sướng, xương cá mắc kẹt ở cổ họng cũng biến mất, đáng vẻ lúc này của anh thật giống như đứa trẻ đoạt lại được món đồ chơi mình yêu thích.

"Anh nói đúng, đã như vậy, tôi đánh nữa sẽ không an toàn." Mặc Tiểu Tích đè nén tức giận, kéo tay anh xuống, cố ý làm cho cô khó chịu, đùa giỡn cô rất vui sao?

Nắm chặt quả đấm, Mặc Tiểu Tích đi trở về, không dám nhìn vào đôi mắt của Thiên Dã, anh chắc chắn rất thất vọng đối với cô.

Cười khổ trong lòng, chợt ngẩng đầu lên thì lại trông thấy người mà cô không muốn nhìn thấy nhất...Ngụy Thu Hàn.

Hôm nay đúng là rất náo nhiệt.

Không biết anh đã đến từ lúc nào, đứng cách đó không xa, bên cạnh là một cô gái trẻ, vô cùng thân mật kéo lấy cánh tay anh ta, lẽ ra cô nên đau lòng, nhưng tâm lại một chút cảm giác cũng không có.

Mặc Tiểu Tích giống như không quen biết anh ta, dời tầm mắt đi, lặng lẽ đứng ở một bên.

Sắc mặt của Ngụy Thu Hàn trắng bệch như tờ giấy, người phụ nữ bên cạnh kéo lấy ống tay áo anh ta: "Hay là chúng ta đến chỗ khác đánh đi."

"Trương tiểu thư, thật xin lỗi." Ngụy Thu Hàn lịch sự rút tay mình về, đi về phía của Mặc Tiểu Tịch, dừng lại trước mặt cô, khó khăn mở miệng: "Là thật sao?"

Đối với người đàn ông này, cho dù không yêu, trong lòng Mặc Tiểu Tịch cũng vẫn cảm thấy căm hận, nhưng cô không muốn biểu hiện ra ngoài, chỉ nhếch môi, bình tĩnh nói: "Có lẽ anh nên nghe theo bạn gái của anh, đến chỗ khác đánh đi."

"Tiểu Tịch, cô ấy và anh, không phải như em nghĩ đâu, em hãy nghe anh giải thích." Ngụy Thu Hàn vẫn còn yêu cô, anh ta không muốn cô hiểu lầm.

"Anh không cần thiết phải nói, tôi không quan tâm." Mặc Tiểu Tịch thẳng thắn trả lời anh ta, nếu anh ta cảm thấy đau khổ, cũng là do anh ta đáng phải nhận lấy, so với đau khổ của cô thì nhiều đó của anh ta đã tính là gì.

Trái tim của Ngụy Thu Hàn bị cô không chút do dự đâm vào một dao, nhìn thấy người khác ôm cô, nghe nói cô mang thai con của người khác, còn nói rằng cô đã không còn quan tâm đến anh ta. Cuối cùng thì anh ta cũng hiểu như thế nào gọi là mất đi, nếu thời gian có thể quay ngược lại, thì tốt biết mấy!

"Ngụy tổng, đến đây đánh chung đi, cơ hội hiếm có mà." Tập Bác Niên nhón nhờ hét lên, anh rất hài lòng với biểu hiện của Mặc Tiểu Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trở lại xe đi

Mặc Tiểu Tịch tức giận liếc nhìn Tập Bác Niên, cô biết anh sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể làm cho cô khó chịu: "Tôi mệt rồi, các người đánh đi."

cô bỏ lại những lời này, đi về phía khu nghỉ ngơi ở bên cạnh sườn núi.

Ánh mắt của Tập Bác Niên nhìn theo hướng cô rời đi, lạnh nhạt cười với Ngụy Thu Hàn: "Ngụy tổng, chơi bóng đi."

Giờ phút này, Ngụy Thu Hàn thật sự rất muốn giết Tập Bác Niên.

Trong phòng nghỉ, chỉ có một mình Mặc Tiểu Tịch, rót ly nước, uống một ngụm: "Haizz..." nặng nề thở ra, cuộc sống đầy áp lực thế này, bao giờ mới có thể kết thúc.

Ngồi một lát, lại có người đi vào.

Toàn thân Thiên Dã mặc bộ đồ màu trắng, anh đi tới cửa sổ, sau đó quay trở lại, ngồi xuống bên cạnh Mặc Tiểu Tịch: "Em mang thai thật sao?"

"Vâng!" Mặc Tiểu Tịch không muốn phủ nhận sự thật.

"Em muốn sinh sao?" Thiên Dã nghiêng mặt sang, bình tĩnh nhìn cô: "Anh muốn biết suy nghĩ thật sự trong lòng em."

Mặc Tiểu Tịch im lặng một lúc, vẫn quyết định nói cho anh biết suy nghĩ thật sự của mình: "Đúng, em muốn sinh ra."

"Vậy hẳn là em biết Ninh Ngữ Yên cũng mang thai, nếu em sinh đứa bé đó ra, cuộc đời của em sẽ hoàn toàn bị phá hủy, em thật sự muốn sống khổ sở như vậy sao, em biết rõ Tập Bác Niên không thật lòng yêu em, anh ta chỉ đang bốn cột em, Mặc Tiểu Tịch, em không thể sinh đứa bé này ra." Tâm trạng của Thiên Dã có chút xúc động.

Từ lúc biết cô mang thai, anh không thể bình tĩnh được nữa.

"Cuộc đời?" Mặc Tiểu Tịch đột nhiên bật cười, giống như nghe được truyện cười vui nhất thế giới, bởi vì đã sớm không còn, đã sớm bị hủy hoại.

"Đừng lo lắng cho em, những chuyện sau này, em đã có tính toán, bây giờ em chỉ muốn biết chân tướng của sự việc."

"Em muốn làm thế nào?" Thiên Dã vội vàng truy hỏi.

Bây giờ cô thật sự cần có một người nào đó giúp đỡ cô, suy nghĩ lại một chút, Mặc Tiểu Tịch lấy sợi dây chuyền từ trong túi ra: "Anh còn nhớ vật này không?"

"Là sợi mà em đã đánh mất sao?" Lúc ấy cô buồn bã rất lâu, cho nên cũng khắc sâu vào trong trí nhớ của anh.

"không sai, anh có biết em tìm thấy nó ở đâu không? Là ở trong ngăn kéo của em gái Tập Bác Niên, anh nói có kỷ lạ hay không?"

"Em không nhìn lầm chứ, đồ trang sức này không phải chỉ có một."

“Em tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.” Mặc Tiểu Tịch khẳng định, cuộn sợi dây chuyền đến phần đáy: “Anh xem, đây là ba của em kêu người ta đặc biệt khắc lên, trên thế giới này, chỉ có một sợi này.”

Thiên Dã ngạc nhiên không thôi: “Điều này cũng thật kỳ lạ, mà anh tin, trong đây nhất định có nguyên nhân, anh sẽ giúp em đi thăm dò.”

“Ừ.” Mặc Tiểu Tịch gật đầu, người bây giờ cô có thể tin tưởng, cũng chỉ có một mình anh.

Đánh golf xong, Thiên Dã nhận được điện thoại của người đại diện, nên phải đi trước, còn lại đoàn người đi tới phòng ăn ăn trưa, lúc tất cả đều ngồi xuống, Mặc Tiểu Tịch phát hiện, cô ngồi bên cạnh người nào cũng không được.

không thể ngồi bên cạnh Tập Bác Niên, càng không thể ngồi bên cạnh Ngụy Thu Hàn, ngồi bên cạnh Thiên Dã sẽ làm cho anh gặp phiền toái.

Những ánh mắt và bàn luận xung quanh sắp ăn tươi nuốt sống cô.

“Thứ hồ ly tính như vậy, sớm hay muộn gì cũng gặp báo ứng, bây giờ, không phải linh nghiệm rồi sao, có người đàn ông nào lại muốn thứ đàn bà như vậy.”

“Ồ đây ngồi có cặp, cô ta là đồ dư thừa, ngồi ở đâu cũng đều là chuyện cười.”

“Nhìn thật đáng thương, nhưng cái này gọi là gieo gió gặt bão.”

trên mặt của Ninh Ngữ Yên và Thích Tân Nhã hiện lên nụ cười, Ngụy Thu Hàn mím môi, rũ mắt xuống.

Sắc mặt Tập Bác Niên càng ngày càng tối xuống: “không muốn ngồi xuống thì trở lại xe trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hy vọng anh sẽ không hối hận!

Anh đột nhiên không muốn nhìn thấy bộ dạng thể lương như vậy của cô, cảm giác buồn phiền sắp nổ tung trong ngực anh.

Mặc Tiểu Tịch dùng sức hít sâu vào một hơi, nín thở, xoay người rời đi, cô đang rất cố gắng đứng thẳng lưng,

không quan tâm đến những tin đồn tàn nhẫn này.

Nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu.

trên đường về, Ninh Ngữ Yên không ngừng nói chuyện đùa bỡn với Tập Bác Niên, sau này tên là gì, ở phòng nào, đi nhà trẻ nào.

Mặc Tiểu Tịch nhìn ra ngoài cửa sổ, từ đầu đến cuối vẫn duy trì một động tác.

Nếu cô có thể làm không khí, cô muốn biến mình trở nên trong suốt, sau đó từ từ tan mất.

Vừa vào phòng, Mặc Tiểu Tịch ngồi xuống ghế sofa, chống đỡ được đến giờ đã là cực hạn của cô.

Từ từ nằm xuống ghế, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống.

Trước mắt cô là một mảng màu đen, không gian vô cùng yên tĩnh, cô đơn và lạnh lẽo tràn ra.

Cửa mở.

Tập Bác Niên vừa bước vào thì nhìn thấy cảnh này, nước mắt của cô giống như hóa thành một mũi dao, xẹt qua trái tim anh, làm cho anh không khỏi nghẹt thở.

Dường như ý thức được anh vào phòng, Mặc Tiểu Tịch vội vàng giơ tay lên che mặt, không cho anh nhìn thêm nữa, khóc cho ai nhìn cũng không sao, chỉ có anh là không được, đây là sự tôn nghiêm còn sót lại của cô.

“Cả ngày không ăn gì, có đói bụng không?” Tập Bác Niên tao nhã cúi người, giọng nói có chút dịu dàng.

“không đói, tôi mệt rồi, chỉ muốn ngủ, mời anh ra ngoài.” Mặc Tiểu Tịch lập tức trả lời anh, trong sự mệt mỏi lộ ra chút bức dọc.

Đôi lông mày của Tập Bác Niên cau lại, sự giận dữ tràn ngập trong mắt anh, “Mặc Tiểu Tích, thái độ của em là sao, đừng nghĩ rằng em bây giờ rất thảm, rất đáng thương, đã theo ý của tôi, đây đều là trừng phạt đúng tội của em.” cô có gì oan ức, người thật sự đáng thương, là em gái của anh.

Cơ thể của Mặc Tiểu Tích đột nhiên cứng đờ, ngồi dậy, bình tĩnh nhìn anh, trên mặt vẫn còn vương nước mắt chưa khô.

cô mỉm cười: “Tập Bác Niên, chỉ mong anh mãi mãi đừng hối hận, ngày hôm nay tôi nói cho anh biết, anh tốt nhất nên giết tôi đi, đừng để tôi có cơ hội sống sót, nếu không, cả đời này tôi sẽ mãi mãi hận anh, mãi mãi....hận anh.”

Giọng nói vô cùng bình tĩnh, giống như một hồ nước màu đen, lộ ra sự tuyệt vọng, nếu một người mà ngay cả động lực tức giận cũng không có, chứng tỏ đã đi đến đường cùng.

Trong phút chốc, Tập Bác Niên đột nhiên muốn né tránh ánh mắt của cô.

Anh sẽ hối hận sao?

sẽ sao?

sẽ có ngày đó sao?

Anh không biết, bây giờ anh chỉ muốn hoàn thành trách nhiệm của một người anh trai, anh không thể dao động, cho dù một ý nghĩ bỏ qua cho cô cũng không thể, bởi vì bây giờ anh cần 12 phần quyết tâm, mới có thể kiềm chế được bản thân.

Ba tháng trôi qua, bụng của Mặc Tiểu Tích từ từ to lên, bụng của Ninh Ngữ Yên cũng theo sát tiến độ của cô, mỗi tuần bác sĩ gia đình đều đến đây, hai người vẫn thỉnh thoảng chạm mặt.

Có sự hiện diện của người ngoài, lúc nào Ninh Ngữ Yên cũng bày ra bộ dạng rộng lượng khéo léo, nhưng khi chỉ có hai người, cô ta sẽ trở nên vô cùng cay nghiệt, may mà chuyện như vậy đối với Mặc Tiểu Tích đã thành thói quen, nhưng cô cũng không dễ dàng tùy ý bị làm nhục.

Bởi vì không thể ra ngoài nên Mặc Tiểu Tích không tìm được cơ hội liên lạc với Thiên Dã, đã lâu Thiên Dã không có đến, trên tạp chí nói anh qua Mỹ đóng phim, hẳn là anh bận rộn rất nhiều việc, không biết anh có điều tra chuyện sơi dây chuyện giúp cô hay không.

Mặc Tiểu Tích đi lại ở hoa viên, vừa chuẩn bị lên lầu thì người giúp việc mang một cái khay đến trước mắt cô, giọng điệu vô cùng kiêu ngạo: “Này, bây giờ cô trở về phòng sao? Vậy làm phiền mang chén canh tô yến này đưa đến phòng của phu nhân, cẩn thận đừng làm đổ, thứ này rất quý giá.”

Giọng điệu chế nhạo giống như đang nói cô xứng bụng chén canh này.

Mặc Tiểu Tích không muốn đụng mặt Ninh Ngữ Yên, vì thế mỉm cười từ chối: “Hình như tôi không có nghĩa vụ này, ngại quá, cô tự mình đưa lên đi.”

Mặc Tiểu Tích thuận tay đẩy cái khay ra, người giúp việc không phục, dùng sức đẩy cái khay về phía cô, kết quả chén canh nghiêng qua, cả chén canh tô yến còn nóng hổi đổ vào người Mặc Tiểu Tích.

“A....”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đột nhiên trở nên dạn dàng!

Nóng rất đau đớn, làm cho Mặc Tiểu Tích không nhịn được kêu ra tiếng, nước từ ngực của cô chảy về phía bụng.

Người giúp việc ở bên cạnh vô cùng sợ hãi, vội vàng lấy khăn lông lau cho cô: "Bụng của cô không sao chứ?" Chỗ này chính là con của tiên sinh, nếu có sơ xuất gì, cô ta có 100 cái mạng cũng không đền nổi.

Tập Bác Niên tan việc trở về, nhìn thấy cảnh này, tim bỗng nhiên bị treo lơ lửng giữa không trung, vội vàng chạy đến, giận dữ hét lớn: "Chuyện này là thể nào hả?"

"Tiên sinh..." Người giúp việc nhìn thấy Tập Bác Niên, sợ đến hồn bay phách lạc.

"Cô không cần làm nữa, lập tức thu dọn đồ, rút." Nét mặt của Tập Bác Niên vô cùng lạnh lẽo, không chừa một chút đường sống, anh ôm lấy Mặc Tiểu Tích, vừa đi lên lầu, vừa hét: "Gọi bác sĩ đến ngay lập tức."

"Vàng, vàng." Một nữ giúp việc khác vội vàng chạy đi gọi điện thoại, mà nữ giúp việc bị Tập Bác Niên sa thải, trong lòng vô cùng hối hận, nhất thời không nói nên lời, bị mất việc làm.

Đáng vẻ lo lắng của anh làm cho đáy lòng của Mặc Tiểu Tích cảm thấy vô cùng ấm áp, không khỏi tựa mặt vào ngực anh.

Tập Bác Niên đặt cô lên giường: "Mau cởi quần áo ra, để tôi xem thử vết thương của em." Ngày thường hung hãn với anh như vậy, sao bây giờ lại để cho một người giúp việc nhỏ bé làm tổn thương đến cô, trong lòng anh thật muốn bóp chết cô.

Cô vén váy của cô lên, đôi chân thon dài trắng nõn làm cho bụng dưới của anh căng lên, không biết đã bao lâu anh không có đụng vào cô?

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Mặc Tiểu Tích đỏ mặt, đẩy tay anh ra, sửa lại váy, dục vọng tràn ngập bên trong đáy mắt của anh làm cho cô cảm thấy hoảng sợ.

"Thế nào? Ngượng ngùng sao? Trên cơ thể của em có chỗ nào mà tôi chưa sờ qua và nhìn qua chứ, tôi chỉ muốn xác định, đứa bé có bình an hay không thôi." Tập Bác Niên nở nụ cười, bộ dạng đồ mặt của cô vô cùng đáng yêu.

Lòng của Mặc Tiểu Tích chùng xuống, cô cười gượng nói: "Anh không cười lo lắng, đứa bé rất tốt, nhưng đáng tiếc, phải trở thành quân cờ của anh, vết thương không có ở trên người chúng tôi, mà là ở trong lòng, anh có thể nhìn thấy sao?"

Tập Bác Niên mỉm cười: "Em muốn dùng điệu bộ này, cho đến khi kết thúc sao?"

"Chẳng lẽ, tôi còn phải mỉm cười biết ơn, nói cảm ơn anh đã làm tổn thương tôi sao? Chuyện anh gây ra cho tôi, rất tàn nhẫn, tôi biết không ai có thể ngăn cản được anh, làm đi, anh làm đi, sau đó dứt khoát kết thúc, bây giờ tôi không sợ, chết cũng không sợ." Mặc Tiểu Tích nghiêm túc nói, sự dịu dàng của anh là một loại thuốc độc, mị mị đi vào, là vạn kiếp không thể quay đầu.

"Em nói rất đúng, không ai có thể ngăn cản được tôi, tôi sẽ làm." Đôi mắt dịu dàng của Tập Bác Niên trở nên lạnh lùng như băng.

Bác sẽ đến, Tập Bác Niên ra khỏi phòng, sau đó cũng không vào nữa.

Mỗi lần bọn họ nói chuyện với nhau đều kết thúc vô cùng tồi tệ, tỉnh táo và mê muội đối nghịch, tình yêu và thù hận đấu tranh mãnh liệt.

Chỗ Mặc Tiểu Tích bị phỏng, xoa thuốc mỡ vài ngày là khỏi, giữa trưa hôm nay, cô muốn đến sân sau hóng gió.

Đi ngang qua cây tử đằng, cô nhìn thấy Ninh Ngữ Yên và người giúp việc thân cận của cô ta đang ngồi đó đó, thầm nghĩ không nên chạm mặt là tốt nhất, nếu không lại không tránh khỏi một trận đấu đá.

Cô đang định quay trở về, thì tầm mắt bị thứ Ninh Ngữ Yên đang đặt trên bàn hấp dẫn, là một chai rượu đỏ!

Mang theo sự nghi ngờ, Mặc Tiểu Tích trở lại biệt thự, nhìn thấy Thiên Dã đến, hơn nữa chỉ có một mình anh.

Trong khoảng thời gian này, một người anh đến nhà họ Tập cũng là quá to gan.

"Thiên Dã tiên sinh, sao ngài lại đến đây?" Có người giúp việc ở đây, Mặc Tiểu Tích đành phải giả vờ không quen rồi ngồi xuống.

"Tôi tới là muốn mời các người đến tham gia lễ khai mạc điện ảnh, Tập tiên sinh đang họp, đành phải qua đây một chuyến." Thiên Dã cười nhạt, cẩn thận nói."

"Thì ra là vậy, anh thật có lòng, tôi vừa nhìn thấy Ninh tiểu thư ở sân sau, tôi dẫn anh qua đó." Mặc Tiểu Tích mỉm cười nói, từ đây đến sân sau có một đoạn đường, đến lúc đó bọn họ có cơ hội để nói chuyện riêng.

Thiên Dã vui vẻ đồng ý, đi theo Mặc Tiểu Tích ra khỏi biệt thự!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thân thể của Tập Vân Noãn!

"Bụng của em đã lớn hơn rất nhiều, nhưng người lại ngày càng gầy yếu." Lúc xung quanh không có ai, Thiên Dã nhẹ giọng nói.

Mặc Tiểu Tích cười nhạt, không biết nên nói lại thế nào, đành phải nói sang chuyện khác: "Em xem tin tức thấy trên đó nói anh qua Mỹ đóng phim, mọi chuyện đều thuận lợi chứ?"

"Ừ!" Thiên Dã gật đầu, trong lòng có chút mất mát, anh có thể cảm giác được sự gò bó của cô, khoảng cách giữa bọn họ, không biết đã bắt đầu từ lúc

nào, không còn kháng khí như trước kia.

Sau khi nói chuyện qua loa một lúc, Thiên Dã lập tức nói đến vấn đề chính.

“Lần này anh tới, là muốn nói với em về chuyện của sợi dây chuyền.”

Mặc Tiểu Tịch mừng rỡ: “Anh điều tra được cái gì rồi? Mau nói cho em biết đi!” Trong mấy tháng nay, việc điều tra không có chút tiến triển nào, cuối cùng bây giờ Thiên Dã cũng mang đến cho cô một chút tin tức.

“Đừng nóng vội anh sẽ từ từ nói cho em nghe.” Thiên Dã nắm lấy tay cô, trên khuôn mặt đẹp trai tràn đầy sự dịu dàng: “Anh điều tra được, kỳ thực Tập Vân Noãn là được nhà họ Tập nhận nuôi, hơn nữa, làm cho người ta ngạc nhiên nhất chính là năm đó cô ấy cũng ở cùng một cô Nhi Viện với chúng ta. Điều này cũng có thể giải thích, tại sao sợi dây chuyền của em lại ở chỗ của cô ấy.”

“Ý anh nói là Tập Vân Noãn và Tập Bác Niên không phải là anh em ruột?” không biết tại sao, lúc Mặc Tiểu Tịch nhận được tin tức này, trong lòng cô cảm thấy có chút không bình thường.”

“Đừng vậy! Nhưng tại sao em lại hỏi vậy? Anh còn tưởng rằng em sẽ ngạc nhiên khi biết Tập Vân Noãn ở cùng một cô Nhi Viện với chúng ta.” Thiên Dã nhận ra cô có chút kỳ lạ, nhất định là cô có chuyện gì đó giấu anh.

Mặc Tiểu Tịch gượng cười: “Đúng... đúng vậy, làm cho em rất ngạc nhiên, trừ chuyện này, còn chuyện nào khác nữa không?”

“Chuyện khác? Ý em là chuyện gì?” Thiên Dã ngẫm nghĩ, hỏi ngược lại.

“không... không có gì.”

“Mặc Tiểu Tịch, em có biết kỹ xảo nói dối của em vẫn rất vụng về hay không?” Thiên Dã nhìn chằm chằm vào cô: “Ánh mắt né tránh, nói chuyện lấp bắp... Em vẫn không thay đổi chút nào.”

Mặc Tiểu Tịch cố ý trẻ môi, ngụy biện: “Làm gì có chứ!”

“Rốt cuộc là chuyện gì mà em giấu diếm anh? Chuyện giữa Tập Bác Niên và Ngụy Thu Hàn không đơn giản như vậy phải không?” Thiên Dã đã hỏi qua một số người, kỳ thực nhà Tập và nhà họ Ngụy không có xung đột trên thương trường, cũng không có kết giao, nhưng nghe đồn trước đây Tập Vân Noãn và Ngụy Thu Hàn đã từng qua lại. Sau đó Tập Vân Noãn nhảy lầu tự sát, cộng thêm lúc này, Tiểu Tịch lại có hứng thú với chuyện của Tập Vân Noãn như vậy, 2 chuyện này nhất định có liên quan với nhau.

Mặc Tiểu Tịch trầm nghĩ sớm muộn gì anh cũng biết, chỉ bằng bây giờ nói cho anh biết luôn. “Được rồi, để em nói cho anh biết. sự việc không những không đơn giản, mà còn vô cùng phức tạp.”

“Phức tạp thế nào?”

“Chính là...” Mặc Tiểu Tịch vừa định mở miệng nói, Ninh Ngữ Yên đã đi đến trước mặt, thấy bọn họ nói chuyện với nhau, khoe miệng thoáng qua một chút chàm chọc.

“Hình như ngôi sao nổi tiếng Thiên Dã và Mặc tiểu thư nói chuyện rất ăn ý, là đang nói chuyện gì vậy? Tôi có thể tham gia cùng không?” Ninh Ngữ Yên đùa giỡn nói, cô ta chỉ mong sao Thiên Dã có thể làm cho con hồ ly tinh này mê muội, xem như loại trừ được một tai họa lớn cho cô ta.

Thiên Dã trả lời nhanh hơn Mặc Tiểu Tịch một bước: “Đương nhiên là có thể. Hôm nay tôi đến là muốn mời các người đi tham gia lễ khai mạc phim mới của tôi, rất hy vọng được tiếp đón Ninh tiểu thư.”

“Ha ha...” Ninh Ngữ Yên lịch sự che miệng cười: “Anh quá khách sáo rồi, anh đích thân đến cửa mời, là vinh hạnh của tôi.”

Thiên Dã cười nhạt, dùng kỹ xảo diễn xuất vô cùng xuất sắc ứng phó với Ninh Ngữ Yên. Mặc Tiểu Tịch đứng bên cạnh, nét mặt bình thản không chút gợn sóng.

Gần tối, Tập Bác Niên trở về, Ninh Ngữ Yên cố ý ghé vào tai anh nói: “Niên! Chiều nay, Thiên Dã tới, lúc đó em ở sân sau, là Mặc tiểu thư giúp em chào hỏi anh ta. Còn nữa, bọn họ nói chuyện rất hợp nhau.”

Tập Bác Niên nghe vậy, tức giận bùng chốc trào lên. Anh lạnh mặt, sai bước đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Đột nhiên hỏi ra vấn đề.

Sau khi Thiên Dã đi, Mặc Tiểu Tịch trở về phòng, mở quyển album hình kia ra lần nữa, bỏ quan hệ anh em của bọn họ qua một bên, lấy trực giác của một người phụ nữ để xem, nhìn bọn họ rất giống một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt.

Tình nhân? Mặc Tiểu Tịch bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Sao có thể như vậy, cho dù không phải an hem ruột, Tập Bác Niên cũng không thể không quan tâm đến vị trí của bọn họ, huống chi anh đã từng rất chắc chắn nói, Tập Vân Noãn chỉ qua lại với một mình Ngụy Thu Hàn, chẳng lẽ bọn họ thâm mến lẫn nhau?

Bỗng vang lên tiếng mở cửa, Mặc Tiểu Tịch giật mình, giấu quyển album ra phía sau.

Tập Bác Niên giống như một trận gió lớn, gào thét kéo đến: “Mặc Tiểu Tịch, lá gan của em cũng thật lớn, dám ngang nhiên ở trong nhà họ Tập, địa bàn của tôi mà quyền rũ đàn ông?” Tập Bác Niên nheo mắt lại nguy hiểm, giống như muốn ăn cô.

“Tôi không hiểu ý của anh?” Mặc Tiểu Tịch giả ngu, trong lòng cô biết chắc chắn là chuyện Thiên Dã đến vừa rồi.

không hiểu?” Tập Bác Niên đưa tay ra giống điều hầu bắt gà con, xách Tiểu Tịch dậy: “Tôi nói cho em biết, em đừng trông mong cậu ta có thể cứu em ra ngoài, cho dù năng lực quyền rũ của em có lợi hại đến cỡ nào, ở trong tay tôi, em đừng mong chuyển mình.”

Mặc Tiểu Tịch không ngờ anh sẽ rat ay, sau khi bị xách khỏi xô pha thì không cách nào che giấu quyển album sau lưng, nếu bị anh phát hiện cô chết chắc! trong mắt cô thoáng hiện lên sự sợ hãi, run rẩy nhìn vào hai mắt anh.

“Bây giờ biết sợ rồi sao?” Tập Bác Niên cho rằng cô sợ lời nói vừa rồi của anh, đắc ý cong khóe môi.

“Anh siết chặt như vậy tôi không thở được, buông ...buông.” hơi thở của Mặc Tiểu Tịch ngắt quãng, cố gắng giữ bình tĩnh.

Sắc mặt trắng bệch, nhìn qua không giống như đang nói dối, Tập Bác Niên buông cô ra, Mặc Tiểu Tịch lập tức ngồi lại chỗ cũ, che giấu quyển album: “không phải là tôi gọi Thiên Dã đến, anh ấy chỉ đến đây để đưa vé mời dự lễ khai mạc mà thôi, lúc ấy Ninh tiểu thư ở sân sau, nên tôi dẫn anh ấy đi, không tin anh hỏi cô ta đi, không phải anh đã sớm biết, tôi và anh ấy là bạn tốt sao, anh ấy quan tâm tới tôi, an ủi tôi mấy câu, cũng không tính là gì, ngược lại anh, một người chỉ nghĩ đến trả thù, cần gì phải quan tâm đến trái tim của tôi, có phải anh thích tôi rồi không?”

“không phải em cảm thấy người đàn ông nào cũng sẽ quỳ dưới chân em chứ? Em đáng để tôi quan tâm sao? Em là cái thứ gì, tôi chỉ muốn cảnh cáo em, đừng giờ trò vớ vẩn, thích em sao? Mơ đi.” Giống như bị nói trúng nỗi lòng, Tập Bác Niên thẹn quá hóa giận, lời nói càng cay nghiệt hơn.

Mặc Tiểu Tịch cảm nhận được rất rõ ràng, lòng của cô đang đau đớn, sự đau đớn này mang theo chua xót và cay đắng, thì ra, người thật sự lún sâu, là cô!

Đau đớn cùng cực, ở trước mặt anh cô chỉ có thể mỉm cười: “ Anh nói xong rồi phải không? Nếu còn mời nói tiếp.”

không nhìn tới nét mặt giả vờ của Mặc Tiểu Tịch, lòng của Tập Bác Niên vô cùng rối loạn, xoay người bỏ đi, anh cũng phải yên tĩnh một lúc.

“Tập Bác Niên..”

Lúc anh ra tới cửa, Mặc Tiểu Tịch kêu anh lại.

“không phải anh thâm mến em gái của anh đấy chứ?” Mặc Tiểu Tịch đột nhiên lên tiếng, muốn dùng cách hỏi bất ngờ này để xem phản ứng của anh.

Tập Bác Niên giật mình, cau mày, “Mặc Tiểu Tịch, đầu óc của em không bị sốt chứ, muốn chết, có thể nói thái quá hơn một chút.”

“không chừng thật sự đang bị sốt.” Mặc Tiểu Tịch làm bộ sờ sờ trán, lừa gạt để qua ai.

Tập Bác Niên có chút tức giận, liếc cô một cái đi ra ngoài.

Mặc Tiểu Tịch lấy quyển album phía sau ra, vừa rồi sau khi cô nói câu đó, vẻ mặt từ mờ mịt chuyển sang tức giận, bình thường, người bị nói trúng sự thật, đầu tiên sẽ lộ ra sự kinh ngạc và sợ hãi mới đúng, cho nên, anh đối với Tập Vân Noãn hẳn là chỉ có tình cảm anh em.

nói vậy, chẳng lẽ..

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Lễ khai mạc!

Mặc Tiểu Tịch vội vàng mở quyển album ra, tập trung nhìn vào nét mặt của Tập Vân Noãn, một quyển cẩn thận giấu ở trong ngăn kéo, một quyển chứa

đầy hình của đàn ông.

Nhìn kỹ, ánh mắt Tập Vân Noãn nhìn Tập Bác Niên là ánh mắt đắm đuối đưa tình, nụ cười ngọt ngào vui sướng, dựa vào người Tập Bác Niên, giống như đắm chìm trong biển hạnh phúc.

Xem ra, Tập Vân Noãn thầm yêu anh trai của mình, nếu vậy, theo như lời trong di thư, người đàn ông cô yêu, không nhất định là Ngụy Thu Hàn, đương nhiên, bây giờ vẫn chưa phải là lúc kết luận.

Nếu có thể tìm được máy ghi âm thì tốt, rốt cuộc là Ninh Ngữ Yên hay Thích Tân Nhã lấy đi, chuyện của Tập Vân Noãn, chẳng lẽ có liên quan đến bọn họ sao?

Mấy ngày sau, Tập Bác Niên dẫn Ninh Ngữ Yên và Mặc Tiểu Tịch đi tham dự lễ khai mạc.

Nếu anh không đi, ngược lại giống như anh đang sợ "Tên mặt trắng" kia, cho nên, anh thoải mái trái ôm phải ấp, trang phục lộng lẫy đi tham dự.

Mặc Tiểu Tịch cố ý chọn váy rộng thùng thình để che giấu chiếc bụng đã to.

Ninh Ngữ Yên thì ngược lại với cô, giống như muốn khoe ra, mặc quần áo bó sát, sợ người khác không nhìn ra cô ta đang mang thai.

Trong hội trường khai mạc có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng, phóng viên vô cùng bận rộn, may mà hôm nay có rất nhiều ngôi sao nổi tiếng nên cũng không có tập trung vào bọn họ.

Đội chó săn nhìn ra được Ninh Ngữ Yên đang mang thai, mà Mặc Tiểu Tịch vẫn đặt túi xách ở trên đầu gối, nên nhìn không rõ lắm.

Tuyên truyền hơn hai giờ, sau khi Thiên Dã trò chuyện cùng các diễn viên khác và người chủ trì xong, còn có ca sĩ lên đài biểu diễn.

Mặc Tiểu Tịch từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chú vào Thiên Dã ở trên đài, tất cả mọi người cũng đang nhìn anh, anh cũng dùng dáng vẻ lịch sự và nhẹ nhàng đáp lại những người xem dưới đài, chỉ có thể nói anh là một người vô cùng chuyên nghiệp, bởi vì cô nhìn ra, anh như vậy, không hề chân thật.

"Tiểu Tịch..."

Ngụy Thu Hàn! A, là thế giới quá nhỏ, hay oan gia quá nhiều, trong lòng của Mặc Tiểu Tịch liên tục oán trách.

"Tiểu Tịch, sao em lại đến đây? Đến một mình sao? Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?" Ngụy Thu Hàn bước lên một bước, đè nén tâm trạng kích động.

Mặc Tiểu Tịch vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ lại, về chuyện của Tập Vân Noãn, cô còn phải hỏi anh ta một chút vấn đề: "Được rồi!"

Bọn họ tìm đến một hàng đồ ngọt, lấy một chút nước uống và đồ ăn nhẹ.

"Tiểu Tịch, mấy ngày nay, anh không ngừng suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới quãng thời gian chúng ta ở bên nhau, nghĩ tới anh đã đối xử khốn nạn với em như thế nào, anh không có tư cách chỉ trích em thay lòng đổi dạ, lạnh lùng với anh, nếu anh không phản bội em, hôm nay chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc." Ngụy Thu Hàn kéo lấy tay cô: "Tiểu Tịch, anh vẫn yêu em như ngày xưa."

"Không phải anh cũng yêu Tập Vân Noãn sao?" Mặc Tiểu Tịch nhìn chăm chăm vào anh ta, cười khê nói.

Ngụy Thu Hàn vô cùng ngạc nhiên: "Tiểu Tịch, sao em biết được? Là Tập Bác Niên nói với em sao?" Anh ta còn tưởng, cô sẽ không biết.

"Đúng vậy, anh ta đã nói cho tôi biết tất cả, rốt cuộc giữa anh và Tập Vân Noãn đã phát triển như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Người đàn ông ghê tởm

“Anh và cô ấy quen biết nhau ở buổi Party năm ngoái, bởi vì nói chuyện hợp nên từng có qua lại một thời gian, nhưng anh và cô ấy chỉ chơi đùa mà thôi, hướng hồ anh cảm thấy cô ấy cũng không thích anh bao nhiêu, ngày đó xảy ra một trận cãi vã, anh thuận miệng nói chia tay, cô ấy đã đứng dậy và bỏ đi, ai ngờ sau đó cô ấy lại nhảy lầu, Tập Bác Niên một mực khẳng định là anh, anh có trăm miệng cũng không giải thích được.” Ngụy Thu Hàn không dám nhìn cô, anh ta biết vào lúc này nên thẳng thắn là tốt nhất, lúc đó anh ta thật sự là bị quỷ ám.

Mặc Tiểu Tịch hỏi tiếp: “Vậy anh có biết tại sao cô ấy lại phát cáu hay không?”

“Sao anh biết được, tính tình của cô ấy trước giờ vẫn rất nhã nhặn, em không ở bên cạnh anh, anh chỉ muốn tìm một người để giải buồn mà thôi, không

có chút tình cảm nào, mà cô ấy cũng bởi vì cô đơn nên mới qua lại, điều này anh có thể cảm nhận được.”

“Đàn ông luôn tự tìm lý do cho mình sau khi không kiềm chế được dục vọng nguyên thủy, Ngụy Thu Hàn, bây giờ tôi rất may mắn, ít nhất không cần ở cùng một chỗ với người đàn ông ghê tởm như anh.” Mặc Tiểu Tích cười lạnh đứng dậy, bây giờ cô muốn đến cảm ơn Tập Bác Niên, so ra, cô càng không thể chấp nhận một người đàn ông đang qua lại với cô mà còn đi ăn vụng.

Mặt của Ngụy Thu Hàn lạnh xuống: “Ghê tởm? Em nói tôi ghê tởm? Mặc Tiểu Tích, bây giờ em không còn yêu tôi, cho nên muốn dứt khoát thoát khỏi tôi phải không? Em đừng quên, về mặt pháp luật, em vẫn là vợ của tôi, em mang thai con của người khác, có mặt mũi gì đứng ở trước mặt tôi nói tôi ghê tởm.”

Mặc Tiểu Tích không nói một lời, thật sự không có gì để nói: “Tạm biệt!” cô bình tĩnh nói tạm biệt.

Giờ khắc này, trong lòng cô ngược lại vô cùng thoải mái, cô sẽ không dao động bởi người đàn ông này, cho dù oán hận, cũng sẽ không còn.

Ngụy Thu Hàn sững sờ nhìn cô rời đi, anh ta thà rằng để cô phát cáu với mình, còn tốt hơn là đáng về rồi đi tiêu sái này, anh ta nhắm mắt lại, lòng đau như cắt, đã không còn sức cứu vãn.

Trở lại hội trường, lễ khai mạc đã chuẩn bị kết thúc, Tập Bác Niên dùng ánh mắt xoi mói nhìn cô: “Đi đâu lâu vậy?”

“Tôi đói bụng, đến tiệm bánh ngọt ăn một chút đồ, nhưng, khó ăn quá.” Nhìn thẳng về phía trước, Mặc Tiểu Tích lạnh nhạt trả lời, trong mắt phát ra ý cười như có như không.

Tập Bác Niên tập trung suy nghĩ, không tiếp tục hỏi nữa.

Sau buổi lễ khai mạc, Thiên Dã đi qua chào hỏi bọn họ, mục đích của anh là muốn tìm cơ hội ở riêng với Mặc Tiểu Tích.

Tập Bác Niên vui vẻ đồng ý, nụ cười trên mặt đầy ý vị sâu xa, ghé vào tai Ninh Ngữ Yên nói vài câu, sau đó Ninh Ngữ Yên mượn cớ rời đi.

Bọn họ đã nói cái gì? Người phụ nữ hiếu thắng như Ninh Ngữ Yên, đột nhiên lại đồng ý rồi đi trước! Trong lòng của Mặc Tiểu Tích cảm thấy có chút ngạc nhiên và lo lắng.

Cả buổi tối, Mặc Tiểu Tích đều cầm túi xách che trước bụng.

Thiên Dã muốn tìm thời cơ nhưng khổ nỗi Tập Bác Niên luôn nhốt Mặc Tiểu Tích bên người, không quan tâm người khác dùng ánh mắt gì nhìn cô, giễu cợt cô, còn thỉnh thoảng làm ra những hành động thân mật, cho đến khi làm cô hoàn toàn trở thành trò cười cho cả hội trường.

trên khuôn mặt tuần tú của Thiên Dã từ từ hiện lên vẻ tức giận, kích động nắm chặt quả đấm, muốn kéo cô cách xa người đàn ông bên cạnh, trên thế giới này, sao lại có người đàn ông hoành hành ngang ngược như vậy, không để ý đến vị hôn thê của mình.

Mặc Tiểu Tích nhìn về phía Thiên Dã, biết anh đang tức giận, âm thầm lắc đầu với anh, Tập Bác Niên cố ý làm như vậy, anh muốn ép Thiên Dã nhận không được ra tay giải vây cho cô, đến lúc đó, những phóng viên kia sẽ cắn chặt Thiên Dã không rời.

cô cũng dần hiểu rõ, tại sao Ninh Ngữ Yên lại đồng ý rồi đi trước, nếu cô ta ở đây, Tập Bác Niên hành động như vậy, làm cho cô khó chịu thì Ninh Ngữ Yên cũng không đẹp mặt hơn cô bao nhiêu, dù sao người bên ngoài cũng không biết nội tình bên trong.

“Sốt ruột sao? Muốn tôi dẫn em qua đó chào hỏi cậu ta một chút không?” Tập Bác Niên quý dị kẻ sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chữa lợn lành thành lợn què

Mặc Tiểu Tích nghiêng đầu, dựa quá gần, môi vô ý chạm nhẹ vào môi anh.

cô vội vàng né ra, mặt đỏ lên, tức giận dùng mu bàn tay lau miệng, tim đập giống như trống trận.

Đột nhiên cảm thấy mềm mại, ngọt ngào giống như mật đường làm cho người ta lưu luyến, Tập Bác Niên muốn cô dừng lại lâu một chút, đáng tiếc cô đã vội vàng xoay đầu, trên mặt hiện đầy vẻ chán ghét, còn dùng tay lau miệng.

Hôn môi với anh làm cô khó chịu vậy sao, dám ghét bỏ anh?

“Nếu có thể, tôi muốn trở về, bụng có chút không thoải mái, chỗ này ngọt ngọt quá.” Mặc Tiểu Tích cúi đầu, đè thấp giọng nói, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn chạm nhẹ, tại sao tim vẫn điên cuồng đập thình thịch.

“Cho dù ra về, cũng phải nói lời tạm biệt với nhân vật chính một chút chứ.” cô càng không muốn Thiên Dã nhìn thấy bộ dạng thân mật của bọn họ, anh lại càng muốn qua đó.

Tập Bác Niên ôm chặt lấy Mặc Tiểu Tịch, nở nụ cười kiêu ngạo, đi về phía Thiên Dã.

Thiên Dã nhìn thấy bọn họ đi qua, điều chỉnh lại sắc mặt, trở nên vô cùng khách sáo và lịch sự, cho dù trong lòng anh hận không thể đánh Tập Bác Niên một quyền.

“Tập tiên sinh, chơi vui vẻ chứ!” Thiên Dã nâng ly rượu trong tay lên, nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt lướt qua mặt của Mặc Tiểu Tịch, trong lòng tràn đầy đau khổ.

“Cũng không tệ lắm, phim làm rất tốt, không hổ là ngôi sao thần tượng nổi tiếng, thân ái, em cũng nghĩ vậy phải không?” Tập Bác Niên vô cùng thân thiết kêu lên, nắm lấy cằm của Mặc Tiểu Tịch và hỏi.

Mặc Tiểu Tịch gượng cười gật đầu: “Đương nhiên rồi! Thời gian không còn sớm, chúng ta nên về thôi!”

cô không thể ở lại nữa, cô không thể đoán được nếu ở lại thêm một giây, sẽ có chuyện gì xảy ra, xung quanh có hơn mấy chục cặp mắt đang nhìn, cô không thể nói sai một chữ.

“Thời gian vẫn còn sớm, đã tới đây, chuyện chưa hoàn thành, sao có thể thất vọng ra về, có phải không, bảo bối?” Tập Bác Niên cười nham hiểm, dùng tay vỗ nhẹ lên sống lưng của cô.

Mỗi một cái đều giống như gõ vào trong lòng của Mặc Tiểu Tịch, ngay cả xương cốt cũng lạnh run, rốt cuộc phải làm thế nào anh mới chịu đi!

Mặc Tiểu Tịch cau mày, nghĩ cách, đột nhiên, nảy ra một diệu kế.

cô dùng hai tay ôm ngực, làm bộ khó thở: “Niên, tôi khó chịu quá, tôi không thở được, tôi muốn ra ngoài.” cô thở hổn hển, bộ dạng giống như muốn ngất xỉu.

Tập Bác Niên biết cô đang diễn trò, muốn dùng chiêu này buộc anh rời đi, cho nên anh cố ý không đỡ cô, xem trình độ diễn xuất của cô đến cỡ nào, cuối cùng có ngất thật hay không.

Nhưng Thiên Dã không biết, nghĩ cô là phụ nữ mang thai, có lẽ bị thiếu dưỡng khí: “Mặc Tiểu Tịch, em không sao chứ, khó chịu ở đâu?” Anh vô cùng lo lắng nhìn cô.

Đồ ngốc! Anh đừng nhúng tay vào, Mặc Tiểu Tịch hét lớn ở trong lòng, nếu đã như vậy, cô không thể không giả bộ đến cùng, thôi thì thử một lần, cô không tin Tập Bác Niên thấy cô ngất, vẫn còn muốn ở lại.

Nắm hai mắt lại, cô yếu ớt ngã xuống, tay theo bản năng bảo vệ bụng.

“Tiểu Tịch...”

“Mặc Tiểu Tịch...”

cô ngất thật!

Tập Bác Niên sững sờ, không tự chủ được đưa tay tiếp lấy cô, Thiên Dã cũng sợ hãi đưa tay ra tiếp lấy.

Bốn cánh tay đồng thời ôm lấy cô, bọn họ ngẩng đầu lên nhìn đối phương, một đôi mắt sâu thẳm, u tối, một đôi mắt trong veo, thông suốt, lúc này, không ai chịu rút tay về trước.

“Thiên Dã tiên sinh, người phụ nữ của tôi, tôi tự mình lo được rồi.” Tập Bác Niên sâu xa mở miệng, tràn đầy mùi thuốc súng.

“Tôi là chủ nhân, tôi cũng có trách nhiệm, để tôi giúp một tay, tôi thấy Tập tiên sinh cũng uống không ít rượu.” Thiên Dã âm thầm siết chặt tay, mang theo một chút cố chấp.

Mặc Tiểu Tịch làm bộ ngất xỉu, cho rằng đây là biện pháp tốt, nhưng bây giờ lại chừa lộn lạo thành lộn què, biến cục diện trở nên bế tắc.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Cởi quần áo ra!

Cô đứng lên nói cô không sao cũng không được, tiếp tục nằm cũng không xong.

Tuy khách mời xung quanh không có bao vây để xem náo nhiệt, nhưng ánh mắt luôn chú ý đến nhất cử nhất động của bọn họ, sợ bỏ lỡ những cảnh tượng đặc sắc, lúc này, cuối cùng cũng làm cho bọn họ toại nguyện.

Không ít người cầm điện thoại di động lên chụp lén.

Sắc mặt của người đại diện tên Tô Lộ Di của Thiên Dã đã vô cùng khó coi, căn dặn bảo an không được để phóng viên đi vào, bên cạnh đó cũng nói lời xin lỗi với các khách mời, hy vọng bọn họ xóa đi hình đã chụp, gần đây Thiên Dã thật sự làm cho cô rất lo lắng, từ sau lần cứu Mặc Tiểu Tịch ở Dubai, thì rất nhiều chuyện đã liên tục xảy ra, lần này cũng không bàn bạc với cô đã tự mình đến nhà họ Tập mời, bây giờ lại làm ra chuyện thế này, không phải anh muốn phá hủy tên tuổi của mình chứ, ai dính dáng đến Mặc Tiểu Tịch kia, đều sẽ bị lây nhiễm danh tiếng xấu.

"Thiên Dã, bây giờ có rất nhiều người đang nhìn, cậu thật sự muốn đấu với tôi sao?" Tập Bác Niên nhướn mày, cười lạnh nói.

"Tập Bác Niên, tôi sẽ không để anh chà đạp tiểu Tịch, tôi muốn bảo vệ cô ấy." Thiên Dã hạ thấp giọng, không chút yếu thế đáp trả, nói vô cùng nghiêm túc, bộ dạng thành kính giống như một tín đồ đang tuyên thệ, trong mắt lộ ra sự kiên trì.

Bọn họ đã phá hủy lớp nguy trang cuối cùng.

Lời nói của Thiên Dã làm cho lòng của Mặc Tiểu Tịch cảm thấy vô cùng ấm áp, giống như được ánh mặt trời bao phủ, cô nhìn vào mặt anh, cảm động không thôi, mặc dù nói, anh đâu không lại Tập Bác Niên, không cứu được cô, nhưng trên thế giới này, còn có một người thật sự quan tâm đến cô, muốn bảo vệ cô, một chút tình cảm chân thành như vậy là đủ rồi.

Liếc thấy nụ cười trên mặt của Mặc Tiểu Tịch, lồng ngực của Tập Bác Niên căng ra, có một đôi tay vô hình đang đè ép trái tim anh, làm cho anh cảm thấy vô cùng đau đớn, sự tương tác giữa bọn họ giống như không liên quan đến anh, biến anh trở thành người ngoài cuộc.

"Nếu cậu có bản lĩnh nói những lời này, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh cậu đến thử, nhưng cậu nhóc, cậu vẫn còn non lắm." Tập Bác Niên cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Mặc Tiểu Tịch, cắn lấy đầu lưỡi của cô.

"Ừ..." Mặc Tiểu Tịch bị đau nên vận vẹo cơ thể, tên điên này.

Tập Bác Niên thừa cơ ngẩng đầu, lớn tiếng nói: "Thân ái, bây giờ còn ngắt nữa không, muốn tôi hôn em thêm một cái không hả?"

Trong miệng của Mặc Tiểu Tịch đầy mùi máu tươi, cô vốn không biết nên kết thúc cục diện bế tắc này như thế nào, quan trọng hơn là liên lụy Thiên Dã xúi quẩy theo.

Cô lại làm bộ như mới khôi phục thần trí: "Hình như không còn chóng mặt nữa, các người thả tôi xuống, tôi tự đi được."

Thiên Dã nghe vậy, nghi hoặc nhìn cô, chợt hiểu ra cô đang giả bộ.

Đứng phía sau cô, Tập Bác Niên dùng ánh mắt chiến thắng ôm Mặc Tiểu Tịch rồi đi, mà Thiên Dã thì bị người đại diện giữ chặt, lấy lý do công việc, tạm thời dẫn ra khỏi hiện trường.

Trên đường, Tập Bác Niên để bộ mặt lạnh như băng, xem ô tô giống như máy bay, chạy cực nhanh trên đường cái trống trải.

Mặc Tiểu Tịch phát hiện đây không phải là đường trở về nhà họ Tập, thần kinh lập tức căng thẳng: "Tập Bác Niên, anh lại muốn làm gì?"

"Em có quyền hỏi sao?" Tập Bác Niên ném cho cô một cái nhìn lạnh lẽo, thờ ơ nói.

"Đương nhiên có, miệng là trên mặt tôi, tôi muốn hỏi thì hỏi." Mặc Tiểu Tịch tức giận nói, cô ghét anh luôn dùng giọng điệu ra lệnh này để nói chuyện.

"Kết..." Tiếng phanh xe vang lên, xe dừng lại ở ven đường.

Tập Bác Niên khóa cửa xe, mở đèn trong xe lên, đóng cửa sổ, quay đầu lại: "Cởi quần áo ra."

"Anh..., bệnh thần kinh." Mặc Tiểu Tịch vô cùng tức giận, lúc này đang ở trong xe, không phải đầu óc anh không bình thường chứ.

"Thì ra là em muốn tôi cởi cho em." Tập Bác Niên cười xấu xa, vuốt ve đùi cô rồi thẳng đến chỗ tư mật của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sẽ có tình yêu sao!

Mặc Tiểu Tịch bị dọa sợ hãi: “Tập Bác Niên, anh quên tôi mang thai sao? Phụ nữ mang thai không thể sinh hoạt tình dục, không phải anh hy vọng đứa bé bình an vô sự sao, vậy tốt nhất lúc này anh không nên làm càn.”

Tập Bác Niên cười mỉa: “Em tưởng tôi không biết sao? Từ 3 đến 6 tháng là có thể làm, hôm nay, tôi nhất định phải muốn em.”

Anh dùng tốc độ sét đánh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hấp thụ hương vị ngọt ngào quen thuộc, dục vọng trào lên trong nháy mắt, cảm giác này làm cho anh cảm thấy vô cùng kích thích.

“Ư...” Mặc Tiểu Tịch nghiêng đầu, muốn tránh khỏi sự chiếm đoạt của anh.

Đầu lưỡi của anh quấn chặt lấy cô, giống như định lại cùng một chỗ, không cách nào tách ra, mùi thuốc lá thoang thoảng xông thẳng lên não cô, nội tâm của cô ra sức chống cự, nhưng lý trí lại tiêu tán đi từng chút, sa vào khoảnh khắc tuyệt đẹp này.

Hai tay vòng qua cô anh, mười ngón tay cắm vào trong mái tóc đen của anh, cảm giác mềm mại xẹt qua tay, cô xụi lơ dưới cơ thể anh, nhắm mắt lại, trong sự va chạm của anh, dường như có thể tiến lên thiên đường.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, anh tựa vào vai cô, thở hổn hển, bọn họ không nói chuyện, cũng không ôm nhau.

“Nặng chết đi được...” Mặc Tiểu Tịch lạnh mặt, đẩy anh ra.

Hơi thở của Tập Bác Niên đều đặn trở lại, ngẩng đầu lên, nhìn người phụ nữ dưới thân: “Tiểu Tịch, vừa rồi nhiệt tình chủ động như vậy, bây giờ cần gì phải trương ra bộ mặt giống như tôi cưỡng bức em, thành thật một chút không được sao?” Ánh mắt của anh mang theo một chút mong đợi.

Mặc Tiểu Tịch nhìn vào mắt anh, đột nhiên không kim được mà cười lên: “Ha ha...”

“Em cười cái gì?” Tập Bác Niên bị nụ cười của cô làm cho nổi cáu.

Mặc Tiểu Tịch ngừng cười và nói: “Tôi cười đầu óc của anh không được bình thường, anh đang hỏi đối tượng anh muốn trả thù có yêu anh không, anh cảm thấy giữa chúng ta có tình yêu sao? Căm hận còn không hết, mà cho dù là có, tôi cũng không cần.”

Tập Bác Niên nhìn chằm chằm vào cô một lúc, lật người ngồi lên ghế tay lái, im lặng mặc quần áo!

cô nói không sai, cho dù có, cũng sẽ không thể, giữa bọn họ, sẽ không có tình yêu!

Mặc Tiểu Tịch nhìn theo bóng lưng của anh, trong mũi đau xót: “Tập Bác Niên, tôi hỏi anh một vấn đề được không, nếu tôi không phải là đối tượng trả thù của anh, anh sẽ yêu tôi chứ? sẽ chứ?”

“Vấn đề này, hình như trả lời cũng không có ý nghĩa?” Tập Bác Niên cau mày, thần nhiên trả lời.

Mặc Tiểu Tịch cười khổ, lầm bầm nói: “Cũng đúng, không có ý nghĩa gì cả.”

một chất lỏng ấm áp im lặng chảy qua huyết thái dương của cô, hòa vào trong tóc, trở nên vô cùng lạnh lẽo, nước mắt xuất hiện rồi tan biến, ấm áp lạnh lẽo, kể từ bây giờ cho đến tương lai.

Ngày hôm sau.

Ninh Ngữ Yên xông vào phòng của Mặc Tiểu Tịch, không nói lời nào, bước lên ra một bạt tai, đánh thức Mặc Tiểu Tịch từ trong mộng tỉnh lại.

“nói, hôm qua các người lên giường với nhau phải không?” Gần đây Tập Bác Niên càng ngày càng không có hứng thú với cô ta, đêm qua trở về còn mang theo mùi hương của phụ nữ, cô ta đoán chính là đi ngủ với con hồ ly tinh này, cô ta cố gắng giữ bình tĩnh, dù sao vị trí Tập phu nhân cũng đã vững chắc nằm trong tay cô ta, cô ta còn sợ cái gì, nhưng lòng đố kỵ vẫn đốt cô ta phát điên.

“Đừng! Nếu cô có bản lĩnh, đánh tôi một cái thì đánh Tập Bác Niên một cái đi, bởi vì anh ta là người nhào lên trước.” Mặc Tiểu Tịch xoa mặt, cười lạnh và tiếp tục nói: “Ninh Ngữ Yên, nếu lần sau cô còn ra tay nữa, tôi sẽ nói với anh ta, để vị trí Tập phu nhân của cô cũng khó mà giữ nổi.”

“Ha ha...” Ninh Ngữ Yên cười phách lối: “Chỉ bằng cô?”

“không sai, chỉ bằng tôi, tôi sẽ nói hôm nay cô đánh vào bụng tôi, tôi sẽ nói cô năm lần bảy lượt muốn hại tôi, tôi sẽ nói cô là người hai mặt, trong ngoài khác nhau. Ninh Ngữ Yên, nếu cô lại tìm tôi gây rối, tôi sẽ không để cô sống dễ chịu, không phải cô rất thông minh sao, cẩn thận suy nghĩ đi.” Mặc Tiểu Tịch nói xong, chỉ vào cửa: “Bây giờ, cút ra ngoài cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cô thua nổi sao?

Ninh Ngừ Yên vẫn không đi ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp tối xuống: “cô cho là Niên sẽ tin cô sao?”

“không biết, chúng ta có thể thử xem, tôi không có gì là thua không nổi, còn cô, cô thua nổi sao?” Mặc Tiểu Tích chậm rãi nói, cô hiểu rõ vị trí và hoàn cảnh của mình, cũng giống như kết cục sau này.

“Niên sẽ không vì một con tiện nhân như cô mà làm tổn hại đến tình cảm của chúng tôi, tôi mới là người anh ấy yêu.” Ninh Ngừ Yên ra sức khẳng định, kỳ thực khi nói những lời này, trong lòng cô ta cũng không chắc chắn.

Mặc Tiểu Tích không muốn nhiều lời với cô ta nữa: “Xem ra, chúng ta chỉ có thể gọi Tập Bác Niên đến, may mà, nắm đấm tay của cô vẫn còn trên mặt tôi.” cô làm bộ muốn đi gọi điện thoại.

Ninh Ngừ Yên bị hành động của cô làm cho sợ hãi: “Đừng gọi, được, tôi ra ngoài.” Người phụ nữ này, thật sự là chuyện gì cũng làm ra được, cô ta không muốn kinh động đến Tập Bác Niên quý lớn chuyện, cô ta còn muốn giữ hình tượng tốt đẹp bên ngoài.

Ninh Ngừ Yên bỏ đi, Mặc Tiểu Tích nặng nề thở ra, đi tới trước gương, nhìn một bên mặt bị đánh đỏ ửng, trong lòng có chút cô đơn.

Ninh Ngừ Yên trở về phòng ngủ, khuôn mặt đã bóp méo đến biến dạng.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Tiểu Vân là nữ giúp việc bên cạnh Ninh Ngừ Yên, đã hầu hạ cô ta nhiều năm, chưa từng thấy cô ta không khống chế được cảm xúc như vậy.

“Tức chết tôi, thật sự là tức chết tôi, tiểu Vân, mang rượu tới cho tôi.” Ninh Ngừ Yên buồn bực nói, Mặc Tiểu Tích này lúc trước còn ngoan ngoãn, gần đây càng ngày càng lợi hại, còn dám mang Niên ra uy hiếp cô ta.

“Tiểu... tiểu thư, ngộ nhớ Tập tiên sinh trở về, phát hiện cô uống rượu, sẽ nghi ngờ cô.” Tiểu Vân thấp giọng, lo lắng nói.

Ninh Ngừ Yên đỏ trán, hơi bình tĩnh lại: “Tôi thật sự là bị chọc tức đến đau đầu, tiểu Vân, cô nhắc nhở rất đúng, còn chưa đến năm tháng, tôi phải cẩn thận hơn mới đúng.”

“May mà bụng của cô giả trang rất giống, nhưng mỗi ngày một lớn, sợ là tiểu thư chịu không nổi sức nặng.”

Bụng của Ninh Ngừ Yên là giả, dùng số tiền lớn để mua chuộc bác sĩ gia đình, dùng màu da silicon làm thành bụng, bất luận là xúc cảm hay hình dạng, đều giống thật như đúc, chỉ khi cởi quần áo ra, mới biết là giả, vì thế, đã rất lâu cô ta không lên giường với Tập Bác Niên, sợ bị anh vạch trần.

May mắn là đàn ông đối với chuyện phụ nữ có thai cũng không thông thạo lắm, cho dù là người thông minh như Tập Bác Niên cũng chưa từng có một chút nghi ngờ.

“Chịu không nổi cũng phải chịu, Mặc Tiểu Tích, bây giờ tôi tạm thời chịu đựng cô mấy tháng, cô cứ chờ xem, tôi sẽ cho cô nếm thử cảm giác sống không bằng chết.” Về mặt của Ninh Ngừ Yên trở nên lạnh lẽo và thâm độc, làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Sau hơn năm tháng mang thai, bụng của Mặc Tiểu Tích đã to lên rất nhiều, chân cũng bắt đầu sưng phù, sức ăn cũng thay đổi.

Nếu như trở về cô Nhi Viện, mùa này, hoa sơn chi chắc hẳn đang nở rộ!

Lúc Thiên Dã kết thúc bảng thông báo cuối cùng thì đã mệt mỏi không chịu nổi, đi ra khỏi đài truyền hình, được bảo an hộ tống tránh được rất nhiều ống kính, Thiên Dã mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, quần jean màu xám bạc, rất phong cách cũng rất chói mắt, phối hợp với khí chất sạch sẽ và dung mạo tuấn tú khiến cho các cô gái vô cùng ái mộ.

Gần đây, anh càng ngày càng ít cười, toàn thân giống như một dòng sông băng, trầm lặng ít nói, so với con người trước kia càng khó gần hơn.

“Tôi có chút việc riêng, dừng xe ở đầu đường dùm.” Thiên Dã mở đôi mắt đang nhắm ra, đột nhiên nói.

“không được.” Tô Lộ Di lập tức cự tuyệt: “Anh cứ tiếp tục như vậy, sẽ càng thêm rối loạn, anh là Thiên Dã, sao có thể tùy tiện đi ở trên đường được.”

Tài xế có chút khó xử, không biết dừng lại tốt hơn hay không dừng lại tốt hơn, Thiên Dã không nói lời nào, đưa tay kéo cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nơi hoa sơn chi nở rộ

"Nguy hiểm..."

Tô Lộ Di hét to, tài xế vội vàng dừng xe, mọi người đều bị anh làm sợ hãi, Thiên Dã đeo kính râm và mũ vào, mặt không chút thay đổi bước xuống xe: "Đừng đi theo tôi."

Anh cúi đầu nhanh chóng bỏ đi, biến mất ở khúc quanh.

Buổi sáng, Mặc Tiểu Tịch nghe được Tập Bác Niên muốn trở về Đài Loan cùng Ninh Ngữ Yên, ăn xong cơm trưa thì hai người họ mang theo hành lý xuất phát.

Trời hôm nay rất tốt, nắng ấm, gió nhẹ thổi vào mặt, cô lại muốn đến Cô Nhi Viện, dù sao bọn họ cũng không có ở đây, mà phần lớn cô đều ở trong phòng, cũng không có ai quan tâm đến cô.

Buổi chiều, tránh né tai mắt của người giúp việc, Mặc Tiểu Tịch làm bộ đi tản bộ ở sân sau, sau đó từ cửa sau trốn ra, trước bữa cơm tối quay trở lại hẳn là không sao.

Đón xe đến Cô Nhi Viện, nơi này tốt hơn so với lúc trước rất nhiều, phòng ốc đổi mới, đường cũng làm rộng hơn, nhưng không thay đổi chính là, ở mùa này đến đây là có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát, hương vị tuổi thơ này ở trong trí nhớ của cô giống như người thân, làm cho lòng cô có cảm giác thuộc về nơi này.

Cô Nhi Viện vô cùng yên tĩnh, cô biết đang là giờ ngủ trưa, viện trưởng nhất định sẽ không muốn gặp lại cô, thôi, cô đi xung quanh xem một chút.

Càng đi về sau, mùi hoa sơn chi càng nồng nặc, cho đến khi nhìn thấy đóa hoa màu trắng.

Trên ghế gỗ cũ kỹ dưới tàng cây, có một người con trai đang ngồi, anh nhắm mắt lại, khuôn mặt nhuộm đầy bi thương, nước da trắng như tuyết, thân hình cao lớn, tuy sa sút tinh thần nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp.

"Thiên Dã..." Mặc Tiểu Tịch vô cùng ngạc nhiên, sao anh cũng ở đây.

Thiên Dã nghe thấy tiếng kêu, mở mắt, nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch, đôi mắt lập tức sáng lên: "Tiểu Tịch."

Mặc Tiểu Tịch ngồi xuống bên cạnh anh: "Không ngờ còn có thể trở lại đây với anh, chuyện lần trước, thật sự rất xin lỗi, nhất định đã mang tin tức xấu đến cho anh."

"Không sao, kệ nó đi, anh không quan tâm" Thiên Dã cong khóe môi, mỉm cười, nếu có thể cứu được cô, anh tình nguyện không làm ngôi sao nổi tiếng nữa.

"Cảm ơn anh!" Mặc Tiểu Tịch chân thành nói, hít sâu vào một hơi: "Thơm quá..." Cô thoải mái vặn cổ, hương thụ khoảnh khắc yên tĩnh và đẹp đẽ này.

Thiên Dã khẽ sát lại gần cô, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, lặng lẽ ngồi đó với cô.

Ngồi một lúc, Thiên Dã nhớ tới đề tài trọng tâm lần trước ở nhà họ Tập chưa nói xong.

"Tiểu Tịch, chuyện lần trước em muốn nói cho anh biết, bây giờ có thể nói được không?"

Mặc Tiểu Tịch ngẩng mặt nhìn về phía anh, suy nghĩ một lúc và nói: "Được rồi, dù sao lần trước cũng chuẩn bị nói cho anh biết." Cô mang sự thật kẻ đơn giản lại cho Thiên Dã nghe.

Thiên Dã nghe xong thì quả đấm càng ngày càng siết chặt, trong mắt cũng hiện lên sự giận dữ: "Thật đáng giận, chẳng lẽ anh ta chỉ dựa vào một di thư và suy đoán của mình mà tùy tiện hủy hoại em sao? Đứa bé cũng chỉ là công cụ trả thù của anh ta thôi sao? Mặc Tiểu Tịch, sao em còn cố gắng chịu đựng, sao không bỏ trốn, rõ ràng em có trăm nghìn cách để bỏ trốn."

"Không, em không thể trốn, em không thể bị oan uổng, em muốn tìm ra sự thật, nếu em chạy trốn, em sẽ mãi mãi mang tội danh này trên lưng." Mặc Tiểu Tịch kiên quyết nói.

Thiên Dã thở dài, tính tình của cô vẫn luôn bướng bỉnh như vậy: "Anh biết rồi, anh sẽ giúp em điều tra thêm, Thích Tân Nhã là bạn của Tập Văn Noãn, có lẽ sẽ biết chút gì đó."

"Ừ! Vậy thì tốt quá." Mặc Tiểu Tịch gật đầu: "Nhưng Tập Bác Niên biết quan hệ giữa anh và em, điện thoại nhà đoán chừng không thể liên lạc, lần trước anh cương lên âm ỉ với anh ta như vậy, không thể đến nhà họ Tập, nếu anh điều tra được, liên lạc với em thế nào đây?"

Thiên Dã lấy điện thoại từ trong túi ra: "Dùng của anh, giấu kỹ, đừng để bị phát hiện."

Sau lưng bọn họ vang lên tiếng bước chân, Mặc Tiểu Tịch vội vàng cất kỹ điện thoại di động.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Duyên phận

Thiên Dã và Mặc Tiểu Tịch quay đầu lại, nhìn thấy Tập Bác Niên mặc quần áo sọc ca rô đứng đó, đôi mắt sáng rực sắp phun ra lửa.

Anh vừa mới đi, cô đã đến gặp tình nhân, có lẽ là không thể chờ đợi được nữa!

“Anh theo dõi tôi?” Mặc Tiểu Tịch đứng lên, muốn biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng là anh đã đi Đài Loan với Ninh Ngữ Yên, có thể gặp mặt ở chỗ này, nhất định là theo cô đến.

Nhưng không biết, anh đã đứng đó bao lâu, có nghe bọn họ nói chuyện hay không.

“Sao lại nói vậy, tôi chỉ lo lắng cho một người phụ nữ mang thai như em, chạy loạn khắp nơi sẽ gặp nguy hiểm.” Lúc Tập Bác Niên rời khỏi nhà họ Tập, đã kêu người giúp việc trông chừng Mặc Tiểu Tịch, có bất cứ động tĩnh gì lập tức báo cáo với anh, vừa đến sân bay thì người giúp việc gọi điện thoại tới nói, Mặc Tiểu Tịch ra ngoài từ cửa sau.

Anh bảo cô ta đuổi theo sau xem cô đi đâu, còn mình lập tức lái xe qua đó, vừa đến nơi thì nhìn thấy bọn họ dựa vào nhau.

“Anh thật quan tâm đến tôi, tôi nên xúc động rơi nước mắt hay nói lời cảm ơn anh.” Mặc Tiểu Tịch không giải thích nhiều, dù sao có nói anh cũng không tin, hà tất phải lãng phí lời nói.

“Vậy bây giờ, có thể theo tôi trở về chưa, tôi còn phải đến sân bay.” Tập Bác Niên kéo cô qua, ôm vào trong lòng, lạnh lùng nhìn Thiên Dã: “Hôm nay tôi không có thời gian chơi đùa với cậu, nhưng nếu cậu còn dám có hành động gì khác, tôi sẽ khiến cậu chết rất thê thảm.”

“Có lẽ tôi nên thử một lần, anh có năng lực này hay không.” Thiên Dã nhướn mày khiêu khích.

Nhìn thấy bọn họ sắp xảy ra xung đột, Mặc Tiểu Tịch vội vàng ngăn cản: “Các người đừng nói nữa, Thiên Dã, anh đi trước đi, em trở về cùng anh ta.”

cô nháy mắt với Thiên Dã, cuộc tranh chấp này hoàn toàn không có ý nghĩa.

Thiên Dã hiểu ý của cô, thu hồi sự giận dữ: “Hãy chăm sóc tốt cho bản thân, anh đi trước.” Anh lạnh lùng liếc Tập Bác Niên một cái, cất bước rời đi.

“Vừa rồi các người đã dùng ám hiệu gì? Còn rất ấn ý như vậy.” Tập Bác Niên nhìn người đàn ông đã đi xa, lạnh lùng chế nhạo.

“Nhìn không hiểu sao? Cho anh ghen chết.” Mặc Tiểu Tịch mỉm cười kéo tay anh xuống, mặt không chút thay đổi đi về phía trước.

Tập Bác Niên đi theo phía sau cô, sắc mặt u ám.

đi tới sân trước, bọn họ gặp viện trưởng, Mặc Tiểu Tịch nhìn xuống cái bụng phình to của mình, vô cùng xấu hổ.

“Mẹ viện trưởng, đã lâu không gặp, người vẫn khỏe chứ ạ?”

“Sao đến đây mà không vào gặp ta.” Viện trưởng gần 60 tuổi kéo tay của Mặc Tiểu Tịch qua, tầm mắt dừng lại trên bụng cô, cười hiền từ, cũng không trách cứ cô: “Mấy tháng rồi?”

“Đạ 6 tháng rồi ạ.” Mặc Tiểu Tịch thành thật trả lời.

Tập Bác Niên bước lên từ phía sau: “Viện trưởng, chúng ta lại gặp nhau.” Anh đã đến cô nhi viện này, năm đó nhận nuôi Vân Noãn ở đây, chưa từng nghĩ tới Mặc Tiểu Tịch cũng xuất thân từ chỗ này, nên nói đây chính là duyên phận.

Viện trưởng liếc mắt đã nhận ra Tập Bác Niên, không phải trí nhớ của bà tốt, mà trên báo thường nhìn thấy những chuyện liên quan đến anh và Tiểu Tịch, bà muốn giả vờ không biết cũng khó.

“Tập tiên sinh, em gái của cậu và tiểu Tịch từng là con của ta, ta hy vọng cậu có thể đối xử tốt với con bé.”

“Tôi sẽ.” Tập Bác Niên lịch sự cười.

Mặc Tiểu Tịch quay đầu đi không nhìn anh: “Mẹ viện trưởng, có thời gian con sẽ quay lại thăm người, bây giờ con đi trước ạ.”

“Ừ! Tiểu Tịch, phải hạnh phúc, biết không?”

“Con biết ạ!” Mặc Tiểu Tịch cười gật đầu, kéo tay Tập Bác Niên rời đi.

Viện trưởng đứng sau lưng thở dài: “Hy vọng duyên phận đẹp đẽ này có thể kéo dài.” cô gái nhỏ ngày xưa cuối cùng cũng gặp được người có duyên với

mình.

trên đường đi, sau khi im lặng một lúc lâu, Tập Bác Niên mới nhẹ nhàng hỏi: "Em đến cô nhi viện lúc mấy tuổi?"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thật sự quá trùng hợp

Lông mi của Mặc Tiểu Tích hơi lay động, im lặng một lúc, rồi lạnh nhạt trả lời: "Mười tuổi."

"Sao lại đến cô nhi viện? Mười tuổi mới đến, hẳn là không phải bị bỏ rơi từ nhỏ." Tập Bác Niên không biết tại sao lại hỏi những chuyện này, có lẽ muốn hiểu thêm về quá khứ của cô.

"Ba mẹ tôi chết trong một vụ tai nạn máy bay, chỉ còn lại mình tôi, những người thân khác không muốn thu nhận tôi nên chỉ có thể đến cô nhi viện." Mặc Tiểu Tích nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói bình tĩnh, giống như những chuyện xưa bi thảm vừa nói xong liên quan đến cô.

Tập Bác Niên cau mày, roi vào trầm tư.

Lấy tuổi bây giờ của cô mà tính, đúng lúc cũng là năm đó, sao lại trùng hợp như vậy! Cũng là tai nạn máy bay, còn ở cùng một cô nhi viện?

"Những thứ duyên phận này, đúng là kỳ diệu." Anh thầm bật cười.

"Đáng tiếc là nghiệt duyên." Mặc Tiểu Tích yếu ớt phụ họa thêm một câu, ở trong lòng ngậm thở dài.

Tập Bác Niên không trả lời, bên trong xe trở lại sự yên tĩnh như chết.

Đưa cô quay về nhà họ Tập, anh lập tức rời đi, Ninh Hải Thành tìm anh và Ninh Ngữ Yên về, đoán chừng là vì chuyện kết hôn, sau này nhà họ Tập và nhà họ Ninh còn hợp tác với nhau rất nhiều hạng mục, ai cũng không thể tùy tiện làm mất lòng ai.

So với lợi ích buôn bán, bất cứ chuyện gì cũng đều trở nên nhỏ nhặt không đáng kể, phụ nữ, những thứ này đối với đàn ông thành công như bọn họ, từ trước đến nay đều chỉ là phụ kiện.

Sau khi Mặc Tiểu Tích biết anh đã có bố trí tai mắt, cũng không dám tùy tiện chạy đi nữa, luôn bị một đôi mắt đi theo như hình với bóng, cô cũng không muốn đi đâu, không bằng nhân cơ hội này, thả lỏng một chút.

Sau buổi chiều của một ngày nọ, Mặc Tiểu Tích nhận được điện thoại của Thiên Dã gọi tới.

"Thế nào? Tra được đầu mối rồi sao?" cô trốn vào trong phòng, khóa trái cửa, vừa nhận điện thoại đã vội vàng hỏi.

"Em đừng nóng vội." Thiên Dã ở đầu bên kia bật cười: "Anh đi tìm Thích Tân nhã, lúc nói tới Tập Văn Nhã thì đôi mắt có chút nhấp nháy, anh nhìn ra được, cô ta đang sợ hãi, anh nghĩ chắc là cô ta biết chuyện gì đó, sau khi cố ý nói chuyện về máy ghi âm, về mặt của cô ta rất mờ mịt, cô gái này không giỏi che giấu, nếu là cô ta lấy, nhiều hoặc ít sẽ lộ ra sơ hở, cho nên anh nghĩ hẳn không phải là cô ta, tạm thời là như vậy, những manh mối khác anh sẽ gọi lại cho em biết sau.""

"Ừ, được! Em cúp máy đây."

"Chờ chút." Thiên Dã vội vàng gọi cô lại, Mặc Tiểu Tích lại cầm di động để lên bên tai: "Còn chuyện gì sao?"

"Chăm sóc tốt cho bản thân, sau này em sẽ càng ngày càng vất vả, đừng quá miễn cưỡng, biết không?" Thiên Dã không kiềm được ý nghĩ muốn quan tâm đến cô cũng muốn nghe giọng nói của cô thêm một chút.

Mặc Tiểu Tích ngẩn người, nở nụ cười xán lạn: "Ừ! Em biết rồi, em cúp máy đây."

"Được, cúp đi." Thiên Dã mỉm cười lấy điện thoại xuống, trên mặt đầy vẻ dịu dàng.

Mặc Tiểu Tích giấu điện thoại thật kỹ, ngồi trên ban công, nghe tiểu Dã nói vậy, người vào phòng hôm đó chỉ có thể là Ninh Ngữ Yên, tại sao cô ta phải lấy máy ghi âm đi, có liên quan gì đến cô ta? Giả dụ người Tập Văn Nhã yêu thực ra là Tập Bác Niên, chẳng lẽ người uy hiếp cô ấy là Ninh Ngữ Yên, sự giải thích này cũng rất hợp lý.

Nếu sự thật là vậy, Tập Bác Niên phải đối mặt thế nào!

Đột nhiên Mặc Tiểu Tích không muốn sự việc biến thành như vậy, càng đến gần sự thật, cô lại càng không muốn nhận lấy sự thật này.

Hôm sau, Mặc Tiểu Tích đi qua phòng của Tập Bác Niên nghĩ thầm, không biết Ninh Ngữ Yên có giấu máy ghi âm ở trong phòng hay không, lại nghĩ, dường như không có khả năng, người như cô ta, nhất định sẽ giấu ở chỗ tốt hơn.

Đài Loan. Nhà họ Ninh.

"Bác Niên, bụng của Ngữ Yên nhà chúng tôi cũng đã lớn như vậy, cậu định bao giờ lấy con bé về làm vợ đây?" Ninh Hải Thành ngồi trên sofa, cười ha hả nhìn Tập Bác Niên ngồi ở bên cạnh, mặt hiện đầy nếp nhăn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bọn họ muốn kết hôn!

"Bất cứ lúc nào cháu cũng có thể lấy Ngữ Yên về làm vợ, ngài định ngày là được rồi." Tập Bác Niên cười lịch sự nói, thay vì nói đang bàn về chuyện cưới gả, không bằng nói đang bàn về chuyện buôn bán, nhưng cất đi một số chi tiết.

Nụ cười trên mặt của Ninh Hải Thành ngày càng sâu hơn: "Được, được, ta đây sẽ cậy già lên mặt chọn ngày cho hai người, sau này trở thành người một nhà, ta có thể yên tâm giao sản nghiệp lại cho hai người xử lý, hợp tác tốt, mang sự nghiệp làm lớn hơn nữa.

"Ngài quá khen, có rất nhiều điều vẫn còn phải học tập ở ngài mới đúng." Tập Bác Niên khiêm tốn nói, nhưng trong lòng đang cười lạnh, lão hồ ly này, ngụ ý rằng, nếu anh không lấy con gái của ông ta, sau này đừng mong hợp tác nữa.

"Bác Niên, cậu đã vượt qua tôi, thiên hạ bây giờ là của cậu, tôi sẽ luôn ủng hộ cậu." Ninh Hải Thành tán thưởng gật đầu, sau đó thay đổi đề tài: "Nhưng mà, tôi muốn trước khi kết hôn, có một số chuyện cần phải nhanh chóng xử lý, dù sao, dù sao chúng ta cũng là người có đầu có mặt, chơi đùa, có chừng có mực là được."

Khoé môi của Tập Bác Niên hơi chuyển động: "Cho cháu một chút thời gian, cháu sẽ xử lý, xin ngài đừng quá gấp gáp." Ý chỉ, để anh xử lý, không cần tùy ý can dự.

Lão hồ ly Ninh Hải Thành này sao lại nghe không hiểu, cũng biết rõ, tiếp tục nói về vấn đề này, không có lợi với ông ta, anh đồng ý sẽ xử lý, ông ta chỉ chờ là được.

Ninh Ngữ Yên ngồi bên cạnh, dịu dàng hiền thực, trong đầu đang tính toán, ba đã xác định ngày kết hôn thì Mặc Tiểu Tích kia nhất định phải cú, không còn gì tốt hơn như vậy, nhưng vấn đề là, trước khi Mặc Tiểu Tích rời đi, cô ta không cách nào đoán trước cô sẽ sinh ngày nào, hơn nữa còn có thể trở về tìm kiếm sự che chở của nhà họ Ngụy, như thế, cô ta càng không có cơ hội ra tay.

Không được! Cô ta phải nói với ba, xác định ngày kết hôn sau ngày dự sinh.

Ở lại Đài Loan hơn một tuần, Tập Bác Niên vốn cho rằng Ninh Hải Thành sẽ định ngày kết hôn trong thời gian sắp tới, luôn vì thế mà buồn phiền, không ngờ ông ta lại xác định ngày kết hôn vào cuối tháng 12, lý do là, tìm người tính qua, đó là ngày may mắn nhất.

Bất luận là chơi tuồng nào, đối với anh, có thể nói đều rất nhẹ nhõm.

Từ khi Mặc Tiểu Tích suy đoán ra kết quả, trong lòng không chỉ không có cảm giác hưng phấn khi vạch trần được sự thật, hơn nữa càng buồn bực hơn, Tập Bác Niên nhất định sẽ rất đau khổ, anh thương em gái như vậy, thì ra là do anh hại chết, phải tiếp nhận đả kích này thế nào đây.

Cô quan tâm đến sống chết của anh làm gì, chỉ cần cô có thể rửa sạch oan uổng cho mình là được, anh cũng nên vì sai lầm của mình mà trả giá thật đắt.

Nhưng, sau đó thì sao...

Cô ra đi, anh sa vào đau khổ, chịu đựng hết gầy vò của nội tâm, bù đắp cũng bù đắp không được, cứu lại cũng cứu không được.

"Trời ơi..." Mặc Tiểu Tích ôm đầu, phiền muộn không thôi.

Một chiếc xe Rolls-Royce màu đen từ từ chạy qua bên cạnh cô, Mặc Tiểu Tích hạ tay xuống, nét mặt lạnh lùng, bọn họ đã quay lại!

Tập Bác Niên hạ cửa sổ xe xuống, từ khi vào cửa chính anh đã nhìn thấy ở phía xa trong hoa viên, Mặc Tiểu Tích đang ngồi đó, vừa cau mày, vừa gõ đầu, cô đang suy nghĩ điều gì?

Mặc Tiểu Tích ngồi bên ngoài một lúc, quay về phòng ngủ, Ninh Ngữ Yên mỉm cười chặn đường đi của cô: "Mặc tiểu thư, mấy ngày nay chúng tôi đi vắng, trôi qua tốt chứ?"

"Rất tốt." Mặc Tiểu Tích cũng đáp lại cô ta bằng một khuôn mặt tươi cười.

"Vây thì tốt! Nói cho cô biết một tin vui, tôi và Niên muốn kết hôn, đã định ngày vào cuối tháng 12." Ninh Ngữ Yên cười ngọt ngào, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đầy sự độc ác và đắc ý.

Mặc Tiểu Tích ngẩn người, bọn họ muốn kết hôn! Cô cố gắng chống lại đau đớn ở trái tim, nhưng vẫn không thành công, nỗi chua xót và đau đớn này đi vào trong máu thịt, làm cho cô khó thở.

Cô cất bước muốn lên lầu, Ninh Ngữ Yên vừa cười vừa giữ chặt lấy cô: "Không chúc mừng cho chúng tôi sao?"

"Các người cần lời chúc mừng của tôi sao?" Mặc Tiểu Tích hỏi lại, cố gắng nở nụ cười, hất tay cô ta ra, đi lên lầu.

Ở hành lang trên lầu, Tập Bác Niên vừa từ thư phòng đi ra, thấy cô muốn vào phòng, sải bước theo sau: "Mặc Tiểu Tích, vừa rồi em..."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Miêu tả sinh động!

“Àm...”

Một tiếng động lớn vang lên, Tập Bác Niên bị ngăn ngoài cửa phòng.

Mặc Tiểu Tích khóa trái cửa, dựa vào trên cửa phòng, ôm ngực, miệng thờ hờn hờn, cô không muốn nhìn thấy anh, tuyệt đối không muốn, lúc tuyệt vọng, cô sẽ cảm thấy làm gì cũng không có ý nghĩa, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cuộc sống này.

Tập Bác Niên sững sờ đứng ngoài cửa, sau khi lấy lại tinh thần, xoay nắm cửa, phát hiện đã bị khóa thì giờ tay lên gõ cửa: “Mặc Tiểu Tích, em mở cửa ra cho tôi.”

Mặc Tiểu Tích lê hai chân đi tới giường, cơ thể nhẹ nhàng ngã xuống, nước mắt rơi lên gối, phát ra sự bi thương!

Vì chuyện này mà đau lòng, đáng sao?

Nếu biết rõ không đáng, tại sao còn khó chịu, thế giới của anh vốn không thuộc về cô, oan nghiệt như vậy, kết thúc là tốt nhất!

Tập Bác Niên thật sự muốn đá văng cửa, nhưng nghĩ lại, anh xuống lầu tìm chìa khóa phòng, mở cửa đi vào.

Thấy cô đang đắp chăn ngủ, anh đi qua xốc chăn lên: “Muốn chết một xác hai mạng phải không?”

...

Tập Bác Niên thấy cô không có phản ứng, tiếp tục nói: “Này..., từ lúc tôi trở về đến giờ có chọc tới em sao, em phát cáu cái gì?”

“Haizz...” Tập Bác Niên ngửa mặt thở ra, khom lưng nắm lấy vai cô, ra lệnh: “Mở mắt ra nhìn tôi, trả lời câu hỏi của tôi, em có nghe thấy không?”

Cuối cùng, Mặc Tiểu Tích cũng mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào anh, nét mặt bình tĩnh: “Anh không chọc tôi, tôi cũng không phát cáu, chỉ hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Tập Bác Niên chưa bao giờ nhìn thấy đáng vẻ bình tĩnh như thế này của cô, từ lúc biết cô đến giờ, bọn họ luôn đấu đá nhau, cô vẫn giữ thái độ tức giận và lạnh lùng, chưa bao giờ giống như lúc này... anh dường như không còn cảm nhận được những vui buồn, thù hận của cô nữa.

Đã trở nên sống yên bình lặng.

Cảm giác sợ hãi ăn mòn vào trong đầu óc của anh, khiến cho anh phải siết chặt đôi tay, kê sát vào da thịt của cô, cảm nhận nhiệt độ chân thật, để xác định cô còn đang ở đó.

Nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không cô sẽ không tự nhiên trở nên như vậy, anh ngẫm nghĩ một lúc, chỉ có thể là chuyện kia: “Có phải em nghe được tôi muốn kết hôn không?”

Đôi mắt của cô nhấp nháy, anh đã hiểu ra.

“Chuyện này, làm chấn động đến em sao? Tôi còn tưởng, em sẽ không để ý, bây giờ trong lòng em chắc hẳn rất khó chịu, em yêu tôi, đúng không?” Tập Bác Niên mỉm cười nói, anh chỉ đang cảm nhận tâm tình trước mắt.

Mà cô cũng thể hội được đòi người dài đằng đẳng.

“Khó chịu? Không, tôi rất vui về, chúc mừng anh.” Mặc Tiểu Tịch căm ghét nụ cười đắc ý lúc này của anh, độc ác giống như một lưỡi dao bén cắt xéo lòng cô.

Thừa nhận quan tâm tới anh, Mặc Tiểu Tịch cô còn lại gì nữa đây.

Anh muốn nhìn thấy, cô sẽ không để anh được như ý.

Nụ cười trên mặt của Tập Bác Niên lập tức cứng nhắc, nhưng có thể làm gì được cô đây, cô nói chúc mừng cũng không sai, cho dù anh muốn bối móc cũng không tìm ra chỗ, nhưng đáy lòng vô cùng buồn bực, buộc anh phải nói lời tổn thương người: “Haha... nói tới, tôi cũng rất vui về, bởi vì sau đó, tôi có thể báo thù cho em gái tôi, Mặc Tiểu Tịch, xuống địa ngục vui về đi, tôi sẽ nhìn xem em bị thảm đến chết như thế nào.”

“Báo thù? Anh tìm ai báo thù? Không bằng tự mình nhảy lầu chết còn tốt hơn, vậy thù gì cũng có thể báo.” Mặc Tiểu Tịch bị che mờ lý trí, lúc này chỉ muốn quật ngã anh.

“Không phải đầu óc của em bị hỏng rồi chứ? Nói nhảm cái gì thế hả?” Tập Bác Niên không hiểu ý của cô, cho là đang nói lung tung.

“Đầu óc của tôi rất tỉnh táo, người không tỉnh táo là anh.” Mặc Tiểu Tịch dùng ánh mắt u ám nhìn hấn, điều muốn tiết lộ đã được miêu tả sinh động ra.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Không có cách nào nói ra miệng!

“Em muốn nói cái gì?” Tập Bác Niên nheo mắt lại, trong lời nói của cô hình như có ẩn ý.

Mặc Tiểu Tịch nhìn anh, Tập Bác Niên, người nên xuống địa ngục phải là anh mới đúng! Cô muốn nói ra, cô nhất định phải nói ra...

Mở miệng ra, những lời muốn nói đã chạy đến cổ họng, nhưng càng cẩn thận nhìn vào mắt anh, càng lún sâu vào, cổ họng càng không thể phát ra tiếng, giống như có một thứ gì đó trong cơ thể đang ra sức kéo lấy cô, làm cho cô một lần nữa rơi vào mâu thuẫn.

Một phút trôi qua...

Bọn họ cứ nhìn nhau như vậy, bầu không khí trở nên yên tĩnh, Mặc Tiểu Tịch thử không nhìn vào mắt anh, nhưng sau khi nhắm mắt lại, đôi mắt kia vẫn không biến mất.

“Rốt cuộc là em muốn nói gì? Biến thành người câm rồi à?” Tập Bác Niên bị sự khác thường của cô làm cho mờ mịt, vô lực buông cô ra: “Vây thôi đi...” Anh đứng thẳng lên, đi ra khỏi phòng.

Làm tổn thương nhau là một vòng tuần hoàn ác tính, một khi bắt đầu chuyển động, nhất định sẽ làm cơ thể bị thương, dần dần, chúng ta đều mệt mỏi.

Mặc Tiểu Tịch ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, tại sao cô không nói, cơ hội vừa rồi tốt như vậy, đến phút sau cùng, tại sao cô lại đột nhiên biến thành người câm.

Trong lòng vang lên tiếng nói, lặng lẽ trả lời cô, bởi vì mày không muốn nhìn thấy anh ta đau khổ, bởi vì mày yêu anh ta!

Haha... thì ra là thế, nước mắt cay đắng từ trong hốc mắt của cô chảy xuống, cô không thua bởi anh, cô chỉ thua chính mình, anh có thể dễ dàng hủy hoại cô, nhưng cô lại không thể, cô không làm được.

Tập Bác Niên vui trong phòng cất video, trên tay cầm ly rượu đỏ, tầm mắt nhìn vào màn hình, không có trọng tâm.

Ly rượu kia, sau nửa tiếng vẫn còn nguyên ở đó, sau một tiếng vẫn vậy, phim đã chiếu xong, sau khi kết thúc đã trở lại màn hình trắng, vô cùng im lìm.

Mặc Tiểu Tịch im lặng mấy ngày, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đi thăm dò Ninh Ngữ Yên, để xác thực, rốt cuộc có phải cô ta lấy mấy ghi âm hay không.

Tuy rằng cô không biết, nếu đã không nói ra, tại sao còn phải tiếp tục điều tra, có lẽ, cô chỉ muốn cho mình một công đạo.

Quan trọng nhất là nếu có thể lấy về, sau này cô có rời khỏi nhà họ Tập, Ninh Ngữ Yên cũng không dám có những hành động thiếu suy nghĩ đối với cô.

Không phải cô có lòng tiểu nhân, mà loại phụ nữ giống như Ninh Ngữ Yên, tuyệt đối sẽ không tha cho con của cô, hơn nữa với tình hình hiện tại, cô cũng không thể xác định, Tập Bác Niên biết được sự thật sẽ đứng bên nào, dù sao, bây giờ bọn họ cũng đã xác định ngày cưới, đàn ông có thể vì sự nghiệp

và địa vị mà vứt bỏ tất cả, điểm này cô đã tự mình trải nghiệm, cho nên, cô không nắm chắc.

Máy ghi âm kia, cô nhìn thoáng qua là màu trắng.

Hôm nay, Mặc Tiểu Tích cố ý theo bọn họ xuống ăn cơm, điều này làm cho Ninh Ngữ Yên và Tập Bác Niên đều cảm thấy bất ngờ, trước đây, cô có thể tránh thì tránh, cộng thêm mang thai, cô có lý do không xuống ăn cơm.

Hôm nay lại chủ động xuống.

Ăn được một nửa, Mặc Tiểu Tích đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Tôi chỉ có một cái máy ghi âm màu trắng, nhưng không thấy đâu nữa, Ninh tiểu thư có nhìn thấy không?"

Hai tay của Ninh Ngữ Yên run lên, chiếc đĩa lập tức rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch, gượng cười nói: "Không có."

"Ồ..., thật sao, vậy thì thôi." Mặc Tiểu Tích tùy ý nói, 100% là cô ta, xem ra mọi chuyện quả thực là vậy, nếu nghe được nội dung trong máy ghi âm, thì chứng cứ sẽ vô cùng xác thực.

Nhìn cô ta hoảng sợ như vậy, nói không chừng còn chưa tiêu hủy.

"Máy ghi âm màu trắng nào?" Tập Bác Niên không thích bọn họ xem mình là kẻ ngốc, diễn kịch trước mặt anh.

"À..., là tôi mang đến, không biết tại sao đột nhiên không thấy đâu nữa." Mặc Tiểu Tích tùy tiện bịa ra một lời giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Muốn đi nghỉ mát!

Tập Bác Niên không phải là người dễ lừa gạt, nhưng anh lại làm ra vẻ tin tưởng: "Vậy kêu người làm tìm giúp em xem sao."

"Cũng được." Mặc Tiểu Tích gật đầu đồng ý, buông chiếc đĩa trong tay xuống. "Tôi no rồi, hai người từ từ ăn đi." Đối diện với hai khuôn mặt này mà có thể nuốt trôi mới là lạ.

Cô đứng dậy đi lên lầu, Tập Bác Niên nhìn theo bóng lưng của cô, khuôn mặt có vẻ dăm chiêu, hình như gần đây cô có chút khác thường, rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì, tính toán điều gì.

Ninh Ngữ Yên nhìn như vẫn thong thả ngồi đó ăn cơm, thực ra trong lòng đã nổi sóng, cảm giác bị uy hiếp không dễ chịu chút nào!

Buổi tối, Mặc Tiểu Tích ôm bụng to đi qua đi lại trong phòng, cô phải làm sao mới tìm được cái máy ghi âm kia đây.

Bây giờ, đoán chừng trong lòng của Ninh Ngữ Yên cũng đã có tính toán.

Bên kia, Ninh Ngữ Yên ở trong phòng cũng không ngủ được, Tập Bác Niên đã đi ăn cơm với bạn, trong phòng chỉ có một mình cô ta.

Ngồi trên ghế lớn sang trọng, cô ta nhìn chằm chằm vào chiếc ly thủy tinh trước mắt, đầu óc cũng chuyển động thần tốc, sau một lúc lâu, trên môi xuất hiện một nụ cười lạnh, quý quýet và gian trá, còn đáng sợ hơn ma nữ.

Muốn chơi với tôi, được, Mặc Tiểu Tích, tôi sẽ khiến cho cô nếm thử cái gì gọi là thất bại thảm hại! Cái gì gọi là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Hôm sau, Ninh Ngữ Yên chê thời tiết quá nóng, dẫn nữ giúp việc bên cạnh mình đi nghỉ mát.

Tập Bác Niên vui vẻ đồng ý, giả vờ quan tâm vài câu, liên lạc với khu nghỉ mát bên kia, lái xe đưa cô ta đi, dù sao bây giờ cô ta cũng đang mang thai con của anh, còn sắp trở thành vợ của anh nữa.

Sự thật này không hề bất ngờ, nên nói là đã được dự tính trước từ sớm, nhưng lòng của anh lại càng ngày càng trống rỗng theo thời gian, càng ngày càng muốn kháng cự.

Mặc Tiểu Tích đứng trên lầu, mở hai mắt nhìn xe lái ra khỏi cửa sắt, đôi lông mày xinh đẹp nhíu lại, nhất định là Ninh Ngữ Yên cố ý, nói thật, cô định hôm nay ngã bài với cô ta, bây giờ để cô ta đi như vậy sẽ có đủ thời gian để cô ta tiêu hủy hoặc là chôn giấu, nếu lúc này nói với Tập Bác Niên, anh có giúp cô ngăn Ninh Ngữ Yên lại không.

Vấn đề là nếu cô ta không có mang theo trên người, hoặc cô phỏng đoán sai, cô ta đã sớm tiêu hủy, có quá nhiều khả năng, nếu tùy tiện xuất kích, làm

không tốt có thể bị cô ta cắn ngược lại.

Nhìn thấy xe rời đi, nhưng cô không có cách nào ngăn lại.

Đúng rồi, cô có thể lấy lý do thời tiết quá nóng kêu Tập Bác Niên dẫn cô đến nghỉ mát ở chỗ của Ninh Ngữ Yên.

Sau khi hạ quyết tâm, cô đi xuống lầu, liếc thấy Tập Bác Niên đang ngồi trong phòng khách lật báo, cô mím môi, đi về phía anh.

"Mùa hè này nóng quá, nhiệt độ trên lầu giống như lò lửa vậy, ngồi cũng ngồi không yên." Mặc Tiểu Tích than phiền, ngồi xuống đối diện với anh.

Tập Bác Niên lật tờ báo trong tay rồi xem tin tức, không ngẩng đầu lên: "Sao? Em cũng muốn đi nghỉ mát à?" Sự nhỏ nhen này của cô, anh liếc mắt là có thể nhìn thấy, mấy ngày nay đều xem anh như không khí, hôm nay lại tìm tới nói chuyện với anh, trong lòng anh không khỏi có chút vui mừng.

Mặc Tiểu Tích ngẩn người, hiển nhiên không cần phải chơi tâm cơ với anh, bởi vì anh giống như một con cáo già.

Vì thế, cô thẳng thắn thừa nhận: "Đúng vậy, Ninh Ngữ Yên mang thai, tôi cũng mang thai, dựa vào đâu mà cô ta có thể đi nghỉ mát, còn tôi thì không thể, ngộ nhờ đứa bé có sơ xuất gì, anh không sợ kế hoạch của anh bị thất bại sao?"

Tập Bác Niên cười khê: "Em thật sự đang suy nghĩ cho tôi sao, được rồi, tôi dẫn em đi, vậy được chưa?"

"Thật sao? Tôi đi lấy mấy bộ quần áo, chúng ta đi luôn bây giờ đi." Mặc Tiểu Tích nghe thấy anh đã đồng ý, vội vàng đứng lên.

"Không cần mang theo, ở đó có." Tập Bác Niên để tờ báo xuống, gọi cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Khác thường!

Một chiếc xe thể thao màu đen chạy băng băng trên đường, ánh mặt trời xuyên qua cây cối chiếu vào trên cửa kính xe giống như sao băng xẹt qua, cảnh vật mùa hè vô cùng tươi mát, trong tâm mắt bao la đều là màu xanh biếc.

Mặc Tiểu Tích nghĩ không lâu nữa sẽ đuổi kịp Ninh Ngữ Yên nên trong lòng vô cùng vui mừng.

Xe men theo chân núi quanh co chạy về phía đỉnh núi, một số khúc cua vô cùng nguy hiểm, đáng sợ hơn là những khúc cua trên núi đều không có hàng rào bảo vệ, phía dưới là vách đá, nếu té từ đây xuống, không phải tan xương nát thịt sao.

Hơn nữa, Tập Bác Niên lái rất nhanh, dọa Mặc Tiểu Tích sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, trong lòng vô cùng buồn bực, đường xá của khu nghỉ mát cao cấp sao lại kém như vậy.

"Anh có thể lái chậm một chút được không?" Cuối cùng Mặc Tiểu Tích cũng nhịn không được mở miệng.

Tập Bác Niên nhìn ra sự sợ hãi của cô nên thả chậm tốc độ, cười khẩy nói: "Tôi còn tưởng lá gan của em lớn lắm chứ, không ngờ em cũng biết sợ."

Mặc Tiểu Tích liếc anh một cái, không đếm xỉa tới anh nữa.

Rất nhanh sau đó bọn họ đã lên đến đỉnh núi, nhưng Mặc Tiểu Tích nhìn xung quanh thấy nơi này không giống như một khu nghỉ mát, chỉ có một toà biệt thự không lớn lắm nhưng rất tinh tế, sân nhỏ ở lầu hai trồng rất nhiều loại hoa, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng chim hót, không có tiếng người.

Đây là đâu? Trong lòng của Mặc Tiểu Tích có chút hồi hộp, buột miệng hỏi: "Đây không phải là chỗ Ninh Ngữ Yên đi nghỉ mát sao?"

"Tôi có nói sẽ dẫn em tới đó sao?"

"Nhưng, tôi muốn tới đó." Mặc Tiểu Tích thật sự muốn bóp chết trái tim của anh, không sai, cô không hỏi, nhưng cô nghĩ rằng chắc chắn sẽ tới đó.

Tập Bác Niên cảm thấy nghi ngờ: "Em muốn tôi dẫn em đến chỗ của cô ấy sao? Tình cảm của hai người tốt như vậy từ lúc nào?"

Phát hiện ra bản thân nóng lòng nên nói bậy, Mặc Tiểu Tích vội vàng sửa lời, làm bộ tức giận nói: "Ý của tôi là anh rất thiên vị, cho cô ta đến chỗ tốt, còn đối với tôi lại qua loa cho xong chuyện, dẫn tôi đến chỗ rừng hoang núi sâu rách nát thế này."

Lần đầu tiên Tập Bác Niên thấy dáng vẻ ghen tị này của cô, trên mặt không nhịn được hiện lên nụ cười: "Rất rách nát sao? Đây là biệt thự nghỉ mát tư nhân của tôi, mát mẻ lại yên tĩnh, bầu không khí cũng rất tốt, người khác muốn đến cũng không có cơ hội, ở đây còn tốt hơn chỗ của cô ấy gấp trăm lần."

Nói xong, anh hơi dừng lại, ôm lấy vai cô: "Hơn nữa còn có tôi ở chung với em."

Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch vô cùng khinh bỉ, ai muốn ở cùng với anh, thà rằng để cho cô ở chung với đầu heo còn tốt hơn, làm sao bây giờ, lúc này muốn xuống núi cũng không thể, nếu lại ẩm ỉ muốn đến chỗ của Ninh Ngữ Yên, anh thông minh như vậy chắc chắn sẽ nghĩ ngơ.

Thôi, cũng đã đến đây thì trước hết cứ ở lại xem sao.

Cô mỉm cười với anh: "Được rồi, nghe anh giới thiệu tốt như vậy, ở lại thử xem sao."

Tập Bác Niên cười khê: "Hôm nay em rất lạ, mà còn đáng yêu nữa." Không cần quan tâm lý do gì khiến cô trở nên như vậy, dù sao bây giờ trong lòng anh cũng rất thoải mái.

Bọn họ xuống xe, phả vào mặt là bầu không khí trong lành dễ chịu, nhất thời khiến cho da thịt của Mặc Tiểu Tịch giống như bị làm mềm xuống, ở đây đúng là rất mát mẻ, so với sự nóng nực dưới núi hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Tập Bác Niên đẩy hàng rào làm bằng cọc gỗ đơn giản ra, đi qua mở cửa, sau đó Mặc Tiểu Tịch đuổi theo, bên trong còn giản dị và ấm áp hơn.

"Nếu mệt thì lên lầu nghỉ ngơi trước đi." Tập Bác Niên nhìn vào cái bụng phồng to của cô, chợt nghĩ tới bên trong chính là con của anh.

"Cũng được." Mặc Tiểu Tịch nghĩ dây dưa với anh không bằng đi ngủ còn tốt hơn.

Trên lầu chỉ có một phòng, không cần mở điều hoà cũng rất dễ chịu, sau khi Mặc Tiểu Tịch nằm xuống chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại, nghe thấy bên trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Hải hoà!

Mặc Tiểu Tịch cử động cơ thể dựa vào tường làm cho con buồn ngủ tiêu tán, thời gian ngủ trưa quá dài khiến cho đầu người ta choáng váng.

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại và truyền tới tiếng mở cửa, một người đàn ông với cơ thể trần truồng bước ra, dáng người hoàn mỹ, bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn khuôn mặt giống như một bức tượng, trên mái tóc ướt sũng còn vương những giọt nước, kêu gọi đến mức làm cho người ta muốn thét chói tai.

Từ góc độ này nhìn qua, tầm mắt của Mặc Tiểu Tịch rơi vào vị trí giữa eo của anh, lưu luyến không dứt ra được.

Người của cô hồng từ đầu tới chân: "Anh...anh bị bệnh thần kinh à, mau mặc quần áo vào đi." Quay đầu ra chỗ khác, cô hét lớn về phía Tập Bác Niên.

"Giả vờ trong sáng làm gì, bộ lần đầu tiên em nhìn thấy cơ thể của tôi sao?" Tập Bác Niên không đếm xỉa đến sự ngạc nhiên của cô, tiếp tục để cơ thể trần truồng đi lại trong phòng.

Mặc Tiểu Tịch đành phải nhắm mắt lại, không để ý tới anh, Tập Bác Niên thấy cô đỏ mặt thì có ý ngồi xuống bên cạnh cô, mùi sữa tắm thơm ngát chui vào trong mũi cô.

Cảm giác được anh đang đến gần, cô ngừng thở, tim đập nhanh hơn.

"Anh muốn làm gì? Cách xa tôi một chút." Mặc Tiểu Tịch không muốn mở mắt, quờ quạng đẩy cơ thể của anh ra, sự bóng loáng và cứng rắn của lồng ngực làm cho mặt của cô giống như sắp chín.

Tập Bác Niên bắt lấy tay cô, nhìn môi của cô bởi vì đỏ mặt mà vô cùng kiều diễm, kích động muốn cắn một cái, trong đầu nghĩ vậy nên hành động càng tăng thêm một bước.

Đôi môi mỏng tiến lên và áp về phía mục tiêu, tí mí ngậm chặt lấy hai phiến môi đỏ mọng, nâng đầu của cô lên, nhẹ nhàng khuấy động trong miệng cô, nhắm mắt lại, cảm thấy hương vị càng ngày càng ngọt ngào ngon miệng.

Cảm giác dịu dàng này làm cho Mặc Tiểu Tịch say đắm, một dòng nước ấm lã lã chảy xuôi theo đáy lòng, giống như đang thôi miên, khiến cho cô buồn lòng, tay đặt ở ngực biến thành vòng qua cổ anh, sự mềm mại tuyệt vời này làm cho cô càng đi sâu vào.

Cửa sổ mở ra một nửa, gió mát lùa vào, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng thở gấp của bọn họ, tuy không kịch liệt, nhưng lại triền miên vô tận.

Lúc kết thúc, mặt trời đã sắp xuống núi.

Bầu không khí quá hài hoà ngược lại có cảm giác không tự nhiên, Mặc Tiểu Tích mặc quần áo chạy vào trong phòng vệ sinh, Tập Bác Niên vẫn chưa thoả mãn với trận kịch tình vừa rồi, cơ thể của cô quả thực là một cây thuốc phiện, có thể làm cho người ta nghiện.

Mặc Tiểu Tích ở lại trong phòng vệ sinh một lúc, lúc ra khỏi phòng, Tập Bác Niên đã đi mất.

Cô thở dài nhẹ nhõm, tuy bọn họ khăng khít thân mật rất chân thật, nhưng lại làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Mở cửa phòng ra, cô đi xuống lầu, đứng trên bậc thang có thể ngửi thấy mùi thơm truyền tới, bụng của cô bị quấy nhiễu mà kêu lên tiếng ùng ục.

Theo mùi thơm đi tới nhà bếp, cô nhìn thấy Tập Bác Niên mặc áo sơ mi trắng, quần đen, tay áo cuộn lên và đang làm cơm tối, động tác vô cùng thông thạo, thứ tự rõ ràng, anh vừa lật sách dạy nấu ăn vừa làm, rất nhanh đã làm ra các món ăn.

Hình ảnh này đúng là vui tai vui mắt, không ngờ một người như anh lúc ở nhà cũng có một mặt như vậy, người đàn ông trước mắt ngoại trừ bề ngoài đẹp trai ra còn có chút bình dị và gần gũi, không khôn khéo và tính toán giống như ma quỷ mang theo thù hận.

Nếu có thể tiếp tục thế này thì tốt biết mấy, nếu giữa bọn họ không có hiểu lầm, chắc hẳn bọn họ sẽ yêu nhau, Mặc Tiểu Tích cười nhạt, rất muốn làm cho thời gian mãi mãi dừng lại.

"Nhìn lâu vậy rồi mà không định vào đây giúp một tay sao?"

Mặc Tiểu Tích từ trong ảo tưởng lấy lại tinh thần, có chút ngượng ngùng đi vào: "Tôi có thể giúp gì đây?"

"Giúp tôi bày đồ ăn ra đi, đừng chỉ lo nhìn lên tôi mà chân tay vụng về làm đổ đồ, biết không?" Tập Bác Niên đưa đồ ăn cho cô, vẫn không quên chế nhạo cô.

"Anh tự kỷ quá rồi đấy, tặng anh cho tôi, tôi cũng không thèm nhìn." Mặc Tiểu Tích tức giận giật cái mâm qua, cầm lấy rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tâm trạng mâu thuẫn.

Tim đập rất nhanh, chiếc mâm cầm trên tay cũng run rẩy, trong lòng giống như hoa tươi ngũ sắc nở rộ, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bàn ăn không lớn, bọn họ ngồi đối diện nhau, lặng lẽ ăn đồ ăn trước mặt.

Những món ăn anh làm đa số đều đậm bạc, thua xa đầu bếp, nhưng cô cảm thấy trong nửa năm nay, đây là bữa tối ngon miệng nhất, đầu lưỡi có thể cảm nhận được sự ấm áp của những món ăn được hai tay anh đựng vào, từng chút ngấm vào đáy lòng của cô.

Cô cảm động đến ảo tưởng không thực tế, hy vọng anh có thể mãi mãi nấu cơm cho cô ăn, cho dù khó ăn, cô cũng sẽ ăn hết.

Yêu càng sâu chắc chắn sẽ tổn thương càng nặng.

Ăn cơm xong, Mặc Tiểu Tích chủ động thu dọn chén đĩa, đi vào nhà bếp rửa chén, ngoài cửa sổ đã tối đen như mực, không còn nhìn thấy gì nữa.

"Rửa chung đi." Tập Bác Niên đi lên từ phía sau, rất tự nhiên cầm lấy cái chén trong tay cô, đứng bên cạnh cô rửa chén.

Mặc Tiểu Tích mỉm cười, cầm lên cái chén khác ở bên cạnh, cô không muốn nói chuyện, không muốn phá vỡ giờ khắc thần tiên này, sau này, trong những giấc mơ của cô, cô có thể hồi tưởng lại những trường hợp như thế này hay không, cô không biết lúc đó mình sẽ cười hay bởi vì quá đau khổ mà rơi nước mắt.

Đột nhiên cảm thấy hơi ích kỷ, nếu cô nói ra sự thật, chứng minh sự trong sạch của mình, mặc dù làm cho anh đau khổ, nói không chừng anh cũng sẽ giữ lại, nói không chừng bọn họ có thể bắt đầu lại lần nữa, nói không chừng...

"Bốp..."

Cái chén trong tay cô rơi xuống bể nát, Mặc Tiểu Tích giật mình, giống như vừa từ trong mơ tỉnh lại: "Thật xin lỗi, tôi bất cẩn quá."

Cô vội vàng xoa người nhặt lấy, mảnh vỡ sắc bén vô tình cắt vào tay cô, máu lập tức chảy ra.

Tập Bác Niên nhú mày, ngồi xổm xuống, cầm tay của cô lên, dùng góc áo sơ mi dè dặt: "Bể thì bể, em còn nhặt nó làm gì, đồ ngốc." Người ta thường nói đứt tay đứt ruột xót ruột, nhất định cô rất đau.

“Đúng vậy, tôi thật sự rất ngốc.” Mặc Tiểu Tích yếu ớt trả lời, nếu cô có chút thông minh thì đã sớm nói ra sự thật, nhưng bây giờ anh đối xử với cô quá tốt, cô không đành lòng nhìn thấy anh đau khổ.

“Đi lên lầu, tôi dán băng keo cá nhân cho em.” Tập Bác Niên đỡ cô ngồi dậy, đi ra khỏi phòng bếp.

Ở trên lầu, Tập Bác Niên lấy hòm thuốc ra, tìm băng keo cá nhân tỉ mỉ dán lại cho cô: “Mấy ngày này đừng để dính nước, nếu không sưng mủ thì em tự chịu đó.”

“Cảm ơn!” Mặc Tiểu Tích rút tay về, buồn bã rũ mắt xuống. “Tập Bác Niên, anh có thể thành thật trả lời tôi một câu hỏi không, tôi muốn nghe lời thật lòng của anh, có thể không?”

Tập Bác Niên hơi sững sờ: “Vậy em có nên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tôi và hỏi không?”

Mặc Tiểu Tích ngẩng đầu, lấy can đảm nhích lại gần anh, nhìn thẳng vào đôi mắt giống như ngôi sao sáng của anh: “Nếu bây giờ anh biết người hại chết em gái anh không phải là tôi, anh sẽ làm gì?”

“Đối với câu hỏi mang tính giả thuyết này, tôi không muốn trả lời.” Tập Bác Niên lắc đầu.

“Vậy... vậy nếu không phải giả thuyết mà là sự thật, anh sẽ đối xử tốt với tôi và con sao, anh sẽ...” chữ đó, Mặc Tiểu Tích do dự rất lâu, không biết có nên nói ra không, bởi vì sợ anh sẽ đột nhiên biến thành một người khác, sau đó tàn nhẫn làm nhục cô.

“Sẽ gì?” Tập Bác Niên lại kè sát vào cô thêm một chút, gần đến mức có thể chạm vào môi cô, cảm nhận được hơi thở gấp gáp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Không có can đảm!

Cảm giác áp bức mạnh mẽ làm cho Mặc Tiểu Tích càng thêm căng thẳng, càng khó mở miệng, nhưng nếu bây giờ không hỏi, cô sợ không có cơ hội để hỏi nữa.

Trong lòng âm thầm lấy can đảm, cô phải hỏi, cô không muốn có nuối tiếc, sau khi hạ quyết tâm cô đã lên tiếng hỏi: "Anh sẽ yêu tôi sao?"

Mấy chữ đơn giản giống như trận động đất cấp mười làm trái tim của Tập Bác Niên rối loạn, anh không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, còn táo bạo hỏi trực tiếp, không phải cô rất hận anh sao, tại sao câu hỏi của cô lại liên quan đến điều mà cô vẫn luôn căm kỵ này.

"Tôi nghĩ nếu vấn đề này cũng xây dựng trên tính giả thuyết thì tôi vẫn sẽ không trả lời." Tập Bác Niên ngồi thẳng người, nói lòng khoảng cách giữa hai người, theo bản năng né tránh vấn đề này.

"Anh chỉ cần nói cho tôi biết sẽ hay là không thôi." Mặc Tiểu Tích vội vàng truy hỏi, không cho anh cơ hội chạy trốn, lúc này cô rất muốn biết suy nghĩ trong lòng anh, từ trước đến nay chưa từng khát vọng đi xác định trái tim của một người như vậy.

"Mặc Tiểu Tích, có phải hôm nay em uống nhầm thuốc không, không phải em nói sẽ không quan tâm sao, giữa chúng ta mà nói chuyện tình yêu thì quá buồn cười rồi, tại sao bây giờ lại muốn hỏi chuyện này?" Tập Bác Niên giả vờ ra vẻ thoải mái, anh không rõ rốt cuộc động cơ của cô là gì, gần đây cô thật sự rất lạ, trong lòng anh không nắm chắc, anh không biết nói thật ra sẽ có hậu quả gì.

Mặc Tiểu Tích vô cùng chán nản: "Chỉ trả lời một câu hỏi thôi cũng khó vậy sao?"

"Em đã muốn nghe như vậy, thế thì tôi hỏi em trước, có phải em yêu tôi rồi không, em chỉ cần trả lời phải hay không?" Tập Bác Niên mang theo chút mong đợi nhìn cô, nếu cô cho anh một câu trả lời, vậy anh cũng sẽ cho cô câu trả lời.

Mặc Tiểu Tích cười khê, cô không có can đảm để mạo hiểm, sợ sau khi nói ra, anh sẽ chế nhạo cô, làm nhục cô, lúc đó, cô thật sự sẽ thất bại thảm hại, mất hết tất cả.

Rõ ràng chỉ cần đến gần một bước là có thể đạt được thứ gì đó, nhưng ai cũng không có can đảm bước ra một bước, thà rằng rút lui thật xa.

Cô không trả lời, anh cũng rất thất vọng, trái tim đột nhiên giống như bị đục khoét, cảm giác mất mát ngấm vào lòng anh.

Đêm, rất tối, cũng rất nặng nề.

Bọn họ im lặng ngồi trên ghế xô pha, đồng hồ trên tường di chuyển trong im lặng, dần dần trên xô pha chỉ còn lại một mình Tập Bác Niên, từ từ, ngay cả anh cũng biến mất...

Không có kết cục, đây là số mệnh của bọn họ.

Chỗ nên Ninh Ngữ Yên ở phía xa, lúc gần tối nhận được điện thoại của nhà họ Tập gọi tới, nói buổi sáng Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tịch lái xe ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về.

Ngay sau đó, cô ta tức đến nổi thiếu chút nữa đập bể điện thoại, vội vàng gọi cho Tập Bác Niên, phát hiện điện thoại đã tắt máy, lúc này sự tức giận càng xông lên não cô ta.

Cô ta vừa đi thì anh lập tức dẫn con hồ ly tinh kia ra ngoài vui vẻ, cô ta nhất định không để cho bọn họ toại nguyện, nhưng bây giờ điện thoại không gọi được, cô ta đi đâu để tìm bọn họ đây.

"Tiểu thư, xin cô bớt giận, tôi nghĩ đây cũng là một cơ hội tốt, chúng ta sẽ có đủ thời gian an bài cho cẩn thận, sau khi Mặc Tiểu Tịch kia trở về thì làm cho cô ta đẹp mặt." Tiểu Vân ở bên cạnh an ủi Ninh Ngữ Yên.

Ninh Ngữ Yên nắm chặt điện thoại, cơ thể cứng nhắc, tay chân run rẩy: "Không sai, bây giờ tôi sẽ để cô ta vui vẻ mấy ngày, càng vui vẻ càng tốt, như vậy mới có thể thưởng thức được sự khác biệt của thiên đường và địa ngục."

Vào lúc này, trong đôi mắt xinh đẹp của cô ta chứa đầy sự độc ác, người đàn ông của Ninh Ngữ Yên, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không được mơ tới.

Sáng sớm, sương mù vây quanh đỉnh núi, giống như bản thân đang ở trong tiền cảnh.

Mặc Tiểu Tịch lấy áo len từ trong ngăn tủ của anh ra, mặc lên người, rộng đến nỗi có thể làm váy, nhiệt độ trên núi lúc sáng sớm và gần tối đều rất thấp, lúc mở cửa, gió lạnh thổi vào mặt, Mặc Tiểu Tịch không nhìn được rụt cổ lại.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cô bỏ đi rồi sao?

Đi dọc theo đường núi đã bị sương mù che khuất, Mặc Tiểu Tịch cảm thấy tâm trạng có chút buồn phiền.

Thật không biết đêm qua đã trôi qua như thế nào, ngủ trên cùng một chiếc giường, cách nhau không tới mười cm, nhưng cô lại cảm thấy bọn họ giống như ở chân trời góc biển, cái khoảng cách này làm cho cô nản lòng, cả đêm như ngâm mình trong nước đá lạnh cóng.

Lòng của cô bây giờ tựa như sương mù trước mắt, mờ mịt không tìm thấy phương hướng chính xác, không dám chạy trốn, cũng không muốn ở lại, bởi vì không nhìn thấy cảnh vật phía sau sương mù nên mỗi bước đi đều trở thành một gánh nặng.

Đi một, Mặc Tiểu Tịch tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, dựa lưng vào một thân cây lớn, lắng tai nghe tiếng kêu của chim chóc kỳ ảo giữa rừng núi phía xa, thời gian giống như cũng theo đó mà dừng lại.

Tập Bác Niên làm xong bữa sáng, cho rằng Mặc Tiểu Tịch còn đang ngủ trong phòng nên đi lên gọi cô, lúc vào phòng, bên trong phòng không có một bóng người, anh đi tới phòng tắm, cũng không có ai.

"Mặc Tiểu Tịch..." Anh vừa gọi vừa tìm một vòng trên lầu cũng không tìm thấy bóng dáng của cô.

Anh tìm hết trên lầu rồi đến trong sân ửng không nhìn thấy cô.

Anh đi lên đi xuống không ngừng thở hổn hển, anh đứng trong sân, nhìn sương mù dày đặc bốn phía, nét mặt trở nên nghiêm trọng.

Chẳng lẽ cô thừa dịp anh không để ý mà chạy trốn sao?

Nếu vào lúc này chạy trốn rồi tìm một chỗ ẩn nấp thì anh thật sự không tìm ra cô, có lẽ, lý do khiến cô trở nên khác thường mấy ngày nay chính là âm thầm chuẩn bị kế hoạch bỏ trốn, luôn chờ đợi cơ hội thoát khỏi anh, điều này cũng có thể giải thích tại sao đêm qua cô lại can đảm hỏi vấn đề như vậy, tất cả là vì muốn anh phân tâm, buông lỏng cảnh giác.

Cô đã đi, cô đã đi, cô đã đi...

Nói không chừng, trong thế giới của anh, sẽ không còn người này tồn tại nữa, kể cả đứa bé, cùng nhau biến mất khỏi thế giới này.

Một cảm giác đau đớn ngấm vào trong xương tủy, sau đó đi tới trái tim anh, nghiền nát sự kiêu ngạo và năng lực tự kiểm chế trước giờ của anh, anh cảm thấy vô cùng sợ hãi, so với thế giới không có mặt trời càng đáng sợ hơn.

Anh chạy vào trong sương mù, điên cuồng hét lớn: “Mặc Tiểu Tịch, em đang ở đâu, em ra đâyg cho tôi, ra đây mau, Mặc Tiểu Tịch...”

Tiếng quát nhiều ở phía xa kéo Mặc Tiểu Tịch tỉnh lại từ trong mơ, cô vịn thân cây đứng lên, cẩn thận lắng nghe, là Tập Bác Niên đang gọi cô.

Định mở miệng trả lời anh nhưng lại thay đổi chủ ý, cô muốn nhìn xem, cô đứng ở đây, anh có thể tìm thấy cô hay không, cô muốn trải nghiệm cảm giác anh gạt sương mù dày đặc qua một bên và chạy đến bên cạnh cô.

“Mặc Tiểu Tịch, em ôm bụng ra đây cho tôi, tôi biết em vẫn chưa đi xa, lập tức ra đây cho tôi.” Hơi thở của Tập Bác Niên càng ngày càng dồn dập, không quan tâm đường đi dưới chân có gập ghềnh hay không, cũng không quan tâm có đúng phương hướng hay không, chỉ mù quáng đi theo cảm giác của bản thân.

Mặc Tiểu Tịch che miệng cười, trong mắt có chút đau xót, anh tưởng cô chạy trốn sao? Rốt cuộc anh lo lắng không thể hoàn thành việc báo thù, hay anh không muốn để cô đi.

Cho dù đó là khả năng nào cô cũng rất hưởng thụ, cô cảm nhận được sự căng thẳng của anh, cô biết anh sẽ tìm được cô, cô trốn không thoát, bây giờ cũng không muốn trốn

Sương mù làm ướt tóc anh, ánh mặt trời chiếu xuống xua tan sương mù mờ mịt, anh mơ hồ có thể nhìn thấy nhiều hơn.

Dưới góc cây lớn phía trước, hình như có người đang đứng, anh chạy nhanh về phía đó, càng ngày càng đến gần, người đó mặc áo len rộng thùng thình, cô gái với mái tóc dài im lặng đứng đó, giống như tinh linh ở trong núi, thuần khiết và trong sáng, giống như sẽ theo sương mù biến mất.

Trái tim anh thất lại, chạy tới ôm cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Em không trốn thoát đâu

"Tôi nói rồi, em trốn không thoát đâu." Anh kê sát vào tai cô, tức giận và bá đạo nói.

Mặc Tiểu Tịch ngậy người, mở to mắt, tựa đầu vào vai anh, lông mi giống như cánh bướm nhẹ nhàng phe phẩy, anh đang ôm cô, cái ôm vô cùng ấm áp, cô có thể ngửi được mùi sương mù ẩm ướt trên người anh, sáng sớm tỉnh mơ ở nơi tiền cảnh bỗng lại này thật sự có cảm giác vô cùn dễ chịu.

Tay từ từ duỗi ra ôm lấy anh, trong lòng cô biết, cô không cách nào làm tổn thương anh, cho dù sau này anh sẽ đối xử tàn nhẫn với cô.

Cô chính là người bề ngoài kiên cường nhưng nội tâm lại yếu đuối.

"Tôi không có chạy trốn, tôi luôn đứng ở đây, tại anh không nhìn thấy tôi thôi." Cô thản nhiên nói.

Tập Bác Niên hơi đẩy cô ra, nắm lấy vai cô: "Vậy tại sao không trả lời lại, em muốn nhìn thấy tôi cuồng cuồng đứng không? Hay em muốn chạy trốn nhưng nhìn thấy sương mù tan ra, nhất định sẽ bị tôi đuổi kịp nên mới không chạy?" Trong lòng anh vẫn không tin tưởng lời nói của cô lắm.

"Ồ..." Mặc Tiểu Tịch nở nụ cười bất đắc dĩ: "Anh nghĩ sao cũng được, có lẽ tôi thật sự muốn nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột đến đỏ mồm hời của anh, nhìn Tập Bác Niên phát điên cũng là một chuyện rất thú vị, còn làm cho người ta phấn khởi hơn so với trúng độc đặc."

Sắc mặt của Tập Bác Niên lập tức sa sầm xuống: "Mặc Tiểu Tịch, em đừng giờ trò vo8 l i tôi, mấy ngày nghỉ phép ở đây không được rồi khỏi tầm mắt của tôi, có nghe thấy không?"

"Anh cảm thấy sự uy hiếp này hữu dụng với tôi sao? Nhưng tôi chỉ muốn đi ra ngoài một chút mà thôi, tôi sẽ còn đi ra nữa, anh bằng lòng đi sau móng của tôi cũng tốt, tôi không ngại để anh bám đuôi đâu." Mặc Tiểu Tịch nhẹ nhàng nói, trên mặt mang theo nụ cười tình nghịch.

Tập Bác Niên cười khê: "Tốt cuộc em là cái thứ gì, ai cho em lá gan đó, để em dám trắng trợn khiêu chiến với tôi, đừng ý vào mình là phụ nữ có thai là có thể làm gì thì làm." Trên thực tế, từ ngày quen biết cô đến nay, anh chưa từng chân chính thuần phục cô, làm cho cô sợ hãi.

"Nếu tôi thật sự có thể làm gì thì làm, tôi sẽ lập tức rời khỏi anh, đứa bé đã định trước là không có ba, cho nên tôi cũng không muốn để nó nhìn thấy anh, không muốn để nó biết đến sự tồn tại của anh, nhưng mà thôi, tính đi tính lại cũng không còn bao nhiêu tháng, trốn cũng không có ý nghĩa gì, chẳng thà kết thúc thật đẹp, sau này cả hai không ai nợ ai." Mặc Tiểu Tịch hất cánh tay anh đang đặt trên vai mình ra, đi về phía trước.

Con yêu, mẹ rất muốn cho con một tương lai hạnh phúc, nhưng mẹ vô dụng, ngay cả sự thật cũng không có can đảm nói ra, ở giữa hai người, cô chọn bên nào cũng sẽ làm tổn thương đến bên kia, sẽ không có hạnh phúc, nói hay không nói cũng đều không có hạnh phúc.

Tập Bác Niên đứng đó không nhúc nhích, nghĩ tới không lâu sau này Mặc Tiểu Tịch và đứa bé sẽ biến khỏi cuộc đời anh, mà anh không có lý do nào để

ràng buộc cô, bắt đầu với danh nghĩa thù hận, tại sao lại không bỏ xuống được, cuối cùng anh cũng không thể không nhìn thẳng vào sự thật, trong lòng anh vô cùng luyến cô và đứa bé.

Từ bỏ việc trả thù, anh cũng không thể giữ cô bên cạnh, cũng không thể, cũng không thể...

Anh tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần.

Vốn định ngày hôm sau sẽ xuống núi, không ngờ anh lại kéo dài ngày này qua ngày khác, thấm thoát đã qua nửa tháng, Mặc Tiểu Tích cũng bước vào thời kỳ mang thai ở tháng thứ 7, chân sưng phù lên, bụng cũng to hơn nhiều, gương mặt cô lại càng ngày càng gầy, giống như tất cả chất dinh dưỡng trong người đều bị đứa bé hút hết, luôn phờ phạc yếu ớt.

"Lần trước bác sĩ nói em thiếu máu rất nghiêm trọng, không uống thuốc bổ huyết sao?" Tập Bác Niên cũng phát hiện ra mấy ngày nay sắc mặt của cô rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ninh Ngữ Yên làm cho cô không thể đoán trước được!

"À..., tôi quên mất, không sao, hôm nay chúng ta sẽ trở về sao?" Mặc Tiểu Tích muốn nhanh chóng rời đi, nhưng trong lòng lại có chút lưu luyến sự yên ổn tuyệt vời này.

"Ừ." Tập Bác Niên thuận miệng trả lời, anh cũng có rất nhiều việc cần phải xử lý, biến mất nửa tháng, công việc đã chất chồng thành núi.

Đôi lúc, mặc kệ người ta có muốn đổi mặt hay không, nó cũng sẽ đến, giống như, nếu ngày mai thế giới không có mặt trời, chúng ta cũng không cách nào ngăn cản điều đó sẽ đến.

Buổi chiều, bọn họ rời khỏi biệt thự, Mặc Tiểu Tích nhìn lại một lần sau cùng qua cửa sổ, không chừng cả đời này cũng sẽ không bao giờ quay lại đây!

Nhưng trong lòng cô vẫn biết ơn, đã từng có những kỷ niệm yên bình như vậy với anh, không có tranh cãi, không có tổn thương, ngồi im lặng cùng là một điều tuyệt vời.

Trở lại nhà họ Tập, vẫn giống như trước đó, nhưng thời tiết giống như sắp sôi sùng sục, ve sầu trên cây kêu không ngừng.

Ninh Ngữ Yên cũng đã trở về trong lòng của Mặc Tiểu Tích biết mọi thứ đã trễ.

Chỉ mong, sau khi cô ra đi, cô ta đừng đến làm phiền cô, cô phải bảo vệ tốt cho đứa bé, không để nó gặp nguy hiểm.

Ăn xong cơm trưa, Mặc Tiểu Tích vô tình chạm mặt Ninh Ngữ Yên trên hành lang, đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt riêng sau khi từ khu nghỉ mát trở về.

"Đi chơi với Niên vui vẻ chứ, bụng cũng đã lớn rồi, cô nên cẩn thận mới phải." Ninh Ngữ Yên làm bộ quan tâm nói.

"Điều này là đương nhiên, cô xem không phải bây giờ tôi vẫn tốt đó sao, cô bận tâm nhiều rồi." Mặc Tiểu Tích điềm tĩnh trả lời, nếu cô ta nói chuyện lịch sự, cô cũng không cần quá sắc bén, thật khó hiểu, ở đây rõ ràng chỉ có hai người bọn họ, nếu là bình thường thì cô ta đã sớm nói chuyện xác xược, sao hôm nay còn phải giả bộ.

Nét mặt của Ninh Ngữ Yên trở nên cứng nhắc, trong lòng bóp mép nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười: "Mặc Tiểu Tích, đừng đắc ý quá, tốt xấu gì tôi cũng là vợ chưa cưới của anh ấy, còn rất nhanh sẽ kết hôn, đến lúc đó cô sẽ bị Niên đuổi ra ngoài, Niên sẽ không quan tâm đến kẻ sát nhân hại chết em gái anh ấy."

Lời nói của cô ta làm cho Mặc Tiểu Tích hết sức ngạc nhiên, cô còn chưa tìm tới cô ta nói chuyện, cô ta đã căn ngược lại cô.

"Vừa đánh trống vừa la làng, Ninh Ngữ Yên, cô cảm thấy sợ hãi sao? Là ai hại chết Tập Văn Noãn, hẳn là trong lòng cô hiểu rõ hơn tôi." Mặc Tiểu Tích nhìn nhìn chằm chằm vào mặt cô ta, cô không tin làm ra chuyện hại người mà không có một chút chột dạ.

Lòng của Mặc Tiểu Tích chùn xuống, nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của cô ta, nhất định đã tiêu hủy chứng cứ: "Ninh Ngữ Yên, người đang làm, trời đang nhìn, cô tưởng tiêu hủy máy ghi âm là cô sẽ không có chuyện gì sao?"

Lúc Mặc Tiểu Tích nói đến máy ghi âm, khuôn mặt của Ninh Ngữ Yên lập tức hiện ra vẻ hoảng sợ, tầm mắt lướt về phía căn phòng của Tập Văn Noãn: "Máy ghi âm gì? Là cái gì bị mất sao? Tôi nghe không hiểu gì cả, thôi, tôi không rảnh ở đây nói nhảm với cô, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ trưa."

Cô ta lướt qua người Mặc Tiểu Tích đi vào phòng.

Phản ứng của Ninh Ngữ Yên càng làm cho Mặc Tiểu Tích khó hiểu, nếu đã không còn máy ghi âm, hẳn là cô ta sẽ không sợ hãi mới đúng, tại sao lại có vẻ mặt hốt hoảng như vậy? Hơn nữa còn nhìn về phía phòng của Tập Vân Noãn, chẳng lẽ, cô ta vẫn chưa tiêu hủy.

Không thể nào, cô ta giữ lại có lợi ích gì đâu? Nhưng tại sao cô ta phải sợ hãi nhìn về phía phòng của Tập Vân Noãn.

Mặc Tiểu Tích quay về phòng, nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu, trong phòng của Tập Vân Noãn còn bí mật gì sao? Tại sao vẻ mặt của Ninh Ngữ Yên lại kỳ lạ như vậy, cô hoàn toàn không tìm ra được đầu mối.

Cuối cùng, cô quyết định trong mấy ngày này trở lại phòng của Tập Vân Noãn xem lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Âm mưu!

Mấy ngày sau.

12h30 khuya, trên dưới nhà họ Tập vô cùng yên tĩnh, mặc dù lúc này cũng có Tập Bác Niên ở đây, nhưng ban ngày không có cơ hội ra tay vì Ninh Ngữ Yên và người giúp việc của cô ta thường ở trên lầu, Mặc Tiểu Tích luôn có cảm giác bị người ta theo dõi.

Mà bây giờ, không chừng tất cả mọi người đều đã đi ngủ, chỉ cần nhỏ tiếng một chút, không phát ra tiếng động, hẳn là không bị phát hiện.

Mặc Tiểu Tích bước xuống giường, thuận thực cuốn tóc dài lên thành một búi tóc, mở cửa phòng ra, đèn tường trên hành lang không sáng lắm, nhìn xung quanh một chút, sau khi xác định bốn phía không có động tĩnh, cô đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi về phía phòng của Tập Vân Noãn.

Cô đi chân không, cố gắng không gây ra tiếng động, đi tới trước cửa phòng, cô hít vào một hơi thật sâu, nắm lấy nắm cửa, từ từ di chuyển, bên trong tối om, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cô lấy điện thoại trong túi ra, phía trên có chức năng chiếu sáng, đúng lúc có thể dùng làm đèn pin.

Phòng của Tập Vân Noãn vẫn giống như lúc trước đi vào, ánh sáng lọt qua xô pha, bàn trang điểm, giường, cuối cùng dừng lại trên chiếc bàn cạnh giường, trong đó có một ngăn kéo đã mở ra phân nửa.

Thật kỳ lạ, người giúp việc đến dọn phòng sao có thể sơ ý như vậy, ngay cả ngăn kéo cũng không đóng.

Một cảm giác quái lạ xâm chiếm vào đầu của Mặc Tiểu Tích, không đúng lắm, ngăn kéo mở ra phân nửa phía trước giống như một cái miệng khổng lồ, đi tới sẽ rơi vào trong miệng của nó.

Nhưng cô thật sự rất tò mò, trong lòng nói đừng đi qua, mà bước chân lại không kiềm chế được đi về phía đó, cô muốn xem rõ ngo ngảnh.

Đi tới trước bàn, rọi điện thoại vào trong ngăn kéo, ngay sau đó, Mặc Tiểu Tích trợn to mắt.

Trong ngăn kéo đặt một cái máy ghi âm màu trắng, giống y như đực cái máy ghi âm lần trước tìm thấy ở ngăn kéo bên giường, là cái của Tập Vân Noãn.

Lúc này, Mặc Tiểu Tích hoàn toàn mất đi khả năng suy xét, đưa tay lấy cái máy ghi âm trong ngăn kéo ra, sao lại chạy đến đây, không phải đã bị Ninh Ngữ Yên lấy đi tiêu hủy rồi sao? Chẳng lẽ cô ta để lại trong ngăn kéo? Nhưng tại sao cô ta phải làm vậy? Trăm ngàn sự khó hiểu và nghi hoặc chui vào đầu cô, vô cùng rối loạn.

Mặc kệ ra sao, lấy trước rồi nói sau, không nên ở lại đây lâu.

Cô xoay người muốn rời đi.

"Bốp..." Một tiếng, tất cả đèn trong phòng sáng lên, Tập Bác Niên mặc áo ngủ lạnh lùng đứng ở cửa, Ninh Ngữ Yên một tay chống bụng đứng sau lưng Tập Bác Niên, cười nham hiểm và đắc ý với Mặc Tiểu Tích.

Bởi vì sự việc xảy ra đột ngột, khiến cho sắc mặt của Mặc Tiểu Tích trở nên trắng bệch như tờ giấy.

"Ồ, Mặc Tiểu Tích, cô tìm được máy ghi âm của cô rồi à, nhưng nửa đêm thế này, cô là phụ nữ có thai sao không kêu người giúp việc tìm chung với cô." Ninh Ngữ Yên chậm rãi nói, lần này, cô còn không chết sao.

Nhìn chiếc máy ghi âm trong tay, phút chốc, Mặc Tiểu Tích đột nhiên hiểu ra điều gì đó, đây là một âm mưu, cô ta đã động tay động chân trên chiếc máy ghi âm.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Mặc Tiểu Tích càng thêm trắng bệch, cô không biết phải nói gì lúc này, nói Ninh Ngữ Yên hãm hại cô sao, nhưng cô lén vào

phòng, còn đung vào máy ghi âm, Tập Bác Niên sẽ không tin, bởi vì trước đó anh vốn đã không tin cô.

"Em vào đây làm gì?" Tập Bác Niên nhìn cô, lòng kêu gào đau đớn.

"Tôi..., tôi..." Mặc Tiểu Tịch cắn môi, không tìm được lời gì để nói, thế nào gọi là có trăm miệng cũng không thể giải thích, thế nào là tình thế khó xử, cuối cùng cô cũng cảm nhận được.

"Niên, chẳng lẽ anh không tò mò sao? Nếu chiếc máy ghi âm quan trọng như vậy, không bằng chúng ta nghe thử nội dung bên trong một chút đi." Ninh Ngữ Yên mỉm cười đi về phía Mặc Tiểu Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Giọng nói trong máy ghi âm!

Đoạt lấy chiếc máy ghi âm trong tay cô rồi ấn nút play.

"Đừng mở..." Mặc Tiểu Tịch kêu lên, theo bản năng mở miệng ngăn cản, bởi vì với cô, bất kể nội dung bên trong là gì, đã bị sửa hay chưa, cô cũng không muốn để Tập Bác Niên nghe được.

Không nghĩ tới, hành động của cô càng tác động sâu vào trong suy nghĩ của Tập Bác Niên, cho dù trước đó không tin lời nói của Ninh Ngữ Yên nhưng bây giờ cũng không thể không tin.

Tiếng trong máy ghi âm từ từ truyền ra, Mặc Tiểu Tịch không biết là giọng nói của ai, nhưng Tập Bác Niên lại rất quen thuộc, đây là giọng nói của em gái anh.

"Anh, anh cứu em với, cứu em với, em không thể ngủ được, em cũng ăn không ngon, hết lần này đến lần khác em đều nghĩ tới Ngụy Thu Hân, anh ấy không cần em, người phụ nữ tên Mặc Tiểu Tịch kia luôn hẹn gặp mặt em, i nhục em, chửi rủa em, hôm nay cô ta còn gọi điện thoại đến đe dọa em, cô ta nói, nếu em có bản lĩnh thì đi chết đi, còn nói cho dù em chết, Thu Hân cũng sẽ không trở về bên em, em không tin, em không tin, em không tin, em sẽ chết cho anh ấy xem, xem anh ấy có thật sự vô tình hay không." Nói xong, ban đầu là tâm trạng kích động nhưng sau đó dịu xuống, trong máy ghi âm có tiếng bước chân đi lại: "Ánh trăng đêm nay thật sáng và tròn, đẹp quá, mà tôi lại cảm thấy vô cùng khổ sở, hu hu..."

Từng tiếng khóc thê lương vang vọng lên trong phòng của người chết, làm cho người ta sồn gai ốc, dường như bản thân có thể cảm nhận được cảm giác đau khổ và tình yêu say đắm này.

Mặc Tiểu Tịch biết, tiếng khóc cuối cùng kia là thật, cô có thể cảm nhận được tình cảm của Tập Văn Noãn, không biết tại sao, nước mắt lặng lẽ rơi xuống từ trong vành mắt, giống như người bên trong thực ra là mình.

Tập Bác Niên nắm chặt quả đấm, dường như lại trở về cái đêm Tập Văn Noãn tự sát, khuôn mặt đầm máu, cả người anh đầm máu ngồi trên ghế xô pha hơn nửa đêm, vô cùng đau lòng và bất lực, cho dù anh có lợi hại đi chăng nữa, anh cũng không có năng lực cứu người chết sống lại.

Lúc này, nghe được lời của em gái để lại lúc còn sống, đột nhiên làm cho anh cảm thấy vô cùng đau đớn, tại sao anh không phát hiện ra sớm một chút, tiếng khóc và những lời cầu cứu của cô khiến lòng anh thất lại.

Đoạn ghi âm này cũng đủ chứng minh, lời nói trước kia của Mặc Tiểu Tịch đều là gạt người, cô luôn miệng nói không có liên quan, tất cả đều là gạt người.

"Mặc Tiểu Tịch, sao em lại độc ác và xấu xa như vậy?" Tập Bác Niên bước lên nắm lấy cổ áo của cô.

Trong khoảnh khắc, anh thật kích động đến mức muốn đánh chết cô, nhưng nhìn khuôn mặt đầy nước mắt và chiếc bụng phồng to của cô, anh lại kiềm chế sự giận dữ muốn phun ra, trở nên lạnh lẽo giống như dòng sông băng ở Bắc Cực, sự lạnh lẽo làm cả người nhói nhói giống như kim châm.

Mặc Tiểu Tịch mặc cho anh nắm lấy: "Tôi..." Cô mở miệng nhưng không biết nói gì, cô biết anh rất khổ sở, cho dù anh không biết thực ra anh mới là người hại chết em gái mình, anh vẫn như lúc trước, vì không thể cứu được em gái mà đau lòng, anh khổ sở như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm đâm vào lòng anh thêm một dao, cô biết tất cả đều là âm mưu của Ninh Ngữ Yên, nhưng bởi vì cô không đành lòng để cho anh tiếp nhận nỗi đau đớn mà chọn cách im lặng.

Ninh Ngữ Yên vô cùng ngạc nhiên, tại sao Mặc Tiểu Tịch không giải thích lời nào, dễ dàng thua như vậy không làm cho cô ta có một chút cảm giác thành tựu nào, tầm mắt vô tình lướt qua tấm hình Tập Văn Noãn đang đặt trên đầu giường, nụ cười tươi rói kia dường như nhuộm chút hung ác, khiến cho lòng cô ta cảm thấy sợ hãi!

Nhưng rất nhanh, cô ta đã có thể nhìn thẳng vào tấm hình, cười u ám, cách khắc phục sự sợ hãi tốt nhất chính là chiến thắng sự sợ hãi, trên thế giới này căn bản không có thứ gọi là ma quỷ, đều là tự mình hù mình, cho dù con tiện nhân đáng chết kia có biến thành ác quỷ, Ninh Ngữ Yên cô ta cũng không

sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hạ quyết tâm!

Khuôn mặt của Tập Bác Niên vô cùng lạnh lẽo, kéo Mặc Tiểu Tịch ra khỏi phòng của Tập Vân Noãn.

Cách đây mấy ngày, Ninh Ngữ Yên đã nói cho anh biết, có thể cái máy ghi âm mà Mặc Tiểu Tịch đang tìm có liên quan đến Vân Noãn, còn tiết lộ cho anh biết theo cô ta quan sát, Mặc Tiểu Tịch đã nhiều lần đi vào phòng của Vân Noãn, hình như là muốn tìm thứ gì đó, hôm đó nghe Mặc Tiểu Tịch hỏi chuyện của máy ghi âm thì cô ta tương kế tựu kế, nói cho cô biết mình biết cái máy ghi âm kia.

Điều này có thể giải thích tại sao khi nhìn thấy Ninh Ngữ Yên đi nghỉ mát cô cũng vội vàng muốn đi như vậy, thì ra cô nghi ngờ cái máy ghi âm đang ở chỗ của Ninh Ngữ Yên.

Tuy trong này có nhiều chỗ không thích hợp chẳng hạn như làm sao Mặc Tiểu Tịch lại biết đến sự tồn tại của máy ghi âm, tại sao Ninh Ngữ Yên lại biết chuyện này có liên quan đến Vân Noãn, tại sao lúc trước vào tìm lại không tìm được, nhưng tại sao lần này vào lại tìm được.

Cô ta nghĩ là anh ngu ngốc, nhưng anh có thể phân tích ra câu trả lời chính xác.

Có lẽ Ninh Ngữ Yên đã sớm lấy được cái máy ghi âm, nhưng cô ta đang chờ thời cơ để đưa Mặc Tiểu Tịch vào chỗ chết, hành động này rất phù hợp với phong cách làm việc của cô ta, cũng giống như ba của cô ta, nham hiểm độc ác, mặc dù anh không thích loại phụ nữ như vậy, nhưng cô ta có thể hỗ trợ anh mở rộng thêm sự nghiệp, hơn nữa, Mặc Tiểu Tịch thật sự quá đáng giận.

Mặc Tiểu Tịch đi đẩy mạnh vào phòng, một lúc sau, truyền đến tiếng khóa cửa, sau đó cũng không có động tĩnh gì nữa.

Trước giây phút cuối cùng, anh sẽ không đến gặp cô nữa, anh sẽ không dao động nữa, nhưng người luôn luôn quyết đoán như anh, ở lúc khóa cửa lại run rẩy đến trượt rất nhiều lần, sau đó mới khóa được.

Trong đầu anh hiện lên khuôn mặt đầy nước mắt của em gái và Mặc Tiểu Tịch, bọn họ chen chúc nhau trong lòng anh, trong đầu anh, gần như bức điên anh.

Mặc Tiểu Tịch đứng giữa phòng, một lát sau, mới quay về hiện thực, trên tay vẫn còn nhiệt độ của tay anh.

Không ngờ, đi một vòng lớn, vẫn không có cách nào thay đổi kết quả, lòng rất đau nhưng lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Thật kỳ lạ, đeo trên lưng nhiều nỗi oan ức như vậy, sao cô còn có thể bình tĩnh, có lẽ vì anh có thể thoát khỏi sự thật trong này.

Hai tháng sau ngày hôm đó, Mặc Tiểu Tịch không còn được ra khỏi phòng, cô thật sự bị giam lỏng, mỗi ngày đưa bé đều đá vào bụng cô, cô đặt tay lên phía trên, nó sẽ nhẹ nhàng dùng nắm tay nhỏ thúc lên.

Thời tiết từ nóng chuyển sang lạnh, ngày sinh đang đến gần, anh sẽ xử lý cô thế nào đây, tổng cô trở về nhà họ Ngụy, sau đó mặc cho cô tự sinh tự diệt sao.

Đáng tiếc anh không biết, những chuyện này đối với cô không kinh khủng chút nào, nhưng sau này tim cô cũng lạnh đi, hai người sẽ không còn xuất hiện cùng nhau nữa.

Thiên Dã gọi điện thoại cho cô, hỏi cô gần đây thế nào, cô chỉ khẽ nói một tiếng, rất tốt, cô không nói với anh chuyện khác là vì cô không muốn làm cho anh thêm phiền phức nữa.

Nhưng đương nhiên Thiên Dã sẽ không tin cô không có chuyện gì, nhiều lần đến nhà họ Tập muốn gặp mặt cô, đều bị Tập Bác Niên lấy đủ lý do từ chối, đến cuối cùng, thiếu chút nữa đánh nhau.

Đêm khuya trong thư phòng, không có chút tiếng động.

Ninh Ngữ Yên rót một ly trà sâm, đẩy cửa thư phòng ra, đi đến trước mặt của Tập Bác Niên, đặt ly trà xuống.

"Niên, tháng sau chúng ta đã kết hôn, có phải anh nên để ý đến chuyện của Mặc Tiểu Tịch một chút không, em nhìn nhin lâu như vậy là vì tin tưởng anh, anh đừng làm em khổ sở nữa."

Tập Bác Niên không đụng đến ly trà kia: "Anh có chừng mực, ra ngoài trước đi." Anh không cần cô ta tới chỉ huy anh, nên làm gì, không nên làm gì.

Ninh Ngừ Yên không nói thêm nữa, bức con cộp phải vội vàng, chỉ rước lấy răng nanh của nó, nhắc nhở thích đáng, chỉ vì tăng cường quyết tâm của anh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Không tin!

Sau khi Ninh Ngừ Yên ra khỏi phòng, Tập Bác Niên xoa mi tâm, vô cùng mệt mỏi.

Ngày sinh của Mặc Tiểu Tích càng đến gần lòng của anh càng nặng nề, người phụ nữ chết tiết kia không ngừng quấy rầy đến cuộc sống của anh, lúc cô vừa mang thai, anh cảm thấy đứa bé không quan trọng lắm, nhưng nhìn bụng của cô càng ngày càng lớn ra, hiểu được bên trong chính là kết tinh của cô và anh thì anh không cách nào ngăn cản được sự hỗn loạn trong lòng.

Nhưng anh có thể làm gì đây, có thể lựa chọn sao...

Trái tim, trong bóng đêm, rơi vào đáy hồ tĩnh lặng và tăm tối.

Mặc Tiểu Tích tính tay còn 11 ngày nữa là đến ngày sinh, nhìn mặt trời lặn về phía tây, cô lại thoáng thấy trong lòng giảm đi một ngày.

Lúc ăn tối, Tập Bác Niên đích thân đưa đồ ăn tới cho cô, mặn chay trộn lẫn, trông vô cùng dinh dưỡng và phong phú.

"Đây là bữa cơm tối cuối cùng của tôi sao?" Mặc Tiểu Tích mỉm cười với anh, bởi vì ít khi nhìn thấy anh nên không muốn lúc nào cũng để bộ dạng bất hoà với anh.

"Còn có thể cười, thật sự làm tôi cảm thấy vô cùng bất ngờ, Ngụy phu nhân, ngày mai, tôi sẽ kêu người đưa em về nhà." Sau khi Tập Bác Niên nói xong thì quay đầu đi, nụ cười của cô vô cùng chói mắt, còn không bằng mắng nhau vài câu.

Mặc Tiểu Tích cúi đầu ăn cơm, cơm tối nay thật sự quá cứng, cô nuốt thế nào cũng không trôi.

Ăn xong, Tập Bác Niên chuẩn bị đứng dậy rời đi, Mặc Tiểu Tích kéo tay anh lại: "Thực ra không nên nói vào lúc này, nhưng tôi thật sự hy vọng sau này anh có thể buông bỏ thù hận, tôi cũng sẽ không hận anh, để cho tất cả đi vào quá khứ, chôn vùi trong cát, đừng nhớ lại, đừng đào lên, được không?"

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu vào mặt của Tập Bác Niên, anh cảm thấy không khí ở đây quá ít, anh cần phải dùng sức để hô hấp.

"Muốn lấy dáng vẻ này ra làm cho tôi cảm động, sau đó tha cho em một mạng sao? Chuyện này tuyệt đối không thể nào." Cô không làm cho anh cảm động, nhưng lại khiến tim anh rất đau.

"Xác thực! Anh sẽ không thay đổi chủ ý, Tập Bác Niên, nếu đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, tôi muốn nói với anh, tôi yêu anh." Mặc Tiểu Tích không hề cảm thấy mất mặt, có nấy lời, không nói, cô sẽ hối hận không kịp.

Cơ thể của Tập Bác Niên chấn động, cúi đầu nhìn cô, trong lòng giống như bị kiến gặm cắn: "Tôi sẽ không tin tưởng lời nói xằng bậy của em, giả bộ yếu đuối nhưng lại có lòng dạ rắn rết, lời nói của em, so với một lời nói dối càng không đáng tin hơn."

Anh rút tay của mình ra, bình tĩnh lại bước chân, nhanh chóng ra khỏi phòng, thật hay giả, anh thà chọn cách không tin, ít nhất như thế lòng anh sẽ dễ chịu hơn một chút.

So với một lời nói dối càng không đáng tin hơn? Mặc Tiểu Tích nở nụ cười chua xót, không tin cũng không sao!

Đêm nay thật sự quá dài, bởi vì ai cũng không thể đi vào giấc ngủ, Mặc Tiểu Tích nằm ngáy người trên giường, Tập Bác Niên ở bể bơi trong nhà không ngừng bơi qua lại, Ninh Ngừ Yên thừa cơ hội này, cẩn thận sắp xếp mọi chuyện lại một lần nữa, chỉ mong tất cả đều thuận lợi, Niên không nhất thời thay đổi thì tốt, nói cách khác, chính là hồngбет, cô ta sờ vào bụng giả của mình: "Con yêu, con cũng nên sinh ra đúng thời hạn, đừng xảy ra bất trắc gì là được!"

Nhiều ít gì cũng có người không muốn bình minh lên, nhưng thời gian sẽ không vì bất cứ thứ gì mà dừng lại, phía đông đã xuất hiện màu trắng, nhưng hôm nay không có mặt trời, bầu trời âm u nhanh chóng bao phủ bên dưới.

Mặc Tiểu Tích rửa mặt chải đầu qua loa, đứng trước ngăn tủ chọn quần áo.

Có người đi vào phòng và đứng ở bên cạnh cô, mùi hương của phái nữ, vì vậy cô lập tức biết đó là ai.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Rời khỏi nhà họ Tập!

“Mặc Tiểu Tịch, tôi đến đưa tiễn cô, thuận tiện nói với cô, cô thua rồi, còn thua rất thảm hại, sau này đừng xuất hiện trước mặt Niên nữa, tìm một chỗ tốt mà trốn đi, nếu không tôi sẽ để cô sống không bằng chết, Tập Bác Niên là người đàn ông của tôi, vì anh ấy, tôi có thể bất chấp tất cả, tôi yêu anh ấy, cho nên sẽ không để bất cứ kẻ nào cướp đi, cô đó, ngay từ đầu không nên đấu với tôi.” Ninh Ngữ Yên đứng sau lưng cô nói không ngừng, lúc này trong lòng cô ta thật sự cảm thấy vô cùng thoải mái!

Mặc Tiểu Tịch âm thầm đút tay vào trong túi áo, sau đó rút ra, lại giả bộ như không có chuyện gì.

“Cô cũng đối phó với Tập Vân Noãn như vậy sao?” Mặc Tiểu Tịch lạnh nhạt hỏi.

“Cô nói gì tôi nghe không hiểu, là cô hại Tập Vân Noãn, bằng chứng đã rành rành như núi, đừng mơ có thể xoay mình.” Ninh Ngữ Yên cười đắc ý, cô ta không ngốc đến mức đi thừa nhận.

Mặc Tiểu Tịch biết loại phụ nữ thông minh xảo quyệt như cô ta sẽ không dễ dàng thừa nhận, cô ta dè dặt cảm nhận chính là sợ tai vách mạch rừng.

“Đừng làm bộ nữa, ở đây không có máy theo dõi, cũng không có thiết bị ghi âm, chúng ta đều là người sáng mắt, cô đối phó với Tập Vân Noãn thế nào, thực ra tôi đã biết rõ, Tập Vân Noãn thích anh trai của cô ấy, tiếp đó là cô nhiều lần uy hiếp đe dọa cô ấy, bằng chứng nằm ngay trong máy ghi âm, nhưng bị người ta gỡ bỏ mà thôi, tôi nói không sai chứ?” Mặc Tiểu Tịch bình tĩnh nói, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện với bạn bè.

Ninh Ngữ Yên nhìn quanh phòng một lần, sau đó mỉm cười: “Cô nói không sai, chúng ta nói chuyện ở đây sẽ không bị bất cứ ai nghe được, sau khi tôi đi nghỉ mát về, đều đã gắn cameravào từng phòng, chỉ có chỗ cô không có, biết tại sao không? Chỉ có ở phòng này, tôi mới có thể mắng chửi và đánh con hồ ly tinh như cô, mà sẽ không để lại bất kỳ bằng chứng gì, cô và Tập Vân Noãn đều giống nhau, đều không biết xấu hổ.”

“Bởi vì điều này mà cô đã xúi cô ấy tự sát sao?” Mặc Tiểu Tịch suy đoán nói.

“Tâm lý của cô ta thật yếu ớt. Tôi chỉ thuận miệng nói mà thôi, ai ngờ cô ta lại thật sự đi tìm cái chết, nhưng chết cũng rất tốt, còn ở lại bên cạnh Niên, đối với tôi mà nói luôn là một vật cản, may là Niên không có chút nghi ngờ gì với tôi, hoặc phải nói anh ấy không nghĩ tới người Tập Vân Noãn yêu chính là anh ấy.” Ninh Ngữ Yên thông thả nói, không chỉ không có chút hối hận, ngược lại còn vô cùng tự đắc.

Mặc Tiểu Tịch không cần thiết phải nói tiếp nữa: “Ninh Ngữ Yên, cô hãy nhớ cho kỹ, người đang làm, trời đang nhìn, cô sẽ gặp báo ứng.”

“Thật không, tôi sẽ chờ, nhưng bây giờ người xuống địa ngục đầu tiên, hình như là cô...”

Ninh Ngữ Yên mặt mày hớn hở đi ra ngoài.

“Cô vốn không yêu Tập Bác Niên, cô chỉ muốn đạt được một bộ quần áo xinh đẹp mà thôi.” Mặc Tiểu Tịch lạnh lùng nói một câu trước khi cô ta bước ra ngoài.

Sắc mặt của Ninh Ngữ Yên tối xuống, cô ta nói: “Cô sai rồi, tôi yêu anh ấy hơn bất kỳ ai, không giống với những thứ nông cạn các người.”

Nói xong, cô ta đi ra khỏi phòng.

Mặc Tiểu Tịch đứng trước tủ quần áo, lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, ở trong cái nhà này, tất cả mọi người đều cho rằng cô không có cách liên lạc với bên ngoài, nhưng không ai biết, Thiên Dã đã đưa điện thoại cho cô, cô muốn giữ lại bằng chứng này làm bùa hộ mệnh, nếu Ninh Ngữ Yên muốn hại tới con của cô, lúc đó cô có thể lấy ra, để cô ta không dám làm ẩu làm càn.

Lưu lại phần ghi âm, cô dùng khăn tay bọc điện thoại di động lại, bỏ lại vào trong túi, lấy áo khoác trong ngăn tủ ra mặc vào.

Tập Bác Niên đã đi từ lúc sáng sớm, hôm nay có một phần hợp đồng quan trọng, anh muốn bay đi HongKong, anh vô thức kháng cự lại cảnh nhìn cô ra đi.

8h30', người khác đã ở sân bay, chuẩn bị lên máy bay.

Lúc máy bay rời khỏi mặt đất, anh dường như nhìn thấy cô rời khỏi thế giới của anh, sẽ không trở lại nữa, tiếng cất cánh ông ông, che mất suy nghĩ đau thương của anh, trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Mặc Tiểu Tịch bị hai người đàn ông mặt tây trang màu đen dẫn lên xe giống như là tội phạm, bị bọn họ kiểm chế ở hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Ly hôn!

Một nhà họ Ngụy nhỏ nhoi vẫn khiến truyền thông đuổi theo không tha, hơn nữa, sao bọn họ lại biết hôm nay cô trở về, nhất định là có người mật báo, là Tập Bác Niên, anh muốn dùng cách này để cô và Ngụy Thu Hàn đều mất hết mặt mũi.

"Mặc tiểu thư, mời xuống xe."

Người đàn ông bên cạnh xuống xe trước, sau đó lịch sự mà lạnh lùng nói.

Không cần sợ, rồi sẽ qua, rồi sẽ qua, Mặc Tiểu Tích cầu nguyện trong lòng, cắn răng bước xuống xe.

Thấy cô xuất hiện, phóng viên càng vây chặt hơn.

"Mặc tiểu thư, xin hỏi đứa bé trong bụng cô là của Ngụy tiên sinh hay Tập tiên sinh?"

"Nghe nói ngày kết hôn của Tập tiên sinh gần đến cho nên bỏ rơi cô, lần này cô trở về nhà họ Ngụy, có lòng tin rằng bọn họ sẽ tiếp nhận cô lần nữa không?"

"Có khi nào ngay cả cô cũng không biết đứa bé là của ai, muốn trở về thử vận may một lần?"

Hai người đàn ông mặc Tây trang màu đen hộ tống hai bên, Mặc Tiểu Tích vừa nghe những câu hỏi sắc bén của phóng viên vừa đi tới cửa lớn của nhà họ Ngụy, chỉ mấy bước nhưng lại cảm thấy rất xa.

Sự đui hiu bao phủ cả nhà họ Ngụy, sau hôn lễ lần trước bọn họ đã trở thành trò cười cho cả thành phố.

Ngụy Thu Hàn ngồi bên cạnh ba mẹ anh ta, sắc mặt vô cùng khó coi, hôm nay có một đám phóng viên lớn ngồi canh giữ ngoài cửa, lúc đầu vẫn không biết tại sao, sau khi kêu người giúp việc đi hỏi mới biết được bọn họ nhận được tin tức, hôm nay Mặc Tiểu Tích sẽ mang thai trở về đây.

"Tập Bác Niên đúng là khinh người quá đáng, hấn làm cho nhà họ Ngụy chúng ta sau này không còn thể diện để đặt chân ra ngoài nữa." Ngụy phu nhân tức đến suýt ngất.

"Chuyện gì phải tới đều sẽ tới, nhân dịp này kết thúc luôn cũng tốt." Ông Ngụy ngồi bên cạnh vẫn vô cùng bình tĩnh.

Ngụy Thu Hàn giống như một kẻ gỗ, ngây dại ngồi đó, anh ta cũng không có đường khác để đi, anh ta không thể muốn cô nữa, dù trong lòng anh ta vẫn không thể buông.

Mặc Tiểu Tích đi tới cửa lớn, nhấn chuông cửa, cô đã đến đây hai lần, còn tưởng sẽ trở thành nhà của cô.

Cửa mở ra một đường nhỏ, hai người đàn ông mặc Tây trang màu đen ngăn cản phóng viên ở ngoài cửa, để Mặc Tiểu Tích đi vào.

Có lẽ bởi vì chen chúc và hoảng sợ, Mặc Tiểu Tích cảm thấy bụng có chút khó chịu, còn hơi đau âm ỉ, cô dùng tay chống eo, được người giúp việc dẫn đi đến phòng khách.

Nhìn thấy ông bà Ngụy và Ngụy Thu Hàn với khuôn mặt tối sầm ngồi đó, cô hơi dừng chân lại, sau đó đi qua, lễ phép gọi: "Bác trai, bác gái."

Ngụy phu nhân quay mặt đi không trả lời lại, ông Ngụy chỉ vào ghế: "Ngồi xuống rồi nói."

"Vâng ạ." Mặc Tiểu Tích tìm chỗ ngồi xuống, sau đó chờ bọn họ nói chuyện.

Ngụy Thu Hàn kìm nén hơi thở, ánh mắt nhìn về phía cô, anh ta yêu cô, có lỗi với cô, nhưng bây giờ lại hận và chán ghét cô, anh ta không cam tâm người cuối cùng chiếm được lòng và cơ thể cô lại không phải là mình, anh ta thật sự không cam tâm.

Sau một lúc im lặng, Ngụy phu nhân mở miệng trước.

"Tiểu Tích, bác cũng không quanh co với cháu nữa, tình hình bên ngoài lúc này cháu cũng thấy đấy, mặc dù nhà họ Ngụy chúng tôi có lỗi với cháu, cháu muốn bao nhiêu tiền, sau khi cầm lấy, cháu làm ơn đi nhanh đi cho." Lời nói của Ngụy phu nhân giống như xua đuổi một tên ăn mày.

"Bác gái, nói tới nhiều ít, có lẽ cái giá này bác đưa không nổi, bây giờ bác ghi liền chi phiếu bằng một nửa giá bán của lúc trước được không?" (Có lẽ ý là một nửa giá họ đã bán cô cho TBN)

Sắc mặt của Ngụy phu nhân trắng bệch, bà là người Thượng Hải, tâm trạng kích động sẽ nói ra ngôn ngữ của Thượng Hải: "Tiểu Tích, Allah biết nùng tham tiền, tiền này là Allah cho, nùng có cần mặt dày thế không."

"Tâm ý của bề trên sao cháu có thể từ chối, có thì cho, không có thì đừng khoe giàu." Lời nói của Mặc Tiểu Tích cũng vô cùng sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Cô muốn sinh, ai đến giúp cô!

"Nùng...nùng..."

Ông Ngụy ngồi bên cạnh lên tiếng ngăn cản: "Xin lỗi Tiểu Tích, chúng tôi thật sự không bỏ ra được con số cháu muốn, chúng tôi rất biết ơn lúc trước cháu đã giúp nhà họ Ngụy vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng bây giờ cháu mang thai con của người khác, cũng không đến với Thu Hàn, cho nên, ly hôn đều tốt cho cả cháu và nó."

Nói thật dễ nghe, Mặc Tiểu

Tích cười lạnh trong lòng, thẳng thắn trả lời: "Được, cháu cũng có ý đó."

Ngụy phu nhân chỉ sợ cô sống chết ý lại vào nhà họ Ngụy, vừa nghe cô nói vậy, tròng thờ ra một hơi, sớm biết vừa rồi bà không nói đến chuyện đưa tiền, uống công bị si nhục vô ích.

"Quả nhiên là hiểu đại nghĩa, đây là đơn thỏa thuận ly hôn, cháu ký tên ở trên là được." ông Ngụy cười giả tạo, kêu người lấy đơn ly hôn ra, đặt trước mặt của Mặc Tiểu Tích.

"Bác trai đúng là biết đối nhân xử thế." Mặc Tiểu Tích chế nhạo, một câu hai nghĩa, cầm bút lên, lưu loát ký tên mình xuống.

ở chỗ ghế hôm nay, cho dù cầu xin cô ở lại cô cũng không ở, tình người nhạt nhẽo, thế giới này chính là như vậy.

"Được, không làm phiền các người nữa, tạm biệt." cô đứng lên, bỏ đi không quay đầu lại.

Ngụy Thu Hàn đứng dậy đuổi theo: "Mặc Tiểu Tích, chẳng lẽ em thật sự không có chút lưu luyến nào đối với tôi sao? Sao em có thể ký tên dễ dàng như vậy?"

"Một người đàn ông rề rề, không quyết đoán, tức là không gánh vác được chuyện gì, mà còn không có trách nhiệm không phải khẩu vị của tôi." Mặc Tiểu Tích không biết tại sao trước kia mình lại thích anh ta.

Sắc mặt của Ngụy Thu Hàn cứng đờ, Ngụy phu nhân nhảy dựng lên, chửi mắng trách móc Mặc Tiểu Tích, Mặc Tiểu Tích ra về không để ý tới, lạnh nhạt đi ra cửa.

Đi ra tới ngoài cửa, xe của nhà họ Tập đã đi mất, phóng viên vẫn chưa giải tán, ủa qua muốn lấy tin tức.

Chỉ nghe ào một tiếng, một chậu nước từ trên trời trút xuống, phóng viên phản ứng kịp nên vội vàng tránh ra, mà cơ thể của Mặc Tiểu Tích lại nặng nề nên không kịp né tránh.

Nước lạnh như băng làm cô rung mình, tóc và quần áo đều ướt nhẹp, hơn nữa còn mang theo mùi hôi thối.

Phóng viên không có xông lên trước ép hỏi, chỉ cầm máy chụp hình chụp mấy tấm ảnh, mặc dù cảm thấy cô gây tội thì phải chịu tội, nhưng không khỏi thương xót cho cô.

"A, đối xử với một người phụ nữ có thai như vậy thật sự quá tàn nhẫn, nhà họ Ngụy đổ chậu nước bẩn này lên người Mặc Tiểu Tích, xem ra đã ly rồi."

"Sau này cô ấy đi đâu? Tập Bác Niên còn muốn cô ấy không?"

"Cô thật ngốc, đương nhiên là không muốn, anh ta sẽ nhanh chóng kết hôn với Ninh Ngữ Yên, những người giàu đều rất vô tình".

"Trời ạ... Đột nhiên cảm thấy cô ấy có chút tội nghiệp."

Trong tiếng bán luận, Mặc Tiểu Tích với cả người đầy nước bẩn đi càng ngày càng xa.

Bầu trời vô cùng âm u, giống như sắp đổ mưa, nhưng vẫn nhịn không rơi xuống, vì thế, càng trở nên hoang vắng và thê lương.

"A..." Bụng đau dữ dội làm cho Mặc Tiểu Tích không nhịn được kêu lên, cô vịn vào góc cây ở ven đường, sau đó ngồi xuống.

Không phải là muốn sinh chứ, nhưng ngày dự sinh còn tới mười ngày nữa, có lẽ bởi vì vừa rồi chen chúc, nghỉ ngơi một lát rồi nói sau!

Cách cô 20m, có một chiếc xe theo sau cô, cách cô 30m, cũng có một chiếc xe có rèm cửa màu đen đi theo cô.

Cùng lúc đó, hai người ở hai chỗ khác nhau đều nhận được điện thoại của thuộc hạ.

1h chiều, Thiên Dã đang làm việc lập tức lên máy bay trở về, lúc sáu giờ, anh chạy đến nhà họ Tập, bảo vệ ở cửa ngăn anh lại, lúc anh yêu cầu gặp Tập Bắc Niên, bảo vệ nói cho anh biết, Ninh...

Đưa đi?

Tin tức này làm cho anh giống như bị điện giật, quay đầu xe lại, lập tức chạy về hướng nhà họ Ngụy.

Lúc lên xe đã 7h tối. sau khi con đầu qua đi, Mặc Tiểu Tích cảm thấy có chút dễ chịu, lập tức đi tiếp, lúc ra ngoài, Ninh Ngữ Yên đã kêu người giúp việc tịch thu tiền trên người cô, chỉ có Thiên Dã là người bạn duy nhất, gọi điện thoại cho anh nhưng không ngờ anh lại tắt máy.

Sau khi gọi mấy lần, điện thoại lại hết pin.

Nước bắn trên người đã khô, nhưng vẫn dính dính vô cùng khó chịu, sau khi trời tối, cảm giác khủng hoảng từ từ xâm chiếm vào đầu cô.

Bụng của cô lại đau, mà lần này còn đau hơn cả lần trước, chất lỏng phía dưới nhanh chóng chảy xuống, cô vội vàng ngồi vào bụi cỏ ven đường, nhìn thấy ở mắt cá chân có chất lỏng trong suốt.

Nguy rồi, vỡ nước ối, cô muốn sinh.

Bụng vô cùng đau đớn, cô ôm bụng, sợ hãi nhìn xung quanh: "Cứu mạng, cứu mạng..." Làm sao bây giờ, xung quanh căn bản không có một bóng người, ngay cả xe cũng rất ít, điều tồi tệ nhất là cô ko đứng lên nổi.

"Ai tới giúp tôi với, tôi muốn sinh, a...a..." Từng giọt mồ hôi chảy xuống trán cô, cô nằm ngửa trên mặt đất, vô cùng khổ sở.

ở hai chỗ khác nhau, ai cũng không phát hiện ra sự tồn tại của xe ai, hai bên đều không có bất kỳ phản ứng gì.

Mặc Tiểu Tích đau đến gần như mất đi cảm giác, nước mắt bắt đầu chảy xuống, cô chết không sao, nhưng đứa bé không thể chết, tuyệt đối không được, không được.

Cuối cùng, một chiếc xe ở phía xa mở cửa ra, có người từ trên xe bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thì ra anh thật sự muốn tôi chết!

Ở lúc ý thức mơ hồ không rõ ràng, Mặc Tiểu Tích cảm giác được có mấy người đi tới bên cạnh cô.

"Đừng sợ, tôi là bác sĩ, từ từ hít sâu vào, dùng sức, dùng sức nữa." Nữ bác sĩ phụ khoa ngồi xổm xuống bên cạnh bụi cỏ chỉ dẫn cô sinh em bé, ngoài ra bên cạnh còn có một người đang đứng, cô ta nhìn Mặc Tiểu Tích nằm trên mặt đất, lo lắng đi qua đi lại.

Mặc Tiểu Tích không thấy rõ mặt của bọn họ, cô không biết những người này là ai, nhưng chỉ cần có thể cứu con của cô, bất luận thế nào cũng không quan trọng, cô nghe theo lời bác sĩ nói, dùng hết sức lực toàn thân, móng tay cắm sâu vào trong đất, lúc nhấc đầu ngón tay lên, máu tươi đã chảy ròng ròng.

"Tôi...không được rồi, không được rồi, cô hãy cứu đứa bé, cứu đứa bé." Mặc Tiểu Tích không còn hơi sức nữa, cô đã rất cố gắng.

Người phụ nữ đứng bên cạnh bác sĩ nhìn thấy cảnh này thì vội vàng nói vài câu vào bên tai bác sĩ.

"Chuyện này không được, làm không xong cô ấy sẽ chết." Bác sĩ phụ khoa liên tục lắc đầu.

"Cho cô thêm 50 vạn, làm đi."

"Chuyện này..."

"100 vạn, làm ngay lập tức, nếu đứa bé chết, một đồng cô cũng không lấy được."

Mặc Tiểu Tịch dường như nghe được lời đối thoại của bọn họ, yếu ớt giơ tay lên: "Làm ơn...nhất định phải cứu đứa bé, cầu xin các người, cầu xin các người." Nước mắt từ trong hốc mắt của cô chảy xuống không ngừng, dù lúc này cô phải chết ngay lập tức, chỉ cần đứa bé có thể sống, cô cũng bằng lòng.

Có lẽ là bị tiền bạc thúc đẩy, có lẽ là bị nước mắt của Mặc Tiểu Tịch làm cảm động, bác sĩ phụ khoa lấy cây kéo từ trong hòm phẫu thuật bên cạnh ra, đưa vào giữa hai chân cô.

"A..."

Thịt bị cắt đau đớn làm cho Mặc Tiểu Tịch khó sờ đến chết đi sống lại, cả người run rẩy giống như cái giẻ.

Đứa bé vừa lấy từ trong cơ thể cô ra thì lập tức được bỏ vào hộp dưỡng khí bên cạnh, người phụ nữ đứng bên cạnh bác sĩ lập tức ôm đứa bé trở lại xe.

"Con của tôi." Mặc Tiểu Tịch có thể cảm giác được đứa bé đã rời khỏi cơ thể của cô, nôn nóng muốn nhìn thấy nó.

Bác sĩ phụ khoa nhìn thấy chất lỏng màu đỏ tươi tuôn ra như suối thì vô cùng sợ hãi: "Tiểu thư, cô bị băng huyết, chăm sóc cho bản thân mình trước đi..."

"Đứa bé, đứa bé..."

Mặc dù không đành lòng nhưng bác sĩ phụ khoa vẫn dựa theo lời của người thuê trước đó, tàn nhẫn nói: "Đứa bé đã chết rồi."

Mặc Tiểu Tịch đột nhiên mở to mắt, giống như người điên muốn ngồi dậy khỏi mặt đất: "Không thể nào, không thể nào, nó vẫn rất khỏe mạnh, cô gạt tôi, trả nó lại cho tôi."

Ở phía xa, một chiếc xe thể thao màu đen đang chạy tới.

Bác sĩ trầm nghĩ, có người tới thì tốt: "Tiểu thư, hãy nghe tôi nói, con của cô đã chết, cô đừng tìm nữa, sẽ có người đến cứu cô nhanh thôi." Nói xong thì lên chiếc xe trước đó ngồi tới đây, vội vã rời đi.

"Đừng đi, trả đứa bé lại cho tôi." Mặc Tiểu Tịch khóc nức nở, điên cuồng hét lớn, cô bò trên mặt đất, kéo theo một đường máu.

Chiếc xe thể thao màu đen dừng lại bên cạnh bụi cỏ, một bóng người cao lớn bước xuống khỏi xe, đi tới bên cạnh cô, mặt đất hỗn loạn làm anh phải hít sâu vào một hơi, tim của anh giống như bị siết chặt, anh thật sự rất muốn chạy trốn.

Anh đi chậm lại, bước tới trước mặt cô.

Mặc Tiểu Tịch bắt được một ống quần thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tập Bác Niên giống như nắm được một cọng rom cứu mạng: "Đứa bé...mau...giúp tôi tìm đứa bé về...sẽ không chết, sẽ không chết."

Tập Bác Niên nắm chặt tay, nhìn xung quanh một vòng, làm gì có đứa bé nào???

"Cô đưa đứa bé đi đâu rồi hả?" Anh chất vấn cô.

"Nó sẽ không chết...giúp tôi tìm trở về." Đầu óc của Mặc Tiểu Tịch trở nên rối loạn, nỗi bi thương làm cho cô có chút mờ mịt.

Tập Bác Niên ngửa mặt, hít sâu vào một hơi...

Cúi đầu, máu lan ra tới đáy giày của anh, anh ngửi thấy mùi quen thuộc, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc.

Đêm đỏ máu của Vân Noãn cũng tràn ra như vậy, từ từ chảy qua đáy giày anh, anh không thể cứu con bé, bởi vì con bé đã chết.

"Cứ như vậy đi chết đi." Anh nhìn cô, nhẹ nhàng mở miệng, giống như bọn họ kết thúc vào lúc này là tốt nhất.

Sự điên cuồng của Mặc Tiểu Tịch trong phút chốc đã lắng xuống, con của cô mất đi, người đàn ông cô yêu lại muốn cô đi chết.

Buông ống quần của anh ra, cô nằm đó, lấy lại phong độ ngựa mặt lên nhìn anh: "Anh thật sự muốn tôi chết, tốt lắm, tốt lắm..."

Cô nhắm mắt lại, đầu óc bắt đầu mơ hồ, nhớ lại chuyện rất lâu trước đó đã mờ nhạt trong ký ức của cô.

Mùa hè năm ấy, hoa sơn chi nở rộ, cô còn rất nhỏ, ngồi dưới tàng cây ngửi mùi hoa, Thiên Dã cũng còn nhỏ, cô chạy vội nên đụng vào một người.

Hình ảnh trong đầu giống như từng trận sóng tràn ra, cô nhìn thấy một đôi mắt, một đôi mắt khiến cho cô rung động, còn mệnh mệnh, sáng tỏ, và sâu thẳm hơn cả bầu trời.

Tập Bác Niên lẳng lẳng cúi đầu nhìn cô, nước mắt đột nhiên chảy xuống, anh vẫn không phát hiện ra, cho đến khi bị gió thổi khô.

Anh xoay người nhanh chóng trở lại xe, có người dựa vào trên vô-lăng.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Trong không khí, đột nhiên truyền đến tiếng nghẹn ngào đau khổ, bị thương giống như mất đi cả thế giới.

Là tiếng của ai, tim của Tập Bác Niên đập rất nhanh, anh chưa từng khóc, chưa từng nghe thấy tiếng khóc của mình, tiếng khóc này rất lạ, rất đáng sợ, tưởng chừng như phát ra từ dưới mặt đất.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, người phụ nữ nằm trên bãi cỏ kia tựa như đã chết rất lâu.

Nếu có một ngày, anh nhớ tới cô, chỉ có thể đến nghĩa trang nhìn cô.

Nếu có một ngày, anh hận cô, chỉ có thể mắng không khí.

Nếu có một ngày, anh muốn nghe cô nói một câu, em yêu anh...

Anh hoảng sợ đến đứng tim, điên cuồng lao xuống xe, ôm lấy cô từ dưới bãi cỏ lên rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Chiếc xe hơi màu đen ở phía xa cũng đi theo phía sau anh, anh không muốn cô chết, không muốn cô rời khỏi thế giới của mình, giờ phút này, anh không thể không thừa nhận với lòng, anh yêu cô.

Trong bệnh viện.

Tập Bác Niên ngồi ở ngoài phòng cấp cứu, điện thoại di động trong túi vang lên trong đêm khuya có chút chói tai.

Anh hơi mệt mỏi, nhưng vẫn nhắc điện thoại: "Alô..., Ai vậy?"

"Tiên sinh, tôi là Tiểu Vân, tiểu thư nhà chúng tôi đã sinh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Rốt cuộc là ai sinh ra đứa bé?

"Đúng vậy, sinh một bé trai, rất đáng yêu, buổi sáng ngài đi HongKong thì tiểu thư cảm thấy không thoải mái, nhưng nghĩ tới ngày dự sinh chưa đến nên tới bệnh viện xem một chút, không ngờ ăn xong cơm tối đột nhiên cảm thấy đau bụng, tôi gấp quá đã quên gọi điện cho ngài, lúc này mẹ tròn con vuông tôi mới nhớ tới và gọi điện thoại cho ngài."

"Ừ! Tôi biết rồi, bệnh viện nào, để lát nữa tôi qua." Mặc dù trong lòng của Tập Bác Niên hơi nghi ngờ, nhưng trong giọng nói không lộ ra chút nào.

"Ở bệnh viện nhân ái bảo vệ sức khỏe của mẹ và bé."

"Được, biết rồi."

Tập Bác Niên cúp điện thoại, rơi vào trong suy tư, Mặc Tiểu Tích thật sự đã sinh đứa bé, nhưng đứa bé đâu? Ninh Ngữ Yên cũng đúng lúc tối nay sinh em bé, trong này rốt cuộc có bí mật gì.

Một lúc sau, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống: "Sau khi truyền máu, hiện tại đã giữ được tính mạng, nhưng cơ thể vẫn rất yếu, ra viện rồi cần phải bồi dưỡng cho thật tốt."

"Làm phiền ông rồi." Tập Bác Niên lạnh nhạt nói.

Mặc Tiểu Tích được đưa vào phòng bệnh, hơi thở vô cùng vững vàng, về mặt yên ả, nếu không phải vì ngực còn lên xuống yếu ớt, anh sẽ nghĩ cô đã chết!

Ngồi bên mép giường của cô một lúc, Ninh Ngữ Yên liên tục gọi điện thoại tới, hỏi anh bao giờ đến, anh không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể rời đi trước!

Thiên Dã từ nhà họ Tập chạy đến nhà họ Ngụy, sau khi biết cô mang thai mà bọn họ vẫn còn mặc kệ sống chết của cô thì vùng tay đánh Ngụy Thu Hàn một đấm, sau đó nhà họ Ngụy báo cảnh sát, bỏ lỡ gần hai giờ anh mới dọc theo ngõ ba đi ra của nhà họ Ngụy mà tìm kiếm, cuối cùng trên con đường thứ hai, ánh đèn chiếu xuống phát hiện có vết máu, anh xuống xe men theo vết máu tìm kiếm, phát hiện trên bãi cỏ phía trước nhìn còn đáng sợ hơn.

Anh đồng thời phát hiện một chiếc điện thoại màu trắng, đây là của anh cho tiểu Tịch, nói vậy, cô thật sự đã tới.

Nhưng điện thoại ngâm trong máu quá lâu có thể đã vô tác dụng. Thiên Dã đứng lên, sốt ruột đến sắp phát điên: "Mặc Tiểu Tịch, rốt cuộc em ở đâu?"

Bệnh viện nhân ái bảo vệ sức khỏe của mẹ và bé.

Ninh Ngữ Yên nằm trên giường, mặc quần áo bệnh nhân, bảo bảo nằm trên giường nhỏ bên cạnh, lông mi của thằng bé rất dài, tay nắm thành quả đấm nhỏ, miệng nhỏ nhắn hồng hồng, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

Trong phòng bệnh, lúc này chỉ có cô ta và đứa bé.

Nhìn đứa bé này, trong lòng cô ta vừa cảm hận vừa vui vẻ, hận chính là đứa bé do ả tiện nhân Mặc Tiểu Tịch kia sinh ra, vui vẻ chính là rốt cuộc cô ta cũng có thể đánh Mặc Tiểu Tịch vào địa ngục, hơn nữa cũng không cần phải lo lắng đứa bé này uy hiếp đến địa vị của cô ta, bởi vì từ giờ trở đi, đứa bé này là do cô ta sinh, không thuộc về Mặc Tiểu Tịch.

Cửa phòng bệnh mở ra, tiểu Vân nhẹ nhàng báo cáo với cô ta: "Tiểu thư, không thấy Mặc Tiểu Tịch đâu nữa."

"Trên người đã thành ra như vậy còn có thể đi đâu." Sắc mặt của Ninh Ngữ Yên tối xuống, vô cùng căng thẳng.

"Tôi vừa vội vàng ôm đứa bé trở về, nghe bác sĩ nói, lúc cô ta bỏ đi, nhìn thấy một chiếc xe chạy tới, có thể là người qua đường đã cứu đi."

Ninh Ngữ Yên nhẹ nhàng thở ra: "Thì ra là thế, mặc kệ cô ta đi, dù sao từ lúc đứa bé sinh ra cô ta cũng không nhìn thấy, không cần lo lắng, cho dù cô ta đến, cũng không chứng minh được gì."

"Đúng vậy! Tiểu thư, cô không cần lo lắng, lát nữa tiên sinh sẽ đến đây."

Tiểu Vân vừa nói xong thì Tập Bác Niên đến, anh liếc mắt đã nhìn thấy đứa bé đáng yêu đang nằm trên giường nhỏ.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh đã rất thích đứa bé này, ở đáy lòng xuất hiện một cảm giác rất lạ, vô cùng mềm mại.

Tập Bác Niên cẩn thận ôm lấy đứa bé, đáy mắt hiện lên tình thương của một người cha, anh hôn lên mặt nó, làn da non nớt giống như đậu hủ, hòa tan vào trong trái tim anh: "Thằng bé rất đáng yêu."

"Đúng vậy! Em cũng thấy thế." Ninh Ngữ Yên nở nụ cười dịu dàng, cảm thấy cảm hận và tức giận nhưng không thể không nhận xuống và cảm giác này về sau đã đi theo cùng cô ta rất nhiều năm.

"Nhìn sắc mặt của em cũng không tệ, nghe nói phụ nữ sinh xong đều vô cùng khó coi, trái lại em vẫn rất có sức sống." Tập Bác Niên ôm đứa bé ngồi xuống, thờ ơ cười nói.

Ninh Ngữ Yên sờ vào mặt mình: "Có lẽ vì lúc em mang thai đã ăn uống tốt hơn."

"Có lẽ vậy!" Tập Bác Niên phụ họa, làm bộ dịu dàng quan sát mặt và cả người từ trên xuống dưới của cô ta, phát hiện, vô cùng sạch sẽ!

Nhớ lại Mặc Tiểu Tịch, sinh đứa bé thật sự muốn nửa cái mạng của cô, bên này thì quá dễ dàng.

Ninh Ngữ Yên cũng cảm giác được ánh mắt dò xét của anh, động tác ở tay có chút thiếu tự nhiên, vén tóc vào sau tai.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Tập Bác Niên lập tức gọi thuộc hạ đến, anh ngầm phái vài người đi theo Mặc Tiểu Tịch, hỏi bọn họ lúc Mặc Tiểu Tịch sinh đứa bé đã xảy ra chuyện gì, từ lúc anh xuống máy bay đến giờ vẫn chưa hỏi chuyện này.

"Tiên sinh, tôi muốn báo cáo với ngài một chút, tìm một chỗ nói chuyện được không?" Thuộc hạ của Tập Bác Niên nhìn về phía phòng bệnh, kính cẩn nói.

"Được!" Tập Bác Niên hiểu phản ứng này của anh ta chắc chắn có điều bí mật gì đó rất quan trọng, anh đi về phía khu nghỉ ngơi của người thân ở phía trước, thuộc hạ cũng đi theo sau lưng anh.

"Nói đi, xảy ra chuyện gì? Đứa bé của Mặc Tiểu Tịch đâu rồi?"

"Tiên sinh, sau khi Mặc tiểu thư sinh đứa bé ra đã bị tiểu Vân bên cạnh Ninh tiểu thư ôm đi, tôi không biết có phải là chủ ý của tiên sinh và Ninh tiểu thư hay không, cho nên không ngăn cản." Thuộc hạ thành thật trả lời.

Ánh mắt của Tập Bác Niên tối xuống, thì ra là Ninh Ngữ Yên làm, bụng dạ người phụ nữ này thật nham hiểm, cô ta sợ đứa bé của Mặc Tiểu Tịch uy hiếp đến địa vị của cô ta cho nên ôm đứa bé đi, sau đó giết chết sao?

Đầu óc của anh đột nhiên choáng váng.

"Mau đi điều tra xem tiểu Vân ôm đứa bé đi đâu, lập tức đi ngay." Tập Bác Niên gầm nhẹ, trong lòng cuộn cuộn lên một ngọn lửa.

"Vâng!" Thuộc hạ nhanh chóng rời đi.

Sáng ngày thứ hai, vẫn không có tin tức của đứa bé.

Nếu Tập Bác Niên không bị ép tới đường cùng thì anh sẽ không vạch mặt Ninh Ngữ Yên, nhưng đó là con của anh, vừa sinh ra đã bị người ta hại chết, sao anh có thể bình tĩnh.

Lúc anh đang muốn ngãi bài với Ninh Ngữ Yên, ép cô ta nói ra chỗ của đứa bé thì thuộc hạ gọi đến nói phát hiện một chuyện quan trọng.

Tìm một đêm không có kết quả, mấy người họ không biết nên báo cáo với Tập Bác Niên thế nào cho tốt, không ngờ nhìn thấy bác sĩ phụ khoa trên hành lang khiến cho lòng của bọn họ sáng lên!

Bởi vì người này giống như người bác sĩ hôm qua đã đỡ đẻ cho Mặc Tiểu Tịch, chắc chắn cô ta biết đứa bé ở đâu.

"Bác sĩ, đứa bé của người phụ nữ có thai trên bãi cỏ hôm qua đâu?" Tập Bác Niên nhấn nài hỏi.

"Tiên sinh, tôi không biết ngài đang nói gì, hôm qua tôi được nghỉ, cả ngày đều ở nhà." Bác sĩ ra về bình tĩnh nói.

"Ninh Ngữ Yên cho cô bao nhiêu tiền làm chuyện này, tôi cho cô gấp mười lần." Tập Bác Niên không muốn quanh co với cô ta.

Bác sĩ do dự: "Tôi...tôi thật sự không biết." Vì tiền mà đã làm chuyện thiếu đạo đức như vậy, trong lòng cô ta không khỏi chột dạ và bất an.

"Cô có tin tôi đến cục cảnh sát tố giác không, cô bắt cóc trẻ em, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, quấy lớn chuyện thật sự không có lợi đối với cô, cô nên suy nghĩ lại đi." Tập Bác Niên lạnh lùng uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Cô biến mất!

"Được rồi! Tôi nói cho ngài biết, nhưng ngài không thể nói là tôi nói với ngài, Ninh tiểu thư...cô ấy...thực ra không có mang thai, sau khi đứa bé ra đời thì ôm đến cho cô ấy, vì phối hợp với thời gian sinh đứa bé nên cô ấy đã vào phòng sinh, đứa bé đang ở trong phòng bệnh của cô ấy."

Tập Bác Niên vô cùng ngạc nhiên!

Thì ra là thế! Thảo nào lại mang thai cùng lúc với Mặc Tiểu Tịch, thảo nào lại sinh đứa bé chung một thời gian, anh đã từng nghĩ, sao có chuyện kỳ quái như vậy được.

Đây thật sự là cách dùng một hòn đá ném hai con chim tốt nhất!

Vô cùng phù hợp với tính cách độc ác của cô ta, sau khi cướp đi đứa bé của Mặc Tiểu Tịch thì mặc kệ cô chết ở đó, nếu không phải anh cũng ngăn phái người đi theo Mặc Tiểu Tịch, phỏng chừng lúc này cô đã chết.

Phụ nữ thật đáng sợ! Nhưng nghĩ tới đứa bé chưa chết, anh vẫn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh đứng dậy rời đi, nữ bác sĩ bị dọa đến xụi lơ trên mặt đất!

Vất vả cả buổi tối, Tập Bác Niên mới nhớ tới Mặc Tiểu Tịch, không biết cô tỉnh dậy chưa, anh có nên đi nói cho cô biết đứa bé chưa chết không? Anh có nên giữ cô lại không?

Sau khi suy nghĩ, vẫn quyết định đi xem trước, anh lái xe đến bệnh viện của cô.

Không ngờ, đẩy cửa phòng bệnh ra trên giường đã trống không!

Tìm của anh lập tức bị treo lơ lửng giữa không trung, điên cuồng xông đến bàn của y tá, hét lớn: "Bệnh nhân ở phòng 3302 đâu? Cô ấy đi đâu rồi?"

Y tá bị hù dọa, đi theo đến phòng bệnh: "Ồ, buổi sáng tôi tới kiểm tra cô ấy vẫn còn ở đây, sao lại không thấy đâu nữa?"

"Cô nói gì?" Máu trên mặt của Tập Bác Niên rút đi, trái tim rơi xuống mặt đất, cô đã đi, một người yếu ớt như vậy, sao cô có thể đi được.

Hắn là cô sẽ không đi xa, sẽ không đi xa, Tập Bác Niên chạy nhanh ra khỏi phòng, trong đầu vô cùng hỗn loạn, nhớ đến sắc mặt trắng bệch của cô, lòng anh đau như cắt!

"Tiên sinh, tiên sinh..." Y tá ở phía sau gọi to, thế nhưng anh lại không nghe thấy tiếng của bất kỳ ai.

Từ đó về sau, Mặc Tiểu Tích cứ như vậy mà biến mất, không biết cô đi đâu, không biết sống ở góc nào trên thế giới, hay đã chết.

Tập Bác Niên lái xe một ngày một đêm tìm cả thành phố, râu ria đầy mặt, tinh thần sa sút giống như kẻ lang thang, cô rời khỏi thế giới của anh, đây là cách trả thù anh tốt nhất.

Đến ngày thứ ba không ăn không uống cuối cùng anh cũng đổ bệnh, quật ngã anh không phải là cơ thể mà là linh hồn!

Nhà họ Tập.

"Tiên sinh, cơ thể ngài có tốt lên chút nào không? Hôm nay Ninh tiểu thư xuất viện, cô ấy rất lo lắng cho ngài." Người giúp việc đứng cạnh giường, nhẹ giọng nói.

"Cô ấy trở về?" Tập Bác Niên ngồi dậy, phủ thêm áo ngủ.

Tiếng xe hơi dừng lại dưới lầu, người giúp việc cười nói: "Chắc là đã về."

Một lúc sau, Ninh Ngữ Yên ôm đứa bé lên lầu: "Niên, nghe nói anh bị bệnh, cả buổi tối em cũng ngủ không được, anh có khá hơn chưa?"

Tập Bác Niên không trả lời, trong lòng vô cùng chán ghét cô ta, muốn làm bộ cũng khó, anh nhìn thấy đứa bé trong ngực cô ta, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, đây là món quà tuyệt vời nhất cô để lại cho anh.

"Đưa thằng bé cho tôi! Tôi muốn ôm nó một chút." Anh lạnh nhạt nói.

Ninh Ngữ Yên cảm nhận được Tập Bác Niên lạnh nhạt hơn với cô ta rất nhiều, chẳng lẽ bởi vì anh bị bệnh nên tâm trạng không tốt sao?

Cô ta ôm thằng bé đi qua, đưa đến tay anh, Tập Bác Niên ôm nó, thằng bé trong lòng cũng tỉnh ngủ, giường đôi mất to trắng đen rõ ràng ngay thơ nhìn Tập Bác Niên.

Đôi tay còn rất nhỏ siết thành một quả đấm, miệng phát ra tiếng ư ư, đột nhiên nở nụ cười với anh.

Tập Bác Niên cảm thấy giống như được ánh mặt trời làm lễ rửa tội, trong khoảnh khắc đó, anh biết, anh sẽ dùng hết sức để yêu thương và bảo vệ đứa bé này.

Ninh Ngữ Yên ngồi xuống bên cạnh, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt thằng bé: "Con của chúng ta thật đẹp, anh nói có phải không?"

Tim của Tập Bác Niên lạnh đi, nhưng vẫn còn lý trí, nếu vạch trần sự thật, cương ảm lên, cô ta nhất định sẽ nghĩ cách diệt trừ đứa bé này, anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ nó, nếu anh giả vờ không biết chuyện ác của cô ta, có lẽ cô ta còn đối xử tử tế.

Mặc Tiểu Tích đã đi, anh biết, nếu có thể, cả đời này cô cũng không muốn trở về đây.

"Đúng vậy, thằng bé rất đẹp, giống mẹ của nó." Tập Bác Niên cười khẽ, trước mắt dường như lại hiện ra khuôn mặt diễm lệ kia.

Ninh Ngữ Yên tưởng đang nói cô ta, vui vẻ giương khóe môi.

Ba năm sau.

Trong một căn nhà trọ cũ nát 40 mét vuông, có một chiếc giường gỗ, một thùng mì ăn liền, còn có một cái bếp gas, trong phòng không có cả một chiếc xô pha hay một chiếc ghế cũng không có.

Ánh mặt trời từ trên cao chiếu xuống, có một cô gái đang ngủ trong phòng.

9h tối, cô rời giường rửa mặt, ăn mì gói, sau đó ra khỏi cửa, mái tóc dài không còn sáng bóng bị buộc lên vô cùng rối loạn, chiếc áo khoác màu xám tro dường như đã mặc gần một tháng, đôi mắt cô trống rỗng vô hồn, lại đi một mình trên con đường dơ bẩn, hai bên đều là rác, còn có chất thải của động vật, mùi hôi dầy đặc trong không khí khiến cho người ta buồn nôn, nhưng cô không cau mày lấy một lần.

Cô đi qua hai con phố, đến một quán chuyên bán đồ ăn khuya, bên trong đã có người chuẩn bị, xung quanh không hề thiếu sòng bạc và những tên côn đồ lêu lổng cả ngày không có gì làm, mỗi đêm, ở đây đều chật ních người.

Có vài người phụ nữ trang điểm lộng lẫy ngồi bên cạnh soi gương thoa phấn giá rẻ, bọn họ là phục vụ ở đây.

Mặc Tiểu Tích giống như một âm hồn, đi tới nhà bếp hỗ trợ, cô chưa bao giờ đến đại sảnh, chỉ ở đằng sau làm việc lật vật, đợi sáng sớm tan cuộc thì quét dọn nơi này sạch sẽ.

Cô muốn ngủ dưới ánh mặt trời, để đêm tối ảm ỉ chiếm hết toàn bộ suy nghĩ của cô, từ lúc mất đi đứa bé, cô không còn cười nữa, cũng không có khóc, điều đáng buồn chính là cô vẫn vô cùng tỉnh táo, ngay cả sức lực nổi điên cũng không có.

Chỉ có thể làm việc trong vô tri vô giác, nhìn người khác cười, nhìn người khác khóc, còn mình giống như đã điều núp trong thế giới của bản thân.

10h tối, liên tục có người đến, nói chuyện tục tằn, sờ soạn nữ phục vụ, tướng ăn thô lỗ, đủ thứ loại người.

Mặc Tiểu Tịch cảm mâm đồ ăn đặt trước cửa sổ, ở trong đây có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài.

Đến rạng sáng nơi này vẫn vô cùng ồn ào, bọn đàn ông uống rượu rồi sau đó kéo người phụ nữ bên cạnh qua một bên giờ trò hèn hạ.

"Anh Huy tới, nghe nói đêm nay anh ta thắng không ít, nếu phục vụ tốt, nói không chừng sẽ cho không ít tiền, cô muốn thử một chút không, đừng để con đàn bà Linh Linh kia chiếm được lợi." Nữ phục vụ tên Trần Lam ghé vào cửa sổ, nói quang quác với Mặc Tiểu Tịch.

Về mặt của Mặc Tiểu Tịch không thay đổi, nhưng có chút phản ứng, nữ phục vụ nuốt hạt dưa, bất mãn liếc cô một cái: "Nếu tôi có khuôn mặt xinh đẹp như cô thì đã sớm tự mình đi."

Trần Lam nói xong, đột nhiên ôm bụng: "Ôi chao, bụng tôi đau quá, tôi phải đi vệ sinh, Tiểu Tịch, cô giúp tôi bùng một lần đi."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Vô tình gặp lại bên ngoài nhà hàng!

Mặc Tiểu Tịch bùng đồ ăn đặt lên bàn, xoay người rời đi.

Cổ tay bị một bàn tay to nắm lấy, Mặc Tiểu Tịch vùng vẫy, quay đầu lại và lạnh lùng nói: "Xin buông tay."

Cặp mắt to của anh Huy nhìn tới nhìn lui trên mặt của Mặc Tiểu Tịch, trong mắt hiện lên sự ngạc nhiên: "Dáng dấp không tệ, muốn bao nhiêu tiền, nói giá đi, đêm nay đi theo tôi."

Tiền! cô còn nhớ mình đã từng bị bán, cũng từng bị mua, nhưng mặt của những người đó đã trở nên mơ hồ, cô từng cố gắng quên đi mọi thứ.

Nhưng một câu nói vô ý của anh ta lại dễ dàng vạch ra miệng vết thương của cô.

"20 tỷ." Mặc Tiểu Tịch yếu ớt mở miệng, ánh mắt dờ dẩn.

Những người trong đại sảnh vô cùng ngạc nhiên, tất cả đều cười rộ lên, cho rằng đầu óc cô có bệnh, nhưng anh Huy lại cảm thấy có hứng thú: "Có cá tính, tôi thích, bây giờ chúng ta đi ngay, tôi dẫn em đến một chỗ tốt."

Anh ta không nói nhiều lời, kéo Mặc Tiểu Tịch đi ra ngoài, nhét vào chiếc xe đang đậu ở ven đường, chạy vụt ra ngã tư.

Đôi mắt dờ dẩn của Mặc Tiểu Tịch hiện lên vẻ sợ hãi: "Bỏ tôi xuống, anh muốn dẫn tôi đi đâu, tôi không đi."

"Haha...đi đến nơi thích hợp với em, em tên gì?" Dương Cảnh Huy cười sang sảng, người phụ nữ này có tính cách rất đặc biệt, tuyệt đối không hợp với nơi bần thiêu xấu xa đó.

"Tôi không muốn đi đâu hết, dừng xe." Mặc Tiểu Tịch xoay đầu đi, vẫn lạnh lùng như cũ.

"Em tên gì?" Dương Cảnh Huy hỏi lại.

Mặc Tiểu Tịch kéo cửa xe, phát hiện đã bị khóa, tâm trạng bắt đầu kích động: "Mở cửa, mở cửa, tôi muốn xuống." cô hét to, nổi khỗ sở trong lòng dường như cũng giảm bớt bởi lần gào thét này.

"cô gái, em đừng chơi trò cay cú với tôi, tôi đã chơi qua nhiều cô gái, ằm ỉ nữa, cẩn thận làm luôn ở trong xe."

Lời đe dọa của Dương Cảnh Huy thật sự có chút tác dụng, Mặc Tiểu Tịch yên tĩnh trở lại.

Xe lái rất lâu mới ra khỏi cái xó cũ kỹ bị người ta quên lãng.

Dương Cảnh Huy chạy một vòng, cuối cùng tìm được một nhà hàng Tây còn mở, anh ta dừng xe lại trước cửa nhà hàng Pháp: "Đây là nhà hàng nước ngoài, chúng ta cũng học theo những người lịch sự nho nhã đến ăn cơm Tây được không, hôm nay tôi thắng tiền,

coi như thưởng cho em."

Mặc Tiểu Tịch bị anh ta kéo xuống xe, đi về phía nhà hàng, sức lực của anh ta rất lớn, cô căn bản không tránh được.

Bọn họ đang định kéo cửa, đúng lúc bên trong có người đi ra.

Ba người thiếu chút nữa đụng vào nhau.

Người đàn ông từ bên trong đi ra không dám tin trọn to mắt: “Tiểu Tịch...”

Mặc Tiểu Tịch nhìn người đàn ông lộng lẩy trước mắt, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, Thiên Dã! Là Thiên Dã, không ngờ còn có thể nhìn thấy anh!

Nhưng bây giờ cô chỉ muốn chạy trốn, cơ thể không khỏi lùi về sau hai bước.

“Mặc Tiểu Tịch, rốt cuộc 2 năm nay em đi đâu?” Thiên Dã nắm lấy vai cô, không đếm xỉa tới người đàn ông bên cạnh, hai năm nay, anh không ngừng đi tìm cô, mặc dù liên tục thất vọng trở về, nhưng anh sẽ không buông tay!

Mà lúc này, cô đang đứng sờ sờ trước mặt anh.

Thật quá tốt!

“Thiên Dã, anh có thể báo cảnh sát giúp em bắt người đàn ông này không?” Mặc Tiểu Tịch liếc về phía Dương Cảnh Huy.

“Này... Tôi thật sự có lòng tốt mời em ăn cơm Tây, nhưng nhìn thấy người đàn ông này thì em đã trở mặt, người phụ nữ này, cái con bà nó thích tên ‘mặt trắng’. Dương Cảnh Huy mắng.

Thiên Dã cau mày, mắt sáng như đuốc: “Tiên sinh, nếu anh còn không buông tay, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát.”

“Được, được, được, thả, tôi thả được chưa?” Nơi này không phải địa bàn của anh ta, không nên rước lấy thiệt thòi trước mắt, Dương Cảnh Huy buông Mặc Tiểu Tịch ra: “Cô gái, sau này sẽ gặp lại.”

Dương Cảnh Huy lái xe bỏ đi, Thiên Dã vẫn nắm chặt như cũ, giống như vừa buông aty, mọi thứ sẽ trở thành giấc mộng, anh đã nằm mộng rất nhiều lần, mơ rất nhiều cảnh tượng.

“Thiên Dã, anh làm em đau quá.” Mặc Tiểu Tịch vịn vẹo bả vai.

Lúc này Thiên Dã mới buông cô ra: “Bây giờ em đang ở đâu? Mấy năm nay em và đứa bé sống thế nào?”

Đứa bé!!

Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch lại hiện lên sự đau đớn: “Em muốn đi toilet, trong đây có không?” Cô chỉ vào nhà hàng Tây, lảng tránh câu hỏi của anh.

“Có, anh đưa em đi.” Thiên Dã dẫn cô đi vào nhà hàng: “Đúng lúc hom nay phải quay một cảnh cầu hôn ở nhà hàng cho nen mới mượn chỗ, anh ra ngoài hít thở không khí một chút, không ngờ lại có thể gặp em.”

Mặc Tiểu Tịch cúi đầu im lặng, đi cùng anh vào nhà hàng, tổ quay phim ở bên trong. Thiên Dã không để ý tới những người khác, tự mình dắt cô đi vào nhà vệ sinh.

“Ồ trong này, em đi đi, anh ở ngoài chờ em”

“Được”

Mặc Tiểu Tịch đi vào trong, đứng ngẩn người nhìn xung quanh đi về phía cửa sổ, thực ra cô vốn không muốn đi toilet.

Mở cửa sổ, cô cẩn thận trèo ra ngoài, những cạnh sắt xước qua cánh tay, cổ họng của cô cũng không thốt ra một tiếng, sau khi rơi xuống đất, cô chạy như điên trong con hẻm tối thui.

Cô không muốn quay về quá khứ, cũng không muốn nhớ về quá khứ, biết, không biết, cô chỉ muốn sống trong thế giới của mình, không bị ai làm phiền.

Thiên Dã vẫn chìm đắm trong vui sướng, qua hơn nửa tiếng vẫn không thấy cô đi ra.

“Tiểu Tịch, em đã khoẻ chưa?”

Không có tiếng trả lời.

“Bên trong có ai không, anh đi vào nhé.” Thiên Dã lao vào nhà vệ sinh.

Phòng vệ sinh trống không, không có một ai, cửa sổ mở, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, ngực nham thất lại, chạy đến cửa sổ, bên kia tối thui, trên cửa sổ có vết máu khô nói cho anh biết, cô đã chạy trốn.

Thiên Dã dùng sức đập vào bệ cửa sổ một quyền, bàn tay trắng mịn lập tức chảy máu đầm đìa: “Mặc Tiểu Tịch, tại sao em phải chạy trốn.”

2h sáng. Mặc Tiểu Tích quay lại nhà trọ của cô.

Cô không mở đèn, cũng không xử lý miệng vết thương, ngồi ngẩn người trong một góc, ánh trăng ngoài cửa lạnh lẽo chiếu vào người cô, những thời khắc yên tĩnh của đêm luôn khiến người ta nhớ lại rất nhiều chuyện của trước kia, làm cho cô phải tìm đủ mọi cách để trốn chạy quá khứ.

Những chuyện ấy giống như thủy tảo quần trên cổ cô, ghì chặt lấy cô, đào, khoét tim cô, uống máu của cô, đóng cô lại trên cây thập tự thốn khổ nhất.

Dần dần...

Cô nhớ tới đêm mất đứa bé, ngay cả mặt đứa bé cô cũng không nhìn thấy thì được cho biết là đã chết, ngay cả tạm biệt cô cũng không thể nói với nó.

Cô nhớ đêm đó anh đã từng nói rằng hy vọng cô có thể chết đi, giọng nói của anh vô cùng lạnh lẽ và đầy mong đợi.

Cô nhớ lúc cô lê lét cơ thể yếu ớt giống như một cái xác không hồn thì trên TV cũng đang tô điểm lên hôn lễ long trọng của anh và Ninh Ngừ Yên, cô sẽ không quên, bọn họ cười rạng rỡ và hạnh phúc đến cỡ nào.

Cô đứng ở đó, giống như là địa ngục, một địa ngục thật sự.

Dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, dựa vào tường, để ánh trăng làm đông băng trái tim đang chảy máu của cô hoàn toàn.

Sáng sớm, cô ngã xuống giường ngủ thiếp đi, cô không cảm thấy đói, ăn uống chỉ là nhiệm vụ cơ giới hoá mà thôi, cô không soi gương, không nhìn mặt mình, cô cũng chấm dứt nỗi nhớ về một khuôn mặt khác.

Mấy ngày sau, Tập thị.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Cưng chiều con cưng chiều đến mức giống như một căn bệnh!

Mấy ngày sau, Tập thị.

Tập Bác Niên đang họp thì thư ký lặng lẽ đi đến bên cạnh anh, run rẩy nói: "Tổng giám đốc, phu nhân gọi điện thoại tới nói tiểu thiếu gia không cẩn thận bị phỏng bị thương."

"Cái gì?"

Tập Bác Niên vô cùng giận dữ, lập tức giải tán hội nghị, mặt đen thui đi ra khỏi phòng họp, vội vàng về nhà, anh có thói quen lúc đang họp sẽ tắt điện thoại di động, cho nên mới điện thoại đến công ty.

"Xảy ra chuyện gì?" Những nhân viên cao cấp vẫn còn ở trong phòng họp, vội vàng hỏi thư ký đang đứng đó.

"Tay của tiểu thiếu gia bị phỏng bị thương." Về mặt thư ký đau khổ trả lời, tình hình này, phu nhân sẽ bị mắng!

"Trời ạ..."

Sau đó trong phòng hội nghị vang lên tiếng chân động giống như nghe thấy Lâu Năm Góc bị nổ hay báo động sóng thần ở Nhật Bản.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Nhất định tổng giám đốc sẽ mang người làm tiểu thiếu gia bị phỏng đi giết chết."

"Ước chừng mấy ngày nay sắc mặt của tổng giám đốc cũng không tốt, trời ạ, tiểu tổ tông, tiểu bảo bối, nên cho thằng bé mặc quần áo vũ trụ, hay đến chỗ trong vòng một trăm mét đều có trải thảm, để ngừa té ngã."

"Haizz..."

Tất cả mọi người đều thở dài, tổng giám đốc cưng chiều con trai đến mức lên trời luôn rồi, ôm trong tay sợ va chạm, ngâm trong miệng sợ tan, một chút bệnh nhỏ thì làm như đứt tay đứt chân.

Bọn họ tuyệt đối tin tưởng nếu tiểu thiếu gia nói: "Ba, con muốn sao trên trời." Tổng giám đốc cũng sẽ nghĩ cách lên trời hái xuống đưa cho thằng bé.

Nói cách khác, yêu thương đến mức giống như một căn bệnh!

Tập Bác Niên chạy như bay về nhà, thằng bé đang ngồi khóc trên xô pha, Ninh Ngữ Yên ngồi bên cạnh dỗ dành: "Được rồi, được rồi, Hàn Hàn là nam tử hán, đừng khóc."

"Xảy ra chuyện gì, nhiều người như vậy, ngay cả một đứa bé cũng không trông được, các người làm ăn kiểu gì thế hả?" Tập Bác Niên ôm Hàn Hàn đặt lên đùi mình, vẻ mặt tức giận vừa rồi lập tức trở nên dịu dàng: "Phòng ở đâu, cho ba nhìn xem."

Đứa bé hai tuổi vừa nhìn thấy người cưng chiều nó nhất thì càng khóc thương tâm hơn, gơ tay nhỏ bé của mình ra, đưa cho Tập Bác Niên xem: "Ba, Hàn Hàn đau..."

Nhìn năm đầu ngón tay đỏ ửng của thằng bé, Tập Bác Niên còn đau lòng hơn so với lúc ngón tay của mình bị đứt: "Đừng khóc, ba dẫn con đi gặp bác sĩ được không?"

Thằng bé vừa nghe đến bác sĩ lập tức nín khóc, trong lòng gào thét, không cần...

"Niên, chỉ là một vết thương nhỏ, thoa thuốc mỡ là được." Ninh Ngữ Yên cảm thấy anh làm hơi quá rồi.

"Nếu để lại sẹo hay tổn thương đến gân cốt, sau này em chịu trách nhiệm sao?" Nét mặt của Tập Bác Niên sa sầm, chất vấn.

Ninh Ngữ Yên dùng sức hít sâu vào một hơi, gượng cười nói: "Hàn Hàn là do em sinh, cũng là con của em, em cũng đau lòng cho nó, anh nói giống như em cố ý làm thằng bé phỏng vậy."

Tập Bác Niên không nói nữa, mấy năm nay, anh luôn nghi ngờ cô ta làm hại Hàn Hàn nên thỉnh thoảng có chuyện gì sẽ nhắm vào cô ta.

Trong lòng của Ninh Ngữ Yên vô cùng bức bối, cô ta vừa ghen tị vừa oán hận đứa bé này, nhưng lúc thằng bé thân thiết gọi cô ta là mẹ, cô ta lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Ba, mẹ, đừng cãi nhau mà." Hàn Hàn thấy người lớn đều xụ mặt, nhỏ giọng nói.

Tập Bác Niên biết mình nói những lời này cũng không có ý nghĩa gì nên đổi đề tài: "Rốt cuộc tại sao Hàn Hàn bị thương?"

Ninh Ngữ Yên ổn định lại hơi thở, trả lời anh: "Sáng nay người giúp việc ủi quần áo và bỏ đi một lúc, Hàn Hàn không cẩn thận sờ vào lập tức trở thành như vậy."

"Đuổi người giúp việc kia cho tôi, ngoài ra, sau này Hàn Hàn đi đâu đều phải đi theo nó."

"Em biết rồi, em hiểu tính tình của anh nên cũng đã đuổi người giúp việc kia." Ninh Ngữ Yên có chút mệt mỏi nói.

Sau đó, Tập Bác Niên kiên trì đưa Hàn Hàn đến bệnh viện, ở bệnh viện bảo đảm không sao mới thả lỏng xuống, mấy ngày sau, mỗi ngày Tập Bác Niên đều cẩn thận thoa thuốc mỡ cho con trai, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con trai thì anh không còn cảm thấy buồn phiền nữa.

Ở trong lòng anh, Hàn Hàn là liều thuốc chữa trị vết thương tốt nhất, làm cho hai năm qua anh cảm thấy bớt đi khổ sở và vui vẻ nhiều hơn!

Trời tối!

Mặc Tiểu Tịch bước xuống giường, sau đó tiến hành mọi việc theo trình tự vẫn làm mỗi ngày, đun nước sôi, ngâm mì ăn liền, đi rửa mặt, sau đó đi ra im lặng ăn xong mì.

Hai năm, cô đều ăn một thương hiệu một mùi vị, ăn hai năm rồi!

Cô nhai trong miệng, không cảm nhận ra mặn hay cay, người gầy gò chỉ còn lại xương.

Đi ra khỏi nhà trọ, người kêu là anh Huy mấy ngày nay không tới, ngược lại làm cho cô cảm thấy yên tĩnh không ít, tối nay hơi lạnh, cô đút tay vào trong túi, đi qua hai con phố quen thuộc thì đến quán.

Trước sau như một, không thay đổi bất cứ thứ gì, cũng là sâu trong nội tâm vô cùng tuyệt vọng.

Thiên Dã biết cô ở trong thành phố này, mà khoảng cách cũng không xa, sau khi khổ sở vì cô thì giữ vững tinh thần, nghĩ cách tìm cô.

Anh nghĩ tới người đàn ông hôm đó, cách ăn mặc vô cùng sơ sài và lưu manh, tiểu Tịch bị thứ người như thế quán lấy, chắc chắn bản thân cũng ở trong môi trường đó.

Anh âm thầm đi rất nhiều nơi có những người hỗn tạp, hỏi thăm về Dương Cảnh Huy, anh không biết tên của anh ta, chỉ có thể hình dung bên ngoài.

"Anh đẹp trai, anh gờ kính và mũ xuống em sẽ nói cho anh biết anh ta ở đâu." Một người phụ nữ mặc quần áo bằng da màu đỏ trong quán rượu kê sát

miệng vào mặt Thiên Dã nói, trên cơ thể của người đàn ông này thật thơm, môi đẹp làm cho người ta muốn cắn một cái, nhưng lại nhìn không rõ mặt.

Thiên Dã có phần không chịu nổi né ra: "Tôi có thể cho cô tiền để mua tin tức này."

"Không cần, người ta thích anh, không cần tiền, chỉ cần người." Cô ta không biết xấu hổ vuốt ve ngực của Thiên Dã.

Thiên Dã thích sạch sẽ, anh rất ghét người khác đụng vào người anh, nếu không phải người phụ nữ này biết người đàn ông kia ở đâu, anh đã sớm bỏ đi.

"Nếu cô không muốn nói, tôi sẽ để tiền lại cho người khác." Anh lùi ra một chút, nếu không thì anh đã bị mùi phấn son sực nức của cô ta làm cho chết tươi.

Người phụ nữ đó thấy anh dường như không có hứng thú với mình, sợ tiền tới tay cũng bay, vội vàng nói: "Được rồi, cho tôi 2000 khối, tôi sẽ nói cho anh biết."

Cô ta đưa tay ra trước mặt Thiên Dã, đòi tiền!

Thiên Dã lấy ví da màu đen từ trong túi ra, móc 2000 đưa cho cô ta, người phụ nữ thấy làn da mịn màng như gôm sứ của anh thì không khỏi si mê.

"Nói đi, người ở đâu?"

"À..." Người phụ nữ hoàn hồn: "Tôi nghĩ người anh muốn tìm chắc là anh Huy, anh ta rất ít tới chỗ của chúng tôi, thường đến sông bạc Lão Nhai ở đối diện hoặc là quán bán hàng, anh qua đó đi, chắc chắn tìm thấy anh ta".

"Cảm ơn!" Sau khi Thiên Dã lạnh lùng nói lời cảm ơn thì lập tức bỏ đi.

Cho dù thời tiết đã chuyển lạnh, nhưng trong quán vẫn vô cùng náo nhiệt, đủ thứ loại người, tao nhã hoặc dung tục, tuấn tú hoặc bình thường, đều có lĩnh vực mình thích, nhìn những người này thoải mái cười to, Mặc Tiểu Tích vẫn không có một chút phản ứng!

Ngoài cửa, lại vang lên tiếng thắng xe, những người trong đại sảnh đều ngó ra ngoài nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Anh đã tới!

Editor: Lost In Love

Mặc Tiểu Tích cũng nhìn về phía cửa.

Là một chiếc xe BMW màu trắng, ở trên con đường này rất ít khi thấy xe thể thao, càng ít khi nhìn thấy xe thể thao tốt như vậy.

Cho nên người trong đại sảnh mới chú ý tới, khi hai thứ không cân xứng với nhau sẽ thu hút ánh mắt của mọi người.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác màu xanh giản dị, quần dài màu đen, đội mũ và đeo kính mát xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Sao anh tìm được đến đây?

Mặc Tiểu Tích nhìn thoáng qua đã nhận ra là ai, vội vàng rút đầu vào trong, không để anh nhìn thấy.

Trong lòng của Mặc Tiểu Tích vô cùng lo lắng, cô biết anh đến đây là vì tìm cô.

Thiên Dã đi vào trong quán, dò xét một vòng, cũng không thấy người đàn ông kêu là anh Huy, nghĩ thầm, biết đâu đến sông bạc có cơ hội gặp anh ta, nhưng anh không biết sông bạc ở đâu?

"Xin hỏi, có ai biết xung quanh đây có sông bạc nào không?"

Lời nói của anh vừa thốt ra miệng thì mọi người nhìn anh giống như người ngoài hành tinh, sông bạc nằm ở dưới đất nhưng vô cùng bí mật, muốn đi cũng không thể hỏi như vậy.

"Anh đẹp trai, đêm hôm khuya khoắt đeo kính làm gì, có thể nhìn thấy đường sao?" Có người lên tiếng trêu chọc.

"Khoan hãy nói, khuôn mặt của anh ta có phần giống với nam diễn viên hôm trước em vừa đi xem ở rạp chiếu phim, trời ạ, đẹp trai chết người." Một

người phụ nữ ở gần đó ông ọ nói.

"Em đừng có háo sắc, ngôi sao có thể đến chỗ này của chúng ta sao?" Người phụ nữ bị bạn trai gõ đầu một cái, sau đó lưu manh đứng dậy đi đến trước mặt Thiên Dã, thẳng nhóc này nhìn qua rất có tiền, không bằng lừa nó một khoản: "Này...Mày muốn đến sông bạc à?"

"Đúng vậy, anh biết ở đâu không?" Không phải Thiên Dã không có ý đề phòng người khác mà là hiện tại anh không muốn bỏ qua bất cứ manh mối gì.

"Đương nhiên tao biết, nếu không sẽ không hỏi mày, sông bạc đó đặt rất lớn, mày có bao nhiêu tiền?"

Thiên Dã suy nghĩ và nói: "Rất nhiều, nếu anh dẫn tôi đi, anh sẽ có không ít chỗ lợi."

"Được, tao dẫn mày đi." Người đàn ông vỗ vai Thiên Dã, dáng vẻ thân thiện chỉ vào chiếc xe ngoài cửa: "Xe đó của mày không tồi, chắc hẳn được không ít tiền."

"Tạm tạm." Thiên Dã trả lời lấp lửng.

Trong đại sảnh càng kêu to hơn, xe này ít nhất cũng phải trên một trăm vạn, người thanh niên trẻ này lại nói tạm tạm, thật có tiền!

Mặc Tiểu Tịch muốn lao từ bên trong ra, lại sợ bị lộ, nhưng cô không thể để Thiên Dã bị lừa.

Cô lặng lẽ liếc mắt nhìn ra ngoài

thì thấy Thiên Dã đi cùng người đàn ông kia, không ngăn cản không được, cắn môi, cô lao từ bên trong ra.

"Đừng đi..."

Thiên Dã nghe thấy tiếng, nhanh chóng quay đầu lại, sau khi ngăn người một lúc thì trên mặt nở nụ cười tươi rói: "Thì ra em ở đây."

"Không sai, em ở chỗ này, anh đã nhìn thấy, không cần đi tìm nữa." Mặc Tiểu Tịch nhìn anh, đôi mắt có chút đau xót.

Thiên Dã đi từ cửa qua, dùng sức ôm lấy cô: "Không cho phép chạy nữa, mặc kệ em chạy bao nhiêu lần, anh cũng sẽ không từ bỏ, anh sẽ vẫn tìm, vẫn tìm."

Tay của Mặc Tiểu Tịch rũ xuống, không ôm lại anh, lạnh nhạt nói: "Em sẽ không đi, em sẽ luôn ở đây."

"Tại sao?" Thiên Dã cảm thấy khó hiểu: "Điều kiện ở đây kém và hỗn loạn như vậy, một người phụ nữ dẫn theo con như em phải sống thế nào, Mặc Tiểu Tịch, em đừng giằng vò anh, đừng tùy hứng nữa được không, em có biết anh rất lo lắng cho em hay không?"

"không có đứa bé!"

"Hả?"

Trong mắt của Mặc Tiểu Tịch hiện lên một lớp sương mù: "Em nói, không có đứa bé, nó đã chết, biến mất, không thấy nữa..."

Hơi thở của Thiên Dã trở nên nặng nề, nhìn bộ dạng đau khổ và tuyệt vọng của cô, rốt cuộc cũng biết tại sao cô lại buông xuôi như vậy, phút chốc trong lòng cũng cảm thấy đau đớn: "Không sao, em còn có anh, anh sẽ ở cùng em, sẽ tốt hơn."

Mặc Tiểu Tịch kéo tay anh xuống: "Em không cần bất cứ sự giúp đỡ nào cả, anh đi đi."

"Mặc Tiểu Tịch, em có biết từ sau khi chúng ta lớn lên, em đã nói với anh câu anh đi đi bao nhiêu lần rồi không? Những lời này làm cho anh cảm thấy trong cuộc đời cả em anh không đáng một đồng, sao em có thể tàn nhẫn như vậy?" Hơi nước che phủ kính mát, anh chỉ muốn nhìn thấy cô sống thật tốt, chẳng lẽ điều này xa xỉ lắm sao.

"Thật xin lỗi..." Mặc Tiểu Tịch cúi đầu, né ra rồi đi vào bên trong, cô không muốn bất cứ ai đến can thiệp vào cuộc sống của cô.

"Mặc Tiểu Tịch, chẳng lẽ em muốn buông xuôi giữa chừng sao? Mơ ước của em đâu rồi, ngày mai anh sẽ đến nữa, em có thể đi, anh sẽ đi tìm tiếp."

Mặc Tiểu Tịch đứng đó, nghe tiếng xe gào thét giống như dã thú rời đi.

Mơ ước, cuộc sống, từ khoảnh khắc đứa bé mất đi đã trở nên không còn quan trọng, anh sẽ không hiểu được, đối với một người phụ nữ, một người mẹ đứa bé có giá trị đến cỡ nào!

"Wow, giống như đang đóng phim, mẹ nó, thật kích thích."

"Thì ra chàng công tử nhà giàu kia đến tìm cô, có chuyện hay, có chuyện hay nha..."

"Giả bộ làm gì, tới đón cô thì vui vẻ trở về hưởng thụ cuộc sống sung sướng với anh ta là được, thật nhàm chán, ghét."

Sau khi những người trong đại sảnh xem xong kịch hay thì trở lại bình thường, trên thế giới này, mỗi ngày đều có vui buồn hợp tan, bọn họ chỉ cần hôm nay có rượu hôm nay say.

Mặc Tiểu Tịch đi tới nhà bếp, ngồi dựa vào một bên, ngẩn người.

Làm người có thể tùy ý khóc lớn mắng to là hạnh phúc, nhưng ngay cả thứ hạnh phúc này cô cũng không có, bởi vì cô biết bất luận thế nào, thứ cô đã mất đi, không quay lại được.

“Này...” Ở cửa sổ, nữ phục vụ tên Trần Lam với người tới, cười trộm và đẩy đẩy Mặc Tiểu Tịch: “Người vừa rồi là chồng của cô à?”

“Không phải.” Mặc Tiểu Tịch lắc đầu.

“Vừa có đứa bé, vừa có nước mắt, ôi chao, tôi xem còn rối rắm hơn phim Hàn Quốc, không phải người đàn ông đó đối với cô tốt lắm sao?”

“Anh ấy là bạn của tôi, là bạn tốt nhất.” Mặc Tiểu Tịch nhìn cô ta, im lặng và hờ hững.

Hiển nhiên Trần Lam không tin, phát tay: “Sao cũng được, nghe tôi nói một câu, nếu giận hờn thì bỏ qua đi, mặc dù anh ta đã làm chuyện có lỗi với cô, nhưng vẫn đến tìm cô, người đàn ông hết lòng với cô như vậy còn hiếm thấy hơn cả khủng long, đáng đáp cũng tốt, tính tình cũng tốt, tôi sống hơn tám trăm năm cũng không gặp được người đàn ông sạch sẽ như vậy, chắc cô biết cái gì gọi là sạch sẽ, cho nên, đừng không biết đủ.”

Mặc Tiểu Tịch không lên tiếng nữa.

Những ngày sau đó, tối nào Thiên Dã cũng đến quán đứng giờ rồi đi theo cô về nhà, Mặc Tiểu Tịch đẩy anh ra khỏi phòng, anh đứng ở ngoài cửa, nhận được tin nhắn thì rời đi, nhưng những công việc buổi tối anh đều đã gạt qua một bên.

Gần nửa tháng, chủ quán và khách trong quán đều rất quen thuộc với chàng trai trẻ tuấn tú luôn mang mũ và mắt kính, còn thường xuyên lấy anh ra chọc ghẹo Mặc Tiểu Tịch, đoán không ra tại sao đêm hôm khuya khoắt mà anh lại đeo mắt kính.

Càng tò mò, càng muốn khám phá bí mật.

“Chàng trai trẻ, cậu thật có nghị lực, chúng tôi đều rất xem trọng cậu.” Khách trong quán đến gần trêu ghẹo anh, thừa dịp anh không chú ý, nhanh chóng tháo mũ và kính của anh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Người phụ nữ đến!

Mặt của Thiên Dã biến sắc, quả thực đã bị dọa hết hồn: "Anh làm gì vậy?" Anh không vui quay đầu lại, đã bị bọn họ nhìn thấy, anh cũng không muốn che giấu nữa.

Người trong đại sảnh nhìn thấy dung mạo thật sự của anh đều ngây người, đó là một gương mặt vô cùng hoàn hảo, nếu là phụ nữ sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc, đôi mắt màu xanh, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ hồng giống như hoa tường vi, làn da trong suốt và trắng nõn giống như sương mù mỏng lung lunge thật nửa ảo, làm cho người ta nghi ngờ không biết có phải thật hay không.

Trên đời này sao lại có một người đàn ông tuyệt vời như vậy!

Sau ba giây yên tĩnh, tất cả đều bùng nổ.

Thứ nhất là bọn họ chưa từng gặp qua người đàn ông nào đẹp trai như vậy, thứ hai là gương mặt của anh rất giống với một siêu sao trên truyền hình, không phải giống, mà chính là người đó.

"A...a...Là Thiên Dã, là Thiên Dã." Một cô gái trẻ hét lên, cô ta rất thích Thiên Dã, vốn tưởng rằng chỉ có thể nhìn thấy trong TV, không ngờ, lại có một ngày tận mắt nhìn thấy.

"Cô nói anh ta chính là Thiên Dã thường có mặt trong những buổi trao giải thưởng đó sao?"

"Đúng rồi, đúng rồi, không ngờ ngoài đời còn đẹp trai hơn."

"Ai có điện thoại mau đến chụp hình đi, cho người ta biết siêu sao Thiên Dã cũng đến quán của chúng ta." Bà chủ lao từ bên trong ra, kè sát vào bên cạnh Thiên Dã, để người khác chụp hình cho bọn họ.

Bình thường chỉ có ở trên sách báo mới có thể nhìn thấy hình quảng cáo của Thiên Dã, nếu hình được phát lên mạng, nhất định sẽ gây sóng to gió lớn.

Tay chân Thiên Dã có chút lúống cuống, ánh mắt của những người trong quán nhìn anh giống như sói như hổ khiến cho anh hoảng hốt.

"Các vị, xin đừng chụp được không? Tôi có thể thoả mãn yêu cầu của các vị, nhưng xin đừng truyền ra ngoài."

Mặc Tiểu Tích đi từ bên trong ra, đi tới trước mặt Thiên Dã: "Em có chuyện muốn nói với anh, theo em ra ngoài." Cô lạnh mặt kéo anh ra khỏi đám người.

Mọi người nhìn thấy sắc mặt của cô khó coi như vậy thì nghĩ rằng hai người họ ra ngoài cãi nhau, ôm tâm trạng có kịch hay để xem, bọn họ thích thú đứng đây ở cửa.

"Chạy..."

"Hả..." Thiên Dã có chút không hiểu.

"Đồ ngốc, em nói chạy mau." Mặc Tiểu Tích kéo lấy anh, co chân bỏ chạy.

Những người trong quán không ngờ bọn họ lại chạy bất thành linh như vậy, sau khi ngăn người thì la lớn: "Thiên Dã chạy rồi, chúng ta đuổi theo."

Mặc Tiểu Tích kéo Thiên Dã chạy thụt mạng về phía trước, phía sau có một đám người đang đuổi theo, đêm khuya yên tĩnh dường như có chút kỳ lạ.

Cô kéo anh vào một hẻm nhỏ dơ bẩn, đa số người trong quán đều sống ở đây cho nên vô cùng quen thuộc, bất luận chạy đến đâu sau lưng đều có người đuổi theo.

"Tiểu Tích, chúng ta đừng chạy nữa." Thiên Dã nhìn cô chạy đến thở hổn hển thì không khỏi xót xa cho cô.

"Đồ ngốc, bọn họ là một đám vô lại." Mặc Tiểu Tích nói xong, tầm mắt dò xét xung quanh, phát hiện phía trước có một cái thùng rác to màu đỏ, trong lòng nảy ra một ý tưởng.

Cô kéo Thiên Dã chạy đến bên cạnh thùng rác, mở ra và nói: "Trốn vào đi."

Một mùi hôi thối từ bên trong bốc ra, Thiên Dã thiếu chút nữa ói ngay tại chỗ: "Ở đây dơ quá, không được đâu."

"Bọn họ đuổi tới rồi, mau đi" Mặc Tiểu Tích không rảnh nhiều lời với anh, đẩy mạnh anh vào trong, mình cũng trốn vào, sau đó cẩn thận đóng nắp lại.

Vừa vào thì đám người đó đã đuổi tới, tiếng bước chân vang lên một lúc rồi từ từ đi xa.

Không gian nhỏ hẹp kèm theo mùi hôi thối, còn có mùi thơm trên người của Thiên Dã, kết hợp lại với nhau càng thêm khó ngửi.

"Bọn họ đi rồi, chúng ta ra ngoài thôi." Thiên Dã nói.

"Không được, bây giờ ra ngoài nói không chừng sẽ gặp lại, ở đây một lúc đi." Mặc Tiểu Tích sợ lát nữa bọn họ sẽ trở lại đường cũ.

Thiên Dã không lên tiếng nữa, mặc dù nơi này không sạch sẽ, nhưng có thể ở chung một chỗ với cô, anh đột nhiên cảm thấy trốn trong thùng rác cũng là một chuyện rất lãng mạn.

Một lúc lâu, sau khi xác định bên ngoài không còn tiếng động, Mặc Tiểu Tích mới kéo Thiên Dã ra, trở về nhà trọ của cô.

"Tiểu Tích, về sống với anh đi, em muốn sao cũng được." Thiên Dã nắm lấy vai cô, nhìn cô thật sâu.

"Anh cần gì phải làm vậy, em muốn sống một mình, anh không thể thành toàn cho em sao?" Mặc Tiểu Tích rũ mắt xuống, ánh đèn lò mờ phản chiếu ra một bóng râm bên sườn mặt cô.

"Không được! Yêu cầu của anh cũng không sao, sống với anh, bất luận em muốn ngăn người, hay đi ngủ gì cũng được, sống với anh để anh có thể nhìn thấy em, biết em còn sống, mà không cần lo lắng mỗi ngày, anh nhất định phải dẫn em rời khỏi đây." Thiên Dã kiên định nói

Mặc Tiểu Tích nghiêng đầu, nhìn người đàn ông có tính tình hơi chút trẻ và cổ chấp này, im lặng một lúc.

Sau đó nói: "Được!"

Thiên Dã mỉm cười, nụ cười không vui vẻ, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Ở bên cạnh anh, em có thể sống tùy theo ý mình, anh bảo đảm sẽ không can dự vào chuyện của em."

Bình minh!

Chúng ta sẽ nói lời tạm biệt với ngày hôm qua, nhưng hôm qua của hôm qua lại bén rễ ở trong đầu, giống như một quả boom hẹn giờ, bất cứ lúc nào

cũng có thể làm cho cô thịt nát xương tan, tùy tiện chấp vả linh hồn, sống lại rồi bị hủy diệt, cứ như vậy mà quanh đi quẩn lại.

Thiên Dã dẫn cô đến chỗ của mình, một căn hộ vô cùng xa hoa và đắt tiền, anh ở trên tầng cao nhất, lúc rảnh rỗi có thể nằm ở trên giường ngắm sao.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Mặc Tiểu Tịch khi lần đầu tiên bước vào thế giới của Thiên Dã.

Thế giới của anh vô cùng gọn gàng và tráng lệ, ánh sáng lung linh, cô giống như một kẻ ăn mày bước vào thế giới của hoàng tử.

Trên tường treo một số tranh ảnh, lấy màu trắng làm chủ đạo, còn có một chút màu xanh vô cùng hợp với cá tính của Thiên Dã, trong tất cả màu sắc, chỉ có màu đen là không hợp với anh.

Dáng vẻ vui mừng của Thiên Dã giống như một đứa trẻ, đẩy cô vào trong phòng.” Vào đi, đây là phòng của em, nếu không thích thì nói cho anh biết, anh có thể sửa lại.”

“Không cần, rất tốt.” So với sự vui mừng của Thiên Dã thì Mặc Tiểu Tịch lại vô cùng thản nhiên.

“Được! Em đói bụng chưa, anh đi nấu cơm cho em ăn, em muốn ăn gì?”

“Có mì ăn liền không?”

Thiên Dã nhớ đến những thùng mì ăn liền trong nhà trọ thì lòng vô cùng đau đớn, vận mệnh bi thảm đã hủy hoại cô trở thành như vậy.

Anh giả vờ nở nụ cười thoải mái.” Mì ăn liền à! Trong nhà không có, để anh đi mua, em nghỉ ngơi một chút đi, anh sẽ trở về rất nhanh.” Anh biết lúc này có miễn cưỡng cô cũng vô dụng, mọi chuyện phải từ từ.

Mặc Tiểu Tịch ngồi ở phòng khách sạch sẽ thoải mái, Thiên Dã đi ra ngoài, nhưng mới một lúc, cửa chính lại truyền đến tiếng động.

Một đôi giày cao gót mũi nhọn bước từ ngoài cửa vào, sau đó là một người phụ nữ mặc đồ công sở màu xám tro.

Mặc Tiểu Tịch quay đầu lại, còn nghĩ thầm sao lại đi mua nhanh như vậy, nghe thấy tiếng giày cao gót, cô biết mình đã nghĩ sai.

Tô Lộ Di nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch ngồi trong phòng khách, đôi mắt lập tức mở to, cau mày, đột nhiên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Gặp lại Tập Bác Niên!

"Cô là...Mặc Tiểu Tịch?" Tuy cách ăn mặc của cô khác với lúc trước rất nhiều, nhưng khuôn mặt này vẫn không thay đổi, vì một người phụ nữ, không biết Thiên Dã đã làm bao nhiêu chuyện khác người, không biết tổn thất bao nhiêu danh dự.

Cho dù cô ta đối với người phụ nữ này, không phải không có thiện cảm, mà phải nói là vô cùng chán ghét!

Mấy năm nay không dễ dàng gì thanh tịnh lại, sự nghiệp của Thiên Dã cũng phát triển càng ngày càng tốt, không ngờ cô lại xuất hiện, Tô Lộ Di cảm thấy vô cùng buồn phiền.

Mặc Tiểu Tịch từ trên ghế đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Xin chào!"

"Cô còn xuất hiện ở đây làm gì, không làm Thiên Dã sụp đổ cô vẫn không từ bỏ ý định sao?" Giọng nói của Tô Lộ Di có chút thiếu kiên nhẫn, cô ta không có thời gian nói lời thừa thãi với Mặc Tiểu Tịch, Thiên Dã là tâm huyết của cô ta, một tay cô ta khai thác, nâng đỡ lên, bất kể là cuộc sống hay chuyện riêng của anh, đều do cô ta toàn quyền xử lý, sao có thể để người phụ nữ này đến làm lộn xộn nhịp bước của cô ta.

Mặc Tiểu Tịch ngơ ngác, không nói gì!

"Tôi không biết cô đến tìm anh ta, hay anh ta đi tìm cô, tôi xin cô hãy rời khỏi đây, làm người phải tự mình hiểu lấy mình, chỉ bằng cô mà cũng xứng ở chung một chỗ với anh ta sao?" Tô Lộ Di lộ ra vẻ khinh thường, đi tới bên cạnh cửa, mở cửa, lạnh lùng nói: "Lập tức cút ra ngoài cho tôi."

Mặc Tiểu Tịch gượng cười, bước ra khỏi cửa.

Cửa ở phía sau cô "Ầm." một tiếng đóng lại, cô thở ra một hơi, im lặng đứng đó hai phút, sau đó bỏ đi.

Không biết tại sao lời nói vừa rồi của người phụ nữ đó, không kích thích dậy nổi cơn sóng trong lòng cô, có lẽ bởi vì lời nói của cô ta chính là sự thật.

Đi vào thang máy, bên cô vừa đóng thì bên kia mở ra, Thiên Dã đến siêu thị ở tầng trên mua mấy gói mì ăn liền, định cho cô ăn một bát mì ăn liền phong phú, thay đổi khẩu vị ăn uống của cô một chút.

Anh mở cửa vào nhà, nhìn thấy Tô Lộ Di đang đứng trước tủ lạnh, đặt đồ ăn vào bên trong.

Trong lòng anh cảm thấy căng thẳng, chạy ào vào phòng của Mặc Tiểu Tịch, không nhìn thấy cô đâu nữa, chạy đến chất vấn cô ta: "Tiểu Tịch đâu?"

"Đi rồi." Tô Lộ Di thản nhiên nói, mỉm cười đi tới bên cạnh anh: "Tôi mua trứng cá muối và quả mâm xôi anh thích ăn nhất, đã để vào tủ lạnh cho anh rồi đó."

"Có phải cô đuổi hay không?" Trong mắt của Thiên Dã hiện lên một lớp băng, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Tô Lộ Di mất tự nhiên liếm liếm môi: "Đương nhiên không phải, cô ta nói cô ta phải đi, tôi cũng không tiện giữ cô ta lại đúng không?"

Thiên Dã nhắm mắt lại, dùng sức hít vào một hơi thật sâu, xoay người chạy ra cửa, Mặc Tiểu Tịch, em vạn lần đừng đi xa, anh rất vất vả mới tìm thấy em, lần đầu tiên anh cảm thấy thang máy vô cùng đáng ghét, tại sao không thể tới trong một giây.

Đường phố nhộn nhịp vô cùng đông đúc,

Mặc Tiểu Tịch ra khỏi căn hộ đang lang thang trên đường phố, đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt, đây là nơi của những người sống trên đỉnh cao của Kim Tự Tháp, lúc nào cũng có thể nhìn thấy những chiếc xe thể thao xa hoa, rạp hát cực lớn, quán bar cao cấp, nhà hàng tây, đèn neon nhấp nháy trong mắt cô, cô lập cô.

Đầu óc trống rỗng, chẳng có mục đích, ban đêm, cô không ngủ được.

Lúc đi qua một khách sạn năm sao, cô ngồi trên bãi cỏ bên ngoài nghỉ ngơi, nhìn đài phun nước ở phía xa, ý thức bắt đầu tan rã.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đứng bên mép của đài phun nước, lấy tay vớt quả bóng phía trên, dường như sắp rơi vào trong nước.

"Bảo bảo, con cẩn thận một chút..." Không biết tại sao trái tim cô bỗng chốc treo lơ lửng giữa không trung, không biết mình đã bước lên như thế nào, ôm thẳng bé cách xa ra.

Đây giống như là phản ứng tự nhiên, không hề có chút suy nghĩ nào.

Đứa bé được cô ôm vào lòng hơi chuyển động, ngẩng đầu lên, mở to cặp mắt ngây thơ, nhìn cô cười tí mắt: "Cảm ơn dì."

"Không cần cảm ơn! Con không sao là được rồi." Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch không hiểu sao cảm thấy đau xót, có một chút ấm áp chảy vào trong tim, cô nhìn đứa bé đáng yêu trong ngực, không nỡ buông ra.

"Chơi bóng, có được không ạ?" Hàn Hàn hươ hươ quả bóng cao su ở trước ngực.

"Tiểu bảo bối, con muốn đi chơi bóng chung thật sao?" Mặc Tiểu Tịch nhìn đứa bé khoảng hai tuổi trước mắt, dịu dàng nói.

Hàn Hàn vui vẻ gật đầu: "Vâng ạ, chơi bóng cùng Hàn Hàn."

"Thì ra con tên là Hàn Hàn, được rồi, đi chơi với con." Mặc Tiểu Tịch đặt Hàn Hàn xuống đất, chơi bóng trên bãi cỏ với thằng bé, một lớn một nhỏ, chơi bất kể thời gian, tiếng cười vang lên không ngừng.

Mặc Tiểu Tịch không biết, từ hai năm trước đến giờ, đây là lần đầu tiên cô mở miệng cười.

Chơi mệt, Mặc Tiểu Tịch ngồi trên bãi cỏ, ôm Hàn Hàn vào trong ngực: "Hàn Hàn, có mệt không?"

"Mệt ạ!" Hàn Hàn ôm lấy cổ của Mặc Tiểu Tịch, thằng bé rất thích đi lần đầu tiên gặp mặt này, nép ở trong ngực cô, yên tâm ngủ thiếp đi.

"Đúng là một đứa bé, nói ngủ là ngủ." Mặc Tiểu Tịch dùng tay chải đầu cho thằng bé, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nó, trong lòng vừa cảm thấy chua xót vừa cảm thấy ấm áp.

Cúi đầu hôn lên trán thằng bé một cái, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Cô làm sao thế này, hai năm qua, trái tim lạnh như vậy cô cũng không khóc, nhưng lúc này trong lòng cảm thấy ấm áp, cô lại khóc.

Trong khách sạn lớn đang cử hành một buổi tiệc.

Tập Bắc Niên gặp lại mấy người bạn cũ trên thương trường, bị kêu qua ôn lại chuyện xưa, lúc này đã nói chuyện xong, trở về tìm Hàn Hàn và Ninh Ngữ Yên, tìm một vòng, nhìn thấy Ninh Ngữ Yên đang nói chuyện với mấy người phụ nhân kia vô cùng hăng say, nhưng không thấy bóng dáng của Hàn Hàn

Anh đè nén sự tức giận trong lòng, đi về phía Ninh Ngữ Yên, nếu không phải lúc này có nhiều người, anh đã vạn lần của người phụ nữ này xuống, không phải mẹ ruột, chính là khác biệt như vậy, suy nghĩ này lại nổi lên trong lòng anh.

Tập Bác Niên đi tới trước mặt Ninh Ngũ Yên, bình tĩnh hỏi: “Hàn Hàn đâu?”

“Em đã để Tân Nhã trông thằng bé.” Ninh Ngũ Yên chỉ vào ghế dựa cách đó không xa, không còn thấy bóng dáng của Thích Tân Nhã và Hàn Hàn.

Sắc mặt cô ta lập tức trắng bệch, điều này, không phải Tập Bác Niên sẽ giết cô ta sao: “Vừa rồi... vừa rồi rõ ràng vẫn còn ở đó.”

“Mau đi tìm.” Tập Bác Niên gầm nhẹ, không có thời gian để bóp chết cô ta, kiểm tra một vòng ở hội trường, sau khi không phát hiện được gì, anh đoán chừng có thể đã chạy ra ngoài chơi, vội vàng lao như bay ra ngoài cửa.

Ninh Ngũ Yên mòng giày cao gót, cũng chạy theo anh.

“Hàn Hàn... Hàn Hàn...” Tập Bác Niên lớn tiếng gọi, lo lắng thăm dò từng góc bên ngoài.

“Hàn Hàn... con ở đâu?” Ninh Ngũ Yên lộ ra vẻ mặt khổ sở, cũng lên tiếng gọi to, nếu thằng bé xảy ra chuyện gì, Niên nhất định sẽ không tha cho cô ta.

Mặc Tiểu Tịch nghe có người gọi tên Hàn Hàn thì nghĩ rằng ba mẹ thằng bé tới đón nó, nỗi lưu luyến chiếm hết trái tim cô, nhưng không còn cách nào khác, Mặc Tiểu Tịch đây không phải là con của mày, là con người khác.

Cô ôm lấy Hàn Hàn, đi qua bên kia, nhưng khi cô nhìn thấy người đàn ông ở phía xa, máu toàn thân lập tức đông lại!

Tập Bác Niên cũng nhìn thấy cô, tuy đang ở trong màn đêm, nhìn không rõ ràng, nhưng anh nhìn thấy cô, là cô! Là cô!

Anh dừng bước lại, cảm thấy máu trong người đang sôi sùng sục.

Ninh Ngũ Yên đuổi theo Tập Bác Niên, nhìn về hướng anh đang nhìn, nhất thời giống như gặp phải quỷ, lùi lại hai bước, sắc mặt trắng bệch như tro.

Cô đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Để thằng bé xuống, chạy trốn!

Bọn họ cách một đoạn đường, từ xa nhìn nhau.

Sao cô lại trở thành như vậy, Tập Bác Niên nhìn thấy sự hốc hác của cô, trong lòng hiện lên sự đau đớn.

Ninh Ngũ Yên suyết nửa ngất đi, tự nhiên nảy sinh cảm giác khủng hoảng, người phụ nữ kia muốn trở về cưới chồng và con trai của cô ta sao? Không, không được, cô ta sẽ không để cô được như ý.

Cổ họng Mặc Tiểu hoi chuyển động, nuốt vào tất cả cay đắng, thì ra đây là con của bọn họ, con của cô đã chết, nhưng bọn họ lại có một đứa con khỏe mạnh đáng yêu như vậy, bọn họ là một gia đình hạnh phúc, còn cô thì hai bàn tay trắng.

Nước mắt mù mịt trong hốc mắt, nhưng lại không rơi xuống.

Cuối cùng, sau khi nhìn anh một cái thật sâu, cô đặt thằng bé xuống bãi cỏ, nhanh chóng chạy vào trong màn đêm, chạy như điên về phía trước, chạy ra khỏi thế giới liên quan đến anh.

Tập Bác Niên thấy cô chạy, một giây sau cũng muốn đuổi theo, bất luận là lý do gì, anh chỉ muốn đuổi theo cô.

"Niên, đừng đi, đừng đi." Ninh Ngũ Yên ôm lấy anh, hét lên: "Em cầu xin anh, mặc kệ cô ta, chúng ta đang rất tốt, có phải không?"

Cô ta thật sự rất sợ Tập Bác Niên đuổi theo Mặc Tiểu Tịch, sợ tất cả mọi chuyện bị vạch trần, cô ta rất sợ, thật sự rất sợ...

Nhìn vào màn đêm bao la, cô giống như một âm hồn dần dần tan biến, Tập Bác Niên chán nản rũ người xuống, trong đáy mắt tràn đầy nỗi đau đớn.

Anh không biết, nếu còn sống, cô có xuất hiện nữa hay không, anh thà rằng không nhìn thấy cô, thà rằng không biết cô còn sống mà lại nghèo túng như vậy, lúc cô ôm thằng bé đứng đó, cảnh tượng vô cùng hài hoà và ấm áp, cho dù mẹ ruột không biết là con của mình, cũng sẽ có một chút thần giao mách cảm.

Đây là điều mà bất kỳ ai cũng không cách nào thay thế được!

Ninh Ngữ Yên thấy anh đã bình tĩnh lại, trái tim cũng bình ổn theo: "Chúng ta qua xem Hàn Hàn đi, cũng may Mặc Tiểu Tịch không biết thằng bé là con của chúng ta, bằng không thì hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi."

"Đủ rồi..." Tập Bác Niên gầm lên, là một sự tức giận thật sự, bất luận nguy trang thế nào cũng không có cách che giấu sự tức giận.

Ninh Ngữ Yên bị hù dọa, cơ thể run lẩy bẩy: "Em đi ôm Hàn Hàn." Cô ta nhanh chóng đi về phía bãi cỏ, siết chặt lấy nắm tay.

Tập Bác Niên cũng đi nhanh đến, vượt qua mặt cô ta, cúi lễ phục trên người ra, choàng lên mình Hàn Hàn, ôm thằng bé từ dưới mặt đất lên: "Con trai, chúng ta về nhà."

Hàn Hàn bị quấy rầy nên mở mắt: "Dì, dì chơi bóng với Hàn Hàn."

Không ngờ, câu đầu tiên lúc thằng bé mở mắt ra lại hỏi đến Mặc Tiểu Tịch, trong lòng Tập Bác Niên cảm thấy chua xót, Ninh Ngữ Yên cũng đơ.

"Cô ấy đi rồi." Tập Bác Niên hơi tiếc nuối nói.

"Hàn Hàn thích đi ấy." Hàn Hàn bĩu môi không vui, vùi vào trong ngực của Tập Bác Niên và không nói thêm gì nữa.

Tập Bác Niên thờ dài trong lòng, bởi vì anh không thể thay đổi điều gì, trên thế giới này, có rất nhiều chuyện đã được định trước! Giống như sống và chết, không có cách nào kiểm soát nó bắt đầu, cũng không có cách nào kiểm soát nó kết thúc.

Mặc Tiểu Tịch không biết mình đã chạy bao lâu, cho đến khi ngã xuống đất, và không bò dậy nổi.

Đôi mắt bình tĩnh nhìn vào mặt đất, ngực cô lên xuống bất định, cổ họng đau rất giống như uống phải nước sôi, trái tim cứ thế đại ra, giống như lúc này có một chiếc xe đang nghiền nát qua người cô, cô cũng sẽ không có cảm giác đau đớn.

Thiên Dã lái xe đi tìm xung quanh, lúc đang muốn chuyển qua con đường tiếp theo, anh nhìn thấy bên cạnh vành đai xanh phía trước có một người đang nằm.

Anh dừng xe lại một bên, sau đó chạy tới, nhìn thấy người nằm trên mặt đất đúng là Mặc Tiểu Tịch, anh vội vàng chạy qua ôm lấy cô: "Tiểu Tịch, em sao vậy, tại sao không đợi anh trở về đã đi."

Mặc Tiểu Tịch từ từ đảo cặp mắt qua, nhìn về phía anh, nhìn nhìn, cô đột nhiên ôm lấy eo của anh rồi lên tiếng khóc lớn.

Cô thật sự rất khó chịu, rất khó chịu, đây là nước mắt đã tích trữ hai năm, cô giống như một cái xác chết, đã ngăn ngor hai năm, tới nay, tất cả đều bùng nổ.

Quần áo của Thiên Dã đã bị làm ướt, anh ôm chặt lấy cô: "Khóc đi, khóc thật lớn một trận, mang hết đau khổ trong lòng trút ra một lần, những chỗ mục nát, phải làm sạch đi thì thịt mới có thể mọc lại."

Tiếng khóc phát ra từ trong đáy lòng vô cùng bi thương và đau khổ.

Nhìn thấy giống như có người đến, Thiên Dã tạm thời ôm lấy Mặc Tiểu Tịch rời khỏi nơi này, bằng không để người ta thấy thì không hay.

Trong xe hơi, Mặc Tiểu Tịch dùng khăn giấy lau nước mắt, sau khi khóc một trận thả ga, dường như ngực của cô không còn khó chịu nữa, ngay cả hô hấp cũng thuận lợi hơn.

"Vừa rồi em chạy đi đâu?"

"Em..., em gặp được một đứa bé, sau đó cùng nó chơi một lúc, chơi rất vui vẻ, đã lâu em không có vui vẻ như vậy, nhưng, kể tiếp em mới biết được, thằng bé là con của Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên." Mặc Tiểu Tịch bình tĩnh nói, bắt đầu vui vẻ cho đến lúc bi thương chuyển biến thật nhanh.

Thiên Dã đã hiểu sơ sơ: "Em nhìn thấy Tập Bác Niên thật sao?"

"Đúng, em nhìn thấy bọn họ rất hạnh phúc." Mặc Tiểu Tịch nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của mình.

"Đừng nghĩ nữa, chúng ta trở về thôi." Thiên Dã an ủi cô, khởi động xe rồi đi.

Mặc Tiểu Tịch lau nước mắt trên mặt, quay đầu lại: "Không, em không đến chỗ của anh đâu, vẫn nên trở về chỗ cũ là tốt nhất." Cô không muốn có thêm phiền phức.

"Có phải Tô Lộ Di đã nói gì với em không? Em mặc kệ đi, đó là nhà của anh, do anh quyết định." Thiên Dã khẳng định làm theo ý mình, ai cũng đừng nghĩ đuổi tiểu Tịch đi.

"Không phải, em nghĩ, nếu anh vì em mà làm âm ỉ với cô ấy, không phải sẽ mang đến phiền phức cho anh sao, cho nên, cứ như vậy đi."

Sắc mặt của Thiên Dã tối xuống, vẫn chạy về hướng căn hộ của anh, Mặc Tiểu Tịch không còn cách nào khác, cô cũng biết, bất luận cô nói gì, đều

không thay đổi được quyết tâm của anh.

Tô Lộ Di nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu lại mỉm cười, lúc nhìn thấy Thiên Dã dẫn Mặc Tiểu Tịch về, sắc mặt của cô ta lập tức sầm xuống.

"Lộ Di, sau này tiểu Tịch sẽ sống ở đây với tôi, xin cô đừng nhúng tay vào." Thiên Dã thẳng thắn nói.

"Sao? Ở đây?" Tô Lộ Di giật mình kêu lên, từ từ đứng dậy: "Chuyện này tuyệt đối không được, nếu cô ta ra vào đây bị phóng viên chụp được thì phải làm sao?"

"Để bọn họ chụp cho đã, tôi không quan tâm." Thiên Dã trả lời vô cùng dứt khoát.

Tô Lộ Di bị anh chọc tức đến nghẹt thở: "Anh...Anh không quan tâm? Anh là nhân vật của công chúng, anh phải chú ý đến hình tượng của mình, anh quên hai năm trước, lúc anh có dính líu quan hệ với cô ta đã gặp bao nhiêu phiền phức sao? Đã thiếu gia, tôi không phải thần tiên, tôi đã có một đồng việc cần phải xử lý, không có thời gian giúp anh chống đỡ những chuyện xấu này đâu, nói tóm lại một câu, cô ta tuyệt đối không thể ở chỗ này."

Thiên Dã cười yếu ớt nói: "Được! Tôi không làm siêu sao nổi tiếng nữa, vậy được rồi chứ, tiểu Tịch nhất định phải ở đây, bây giờ, mời cô ra khỏi nhà tôi."

"Không phải anh điên rồi chứ, vì một người phụ nữ mà từ bỏ sự nghiệp của mình?" Tô Lộ Di không dám tin nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Nhớ lại từng chút lúc sinh đứa bé, cảm thấy có gì đó không đúng!

"Tôi không điên, có lẽ sự nghiệp và địa vị đối với cô rất quan trọng, nhưng thứ quan trọng nhất trong sinh mạng của tôi chỉ có Mặc Tiểu Tịch." Thiên Dã nghiêm túc nhìn cô ta.

Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch tràn đầy ấm áp, giống như có người dùng nước ấm tưới lên cơ thể cô, sự cảm động này rất quen thuộc.

Tô Lộ Di không nói lời nào, lúc anh nói câu quan trọng nhất trong sinh mạng của anh đã hoàn toàn đánh bại cô ta.

Cô ta không thể để mặc anh vứt bỏ cuộc sống nghệ thuật đang trên đà phát triển, đây không chỉ là tâm huyết của anh, mà cũng là của cô ta.

Tuy cô ta không biết Mặc Tiểu Tịch này có đức hạnh gì mà có khả năng khiến cô Thiên Dã cam tâm vứt bỏ tất cả, nhưng đã hợp tác nhiều năm như vậy, ít nhiều gì cô cũng hiểu được anh, ánh mắt không dừng lại trên mặt của nữ ngôi sao nào quá hai mươi giây, mặc kệ xấu hay đẹp, anh chưa bao giờ biểu hiện thích hay là ghét, thay vì nói anh ôn hoà, không bằng nói anh lạnh lùng, trong lòng anh không chứa đựng được người khác, nhưng một khi đã đi vào thì sẽ không thấy ra được.

Có chấp, đây chính là cách giải thích tính cách của anh.

"Được, cô ta có thể ở lại." Tô Lộ Di không thể không nhượng bộ, cô ta xoay người ngồi vào ghế xô-pha: "Nhưng tôi có một yêu cầu."

Thiên Dã kéo Mặc Tiểu Tịch ngồi xuống đối diện với cô ta: "Tôi không mong đợi cô đồng ý, cho nên cô đưa ra yêu cầu gì tôi cũng sẽ không đồng ý."

"Thiên Dã, tôi đã nhượng bộ, anh đừng quá đáng như vậy, bây giờ tôi chỉ có mấy yêu cầu, đối với anh, với cô ta đều tốt, tôi quá đáng sao?" Tô Lộ Di bị kích thích đến mức tim sắp nổ tung.

Mặc Tiểu Tịch mở miệng: "Được, cô nói đi, mặc kệ là điều gì, tôi cũng sẽ đồng ý."

Thiên Dã cau mày muốn nói gì đó, Mặc Tiểu Tịch đề tay anh lại, ý bảo anh đừng nói nữa.

Tô Lộ Di ổn định lại hơi thở và nói: "Thực ra thì yêu cầu cũng không nhiều, thứ nhất, không được tùy tiện đi ra ngoài, thứ hai, lúc Thiên Dã đang làm việc không thể tìm anh ta, thứ tư, vì không để công nhân vệ sinh đến dọn dẹp nhìn thấy cô, sau này, việc dọn dẹp vệ sinh do cô đảm nhiệm."

"Có thể!" Mặc Tiểu Tịch không cần suy nghĩ đã đồng ý.

Thấy cô đồng ý sáng khoái như vậy, Tô Lộ Di cũng không tìm được lý do làm khó cô, trước hết cứ như vậy đi.

Tô Lộ Di ngồi một lúc thì rời đi.

"Không phải em nói muốn ăn mì sao? Anh đi nấu cho em ăn, em xem TV đi, rất nhanh sẽ có." Thiên Dã đứng dậy đi nấu mì, bỏ trứng gà, rau xanh và thịt bò vào trong.

Anh bung đến trước

cô, đưa đĩa cho cô: "Đến đây, ăn thử xem"

Mặc Tiểu Tịch xới mì lên ăn từng chút một, cô cảm thấy bát mì này có hương vị vô cùng ấm áp. Trút vào rất nhiều sự quan tâm của anh đối với cô.

"Ăn ngon không?"

"Ngon." Cô gật đầu, nở nụ cười yếu ớt, sau đó khôi phục lại bình thường.

Ăn mì xong, anh cầm bát bỏ vào trong máy rửa chén, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô: "Lúc ở nhà không có việc gì làm thì nghe nhạc, coi sách, nếu ngọt ngào, cũng có thể ra ngoài hoa viên phơi nắng."

"Ừ!" Mặc Tiểu Tịch gật đầu.

Thiên Dã quàng tay qua vai cô: "Sau này chúng ta sẽ mãi mãi ở chung một chỗ, mùa hè, anh sẽ ngắm hoa sơn chi với em, giống như lúc nhỏ, trong thế giới của chúng ta, chỉ có lẫn nhau."

Mặc Tiểu Tịch nhẹ nhàng tựa đầu vào người anh, dường như hiểu được tâm tư của anh.

Sáng hôm sau, Thiên Dã nhận được thông báo, phải ra ngoại ô chụp quảng cáo, sau khi trở về còn phải lên một chương trình giải trí, một ngày đầy áp công việc.

Mặc Tiểu Tịch nằm trên ghế ngoài hoa viên ngủ một lúc, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, làm cô rất dễ đi vào giấc ngủ, vừa tỉnh lại, trên người vô cùng lạnh, thì ra là thời tiết thay đổi!

Trở về phòng, cô nghiêm túc dọn dẹp các nơi, sắp xếp lại phòng của Thiên Dã, mang quần áo bỏ vào trong máy giặt, cuộc sống ở đây, khắp nơi đều vô cùng cao cấp, ngay cả bồn cầu cũng có rất nhiều chức năng.

Sau khi làm xong tất cả, trời đã sắp tối.

Thiên Dã gọi điện thoại về, nói muốn trở về nhà ăn cơm, kêu cô làm giúp mấy món ăn.

Cô cũng không có cách nào từ chối, cúp điện thoại, lấy nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh ra, lúc nhỏ ở cô nhi viện đều ăn đồ ăn bình thường và rẻ tiền, nhưng lúc này trong tủ lạnh của anh chất đầy các nguyên liệu nấu ăn cao cấp, không biết anh thích ăn gì, chỉ biết nấu mấy thứ đơn giản.

7h, Thiên Dã trở về.

"Có thể ăn cơm chưa, anh sắp đói muốn chết rồi." Anh khoa trương ôm bụng, giống như cả ngày đã không ăn gì.

Mặc Tiểu Tịch không khỏi cười khê: "Có thể, để em đi lấy ra."

Bọn họ cùng nhau ngồi trên chiếc bàn màu trắng, lúc ăn cơm, Thiên Dã liên tục gấp và khen các món ăn cô làm, thực ra anh muốn dùng cách này thay đổi chế độ ăn qua loa của cô.

Buổi tối, Mặc Tiểu Tịch không ngủ được, càng về khuya, đầu óc của cô càng tỉnh táo.

Im lặng nằm trên giường, cô cảm thấy vô cùng khốn khổ, cuối cùng cô chịu không được mà đi ra khỏi phòng, ngồi trong phòng khách xem TV, mang tất cả lực chú ý tập trung vào trên đó.

Nhưng từng khuôn mặt trên TV đều biến thành khuôn mặt của Tập Bác Niên, tại sao cô càng muốn quên lại càng nhớ.

"Không ngủ được sao?" Thiên Dã ngồi xuống bên cạnh cô, một mối cả ngày, anh gần như nằm xuống là có thể ngủ, nhưng nhớ đến Mặc Tiểu Tịch, cho nên thần kinh luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, vừa có một tiếng động nhỏ là đã ra ngoài nhìn xem.

Mặc Tiểu Tịch chậm rãi gật đầu, khổ sở nói: "Tiểu Dã, anh biết không? Muốn quên là một chuyện vô cùng khó khăn."

"Anh biết, anh biết." Thiên Dã nhẹ giọng an ủi.

"Con của em đã chết, nó đã chết, ngay cả nhìn em cũng không nhìn thấy nó thì nó đã biến mất." Mặc Tiểu Tịch lẩm bẩm giống như nói mớ.

Thiên Dã nghe cô nói đến đứa bé thì nhớ lại đêm đó, vết máu trên bãi cỏ, nói vậy, cô đã sinh đứa bé ra, nhưng tại sao lại chết, tại sao lại biến mất, anh không biết trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì.

"Tiểu Tịch, con của em đã sinh ra đúng không? Vậy tại sao lại không thấy?" Thiên Dã cẩn thận hỏi.

“Em không biết, đứa bé từ trong cơ thể em tuột ra ngoài, sau đó, bác sĩ nói với em, đứa bé đã chết.” Mặc Tiểu Tích khuôn mặt khổ sở khi nhớ lại cảnh đó.

Thiên Dã ngạc nhiên: “Bác sĩ? Vậy đứa bé sinh ra ở bệnh viện sao?” Anh luôn cho là ở trên bãi cỏ.

Mặc Tiểu Tích hồi tưởng lại, sau đó lắc đầu: “Không phải ở bệnh viện, em đang đi trên đường thì đột nhiên đau bụng dữ dội, rất lâu sau đó, em đau đớn đến sắp ngất đi thì có người đến, nói là bác sĩ...” Nói xong, ngay cả cô cũng cảm thấy có gì đó không bình thường.

Cô vẫn luôn rối rắm về cái chết của đứa bé, nhưng không muốn suy nghĩ, mà lúc này cô nghiêm túc hồi tưởng lại một lần thì cảm thấy có gì đó không đúng.

“Em nói là em đang đi trên đường thì đột nhiên đau bụng, sau đó có bác sĩ đến giúp em đỡ đỡ sao? Chuyện này thật sự không thể nào, chỗ đó vô cùng hoang vu, không chỉ bác sĩ, ngay cả xe cộ cũng rất ít qua lại, trừ khi người bác sĩ kia luôn đi theo em, nếu không sao lại trùng hợp như vậy?” Thiên Dã đã đi qua đó cho nên mới hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Có thể đứa bé vẫn chưa chết!

Mặc Tiểu Tích nghe Thiên Dã nói vậy, có chút ngạc nhiên, chỗ hoang vu kia sao lại có bác sĩ.

Hai năm nay, cô vẫn luôn trốn tránh suy nghĩ đến những chuyện có liên quan đến cái chết của đứa bé, cho nên ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không nhận ra được!

"Chẳng lẽ, là có người phái bác sĩ đó đi theo em sao?"

"Ti lệ vô tình gặp phải rất thấp, mà nếu cô ta là bác sĩ, đứa bé đã thuận lợi sinh ra thì tại sao lại vô duyên vô cớ chết đi, cho dù chết, là một bác sĩ thật sự, cũng không nên không cho em nhìn một chút đã tự mình đi xử lý." Thiên Dã suy luận, dùng lý trí để phân tích, không phải anh thông minh mà là chuyện này có quá nhiều chỗ kỳ quái.

Mặc Tiểu Tích nghĩ tới bác sĩ kia vừa đi thì Tập Bác Niên đã đến, trên thế giới này, còn ai nhẫn tâm muốn ép cô xuống địa ngục như vậy, chỉ có anh!

Người mà cô thà rằng gánh oan ức trên lưng cũng không muốn làm tổn thương anh.

Nhưng, anh lại tàn nhẫn đoạt mất con của cô, kêu cô đi chết.

"Là Tập Bác Niên, nhất định là anh ta." Sự thật này khiến tim của Mặc Tiểu Tích đau giống như bị dao cắt, cô không ngờ anh lại tuyệt tình với cô đến nước này.

"Có thể, không phải anh ta thì là Ninh Ngữ Yên, hoặc là hai người bọn họ hợp mưu, nhưng nếu là anh ta, đó cũng là con của anh ta, anh ta sẽ nhẫn tâm dồn nó vào chỗ chết sao?" Thiên Dã nói ra nghi vấn.

"Ai biết được, có thể anh ta muốn làm cho em hoàn toàn tuyệt vọng, muốn đẩy em vào vực sâu, chuyện gì anh ta không làm được." Mặc Tiểu Tích tức giận đến toàn thân run rẩy.

Lúc biết đứa bé bị anh bắt đi, có thể đã không còn sống trên đời, trong lòng cô vô cùng đau đớn, không kể xiết được.

"Cũng có thể chưa chết, dù sao cũng là một sinh mạng nhỏ, cho nên rất khó ra tay, đừng bi quan như vậy." Thiên Dã vỗ vai cô, nói.

"Thật sao? Đứa bé có thể chưa chết?" Trong mắt của Mặc Tiểu Tích phát ra tia sáng, mặc dù mỏng manh, nhưng có thể chiếu sáng bóng tối.

Thiên Dã nhìn thấy dáng vẻ háo hức của cô, đành phải nói: "Đừng! Chúng ta đi tìm xem, coi có manh mối gì không, theo anh biết, bây giờ bọn họ có một đứa con trai, là Ninh Ngữ Yên sinh trước lúc kết hôn, vì thế, ngày cưới đã được dời về sau."

"Em biết, em đã thấy đứa bé đó." Ánh mắt của Mặc Tiểu Tích có chút chán nản: "Đứa bé rất đáng yêu."

Thật kỳ lạ, là con của Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên, tại sao cô không có chút ghét bỏ, ngược lại cảm thấy vô cùng yêu mến.

“Bây giờ mà tùy tiện đi hỏi Tập Bác Niên, anh ta cũng sẽ không thừa nhận, đây là chuyện quan trọng, trước hết phải nghĩ cách đi hỏi thăm một chút, với

lại chuyện này cũng không chắc là Tập Bác Niên làm. Ninh Ngữ Yên cũng có động cơ, không phải sao?” Thiên Dã sợ cô đi tìm Tập Bác Niên gây âm ỉ, nếu có thể anh hy vọng, cô và Tập Bác Niên không dính dáng đến nhau nữa.

Mặc Tiểu Tịch cảm thấy Thiên Dã nói cũng có lý. Ninh Ngữ Yên thật sự có động cơ này, bây giờ mà tùy tiện xông lên, cô hoàn toàn không có khả năng để đánh trả.

“Được! Vậy anh phải hỏi thăm nhanh lên, nhanh nhé.” Mặc Tiểu Tịch kéo lấy cánh tay của Thiên Dã, sốt ruột nói.

“Anh sẽ tranh thủ! Chuyện của em chính là chuyện của anh, em nhất định phải bình tĩnh mới được.” Thiên Dã nhìn thấy cô sốt ruột như vậy, trong lòng cũng hơi lo lắng.

Đêm đó, Mặc Tiểu Tịch vô cùng phấn khởi, cô nghĩ nếu đứa bé còn sống, cũng được hai tuổi, trái tim của cô đã sống lại trong một đêm.

Nhà họ Tập.

Buổi chiều, Ninh Ngữ Yên dẫn Hàn Hàn đến nhà kính phơi nắng, thằng bé vô cùng tinh nghịch, không ngồi yên một chỗ, luôn sờ mó đủ thứ để chơi đùa.

“Hàn Hàn, lại đây ăn bánh ngọt với mẹ.” Ninh Ngữ Yên vẫy tay với thằng bé.

Hàn Hàn cầm đồ chơi đi đến bên cạnh cô, há miệng nhỏ nhắn ra: “Mẹ, Hàn Hàn muốn ăn.”

“Chú mèo tham ăn.” Ninh Ngữ Yên mỉm cười rồi cầm lấy bánh ngọt bỏ vào trong miệng thằng bé: “Ăn từ từ thôi, đừng để bị nghẹn, biết không?”

“Biết rồi ạ.” Hàn Hàn vô cùng ngoan ngoãn gậm đầu.

Ninh Ngữ Yên nhấp một chút hồng trà, lơ đãng hỏi: “Hàn Hàn, con rất thích đi hôm qua chơi cùng con sao?”

“Thích ạ.” Hàn Hàn dùng sức gậm đầu.

“Vậy con thích mẹ nhiều hơn hay đi đó nhiều hơn?” Ninh Ngữ Yên hỏi tiếp.

Hàn Hàn nghiêng đầu suy nghĩ, rồi trả lời: “Đều thích ạ!”

Ninh Ngữ Yên thờ dãi một hồi, xoa đầu Hàn Hàn: “Chuyện này không thể được, con nhất định phải thích mẹ nhiều hơn. Bởi vì mẹ là mẹ của con, có hiểu không?”

Hàn Hàn nửa hiểu nửa không, ở trong cái đầu nhỏ của thằng bé không có suy nghĩ về những điều này, giống như thế giới của người lớn đối với nó thật sự quá phức tạp.

Sau khi Ninh Ngữ Yên dỗ thằng bé ngủ thì lập tức gọi mấy thuộc hạ đặc biệt làm việc cho cô ta đến.

“Người phụ nữ Mặc Tiểu Tịch kia lại xuất hiện, các người đi tìm ra cô ta cho tôi.” Ninh Ngữ Yên nghiêm mặt, kiêu ngạo nói.

“Vâng!” Thuộc hạ trả lời ngắn gọn, nhanh chóng đi ra cửa.

Mặc Tiểu Tịch, nếu cô dám đến đây, tôi sẽ băm cô ra thành vạn mảnh, nếu cô không đến, tôi cũng nghĩ cách tìm ra cô, sau đó diệt trừ cô, đừng nghĩ chơi trò ẩn hiện ở trong cuộc sống của tôi.

Tập Bác Niên đang làm việc trong văn phòng thì đột nhiên nhớ đến Mặc Tiểu Tịch, cô luôn ở thành phố này sao? Trốn cũng rất giỏi!

Mấy năm nay, chắc cô trải qua rất khó khăn, mất đi đứa bé nhất định là một đả kích vô cùng lớn đối với cô, nhưng nếu gặp lại cô, anh có quyết đoán nói cho cô biết, Hàn Hàn là con của cô không?

Làm như vậy, nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều hậu quả không thể đoán trước!

Ninh Ngữ Yên sẽ không chịu để yên, hậu quả của việc ly hôn là trực tiếp tác động đến cả nhà họ Tập và nhà họ Ninh, công ty cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, nếu Ninh Hải Thành biết Hàn Hàn không phải là cháu ngoại của ông ta, không biết có trách cứ con gái của ông ta hay không, nhưng chắc chắn sẽ giúp cô ta.

Nếu anh giáp mặt giải quyết cũng được, chỉ sợ là bọn họ sẽ chĩa mũi dùi vào Mặc Tiểu Tịch và Hàn Hàn.

Xoa mi tâm, anh cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Mặc Tiểu Tịch đang nằm dài trong nhà một mình, Thiên Dã đã ra ngoại ô, ngày mốt mới trở về, cô cũng hiểu, những ngôi sao nổi tiếng luôn rất bận rộn, thật không biết, trước đó sao anh có thể đợi ở quán nhiều ngày như vậy, nhất định là đã dòi lại rất nhiều công việc.

Buổi tối, cô cảm thấy có chút buồn bực, mấy ngày nay luôn nghĩ tới chuyện của đứa bé, nghĩ tới tim cũng khô héo, thỉnh thoảng ra ngoài một lần cũng không sao, cẩn thận một chút là được.

Cô mặc một chiếc áo khoác có mũ, sau đó đội mũ lên và đi ra cửa.

Cũng may không có gặp người ở chung một khu trong thang máy, cô đi bộ trên đường, gió đêm lạnh vô cùng, hít sâu vào một hơi, cảm giác rất thoải mái.

Tập Bác Niên ăn com tối cùng những người bạn trên thương trường xong, nhưng không muốn về nhà liền.

Lái xe đến bên ngoài khách sạn năm sao kia, đây là nơi cô xuất hiện và cũng là nơi biến mất, không biết có xảy ra kỳ tích nữa không, để cô lại xuất hiện ở đây một lần nữa.

Anh lái xa dừng lại bên cạnh đài phun nước, mở cửa sổ ra rồi lấy một điều thuốc đốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Quay lưng vào nhau rời đi!

Thuốc lá trong tay từ từ biến thành tro tàn, rơi ra bên ngoài cửa sổ, làn khói màu trắng lượn lờ phát phơ trong không khí, biến ảo đủ thứ hình dạng.

Ánh mắt của Tập Bác Niên nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, tối nay là 15, nên trăng đặc biệt rất tỏ, ánh sáng chiếu xuống, vạn vật đều được bao phủ trong ánh sáng mờ mờ nhẹ nhàng, thỉnh thoảng có người từ trong khách sạn đi ra, lái xe rời đi.

20 phút trôi qua.

Anh thầm cười nhạo mình, rốt cuộc anh đang làm gì, sao cô còn có thể đến đây, gặp anh ở đây, cô nhất định sẽ trốn đi thật xa, nói không chừng đã đến thành phố khác ngay trong đêm.

Anh thu tầm mắt lại, ngửa mặt dựa vào ghế.

Ở lúc anh thu tầm mắt, có một bóng người đi ngang qua xe của anh, đáng tiếc anh đã nhắm nghiền mắt.

Cô vòng qua bên kia đài phun nước, quay lưng về phía anh ngồi xuống, cô đội mũ, ngược nhìn ánh trăng ở trên bầu trời.

Mặc Tiểu Tịch chớp chớp mắt, giống như hoàn hồn rồi nhìn dáo dác xung quanh, sao cô lại đến đây?

Cô đang chờ điều gì?

Chờ người kia xuất hiện sao? Anh không yêu cô, hoàn toàn không yêu, cô từng cho rằng trong lòng anh, ít nhiều gì cũng có một chút tình cảm.

Là cô quá ngây thơ, quá ngu ngốc, nếu thời gian có thể quay ngược lại, để cô được chọn một lần nữa, cô có nói cho anh biết sự thật hay không.

Suy nghĩ một lúc lâu.

Nhưng...

Đến bây giờ, trong lòng cô vẫn không có câu trả lời, tại sao anh tàn nhẫn đoạt lấy con của cô, còn kêu cô đi chết, trong lòng cô vẫn do dự.

Dòng nước cao thấp trong đài phun nước che khuất tiếng thở dài giống nhau.

Nếu tình yêu đã đến, đã từng ở lại đây, tại sao lại không thể nắm giữ được nó, có nhiều khi vận mệnh luôn tàn khốc như vậy, lúc bắt đầu sánh vai, đã định trước là một quá trình cay đắng.

Tập Bác Niên mở mắt ra, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn không có ai, cô sẽ không đến.

Ánh mắt nhìn xuyên qua dòng nước, chỉ nhìn thấy một bóng lưng mơ hồ, thì ra cũng có người ở cùng anh trong buổi tối vắng lặng nhưng lạnh lẽo này, một mình ngu ngốc chờ ở đây.

Nhưng không biết, người cô chờ là ai!

Có phải cũng chờ một người mãi mãi không xuất hiện hay không.

Bạn đang đọc truyện tại *****.com

Mặc Tiểu Tịch, em sẽ không đến đây, đúng không? Cho dù chỉ là một lần, hãy cho tôi nhìn thấy em, tôi muốn nói cho em biết, hai năm trước, em đã chết qua một lần, tôi đã tha thứ cho em!

Anh nói thầm trong lòng, không biết nói cho bản thân mình nghe, hay muốn nói cho sự cô đơn nghe.

Ném tàn thuốc ra ngoài, anh đóng cửa sổ xe lại, lái xe rời đi.

Cô xoay người, đứng lên, đi qua chỗ anh đã dừng lại vừa rồi, giẫm lên tàn thuốc anh đã từng hút, đi về hướng ngược lại.

Khoảng cách kéo xa ra từng chút, mỗi phút mỗi giây, thời gian giống như ống kính, đã dừng lại ở hình ảnh này, đo lường.

Đôi mắt của bọn họ nhìn về phía trước, nhưng đều vô cùng mơ màng và đầy mắt mờ, giống như đã mất đi, không bao giờ có thể nắm giữ được nữa, trong nội tâm xác định thật sự muốn đạt được một thứ gì đó.

Mặc Tiểu Tịch trở lại căn hộ, cô chợt

nhớ tới hôm nay mình chưa ăn gì, vì thế, lấy bánh mì trong tủ lạnh ra ăn.

Quá rảnh rỗi và buồn chán, cô nghĩ có lẽ lên mạng có thể tìm thấy tin tức gần đây của Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên, xem hai năm nay có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không.

Cô đi vào phòng giải trí của Thiên Dã, trong này có thể nghe nhạc, trên giá sách đặt một ít sách, còn có một cái Laptop trên bàn.

Sau khi mở ra, cô dò tìm tin tức của Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên, phần lớn đều là những buổi dạ hội mà bọn họ tham gia, nhà họ Tập và nhà họ Ninh là trùm thương nghiệp, bắt tay khởi động công trình thương nghiệp gì đó, cô kéo chuột xuống dưới, lật xem khoảng thời gian hai năm trước lúc cô bỏ đi có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không.

Khi tầm mắt rơi vào trên tiêu đề 9h tối qua thiên kim của Ninh thị đã chào mừng quý tử ra đời, Mặc Tiểu Tịch theo bản năng bấm vào.

Nội dung tin tức cũng không có gì đặc biệt, nhưng thời điểm này, là ngay ngày cô bỏ đi, cô nhớ hình như mình sinh vào lúc 8h, mà cô ta lại đứng lúc sinh vào 9h?

Ninh Ngữ Yên sinh con cùng một ngày với cô! Nhưng cô lại sinh trước ngày dự tính mười ngày, cô ta mang thai trễ hơn cô, ít nhất cũng sinh sớm hơn hai mươi ngày.

Mặc dù sinh non cũng không phải chuyện lạ, nhưng sự trùng hợp này, làm cho lòng của Mặc Tiểu Tịch vô cùng khó chịu.

Cảm thấy có điều gì đó dính lứu trong này.

Cô lại tùy ý xem sơ qua một chút, phát hiện Thích Tân Nhã và Ninh Ngữ Yên qua lại vô cùng mật thiết, bây giờ Thích Tân Nhã ở trong giới nghệ sĩ cũng xem như là nữ diễn viên nổi tiếng, cái thứ nhất là một trong nữ diễn viên có xì căng đan với Thiên Dã, cộng thêm thế lực phía sau đủ vững vàng cho nên ngồi lên vị trí đó rất dễ.

Trước kia Thiên Dã từng nói, Thích Tân Nhã biết không ít chuyện của Ninh Ngữ Yên, sao lại không xuống tay từ chỗ cô ta.

Cô biết mình làm như vậy là hơi quá, Thiên Dã không muốn dính dấp quan hệ với Thích Tân Nhã, trong lòng do dự, nhưng cô thật sự rất muốn tìm thấy đứa bé.

Một tuần sau, Thiên Dã từ bên ngoài trở về.

Mấy ngày nay anh đã nhờ người âm thầm dò hỏi xem có phải Tập Bác Niên đã mang đứa bé đến cô nhi viện hay đến nơi một người thân thích nào hay không.

“Chuyện đó...” Mặc Tiểu Tịch đi vào phòng của Thiên Dã, anh đang thay quần áo, nhìn thấy thân trên của anh để trần, cô dời tầm mắt đi: “Anh thay quần áo trước đi, chúng ta nói chuyện sau.”

“Không sao, em nói đi.” Trên mặt Thiên Dã hiện lên nụ cười nhạt, khoác áo lên: “Nhìn thấy anh, em cũng ngượng ngùng sao?”

“Dù sao anh cũng là đàn ông.” Mặc Tiểu Tịch nói vô cùng tự nhiên.

Tay đang mặc quần áo của Thiên Dã dừng lại, có phần nghiêm túc nói: “Không sai, anh là đàn ông, tiểu Tịch là phụ nữ.”

Mặc Tiểu Tịch không khỏi bật cười: “Cho nên?”

“Hy vọng sau này em có thể đối xử với anh như một người đàn ông, có thể yêu một người đàn ông tên ‘Thiên Dã’.” Nói xong, kẻ sát lại gần cô.

Khuôn mặt của Mặc Tiểu Tịch hơi ngẩn ra, trước lúc anh đến gần, vội vàng lùi lại: “Em đi xem canh có được chưa đã.” Cô nhanh chóng chạy mất.

Thiên Dã đứng đó, vô cùng chán nản, sự trốn chạy của cô nói cho anh biết, cô kháng cự phát triển mối quan hệ ở mặt khác với anh, cô vẫn xem anh là bạn tốt, nhưng anh đã yêu cô từ sớm, ở lúc bắt đầu hiểu chuyện, cô đã ở trong lòng anh.

Không sao, một ngày nào đó, cô sẽ ở lại bên cạnh anh, anh không cần quá nóng lòng.

Anh khoác thêm một chiếc áo hồ cỏ, đi ra khỏi phòng, xem chuyện xấu hổ đó chưa từng xảy ra, mỉm cười đi tới bên cạnh cô: “Vừa rồi em muốn nói gì với anh?”

“Em...” Mặc Tiểu Tích muốn nói tiếp chuyện sau đó, nhưng lại cảm thấy mình có chút hèn hạ.

“Nói đi, cũng không phải ép anh đi bán sặc, tại sao lại khó mở miệng.” Thiên Dã ở bên cạnh, cầm một chiếc muỗng nhỏ, múc một chút canh, đưa đến bên miệng.

“Em muốn anh đi câu dẫn Thích Tân Nhã.” Mặc Tiểu Tích khẽ nhắm mắt, nói ra một mạch.

Thiên Dã mới vừa đưa ngậm canh vào miệng, lúc này thiếu chút nữa bị lời của cô làm cho nghẹn chết: “Khụ... khụ... em nói gì?” Cô gái này, thật sự muốn anh đi bán sặc.

Mặc Tiểu Tích vỗ vỗ lưng của anh: “Thật xin lỗi, em biết em quá đáng, nhưng em muốn biết chuyện của Ninh Ngữ Yên từ chỗ cô ta.”

“Em đã phát hiện chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Hàn Hàn là con của ai?

"Mấy ngày trước em lên điều tra xem hai năm nay Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không, cái khác thì không có, nhưng em phát hiện Ninh Ngữ Yên sinh con cùng một ngày với em, thời gian cũng cách không xa, cuối cùng em cảm thấy rất kỳ lạ, cho nên muốn anh lấy một chút tin tức từ miệng của Thích Tân Nhã, có được không?" Mặc Tiểu Tích nói đầu đuôi gốc ngọn cho anh nghe.

"Thì ra là vậy, vậy trong lòng em đang nghi ngờ điều gì? Chuyện này có liên quan đến việc đứa bé biến mất sao?" Thiên Dã hỏi.

"Không thể nói rõ cụ thể rốt cuộc là nghi ngờ điều gì, nhưng chung quy vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, em biết để anh đi tiếp cận Thích Tân Nhã, việc này không tốt lắm, nhưng em lại không có cách nào tốt hơn." Mặc Tiểu Tích cảm thấy mình giống như một má mị ép người lương thiện đi làm kỹ nữ.

Thiên Dã bật cười: "Không cần phải bày ra vẻ mặt như vậy, chuyện này cũng không khó, anh giúp em!"

"Thật sao?" Trong mắt của Mặc Tiểu Tích tràn đầy sự vui mừng.

"Chẳng lẽ cho rằng anh sẽ từ chối em sao? Còn muốn thăm dò Thích Tân Nhã, không cần phải quyến rũ phức tạp như vậy, mời cô ta đến nhà ăn bữa cơm, chúc cô ta uống mấy ly rượu, đến lúc đó muốn hỏi gì, tự nhiên sẽ hỏi được." Thiên Dã tiếp tục dùng muỗng múc canh húp, ngay cả động tác ăn canh cũng vô cùng đẹp đẽ.

Mặc Tiểu Tích gật đầu: "Lần trước anh cũng dò hỏi cô ta như vậy sao?"

"Lần trước à! Có chút thất bại, bởi vì party làm ở công ty, cho nên mọi người cũng không có uống say, may là Thích Tân Nhã tuy mạnh mẽ, nhưng không có dã tâm." Thiên Dã nhớ lại nói.

Hai năm trước là Thích Tân Nhã đến tìm anh làm quen trước, bởi vì là em họ của Ninh Ngữ Yên, cho nên mới từng bước kết bạn với cô ta, hiện tại bọn họ vẫn duy trì quan hệ đồng nghiệp.

"À...thì ra là vậy." Mặc Tiểu Tích đã hiểu, cô bụng đồ ăn ra: "Chúng ta ăn cơm đi."

"Em không thấy anh đã ăn từ sớm sao?" Thiên Dã đi theo sau lưng cô, khẽ mỉm cười.

Bốn ngày sau.

Thiên Dã gặp được Thích Tân Nhã vừa đi chụp hình ở chỗ khác về, cô ta chủ động bước qua chào hỏi anh: "Hi, Thiên Dã."

"Chào, biểu diễn thế nào, thuận lợi chứ?" Thiên Dã xuôi dòng đẩy thuyền nói, bình thường anh chỉ chào lại một tiếng, sau đó chạy đi.

Hôm nay anh đột nhiên hỏi cô ta những chuyện này, làm cho cô ta mừng như điên: "Rất thuận lợi, nhưng nam chính thật sự khó coi chết đi được, không

biết tìm diễn viên hạng ba đó ở đâu nữa, nếu có thể có cơ hội đóng chung với Thiên Dã, vậy thì tốt quá rồi."

Nhìn thấy khuôn mặt mê người trước mắt, cô ta vô cùng kích động.

"Tốt! Có cơ hội, tôi cũng rất muốn hợp tác với Tân Nhã, tối nay cùng đi ăn cơm đi, nhà tôi có người giúp việc theo giờ mới đến, nấu ăn rất ngon." Thiên Dã thừa cơ hội đề

xuất lời mời, mặc dù có chút đường đột, nhưng anh muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Người có lòng có lẽ sẽ phát hiện bất thường, nhưng loại phụ nữ háo sắc như Thích Tân Nhã, nghe thấy Thiên Dã mời cô ta đến nhà ăn cơm, phần khởi đến sắp té xỉu.

"Thiên Dã, hôm nay anh khiến cho em bất ngờ quá."

"Nếu em không rảnh thì thôi vậy." Thiên Dã nhã nhặn nói.

"Không, không, không. Có thời gian, có thời gian." Thích Tân Nhã trả lời lia lịa, sợ anh đổi ý. Thiên Dã mời người ta đi ăn cơm, chuyện này kỳ lạ đến cỡ nào, hơn nữa còn mời cô, dù cho hôm nay có chuyện quan trọng, cũng phải dôi qua.

"Tốt lắm, tối nay tôi đến đón em. Lộ Di có việc tìm tôi, tôi đi trước đây." Thiên Dã nhẹ nhàng rời đi, sau khi trở lại phòng làm việc của mình, anh lập tức gọi điện thoại cho Mặc Tiểu Tịch, kêu cô chuẩn bị sẵn sàng, nói cho cô biết tối nay Thích Tân Nhã sẽ đến.

Mặc Tiểu Tịch nghe xong thì vô cùng hớn hờ, thật tốt quá, không ngờ lại nhanh như vậy, Thiên Dã đã thu phục được!

Cô vội vàng chuẩn bị bữa tối, chọn một chai rượu đỏ, trái khế trái bần, mang hoa và nến lên, không khí càng tốt, càng dễ thả lỏng cảnh giác.

Trước khi Thiên Dã đến đón Thích Tân Nhã, đã gọi điện thoại cho Mặc Tiểu Tịch.

Mặc Tiểu Tịch dọn món ăn lên bàn, sau đó trốn vào một căn phòng gần nhất.

Khoảng 15 phút sau, cô nghe được tiếng gõ cửa, bọn họ đã đến!

Thích Tân Nhã đi vào phòng khác, dùng mắt quan sát xung quanh một chút, lên tiếng khen ngợi: "Thiên Dã, nhà anh thật đẹp, mặc dù không quá sáng chói, nhưng rất tinh tế."

"Thật không, em ngồi đi." Thiên Dã lịch sự và tùy ý khoát tay một cái, đi qua rót cho cô ta một ly nước trái cây.

Vì để đến đây ngày hôm nay, Thích Tân Nhã đã cố gắng thoái thác tất cả công việc, đi làm đẹp, mục tiêu chính là có thể ngủ lại, cô ta nghĩ nếu anh chủ động mời cô ta, chắc chắn là có tình ý, cô ta dám đánh cược, Thiên Dã vẫn còn là trai tân! Nghĩ vậy, cô ta không khỏi mở cờ trong bụng.

"Đồ ăn lạnh rất nhanh, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi." Thiên Dã đứng dậy.

"Được, em cũng muốn nếm thử đồ ăn nhà Thiên Dã, nghe anh nói ngon như vậy, em cũng thèm ăn muốn chết." Thích Tân Nhã nở nụ cười mê hoặc, thèm ăn thì thèm ăn, nhưng có dụng ý khác.

Sao Thiên Dã không nhìn ra ánh mắt như lang như hổ của cô ta, anh quá quen thuộc với loại ánh mắt này, trong mắt những người hâm mộ những nữ ngôi sao, những người phụ nữ luôn phát ra sự trần trụi này.

Làm cho anh vô cùng chán ghét loại ánh mắt như vậy.

"Em nhất định sẽ không thất vọng." Anh dẫn Thích Tân Nhã đến trước bàn ăn, tắt đèn, đốt nến, rót rượu cho cô ta.

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, Thiên Dã không ngừng rót rượu cho cô ta, anh bắt đầu xuống tay từ những việc trong cuộc sống hàng ngày của cô ta trước, từ từ mới dẫn sang chuyện của Ninh Ngữ Yên.

Mà Thích Tân Nhã hoàn toàn không cảm giác ra được, nói thật, người giúp việc theo giờ của Thiên Dã nấu ăn cũng không ngon lắm, nhưng chuyện này không quan trọng, trọng điểm chính là người đàn ông đẹp trai trước mặt, nhìn thấy anh, ăn cái gì cũng ngon!

Rất nhanh đã nhìn thấy đáy của chai rượu, Thích Tân Nhã cũng hơi say, nhưng Thiên Dã đã xem nhẹ tự lượng của cô ta, cô ta chưa say hoàn toàn, anh lấy thêm một chai rượu, cho đến khi uống gần hết hai bình, mới say khướt.

Thiên Dã lặng lẽ chuyển đề tài: "Tân Nhã, chị họ của em gần đây khỏe chứ?"

"Chị họ? Ừ, anh hỏi Ninh Ngữ Yên à, haizzz. Anh không biết đâu, Tập Bác Niên kia rất đáng ghét, chị họ em dù sao cũng là thiên kim đại tiểu thư, lúc nào cũng nổi giận với chị ấy." Thích Tân Nhã chống đầu, bất mãn nói, nói xong lại ngây ngốc cười ha hả.

"Hả... Thật sao? Trái lại anh rất bất ngờ, chị em họ em sinh cho nhà họ Tập một đứa con trai, sao tình cảm vợ chồng ngược lại không tốt?"

“Chuyện này em cũng không hiểu, rõ ràng anh ta không biết chuyện gì cả, sao lại không cần chị họ?”

“Anh ta không biết chuyện gì?” Thiên Dã cảm thấy anh đã đến gần được trọng tâm của vấn đề.

“Chính là Hàn Hàn. Nó không phải là do chị họ em sinh, thực ra, trước đó, chị họ em vốn không có mang thai, đó chẳng qua là cách để đối phó với con hồ ly tinh Mặc Tiểu Tịch kia, chỉ có em và chị ấy biết.” Thích Tân Nhã đặc ý nói.

Đôi mắt của Thiên Dã lạnh xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy Hàn Hàn là con của ai?” Câu trả lời dường như đã rất rõ ràng, anh nín thở.

“Là Mặc Tiểu Tịch sinh.”

Àm! Ở trong phòng, Mặc Tiểu Tịch lập tức ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Sống lại!

Hàn Hàn là con của cô, đứa bé thiếu chút nữa rơi vào đài phun nước, tiểu bảo bối dễ thương đã chơi bóng cùng cô là con của cô.

Nhưng, thằng bé vừa sinh đã bị Ninh Ngữ Yên cướp đi, biến thành của cô ta?

Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch nổi lên cơn tức giận, lý trí lập tức mất đi sự tự chủ, cô liều mạng lao ra khỏi phòng, kéo Thích Tân Nhã đang say khướt như người khuyết tật qua, điên cuồng hét lên: "Sao các người có thể làm như vậy, các người là một đám ma quỷ, cặn bã, các người không phải là người, không phải là người, các người đáng chết, đáng chết..."

Rượu đã hoàn toàn xâm chiếm đầu óc của Thích Tân Nhã, cô ta chỉ nghe thấy có người đang gào thét bên tai cô ta, mơ màng nói: "Cô là ai, tránh ra, đừng kéo tôi."

Cô ta đẩy Mặc Tiểu Tịch ra, ngã vào ghế dựa bên cạnh và ngủ thiếp đi.

"A..." Mặc Tiểu Tịch khổ sở thét lên, đau đớn giống như trái tim bị xé rách.

Thiên Dã vội vàng bước đến ôm lấy cô: "Em bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại, đừng như vậy, anh đưa cô ta trở về rồi hãy nói, được không?"

Anh nhẹ nhàng vỗ đầu cô, sau khi đợi cô bình tĩnh lại, đỡ cô đến xô pha: "Ngoan ngoan ngồi đây, anh sẽ nhanh chóng trở về."

Mặc Tiểu Tịch vẫn đắm chìm trong cơn giận dữ, ngăn người không nói lời nào.

Thiên Dã xoay người đi ra phòng ăn, đỡ Thích Tân Nhã rời khỏi căn hộ, đưa cô ta về nhà.

Trong phòng khách vô cùng yên tĩnh.

Sau khi bình tĩnh lại, trước mắt của Mặc Tiểu Tịch hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn, nước mắt lập tức xuất hiện trong hốc mắt cô.

Từng giọt rơi xuống, đau khổ và nhớ nhung hai năm nay cuối cùng cũng được giải phóng, cảm giác xuất hiện trong đầu của cô lúc này chính là vui sướng, bởi vì con của cô vẫn còn sống trên đời, vô cùng khỏe mạnh và đáng yêu, cô lại nhớ đến đêm hôm đó, nụ cười thoáng qua của thằng bé, lúc thằng bé ngủ say trong ngực cô, về mặt khi ngủ vừa đáng yêu vừa yên tĩnh, cô đã hôn lên trán của thằng bé, đã vuốt ve làn da của nó, tất cả đều vô cùng chân thật và ấm áp.

Con trai, mẹ thật sự cảm ơn con vẫn còn sống tốt như vậy, cảm ơn con!

Cô che miệng, nức cho nước mắt chảy nhiều hơn, chảy qua đầu ngón tay, chảy vào ngực, nhưng không lạnh lẽo, mà là ấm áp và vui sướng.

Niềm vui qua đi, là nỗi căm hận không thể tha thứ, Ninh Ngữ Yên, sao cô có thể cướp đi con của tôi, biến thành của cô, sao cô có thể làm như vậy?

Tập Bác Niên, anh mặc cho Ninh Ngữ Yên làm xằng làm bậy, lại giả vờ như không nhìn thấy, hôm đó bác sĩ vừa đi, anh đã tới, cô không tin anh không biết chuyện này.

Mặc Tiểu Tịch nắm chặt quả đấm, dùng hết sức lực toàn thân, nhưng vẫn cảm thấy không đủ để biểu đạt nỗi căm phẫn trong lòng cô, khi một người mẹ mất đi con, điều này đồng nghĩa với việc lấy đi sinh mạng của cô ấy, bọn họ, tuyệt đối không thể tha thứ.

Trong mắt cô chứa đầy thù hận, cô nhất định phải đoạt lại thằng bé, nhất định!

Sau khi

Thiên Dã trở về, phát hiện Mặc Tiểu Tịch không còn ngồi trên sô pha, lòng lập tức nóng như lửa đốt: “Tiểu Tịch, Mặc Tiểu Tịch, em đang ở đâu?”

Anh chạy vào phòng cô, nghe thấy tiếng nước chảy truyền ra từ phòng tắm thì thở dài nhẹ nhõm, thì ra là đang tắm, còn tưởng cô đã chạy đi đâu.

Đêm đó, trái tim của Mặc Tiểu Tịch đã hoàn toàn sống lại.

Sáng hôm sau.

Thiên Dã rời khỏi giường, đi ra ngoài, phát hiện Mặc Tiểu Tịch đã rời khỏi giường từ sớm, đang làm bữa sáng, tóc buộc lên rất có sức sống, ngay cả đôi mắt cũng khác trước, không còn vô hồn ngây dại, trở nên sáng rỡ và bình tĩnh.

Trong một đêm, cô đã hoàn toàn thay đổi, cũng đã hồi phục.

“Thiên Dã, qua ăn sáng đi, em có chút chuyện muốn nói với anh.” Mặc Tiểu Tịch mỉm cười nói với anh.

Thiên Dã đi qua rồi ngồi xuống: “Xem ra, em đã hồi phục.”

“Không sai! Từ hôm nay trở đi, em sẽ không nhục trí buông xuôi nữa, em muốn sống thật tốt, hai năm, em đã bỏ qua giai đoạn nhìn Hàn Hàn lớn lên, em không muốn bỏ qua tương lai của thằng bé, em sẽ sống lại, sau đó cướp thằng bé về, mặc kệ khó khăn đến đâu, em cũng phải làm.” Mặc Tiểu Tịch kiên quyết nói.

“Anh chỉ có thể nói, anh ủng hộ em!” Nhìn thấy cô bởi vì đứa bé mà chết, sau đó bởi vì đứa bé mà sống lại, Thiên Dã biết, trong sinh mạng của cô, có thể không sống tiếp, nhưng không thể không có đứa bé.

“Cảm ơn anh!” Mặc Tiểu Tịch cảm kích nắm lấy tay anh, trong mắt ứa lệ.

Thiên Dã bật cười: “Bây giờ đã tìm thấy hy vọng của cuộc sống một lần nữa, ngược lại trở nên thích khóc rồi sao?”

“Nước mắt không nhất thiết chỉ chảy lúc đau khổ, thực ra khi quá đau khổ, quá tuyệt vọng, ngược lại khóc không được, cái cảm giác này so với chết còn khó chịu hơn.” Mặc Tiểu Tịch yếu ớt nói, những năm tháng sống ở trong vùng lầy, nhớ tới, trước mắt chỉ là một khoảng u tối, không có một chút màu sắc.

“Em muốn làm việc có thể nhanh chóng hòa hợp vào xã hội thượng lưu, em sẽ không chạy trốn khi nhìn thấy bọn họ, em sẽ xông lên đối mặt, người nên sợ hãi phải là bọn họ, không phải sao?” Mặc Tiểu Tịch cười lạnh, trong đáy mắt vô cùng lạnh lẽo.

“Công việc có thể lập tức hòa hợp vào xã hội thượng lưu không dễ tìm, thực ra, nếu em muốn đến gần bọn họ, vẫn còn có cách.” Trong lòng Thiên Dã có chút lo lắng, tình trạng của cô lúc này, ánh mắt lạnh lẽo này, lộ ra sự hung ác và kiên cường, giống như một ác lang phát ra sát khí lúc cắn nuốt người.

“Không cần lo lắng, em cũng muốn tốt hơn thôi, sợ anh không đồng ý, cho nên hỏi ý kiến của anh trước xem sao.” Mặc Tiểu Tịch cười nói.

Thiên Dã để dao nĩa xuống: “Tiểu Tịch, không phải mục đích của em là chỉ muốn cướp lại đứa bé thôi sao? Chúng ta có thể trực tiếp đi tới nhà họ Tập cướp về.”

“Haizz... , Thiên Dã, anh quá ngây thơ rồi, Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên, không phải dễ đối phó như anh nghĩ, bọn họ không chơi cùng với anh đâu, mà luôn dùng quỷ kế khó hiểu, em muốn đấu với bọn họ một trận.” Mặc Tiểu Tịch cô không còn là người mặc cho người ta xâu xé nữa, cô sẽ đánh bại bọn họ, đoạt lại con của cô.

“Tiểu Tịch, em có biết lúc này em rất đáng sợ không?” Thiên Dã cau chặt mày.

“Thiên Dã, chiến đấu với ma quỷ, không thể quá nhân từ, nói cách khác, là thất bại thảm hại, em đã từng trải qua, em biết, đừng lo lắng, em sẽ cố gắng.” Mặc Tiểu Tịch nở nụ cười trấn an anh.

Tiếp theo, cô muốn bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

Tập Bác Niên, Ninh Ngữ Yên, đừng tưởng các người có thể đánh tôi vào địa ngục hoàn toàn, dù tôi còn một hơi thở, cũng sẽ bò từ địa ngục ra.

Thiên Dã vô cùng lo lắng, tiểu Tịch sống lại là không sai, kiên cường hơn, dũng cảm hơn, nhưng càng xa lạ hơn, anh không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, cảm thấy có một con giông bão không thể đoán trước được sắp kéo đến.

Anh xoa mi tâm, đi vào phòng làm việc, nhìn thấy Tô Lộ Di và nhân viên ở công ty đang bàn bạc gì đó.

“Tiểu Trần, lát nữa dán cái này lên, sau đó phối hợp với đài truyền hình tuyên truyền về nó.” Tô Lộ Di đeo kính đen, vô cùng chuyên nghiệp chỉ đạo, cô ta là người đại diện của công ty điện ảnh và truyền hình này, dùng đôi mắt độc đáo và sắc bén, tạo ra không ít siêu sao.”

“Chị Lộ Di, chị yêu cầu cao như vậy, lần tuyển chọn thử này, đoán chừng sẽ không có cô gái nào vừa ý của chị.”

“Haizz... nhìn kỹ rồi hãy nói, một nữ vũ công có đủ năng lực bây giờ thật sự quá ít.” Tô Lộ Di cũng có chút phiền muộn: “Nhanh đi làm đi.”

“Được ạ.” Tiểu Trần đựng bay đồng giấy tuyên truyền, trong đó có một tờ bay đến chân Thiên Dã.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vực: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tôi muốn trở thành nữ chính!

Thiên Dã nhặt tấm poster từ dưới mặt đất lên, trong đó viết cuộc so tài nữ chính của Thiên Sứ Đêm, là một bộ kịch ca múa.

Sự kiện này hiện tại đang rất phổ biến, mặc dù tuyên truyền có tác dụng, nhưng để những người không có kinh nghiệm đến giữ chức vụ quan trọng, cách này thật sự có được không? Anh cảm thấy đang mạo hiểm nhiều hơn.

Tiểu Trần vội vàng rời đi, Thiên Dã tiện tay xếp lại bỏ vào trong túi.

Tô Lộ Di ngẩng đầu lên nhìn thấy Thiên Dã, nói: "Thiên Dã, anh tới rồi à, lại đây ngồi đi, hôm nay có thời gian, lát nữa đi gặp đạo diễn Chu với tôi, anh ta hẹn nhiều lần rồi, bắt đầu từ ngày mai, có lẽ sẽ rất bận."

Thiên Dã ngồi xuống, thuận tay lật tạp chí: "Rất khó giải quyết sao?"

"Quả thật là một tai nạn, nữ chính không vừa ý, không thể hiểu được tên khốn Lam Dật kia, nếu có thể thực hiện tốt vở ca kịch này, sẽ rất giật gân, mỗi một bước lúc này đều đã đi đúng hướng, chỉ thiếu một nữ chính, một cô gái vẫn còn thuần khiết, không dính khói bụi trần gian, có nền tảng vũ đạo, anh nói trong một hai tuần ngắn ngủi này, kêu tôi đi đâu tìm đây." Tô Lộ Di vì chuyện này mà đầu gần như sắp nổ tung, hơn nữa cô ta đã từng khoắc lác với cấp trên, nhất định sẽ tìm được.

"Nghe có vẻ khá phiền phức." Thiên Dã thờ ơ nói, thuần khiết, không dính khói bụi trần gian, biết nhảy múa, thật sự giống như đang nói Mặc Tiểu Tịch, anh âm thầm nở nụ cười, tiếp tục xem tạp chí.

Buổi chiều, Thiên Dã trở về, tiện tay cởi áo khoác rồi vút lên ghế xô pha, đi đến tủ lạnh rót một ly nước, ừng ực uống một hơi cạn sạch, mỗi lần gặp chuyện không vui, anh luôn làm như vậy.

Lão già đạo diễn Chu thật đáng ghét, lần nào cũng mượn cớ động tay động chân với anh, nếu không phải anh lạnh mặt xuống, nói không chừng còn quá đáng hơn, Tô Lộ Di ở bên cạnh vẫn làm bộ không nhìn thấy, cuộc sống như vậy, thật sự là thứ anh muốn sao? Phía sau vinh quang, đã không ít linh hồn bị bán đứng!

"Tiểu Dã, anh về rồi hả? Sao lại không bật đèn." Mặc Tiểu Tịch từ trong phòng đi ra, bởi vì anh nói hôm nay không về ăn cơm, cho nên sau khi cô ăn xong thì trở về phòng nghiên cứu chuyện tìm việc làm.

Thiên Dã đặt ly nước xuống: "À..., anh quên mới, có lẽ là hơi mệt, anh vào nghỉ trước, em cũng đi nghỉ sớm đi." Anh vỗ vai cô, đi về phòng của mình.

Mặc Tiểu Tịch cảm thấy hình như Thiên Dã có chút không vui, có lẽ là gặp chuyện không vừa ý trên công việc.

Hôm sau, sáng sớm Thiên Dã đã nhận được thông báo và rời đi, lúc Mặc Tiểu Tịch dọn dẹp vệ sinh thì nhìn thấy một chiếc áo khoác trên ghế xô pha, để ở đây, chắc là anh muốn giặt, cô cầm chiếc áo từ trên xô pha lên, mang đến phòng giặt đồ.

Nhưng đang đi thì có một tờ giấy rơi ra, Mặc Tiểu Tịch ngồi xổm xuống nhặt lấy, sau khi cầm lên, nghĩ thầm nếu là thứ quan trọng, sẽ không để ở đây.

Cuộc thi tuyển chọn Thiên Sứ Đêm?

Cô đọc quy định dự thi một cách tỉ mỉ, tuổi từ 18 đến 28, ngoại hình tốt, có nền tảng vũ đạo.

Cô còn để ý thấy, người hoạch định là Tô Lộ Di.

Lòng của Mặc Tiểu Tịch sáng lên, có lẽ cô có thể thử, nhìn qua hình như là một vở ca kịch có quy mô lớn, với lại trước kia khi đi học, cô cũng thường xuyên cùng bạn đi xem, xem như cũng có chút nghiên cứu đối với lĩnh vực này, hơn nữa cô biết nhảy múa, mặc dù hai năm rồi không nhảy, nhưng nền tảng vẫn còn, nếu siêng năng luyện tập, nhất định làm được!

Nhưng bây giờ vẫn còn một vấn đề, chính là Tô Lộ Di rất ghét cô, cho dù cô phù hợp với tất cả các khía cạnh, cô ta cũng không nhất định sẽ chọn cô.

Làm sao bây giờ?

Phải tìm cách gặp riêng cô ta, biết đâu có thể thành công.

Cô lặng lẽ ghi lại số điện thoại của Tô Lộ Di, sau đó gọi cho Thiên Dã trước: "Hôm nay anh có về ăn cơm không?"

"Có lẽ ngày mai anh mới về, bây giờ đang ở bên ngoài." Thiên Dã nói.

"Ừ, vậy được rồi. Tô tiểu thư có ở chung với anh không, anh đi đâu cô ấy cũng đi chung sao?" Mặc Tiểu Tích ngập ngừng hỏi, cô không muốn để Thiên Dã biết, bởi vì anh nhất định sẽ phản đối.

Thiên Dã ngắt người: "Sao đột nhiên lại hỏi đến cô ấy, mấy ngày nay cô ấy bận việc khác, cho nên trợ lý đi chung với anh, là nam...! Em không cần lo lắng."

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tích đỏ ửng, không xong, chắc chắn anh đã hiểu lầm: "Được, em biết rồi, em cúp máy đây, tạm biệt."

Cô nhanh chóng cúp điện thoại, đánh tan ngọn lửa mờ ám.

Nói vậy Tô Lộ Di chắc chắn đang bận sắp xếp chuyện ca kịch, Mặc Tiểu Tích, may nhất định phải nắm bắt cơ hội này.

Cô dùng sức hít vào một hơi thật sâu, bấm điện thoại gọi cho Tô Lộ Di, yêu cầu tối nay cô ta đến gặp cô ở công viên chung cư, trời lạnh như vậy, chỗ đó không có người.

Tô Lộ Di rất tò mò, không biết Mặc Tiểu Tích có chuyện gì tìm cô ta, vì thế, thoải mái đồng ý.

9h tối.

Trăng đêm nay không tỏ lắm, nhưng điều đáng ngạc nhiên là có rất nhiều sao, vô cùng sáng, giống như một tấm vải đen được nạm kim cương trên đó, mỗi một viên đều rất sắc sỡ.

Tô Lộ Di lái xe đến, từ xa đã nhìn thấy Mặc Tiểu Tích mặc một chiếc váy màu trắng, lặng lẽ ngồi dưới giàn hoa, mái tóc đen nhánh không có chút tạp chất xóa trên đầu vai, khuôn mặt trắng nõn, thanh lệ thoát tục, hương vị có phần thanh lịch tao nhã.

Lúc cô ta đến gần một tiếng nhạc cổ điển đột nhiên vang lên.

Mặc Tiểu Tích đứng dậy, nhảy theo tiếng nhạc, một điệu múa ba lê cơ bản được dung hòa với một điệu múa hiện đại, dưới ánh đèn đường bên cạnh giàn hoa, vô cùng duyên dáng, làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Tô Lộ Di ngừng thờ, thật đẹp, bất luận là phong cách hay ngoại hình, đều vô cùng thanh tao, không dính một chút khói bụi nhân gian, điều đó có thể làm cho lòng người ta rung động, đáng ngạc nhiên hơn là ở đây không phải là sân múa lông lầy, nhưng lại có thể khiến cho cô ta không dứt mắt ra được.

Ở thời khắc tiếng nhạc dừng lại, Mặc Tiểu Tích cũng hoàn thành điệu nhảy sau cùng.

Trời lạnh, cô mặc một chiếc váy múa không có tay, cơ thể cô rất lạnh, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén không phát run, cô muốn thể hiện thật tốt!

Cô đi đến trước mặt của Tô Lộ Di, nở nụ cười nhạt: "Tôi muốn trở thành nữ chính của bộ kịch ca múa Thiên Sứ Đêm."

Tô Lộ Di vô cùng ngạc nhiên, đã hiểu ra mục đích hôm nay của cô: "Mặc Tiểu Tích, cô cảm thấy tôi có thể mang phần diễn quan trọng như vậy cho cô, một người đã từng bị những người giàu có đùa giỡn và mang thai mấy năm trước sao? Đầu óc của tôi không có bị úng nước, cô hãy dẹp bỏ cái suy nghĩ này đi."

"Người xem mua vé là để vào xem nhảy múa, hơn nữa, cô không cảm thấy, nếu là tôi thì sẽ càng có nhiều trò vui hơn so với những người phụ nữ xa lạ hoàn toàn không ai biết đến sao? Bọn họ sẽ muốn nhìn xem, Mặc Tiểu Tích năm đó người ta phi nhỏ, sẽ biểu hiện như thế nào, có rất nhiều người trong làng giải trí cũng dựa vào tai tiếng để nổi lên, ai dám nói, còn có người hấp dẫn ánh mắt của người khác hơn tôi?" Mặc Tiểu Tích đã dự liệu trước, Tô Lộ Di sẽ từ chối, cho nên đã sớm nghĩ ra biện pháp hoàn hảo để ứng phó.

Tô Lộ Di không lên tiếng, bởi vì cô nói rất đúng: "Cuộc tuyển chọn vẫn chưa bắt đầu, cô dám chắc, không có ai tốt hơn cô sao?" Miệng của cô ta nói vậy, nhưng trong lòng không nắm chắc.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Gặp nhau ở bệnh viện!

"Tôi tin không có ai thích hợp để chọn hơn tôi, Tô tiểu thư, tôi thật lòng hy vọng cô có thể suy nghĩ lại." Mặc Tiểu Tích tự tin mà thành khẩn nói, cô phải

bắt được cơ hội này, đây là cách duy nhất có thể nhanh chóng hoà nhập vào xã hội thượng lưu.

Cô không quan tâm đến danh lợi và tiền bạc, cô chỉ muốn dựa vào chính mình, đánh bại Tập Bác Nền và Ninh Ngữ Yên, có thể quang minh chính đại giao đấu với bọn họ, cướp lại con trai.

Nói thật, giờ phút này Tô Lộ Di thật sự rất thương thức Mặc Tiểu Tịch, cô ta thích người tự tin, điều này không liên quan đến chuyện đẹp xấu, tự tin có thể làm cho con người ta đẹp hơn.

Nhưng cô ta thật sự không có hảo cảm với Mặc Tiểu Tịch!

"Nếu ba ngày sau không có người xuất sắc hơn cô xuất hiện, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô." Tô Lộ Di nói xong những lời này thì ngênh ngang bỏ đi, trong lòng cô ta mơ hồ cảm thấy, dường như cô ta chắc chắn sẽ gọi cú điện thoại đó.

Người có thể khiến cho cô ta vừa liếc mắt đã vừa ý, không nhiều lắm.

Mặc Tiểu Tịch nhìn xe rời đi, hơi chán nản thở ra, không thể làm cho Tô Lộ Di đồng ý ngay lập tức, cô cảm thấy vô cùng lo lắng, cô không giống như những người khác, cô nhất định phải thắng.

Trong ba ngày này, thật sự không có người tốt hơn cô sao? Nếu có, Tô Lộ Di sẽ không chọn cô!

Cô nhanh chóng kéo cơ thể lạnh cứng trở về căn hộ, tay chân đã tê cứng đến mất đi cảm giác, mặt lại hơi nóng.

Ngâm trong nước ấm một lúc, cơ thể hơi ấm lên, nằm trên giường ngủ, trong lòng có quá nhiều buồn phiền nên không ngủ được, đến giữa đêm, trán bắt đầu phát nóng, nhắc người dậy cũng nhắc không nổi.

Gắng gượng đến sáng, tìm hai viên thuốc cảm uống vào, đến chiều vẫn không có chuyển biến, đầu cảm thấy đau nhứt khó chịu.

Không còn cách nào khác, cô đành phải mặc áo khoác vào, đeo khẩu trang đi gặp bác sĩ, bây giờ mà té xỉu ở nhà, nói không chừng sẽ chết mất, với lại cô cũng không muốn chết lúc này, cô muốn gắng làm việc.

Bắt xe đến bệnh viện, cần phải truyền nước biển, đóng tiền, cô ngồi ở trong phòng truyền dịch, để y tá truyền cho cô.

Tháo khẩu trang xuống, cô ngó xung quanh, có rất nhiều người truyền nước biển, ngồi đối diện với cô là một cặp vợ chồng, trong lòng người đàn ông ôm bé gái 2 tuổi, trên tay người vợ cũng đang truyền nước biển..

Người một nhà ở cùng với nhau, cho dù bị bệnh, cũng cảm thấy ấm áp.

Thật tốt!

Trong lòng Mặc Tiểu Tịch khao khát có một gia đình, trưởng thành theo tuổi tác, cô đã không nhớ rõ khoảng thời gian đẹp đẽ ở cùng ba mẹ, nhưng cô tin, cô nhất định sẽ theo chân họ mà tìm thấy cảm giác ấm áp giống như vậy, bởi vì nhớ đến ba mẹ, cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cô cũng rất hy vọng có thể cảm thấy ấm áp như vậy với Hàn Hàn.

Ở trong phòng quá ngột ngạt, cô đẩy cái giá đi ra ngoài, vô tình đi đến khu lấy sổ bên ngoài.

Nhìn bầu trời ngoài cửa, đã sắp đến đêm, ngay cả người đến khám bệnh cũng ít đi.

Cô xoay người, chuẩn bị trở về phòng truyền dịch đột nhiên nghe bên ngoài cửa lớn có một người đang vô cùng lo lắng chạy vào, còn la lớn: “Mau gọi viện trưởng đến cho tôi.”

“Tập tổng, viện trưởng đang ở văn phòng, tôi sẽ lập tức kêu ông ấy xuống.” Y tá vội vàng gọi điện thoại, lại nữa rồi, lại nữa rồi, một người chuyệt thế và một tiểu bảo bối tuyệt thế.

Mỗi tháng luôn có hai ngày một lần sẽ chạy đến bệnh viện như vậy, một chút bệnh nhỏ, một chút vết thương vật vãnh, đều làm đến gà bay chó sủa.

Cơ thể của Mặc Tiểu Tịch chấn động, giọng nói này là...

“Ba, chân đau quá, hu hu...” Tiếng khóc đứt quãng của đứa bé truyền ra nghe có vẻ vô cùng đáng thương.

“Đừng khóc, đừng khóc, ai bảo con nghịch ngợm quá làm gì, leo lên bàn trà.” Tập Bác Nền vô cùng đau lòng, lần này đoán chừng rất nghiêm trọng, có thể đã bị gãy xương đùi.

Mặc Tiểu Tịch bỗng nhiên quay đầu lại, đúng lúc Tập Bác Nền ôm Hàn Hàn đi về hướng khác, Hàn Hàn thế nào? Trong lòng vô cùng sốt ruột, vội vàng lặng lẽ đi theo.

Tập Bác Nền ôm Hàn Hàn đi về phía thang máy, không cần đến một phút, viện trưởng đã chạy xuống.

“Ôi, Tập tổng của tôi, lần này lại sao đây, là bị đứt tay hay bị phỏng?” Viện trưởng không chịu nổi nói.

“Té từ trên bàn xuống, thằng bé kêu đau một chân, tôi nghĩ có lẽ đã bị gãy, hơn nữa không biết còn chỗ nào trên người bị thương không.” Tập Bác Niên nghiêm túc nói, đáng vẻ giống như gặp pahir kẻ địch lớn.

Mồ hôi lạnh trên trán của viện trưởng chảy xuống: “Vậy, Tập tổng, bàn trà ngài cao bao nhiêu?”

“Cỡ nửa mét.”

“Nửa... mét.” Viện trưởng hoàn toàn bị trấn động, từ vị trí cao nửa mét té xuống mà bị thương nghiêm trọng.

Trong suy nghĩ của Tập Bác Niên, trẻ con rất yếu ớt: “Ông nhanh đi sắp xếp kiểm tra toàn thân cho tôi, ông bảo nhóm bác sĩ nội khoa, ngoại khoa tốt nhất đến đây.”

“Tập tổng, Tập tổng, ngài hãy nghe tôi nói: thường thường, từ vị trí cao nửa mét té xuống, tối đa là trật khớp, ngài không cần căng thẳng.” Viện trưởng cố dần lại tình hình nói.

“Nếu có trường hợp thứ hai, ông chịu trách nhiệm sao?” Tập Bác Niên không vui nói.

Viện trưởng nghiêm mặt, lập tức gọi điện thoại, kêu mấy người trong phòng bày ghế trên chõ quân địch, nói giỡn sao, ông chịu trách nhiệm, nếu ngày mai tiêu bảo bối này chảy mũi cũng tính lên đầu ông thì thế nào, dù sao thì Tập Bác Niên cũng không ngừng cung cấp tiền cho bệnh viện, ông có ngăn cũng không ngăn được.

Mặc Tiểu Tịch ở phía sau thăm nghĩ, có phải đầu của Tập Bác Niên bị úng nước rồi không.

Thế này cũng quá khoa trương rồi, một bé trai bị ngã chút xíu thì có sao.

Một lát sau, viện trưởng dẫn Hàn Hàn đi gặp bác sĩ nội khoa và ngoại khoa, sau khi từng cô chú trong phòng khám vỗ về xong, cuối cùng nói với Tập Bác Niên, chỉ là bị trẹo một chút mà thôi, về nhà dùng trứng gà lăn là được.

Tập Bác Niên đi tính tiền, để Hàn Hàn ngồi đó chờ anh.

Hàn Hàn thấy ba đi xa, cười gian rồi lấy một viên kẹo từ trong túi ra, đang muốn ăn thì bị người ta giật lấy.

“Trẻ em không thể ăn kẹo vào buổi tối, nếu không sẽ hư răng.” Mặc Tiểu Tịch ngồi xuống bên cạnh Hàn Hàn, cố tình nghiêm mặt nói.

“Di, là di...” Hàn Hàn vui vẻ ôm lấy cánh tay cô, thằng bé liếc mắt là nhận ra đây là di chơi cùng nó lần trước.

Lòng của Mặc Tiểu Tịch nhũn ra, vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của Hàn Hàn, trong lòng vô cùng thỏa mãn, cô tiếc nuối chính là thằng bé gọi cô là di, không phải mẹ.

“Hàn Hàn, ba của con luôn xé chuyện nhỏ ra chuyện lớn vậy sao?” Mặc Tiểu Tịch hỏi.

“Vâng ạ!” Hàn Hàn bắt đầu dĩ gật đầu. “Ba biết Hàn Hàn sợ, cho nên mới lo lắng.”

“Ba có thương Hàn Hàn nhiều không? Có đánh hay mắng Hàn Hàn không?” Trong suy nghĩ của Mặc Tiểu Tịch, Tập Bác Niên và Ninh Ngừ Yêu giống như mẹ kế của Bạch Tuyết.

Hàn Hàn không hiểu tại sao di này lại hỏi vậy, lắc đầu: “Ba không đánh Hàn Hàn, ba là người hiểu Hàn Hàn nhất trên thế giới.”

Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch vô cùng ngạc nhiên, có lẽ hồ dữ thật sự không ăn thịt con! Cũng đúng, đứa bé đáng yêu như vậy, ai lại ghét bỏ.

Tập Bác Niên trả tiền xong, nhanh chóng quay trở về, nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi cùng Hàn Hàn và đưa lưng về phía anh, anh thả chậm bước chân, đi qua!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Vừa hạnh phúc vừa chua xót!

Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng anh có thể đoán ra được là cô, mái tóc dài mượt mà, đã từng giống như những đám mây rải rác trên giường, anh vẫn còn nhớ rõ những khoảnh khắc đó.

Anh nhẹ nhàng bước tới, sợ cô lại chạy mất.

Nhưng cho dù cô không bỏ trốn, anh có thể giữ cô lại sao.

"Ba, ba quay lại rồi à..." Hàn Hàn nhìn thấy Tập Bác Niên lặng lẽ bước đến, vui vẻ kêu lên.

Cả người cả Mặc Tiểu Tích chấn động, một viên sỏi nhỏ lăn vào tim, tạo ra một làn sóng.

Đây gọi là ma chú mà Tập Bác Niên đã thí pháp lên người cô, lúc này, cô sẽ không thoát được, nhưng đã không thể né tránh, cô sẽ đối mặt với kẻ địch.

Cô giữ bình tĩnh rồi quay người, nhìn thẳng vào mặt anh: "Xin chào."

Một tiếng xin chào nhẹ nhàng, là câu nói đầu tiên sau hai năm bọn họ gặp lại, Tập Bác Niên nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong trí nhớ, anh dường như không biết nói gì hơn, im lặng một lúc lâu, học theo câu nói của cô: "Xin chào."

Càng cảm thấy trong lòng có nhiều lời muốn nói, càng không biết nói gì cho phải!

"Hàn Hàn với ba nó rất yêu thương nó, thật không ngờ anh cũng là một người ba tốt." Giọng nói của Mặc Tiểu Tích vô cùng bình tĩnh, bên trong chứa đựng sự mỉa mai.

Tập Bác Niên nghe xong, cũng làm bộ không nhận ra, trả lời cô: "Có người cha nào lại không yêu thương con của mình, điều này làm em ngạc nhiên lắm sao?"

"Tôi cũng thật không hiểu anh." Mặc Tiểu Tích nhún vai, im lặng đứng dậy: "Thôi, tôi phải đi đây, đã truyền nước biển xong rồi."

Cô cúi đầu nhìn Hàn Hàn, trong lòng tràn đầy lưu luyến, cho dù có thể ở chung hơn một giây đồng hồ, cũng là một hạnh phúc xa xỉ đối với cô, mà thật ra, hạnh phúc này, vốn phải là của cô.

Trong lòng âm thầm hít sâu một hơi, nở nụ cười dịu dàng với Hàn Hàn: "Hàn Hàn, đi đi đây, lần sau gặp lại."

"Đi, đi phải đi sao?" Hàn Hàn xụ mặt xuống, lưu luyến kéo lấy tay của Mặc Tiểu Tích, đáng thương nói: "Không thể ở chơi với Hàn Hàn một chút sao ạ?"

Trong lòng của Mặc Tiểu Tích chứa đầy đau xót, con trai, mẹ muốn ở chung với con mỗi ngày, nhưng bây giờ mẹ không có năng lực đoạt con về, mẹ chỉ có thể đi từng bước, nhẫn nại, kiên trì, tìm một cơ hội tốt, đón con về bên mẹ.

Tập Bác Niên nhìn thấy dáng vẻ kiềm chế cảm xúc của cô, nghĩ thầm, chẳng lẽ cô đã biết Hàn Hàn là do cô sinh?

Nếu vậy, trong lòng cô nhất định rất khó khăn, cũng rất hận anh, có nên nói ra tất cả sự thật hay không? Mặc Tiểu Tích, tại sao tôi lại khát vọng em đến vậy, nhưng rõ ràng em đang ở trước mặt tôi, tôi lại cảm thấy mình không làm gì

được.

"Nếu có thời gian thì ở lại với Hàn Hàn đi, thằng bé rất ít khi gặp được người nó yêu mến." Tập Bác Niên ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng, anh muốn nhìn cô một chút.

Yêu cầu của anh rất có sức hấp dẫn đối với Mặc Tiểu Tích, cô nắm lấy bàn tay nhỏ của Hàn Hàn: "Vây... được rồi, nhưng bây giờ tôi phải đi nhờ kim ra trước."

"Cơ thể của em không khỏe sao?" Tập Bác Niên lập tức chú ý đến sắc mặt của vô cùng khó coi của cô, không khỏi lo lắng cho cô.

"Cảm sốt thôi." Mặc Tiểu Tích lạnh nhạt trả lời.

"Đừng không biết quan tâm đến cơ thể của mình như vậy." Tập Bác Niên nhìn sự lạnh nhạt và dáng vẻ không muốn trông thấy anh của cô, trong lòng cảm thấy rất cô đơn.

Mặc Tiểu Tích nghe xong lời nói của anh thì giễu cợt: "Ma quỷ giả bộ làm người tốt. Không phải gian trá thì cũng là trộm cướp, còn ghê tởm hơn so với việc ăn phải ruồi."

Nét mặt của Tập Bác Niên cứng đờ: "Đi thôi, mau truyền cho xong." Anh chỉ vào bình nước biển, sau đó ôm Hàn Hàn đi trước.

Mặc Tiểu Tích đi sau lưng bọn họ, nhìn Hàn Hàn ôm cổ Tập Bác Niên, ngây ngô hỏi: "Ba, tại sao đi lại ăn ruồi, không ăn cơm ạ."

"À..." Tập Bác Niên suy nghĩ một lúc và nói: "Vi di kén ăn, không thích ăn cơm mà thích ăn ruồi."

"Vây ruồi có ngon không ạ?" Hàn Hàn không biết thì ra con động vật nhỏ bay bay cũng có thể dùng để làm thức ăn.

"Không ngon, chỉ những người ngu ngốc giống di ấy mới ăn thôi, nếu Hàn Hàn ăn cũng sẽ trở nên ngu ngốc." Tập Bác Niên vô cùng nghiêm túc chỉ dạy con trai.

Khỏe miệng của Mặc Tiểu Tịch co giật, khua nắm đấm ở sau ót anh, hận không thể ám sát anh từ đằng sau.

Nhưng, tại sao, lúc này cô lại thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn và bình yên, bộ dạng của ba người bước đi, giống như một gia đình, ba mẹ và con trai, có nụ cười, có tranh cãi, thật tốt!

Cô lắc đầu, Mặc Tiểu Tịch, mày đừng dao động dễ dàng như vậy, anh ta không yêu mày, từ trước đến giờ đều không yêu!

Nhìn bóng lưng rộng lớn trước mắt, thỏa mãn trong lòng Mặc Tiểu Tịch lại bị rút đi hết.

Trong phòng truyền dịch, bác sĩ nhỏ kim cho Mặc Tiểu Tịch, ba người đi ra khỏi bệnh viện, bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

“Nếu em có thời gian, đi ăn tối với Hàn Hàn đi.” Tập Bác Niên ở bên cạnh đề nghị

Anh bạn nhỏ giống như kẹo đường dính lấy Mặc Tiểu Tịch: “Dì, đi đi chung với con đi.”

Mặc Tiểu Tịch không có cách nào từ chối Hàn Hàn, ăn tối chung với con trai, đây hẳn là lần đầu tiên, điều này làm cho lòng cô mơ hồ cảm thấy hạnh phúc: “Được! Hàn Hàn muốn ăn gì nào?”

“Con thích ăn pizza ạ.” Hàn Hàn ra dáng người lớn nói.

“Được, bây giờ chúng ta đi ăn.” Mặc Tiểu Tịch xoa đầu Hàn Hàn, trong mắt chứa đầy tình thương của mẹ.

Tập Bác Niên khẳng định một lần nữa, chắc chắn Mặc Tiểu Tịch đã biết, nếu là con của Ninh Ngữ Yên, cô sẽ không thể hiện sự yêu thương như thế, ánh mắt này, từ trước đến giờ anh chưa từng nhìn thấy trong mắt của Ninh Ngữ Yên.

Đây là sức mạnh của máu mủ, không có bất kì ngoại lực nào có thể ngăn cản.

Trong pizza Hut, bọn họ ngồi ở chỗ gần cửa sổ. Mặc Tiểu Tịch đút cho Hàn Hà ăn, lau nước sốt ở khóe miệng cho thằng bé, tất cả đều vô cùng tự nhiên, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, giống như niềm hạnh phúc đã lấp đầy trái tim, không có cách nào giả vờ, cho nên tràn ra, lây lan qua những người khác.

Tập Bác Niên ngồi đối diện với bọn họ, thâm nở nụ cười, anh cũng rất hưởng thụ sự tròn vẹn này.

Có cô, Hàn Hàn, đây mới là hoàn chỉnh.

Thời gian tốt đẹp luôn rất ngắn ngủi, kết thúc buổi tối, đã muộn giờ. Mặc Tiểu Tịch phải chia tay với Hàn Hàn, cái cảm giác, trái tim sắp bị đào khoét không cách nào giữ nguyên được lập tức kéo đến.

Lúc ăn anh bạn nhỏ kia chơi đùa quá mệt, nên đã ngủ thiếp đi, Tập Bác Niên ôm thằng bé lên, phủ thêm áo khoác cho nó.

“Em ở đâu? Tôi đưa em về.” Tập Bác Niên đi tới bên cạnh cô, muốn đụng vào cô.

“Đừng đụng vào tôi.” Mặc Tiểu Tịch lạnh lùng và sắc bén hét lên, tay của anh chỉ cách cô mấy cm, lại dừng ở đó, không tiến thêm bước nữa.

Ngăn cách lúc này, giữa bọn họ không cách nào vượt qua khoảng cách đó, mấy cm của trái tim, bởi vì đã đóng băng, cho nên không thể tới gần.

“Lên xe đi, chúng ta nói chuyện một chút.” Tập Bác Niên hạ tay xuống, thấy cô không có phản ứng, lại nói thêm: “Nếu em sợ, tôi có thể nói thẳng.”

“Sợ? Tập Bác Niên, bây giờ anh đã không thể uy hiếp được tôi nữa rồi.” Mặc Tiểu Tịch lạnh lùng nhìn xe của anh, rồi mở cửa xe ngồi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Không thể trả thẳng bé lại cho em!

Không phải cô trùng phếp khích tướng của anh, mà là muốn nghe xem, rốt cuộc anh có chuyện gì muốn nói với cô!

Tập Bác Niên ngồi lên xe, lái xe ra khỏi cổng quán ăn, dọc đường luôn im lặng, anh tập trung lái xe, cô nhìn về phía trước, trong không khí có tiếng hít thở ổn định của Hàn Hàn.

Ở trong sự yên tĩnh của thời gian, con người sẽ từ từ rơi vào hỗn loạn, những chuyện ở quá khứ, hiện ra vô cùng rõ ràng.

Mặc Tiểu Tịch nhắm chặt mắt, không suy nghĩ nữa, chỉ có sống thực tế và vô tình, con người mới có thể chống chọi lại với kẻ khác, một khi bị tình cảm cường chế dắt đi, sẽ thua rất thê thảm, đạo lý này, cô phải khắc ghi trong lòng.

Xe lái khoảng chừng 20 phút, Tập Bác Niên dừng lại trên một con đường nhỏ hẻo lánh, xung quanh không có một bóng người.

"Chúng ta xuống xe nói chuyện, đừng làm ồn đến Hàn Hàn." Tập Bác Niên mở cửa, đi xuống trước.

Mặc Tiểu Tịch bỗng nhiên cảm thấy, anh rất tỉ mỉ đối với Hàn Hàn, sau đó cô cũng xuống xe.

"Muốn nói chuyện gì? Muốn nói chuyện tôi làm thế nào mà còn sống trên đời này, cảm thấy rất ngạc nhiên sao?"

Tập Bác Niên không trả lời, dựa vào trên cửa xe, đốt một điếu thuốc, lửa đỏ nhấp nháy, ánh sáng màu đỏ thấp thoáng chiếu vào mặt anh: "Em đã biết, đúng không?"

Mặc Tiểu Tịch cười lạnh trong lòng, thì ra là muốn nói chuyện này, nếu anh đã phá vỡ thùng trước, cô cần gì phải phủ nhận: "Đúng vậy, tôi đã biết, chính là tên đàn ông đáng hận như anh và người vợ độc ác của anh đã cướp đi con của tôi, muốn gạt tôi mãi mãi sao? Thế giới này có công lý, sẽ không dung túng những hạng người không có nhân tính như các người, tuy ý làm bậy quá mức."

"Vậy bây giờ em muốn sao?" Tập Bác Niên không hề tức giận, nổi căm hận của cô, anh có thể hiểu được.

"Dù tôi nói, sau đó nghĩ xem làm thế nào để đối phó với tôi sao? Anh căng thẳng như vậy là muốn về nhà hợp mưu với vợ của anh, hay muốn tìm sát thủ giết chết tôi?" Mặc Tiểu Tịch lạnh lùng nói, sau đó nở nụ cười: "Chỉ có điều, tôi có chết cũng sẽ không buông tha cho anh."

Tập Bác Niên thở dài: "Mặc Tiểu Tịch, em thật sự hận tôi như vậy sao?"

"Tôi vốn dĩ không hận, là anh, là Ninh Ngữ Yên, một tay huy hoại, kêu tôi sao có thể không hận, dùng thủ đoạn cướp đi con của tôi, lại nói với tôi, sau khi sinh ra thì đứa bé đã chết, sao các người có thể nghĩ ra cách ác độc như vậy, bởi vì thằng bé không lớn lên trong cơ thể các người, cho nên các người căn bản không hiểu được, thế nào là cảm giác đau khổ tột cùng." Mặc Tiểu Tịch đứng trước mặt anh, nhìn thẳng vào hai mắt anh, để anh có thể thấy rõ nỗi căm hận của mình.

"Nếu tôi nói, tôi không có tham gia vào việc đó, em có tin không?"

"Từ khi anh trả Hàn Hàn lại cho tôi." Mặc Tiểu Tịch lựa chọn không tin lời nói của anh.

"Điều này là không thể nào, Hàn Hàn là con trai của tôi, gốc rễ của tôi." Tập Bác Niên một mực từ chối, con trai, anh không thể trả lại cho cô.

"Không có gì để nói nữa, chúng ta cứ chờ xem, đừng tưởng rằng có tiền là có thể làm gì thì làm, tôi không sợ anh." Mặc Tiểu Tịch biết anh sẽ từ chối, cô đã nhìn thấu người đàn ông này.

Trong lòng của Tập Bác Niên cảm thấy bất đắc dĩ, ném bỏ tàn thuốc, kẻ sát vào cô: "Có lẽ còn cách khác, em có nghĩ tới không?"

"Cách gì?" Mặc Tiểu Tịch lui về sau, cô kéo khoảng cách ra, cô ghét hơi thở quyền rũ của anh.

Tập Bác Niên biết cách này của mình có chút điên khùng và vô lại, nhưng vẫn nói: "Làm người tình của tôi, sau này, ngày nào tôi cũng dẫn Hàn Hàn đến gặp em. Như vậy, chúng ta đều có thể nhìn thấy con trai."

Đôi mắt của Mặc Tiểu Tịch mở to, bốp...một cái tát vung lên mặt anh: "Đồ vô sỉ."

Cái tát này khiến cho Tập Bác Niên có chút tức giận, nhìn đôi môi đỏ mọng gần ngay trước mắt, anh đột nhiên kéo đầu cô qua, hôn xuống thật sâu.

Đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô, thương thức hương vị của cô, vẫn ngọt ngào giống như trước kia, làm cho anh muốn ngừng mà không được, muốn lập tức đoạt lấy cô.

"Ừ..." Mặc Tiểu Tịch đẩy anh, cố gắng nhả đầu lưỡi của anh ra, nhưng lần nào cũng đôi lấy sự xâm nhập sâu hơn.

Hạ quyết tâm, cô không vùng vẫy nữa, hung hăng cắn xuống đầu lưỡi của anh.

Tập Bác Niên bị đau, thả môi cô ra: "Em dám cắn tôi, em có tin bây giờ tôi xé hết quần áo của em, ôn lại chuyện cũ không?"

"Điều này thì tôi tin, bởi vì anh chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới." Mặc Tiểu Tịch căm hận nhìn anh: "Nhưng tôi không sợ, cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện đó, ở trên tôi là một con chó."

"Em..." Tập Bác Niên bị chọc tức, người phụ nữ này, càng ngày càng lợi hại.

"Tập Bác Niên, anh hãy nhớ kỹ, Mặc Tiểu Tịch tôi sẽ không có bất cứ quan hệ gì với anh, tôi muốn đoạt con của tôi về." Mặc Tiểu Tịch liếc nhìn tuyên chiến với anh.

"Bỏ ý định này đi, không thể nào đâu." Tập Bác Niên dùng giọng điệu vững vàng nói,

Mặc Tiểu Tịch cảm thấy không cần thiết phải nói tiếp, xoay người nhưng không lên xe, một mình bỏ đi.

Tập Bác Niên đứng đó, liên tục chửi mắng bản thân, Tập Bác Niên, có phải đầu óc của mày có bệnh rồi không, hai ba lời đã làm cô ấy tức giận bỏ đi, cô ấy chỉ muốn đến để đoạt lại con, nhưng chuyện đó chắc chắn không thể nào!

Xem ra, về sau sẽ càng ngày càng phiền phức, nhưng cô có thể xuất hiện trong cuộc sống của anh, điều này làm anh cảm thấy vô cùng may mắn.

Hôm đó, nửa đêm Mặc Tiểu Tịch mới về tới nhà, Thiên Dã tìm cô đến nghiêng trời lệch đất, cô nói dối là bị bệnh nên đến bệnh viện, những lời này là nửa thật nửa giả, chuyện sau đó, cô không có nói.

Trải qua lần giao chiến này với Tập Bác Niên, cô biết, con đường đoạt lại Hàn Hàn, rất khó khăn.

Bên công ty điện ảnh và truyền hình, tuyển chọn nữ chính liên tiếp ba ngày, khiến cho Tô Lộ Di vô cùng thất vọng, đến ngày thứ ba, cô ta dứt khoát không nhìn, trực tiếp đóng các bài báo danh lại.

Cuối cùng bây giờ cô ta cũng hiểu được Mặc Tiểu Tịch, tự tin cũng có cái lợi của tự tin.

Gần tối, Mặc Tiểu Tịch không tập trung nấu đồ ăn, tầm mắt nhìn chăm chú vào điện thoại, thiếu chút nữa phồng tay.

"Đình..."

Chuông điện thoại vang lên, Mặc Tiểu Tịch vui mừng chạy tới nghe điện thoại: "Alo, xin chào, cho hỏi tìm ai?"

"Tôi là Tô Lộ Di, ngày mai tôi qua, nói chi tiết về chuyện ký hợp đồng với cô."

"À..., được, được, cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội, cảm ơn." Mặc Tiểu Tịch vui sướng nắm chặt điện thoại, vừa cười, vừa nhảy.

Buổi tối Thiên Dã trở lại, Mặc Tiểu Tịch nói chuyện này cho anh nghe, không nói anh cũng sẽ biết, chỉ bằng mình nói thật còn tốt hơn.

"Sao em không nói trước ý tưởng này cho anh biết?" Thiên Dã biểu hiện rõ sự mất hứng.

"Em sợ anh không đồng ý, bây giờ Tô tiểu thư đã chọn em, em nhất định sẽ làm thật tốt, Thiên Dã, anh đừng phản đối, được không?" Mặc Tiểu Tịch không muốn nhìn thấy anh không vui.

Thiên Dã gượng cười: "Em đã nói vậy, anh có thể làm gì nữa đây, từ trước đến nay em không hề cần sự đồng ý của anh, chỉ nói cho anh biết một tiếng mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Một phần hợp đồng không nên ký!

"Không phải, em cũng rất tôn trọng ý kiến của anh, em thật sự hy vọng anh không phản đối." Mặc Tiểu Tịch đưa tay chạm vào bàn tay đang đặt trên bàn của anh.

"Nếu anh đưa ra ý kiến với em là không được, em sẽ nghe sao?" Bản thân Thiên Dã cũng ở trong làng giải trí, biết đằng sau vinh quang có rất nhiều sự bất đắc dĩ, anh thật không hy vọng cô cũng bước chân vào, mặc dù đây là con đường tắt để đạt được danh lợi, nhưng không biết đã có bao nhiêu người, cuối cùng đã vì danh lợi mà bán đứng chính mình, anh thà rằng cô làm một công nhân viên chức bình thường, cũng không muốn cô bước vào.

Mặc Tiểu Tịch nở nụ cười khó xử, buông tay anh ra, để lên đầu gối: "Thật xin lỗi, em nhất định phải làm."

"Anh biết em sẽ nói vậy, Mặc Tiểu Tịch, chuyện em đã quyết định, hai đầu trâu cũng không kéo lại được, không phải sao?" Thiên Dã hết cách cười khề.

Anh không thể ngăn cản cô, chỉ có thể bảo vệ cô, thủ đoạn của Tô Lộ Di đối với các nữ ngôi sao, anh thật sự đã thấy qua, những cô gái nhỏ lẽ ra rất sạch sẽ, cuối cùng ai cũng biến thành kỹ nữ, anh quyết không để Mặc Tiểu Tịch bước theo gót chân của bọn họ, anh phải bảo vệ cô.

Tối hôm sau, Tô Lộ Di mang hợp đồng đến căn hộ, Thiên Dã cũng ở đó.

Vì chuyện của Mặc Tiểu Tịch, hôm nay ở công ty, Thiên Dã đã tranh cãi một trận âm ỉ với Tô Lộ Di, cả ngày luôn bày ra vẻ mặt rất tệ, anh ngồi trên ghế xô pha xem TV, vẫn không dành cho cô ta vẻ mặt tốt hơn.

Tô Lộ Di cảm thấy vô cùng bức mình: "Đại thiếu gia của tôi ơi, tôi đã nói hơn một trăm lần với anh, không phải tôi gọi cho cô ta trước, là cô ta chủ động

tìm tôi, sao anh có thể mang năm lửa rải lên người tôi."

"Sao cũng được, tới đây ngồi đi." Thiên Dã lạnh lùng nói, đáng vẻ vô cùng khó chịu.

Anh cũng biết Tô Lộ Di không nói dối, là anh không muốn trách cứ Mặc Tiểu Tịch, nhưng trong lòng lại vô cùng phiền muộn, cho nên lấy Tô Lộ Di ra trút giận.

Mặc Tiểu Tịch chạy tới chạy lui trong bếp, nhiệt tình đưa đồ uống cho Tô Lộ Di: "Tô tiểu thư, tôi làm rất nhiều đồ ăn, ở lại ăn cơm đi, ăn xong rồi chúng ta ký hợp đồng."

"Cũng được!" Tô Lộ Di cười nhạt, thuận miệng trả lời.

Mặc Tiểu Tịch cười vui vẻ, thấy Thiên Dã đang để bộ mặt khó chịu, anh vẫn còn tức giận! Thật sự rất giống một đứa con nít!

Ba người ăn cơm chung với nhau xong, Tô Lộ Di mang hợp đồng đặt ở trước mặt của Mặc Tiểu Tịch: "Ở đây có hai phần hợp đồng, một là hợp đồng với người đại diện, bởi vì bây giờ cô vẫn chưa thuộc về công ty nào, cũng không có người đại diện, hai là hợp đồng bộ kịch ca múa cô cần biểu diễn lần này, cô xem một chút đi, sau đó ký tên, như vậy, tất cả mọi chuyện của cô sau này, đều do tôi xử lý, cô cứ yên tâm mà làm cho tốt, có tôi sắp xếp công việc là được rồi."

Mặc Tiểu Tịch cầm lấy hợp đồng, cẩn thận xem từng trang một.

"Có vấn đề gì không?" Tô Lộ Di hỏi.

"Không." Mặc Tiểu Tịch đặt hợp đồng lên bàn, cầm bút định ký tên.

Một bàn tay lớn thon dài mịn màng rút phần hợp đồng trên bàn ra: "Anh xem thử." Thiên Dã vắt chéo hai chân, dựa vào ghế đọc từng trang từng trang, cuối cùng chỉ vào một điều khoản trong đó nói: "Chỗ này không được."

Tô Lộ Di kìm nén sự khó chịu, cười nói với Thiên Dã: "Tất cả các nghệ sĩ trong công ty đều có hợp đồng giống nhau, anh cũng đã từng ký, anh phải biết tôi không có nhiều đòi hỏi."

"Chính vì giống nhau, cho nên mới không được, khoản này, không được chống lại bất kỳ sắp xếp nào của công ty, loại bỏ." Thiên Dã hiểu rõ, đây là điều khoản chí mạng, có thể trói chặt người ta trong Kim Cô Chú, cuối cùng không thể không khuất phục.

"Thiên Dã, anh đừng nói giỡn được không, nếu loại bỏ điều khoản này thì làm sao có thể ràng buộc nghệ sĩ, không muốn làm việc thì không làm, vậy công ty còn hoạt động được sao?" Tô Lộ Di cũng cất cao giọng, nói thật, trong lòng cô ta thật sự có chút ghen tị với Mặc Tiểu Tịch.

"Nếu không loại bỏ điều khoản này, vậy thì khỏi ký." Thiên Dã ném hợp đồng lên bàn, không chừa đường để thương lượng.

Tô Lộ Di đột nhiên tức giận lên: "Là cô ấy cầu xin tôi dùng cô ý, anh tưởng tôi thêm lăm sao?" Cô ta nhìn về phía Mặc Tiểu Tịch: "Cô đồng ý thì ký, không đồng ý thì tôi đổi người."

"Không, Lộ Di, tôi ký..." Mặc Tiểu Tịch cuống cuống nói, cầm bút muốn ký.

"Mặc Tiểu Tịch, em không thể ký." Thiên Dã giật lấy hợp đồng của cô, giận dữ hét lên, sau khi cô ký thì còn có tự do sao.

"Thiên Dã, anh đừng gây rối được không, coi như em cầu xin anh, anh đừng xen vào nữa." Mặc Tiểu Tịch lộ ra vẻ mặt khổ sở, cầu xin anh, bây giờ cô thật sự rất cần cơ hội này.

Thiên Dã nhìn bộ dạng sốt ruột của cô, lại nhìn đáng vẻ bình tĩnh thản nhiên của Tô Lộ Di, anh biết anh đã thua, thua bởi cô gái ngu ngốc Mặc Tiểu Tịch này, anh ném hợp đồng lên bàn lần nữa, xoay người đi ra ngoài.

Anh ghét mình bất lực, 2 năm trước cũng vậy, 2 năm sau cũng vậy.

Dường như chỉ có thể trơ mắt nhìn cô sa vào vũng lầy, không làm được gì cả.

Xin lỗi Thiên Dã, thật xin lỗi, Mặc Tiểu Tịch nhìn theo bóng lưng vừa bỏ đi của anh, nói thầm trong lòng, cô không có đường để quay lại, cô muốn đoạt thắng bé về, bản thân nhất định phải mạnh mẽ, cô không còn cách nào khác.

Hít vào một hơi thật sâu, cô cố bình tĩnh lại, ngồi xuống ghế xô pha, cầm lấy bút, dứt khoát ký tên mình xuống.

"Tô tiểu thư, tôi ký xong rồi, sau này, tất cả nhờ vào cô." Mặc Tiểu Tịch đưa hợp đồng cho Tô Lộ Di.

Tô Lộ Di cất hợp đồng vào: "Sau này đừng gọi tôi là Tô tiểu thư, cô có thể gọi tôi là Lộ Di, hoặc chị Di, tôi lớn hơn cô một tuổi, cô yên tâm đi, nếu tôi đã ký hợp đồng với cô thì nhất định sẽ nghĩ ra cách để cô thành công, nhưng mà, cô cũng phải phối hợp với tôi, đừng có chuyện này không muốn làm, chuyện kia không có hứng thú, hiểu không?"

"Tôi biết, bất luận là công việc gì, tôi cũng sẽ không than khổ." Mặc Tiểu Tịch không biết làng giải trí vô cùng phức tạp và u ám, đây là một lĩnh vực hoàn

toàn xa lạ đối với cô.

"Vậy được rồi! Điều kiện của Tiểu Tịch cô cũng không tệ, tuy rằng tiếng tăm bên ngoài không được tốt, nhưng cũng có ưu điểm và khuyết điểm, biết cách ăn nói, muốn nổi tiếng giống Thiên Dã cũng không phải không thể, chỉ là có chút khác biệt, cho dù anh ta không cực khổ cũng có thể thành công, bởi vì anh ta là một vật sáng khiến cho người ta không thể nào bỏ qua, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta đã biết anh ta thuộc về sân khấu." Tô Lộ Di nhớ lại quá trình khai quật Thiên Dã, còn vô cùng tự hào, anh mang đến cho cô rất nhiều vinh quang.

Mặc Tiểu Tịch gật đầu: "Đúng vậy, anh ấy rất đặc biệt." Nhưng có lẽ bởi vì đã quen nhau quá lâu, cô không cảm thấy ngạc nhiên đối với anh như người khác, chỉ có cảm giác giống như một người thân và một người bạn mà cô có thể dựa vào, có thể cho cô ấm áp, rất an tâm.

"Đúng rồi, ở trong công ty, đừng ra về quen thân với Thiên Dã, tôi sẽ sắp xếp chỗ ở cho cô." Tô Lộ Di rất có tài trong việc lãng xê.

"Được, tôi biết rồi, nhưng làm bộ hoàn toàn không biết, chuyện này cũng không tốt lắm, trái lại sẽ làm cho người ta nghi ngờ." Mặc Tiểu Tịch cũng có quan điểm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Không thể bỏ qua!

"Miễn là không có bằng chứng xác thực, những chuyện dư luận kia không có gì đáng sợ, cô chỉ cần nhớ, đừng quá thân thiết với anh ta là được, bản thân phải biết giữ chừng mực." Danh tiếng của Thiên Dã ở trong làng giải trí vô cùng sạch sẽ, nếu có xi căng đan với Mặc Tiểu Tịch, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Cho dù sau này Mặc Tiểu Tịch có thể nổi tiếng, cô ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh này, có lẽ bởi vì trong lòng cô ta cũng muốn anh mãi mãi như vậy.

"Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ tuân thủ." Mặc Tiểu Tịch hiểu ý của cô ta.

Sau khi Tô Lộ Di ra về, Mặc Tiểu Tịch đi tới hoa viên ngồi, nhìn trời đầy sao, cô tự nói với mình, cố lên, Mặc Tiểu Tịch, may nhất định có thể.

Đêm đã khuya, Thiên Dã vẫn chưa về, vừa rồi tức giận như vậy, khẳng định tâm trạng lúc này rất xấu, cô không biết tại sao anh lại căng thẳng như vậy, đã nói mọi người đều ký hợp đồng giống nhau, tại sao anh còn tức giận như vậy chứ.

Mặc Tiểu Tịch ngồi trên ghế xô pha, muốn chờ anh trở về, hai người nói chuyện lại cho thật tốt, nhưng chờ cả đêm, anh cũng không trở về.

Lúc cô tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên xô pha, trời đã sáng.

Lần này nguy rồi, anh tức giận bỏ đi cả đêm không về, suy nghĩ một lúc, cô tới gần điện thoại ở bên cạnh, gọi vào số điện thoại của anh, chuông vang lên một hồi, cũng không có ai bắt máy.

Không biết là không nghe thấy, hay cố tình không bắt máy.

"Haizz..." Mặc Tiểu Tịch uể oải thở dài, đứng lên, chuẩn bị đi rửa mặt, đánh răng.

Lúc này điện thoại bên cạnh cô lại vang lên, cô hớn hờ nhấc máy lên: "Alo, là Thiên Dã sao? Anh đang ở đâu? Sao không về?"

Người bên đầu bên kia ngần người, bút máy trong tay thiếu chút nữa bị bóp nát, anh chưa xốt nói: "Thế nào? Cả đêm cậu ta không về làm cho em rất lo lắng sao? Thật giống như một người vợ tốt chờ chồng trở về."

Giọng nói rất quen tai, Mặc Tiểu Tịch đột nhiên cau mày: "Anh...Anh...Tập Bác Niên, sao anh biết số điện thoại này? Sao anh biết tôi ở đây?"

"Ha ha..." Tập Bác Niên cười to: "Muốn tìm được em, đối với tôi mà nói rất dễ dàng, không cần ngạc nhiên như vậy." Trên thực tế, là tối hôm đó, anh đi theo phía sau cô về nhà, nhìn cô đi vào khu chung cư, sau đó anh kêu thuộc hạ đi thăm dò danh sách những chủ nhà ở đây.

Lúc tên của Thiên Dã rơi vào tầm mắt anh, anh lập tức hiểu ra, thì ra cô ở chỗ của Thiên Dã, trong khoảnh khắc lúc phù ngẫu tưng của anh lập tức ứa ra nước chua, nghĩ tới cuối cùng cô cũng ở chung với tên mặt trắng nhỏ kia, trong lòng anh có trăm vạn lần ghen tị, không sai, là ghen tị!

"Tôi không có thời gian nói nhảm với anh, sau này đừng gọi tới nữa, tạm biệt!" Mặc Tiểu Tịch nặng nề đặt điện thoại xuống, không nghĩ ra tại sao anh có thể tìm đến nhanh như vậy.

Xem ra thật sự phải đổi chỗ mới, nếu không, sớm muộn gì Ninh Ngữ Yên cũng sẽ tìm tới!

Chờ sau khi cô rửa mặt xong và đi ra, điện thoại lại vang lên, không phải là tên đó nữa chứ, cũng có thể là Thiên Dã, lưỡng lự một lúc, vẫn đi qua bắt

mấy.

"Alo..."

"Tiểu Tịch, tôi là Tô Lộ Di, 20 phút sau tôi kêu tài xế tới đón cô, cô chuẩn bị đi, sau đó xuống dưới."

"Ừ, được, được, tôi lập tức đi chuẩn bị."

Cúp điện thoại, Mặc Tiểu Tịch vô cùng vui vẻ, quên đi, Thiên Dã cũng đã lớn, chắc là không có việc gì, cô nhanh chóng trở về phòng thay đồ, sau khi trang điểm nhạt, lập tức đi xuống lầu chờ.

Ngày đầu tiên, dù sao để bọn họ chờ cũng không tốt lắm.

20 phút sau, một chiếc xe màu trắng chạy đến trước mặt cô, cửa xe mở ra, có một người đàn ông bước xuống: "Mặc tiểu thư, xin chào! Là chị Lộ Di kêu tôi đến đón cô, mời lên xe."

"Được, cảm ơn!" Mặc Tiểu Tịch chui vào xe, dọc đường, trong lòng cô vô cùng hồi hộp, thấp thỏm, còn có hưng phấn.

Xe dừng lại trước toà nhà văn phòng Lâu Cao mười tầng, ở lối vào có rất nhiều người đứng, nhìn kỹ mới phát hiện hầu như đều là phái nữ, trong tay họ cầm quà tặng, hoặc tấm khăn hiệu bằng gỗ, vừa đứng vừa ngó, về mặt vô cùng bình tĩnh, còn trò chuyện hi hi ha ha, thấy có xe đến, về mặt lập tức trở nên căng thẳng.

"Đó phần lớn đều là người hâm mộ của Thiên Dã, những cô gái năm nay thật sự quá điên cuồng." Người cộng tác viên ngồi bên cạnh Mặc Tiểu Tịch lắc đầu cười.

Thì ra là người hâm mộ của Thiên Dã!

Mặc Tiểu Tịch và người cộng tác viên đi xuống, những cô gái kia lao qua, thấy không phải là Thiên Dã, tất cả thất vọng tan đi, tiếp tục ngồi chờ.

Người cộng tác viên dẫn Mặc Tiểu Tịch lên lầu năm, ra khỏi thang máy và đi về hướng bên trái, mới đi được mấy bước, có một người từ trong phòng bước ra, đúng lúc chạm phải nhau.

"Thích tiểu thư, xin chào!" Người cộng tác viên lễ phép chào hỏi.

Thích Tân Nhã nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, chỉ vào cô: "Mặc Tiểu Tịch? Sao cô lại ở đây?" Trời ạ, cô ta không bị hoa mắt hay nằm mơ chứ, người phụ nữ này, không phải người phụ nữ này đã biến mất 800 trăm năm trước rồi sao, sao giờ lại xuất hiện ở đây? Còn là công ty điện ảnh và truyền hình!

Mặc Tiểu Tịch bình tĩnh nở nụ cười: "Xin chào! Thích tiểu thư, sau này chúng ta chính là đồng nghiệp."

"Cái gì? Cô nói lại lần nữa xem?" Thích Tân Nhã nhìn Mặc Tiểu Tịch giống như nhìn quái vật, cô nói trở thành đồng nghiệp là có ý gì!

Mặc Tiểu Tịch cười khê, quay sang người cộng tác viên bên cạnh: "Có lẽ sáng sớm Thích tiểu thư vẫn chưa tỉnh ngủ, lời nói đơn giản như vậy cũng không hiểu, cô giải thích giúp tôi một chút đi." Đối với người phụ nữ hợp mưu với Ninh Ngữ Yên cướp đi con của cô, cô thậm chí còn muốn giết cô ta.

Người cộng tác viên bên cạnh gượng cười, sao hai vị này vừa gặp mặt là bầu không khí trở nên căng thẳng như vậy chứ: "Thích tiểu thư, là thế này, hiện tại Mặc tiểu thư chính là nữ chính của tân kịch ca múa Thiên Sứ Đêm. Bây giờ cô ấy là nghệ sĩ đã ký hợp đồng với công ty."

"Cái gì, cái gì, cô ta là nghệ sĩ đã ký hợp đồng với công ty, là ai không có mắt đi ký hợp đồng với cô ta?" Thích Tân Nhã sắc bén nói.

"Tôi chính là người không có mắt đi ký hợp đồng với cô ấy." Tô Lộ Di từ phía sau bước tới, cười nhẹ nói, cô ta đi đến trước mặt Thích Tân Nhã, nụ cười trên mặt vô cùng giả dối: "Tân Nhã, ở đây là công ty, gào thét giống như ma quỷ thật sự không tốt cho hình tượng lắm."

"Chị Lộ Di, sao chị lại ký hợp đồng với Mặc Tiểu Tịch, năm đó cô ta thối tha đến cỡ nào, không phải chị không biết, chị không phải là một người già ngu ngốc chứ, lần này, chị đã nhìn nhầm rồi." Thích Tân Nhã nói bộc tuệch ra.

Về mặt của Tô Lộ Di vô cùng lạnh nhạt, mỉm cười nói: "Có lẽ vậy, nhưng bây giờ đưa ra kết luận cũng quá sớm, coi như tôi đang khiêu chiến, xem có thể tạo ra kỳ tích hay không." Cô ta ghét nhất là người khác khiêu khích mình, bị Thích Tân Nhã lấy ra trêu đùa, trong lòng cô ta vô cùng khó chịu.

"Em thấy, hy vọng của chị sẽ bị tan vỡ." Thích Tân Nhã nhìn Mặc Tiểu Tịch bằng ánh mắt khinh thường.

"Hãy chờ xem, Tiểu Tịch, chúng ta đi." Hai tay của Tô Lộ Di khoanh trước ngực, vô cùng tự tin mang giày cao gót rời đi, Mặc Tiểu Tịch đi ngang qua người Thích Tân Nhã, cong khoe môi giễu cợt.

Thích Tân Nhã tức giận giậm chân, một lúc sau, dường như nhớ ra điều gì đó, nhanh chóng gọi điện thoại đi: "Alo, chị họ, chị có biết em vừa nhìn thấy ai không, Mặc Tiểu Tịch, cô ta đã xuất hiện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Một bàn tay vươn ra từ trong bụi cây!

Editor: Lost In Love

Ninh Ngữ Yên lập tức bật dậy từ trên giường chăm sóc sắc đẹp: "Em nói gì? Em nhìn thấy Mặc Tiểu Tích ở đâu?" Cô ta đã phái người tìm nhiều ngày, cũng không có manh mối, không ngờ bị Tân Nhã gặp phải.

"Ở công ty điện ảnh và truyền hình của bọn em, cô ta đã ký hợp đồng để trở thành nghệ sĩ, ôi trời, thật đáng ghét, sau này phải gặp mặt cô ta, nhưng chị họ, chị nói xem tại sao cô ta biến mất hai năm, bây giờ lại đột nhiên trở về, không biết có âm mưu gì không?" Thích Tân Nhã có chút lo lắng nói.

"Một bại tướng dưới tay người khác, cô ta sẽ có âm mưu gì chứ, đoán chừng là muốn kiếm một ít tiền thôi." Ninh Ngữ Yên thần nhiên nói, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng.

"Không đâu, chị họ, chị nói xem có phải cô ta nhầm trùng Hân Hân rồi không, dù sao.."

"Tiểu Nhã, em câm miệng ngay, đừng nói lung tung." Ninh Ngữ Yên nghiêm giọng ngăn cô ta nói tiếp, con nhỏ Tân Nhã này đúng là không biết sử dụng đầu óc, không biết bên cạnh nó có người hay không, nhưng bây giờ bên cạnh cô ta, có rất nhiều người, đây là một bí mật quan trọng, dù không có ai cũng không thể nhắc tới.

Thích Tân Nhã thấy mình thiếu chút nữa đã lỡ lời, không khỏi che miệng lại, nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có người, cô ta mới thả lỏng nói: "Chị họ, xin lỗi."

"Tự chú ý một chút, em cứ như vậy thì sẽ chịu thiệt." Ninh Ngữ Yên dạy bảo nói.

"Em biết rồi ạ, chị họ, vậy em cúp máy."

"Được! Chị sẽ gọi lại cho em sau."

Bọn họ cúp điện thoại, Ninh Ngữ Yên kéo mặt nạ trên mặt xuống: "Hôm nay không làm nữa." Cô ta thay quần áo, nhanh chóng đi ra khỏi phòng chăm sóc sắc đẹp.

Lần này Mặc Tiểu Tích xuất hiện, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, hơn nữa bộ dạng lần trước của cô ta còn vô cùng nghèo nàn, mấy ngày ngắn ngủi, sao có thể thay đổi nhanh như vậy, làm một ngôi sao.

Cô ta phải mau chóng nghĩ ra cách đối phó!

Mặc Tiểu Tích đi theo Tô Lộ Di vào văn phòng, đây là một căn phòng rất rộng rãi và thời trang, làm cho người ta cảm thấy vô cùng phù hợp với làng giải trí.

"Ngồi xuống đi Tiểu Tích, Tiểu Trần, rót cho cô ấy ly nước." Tô Lộ Di phân phó, tiểu Trần lập tức xoay người đi ra ngoài rót nước.

Mặc Tiểu Tích ngồi xuống.

Tô Lộ Di ngồi đối diện với cô, nói: "Bất luận trước kia cô và Thích Tân Nhã đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng nếu sau này có thể tránh tranh cãi với cô ta thì tránh, cô ta có Tập thị và Ninh thị làm hậu thuẫn, nếu thật sự gây âm ỉ, không có lợi cho cô, ngoài ra, cô phải nhớ kỹ, đặc biệt là ở trước mặt công chúng, cô càng giả vờ yếu kém, sẽ càng có lợi, cô hiểu ý tôi chứ?" Cô ta nhìn vào mặt cô, trong mắt chứa sự thông minh và sắc sảo.

Mặc Tiểu Tích rũ mắt suy nghĩ, sau đó nói: "Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của cô."

"Vậy thì tốt, tôi thích phụ nữ thông minh." Tô Lộ Di cười tán thưởng, có lẽ Mặc Tiểu Tích còn thông minh hơn so với sự tưởng tượng của cô ta nhiều.

"Cảm ơn đã khen ngợi." Mặc Tiểu Tích thần nhiên nhận lời khen ngợi của cô ta, cô biết, ở chỗ này, sự tự tin quan trọng hơn sự khiêm tốn rất nhiều.

"Chờ chút, cô theo tôi đi gặp đạo diễn của bộ kịch ca múa này một chút, anh ta muốn gặp cô, cô phải biểu hiện cho tốt, ánh mắt của anh ta vô cùng kén chọn.

Tiếp đó Tô Lộ Di còn nói một số điều liên quan đến công việc, thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi ăn cơm trưa ở công ty xong, bọn họ đi gặp đạo diễn.

Bọn họ hẹn nhau ở một rạp hát lớn, Tô Lộ Di kêu Mặc Tiểu Tích nhảy một điệu nhảy cho Lam Dật xem.

"Thế nào? Vẫn chưa hài lòng sao?" Tô Lộ Di hỏi người đàn ông có hơi thở trẻ tuổi mang một thân nghệ thuật bên cạnh.

Lam Dật nghe thấy câu hỏi của Tô Lộ Di mới khôi phục lại tinh thần, cười nói: "Tôi rất vừa ý, cô tìm ở đâu vậy, cô ấy chắc hẳn không phải là người trong đợt tuyển chọn này, không ngờ cô còn giấu một con át chủ bài, lợi hại."

"Ha ha, chuyện này là đương nhiên, không có kim cương, sao tôi dám nắm lấy món đồ sù này." Tô Lộ Di đắc ý nói.

"Nhưng không biết tại sao, tôi cảm thấy cô ấy rất quen mắt, giống như đã nhìn thấy ở đâu." Lam Dật hơi cau mày, nói.

"Cô ấy tên Mặc Tiểu Tịch, ở trong hôn lễ hai năm trước, là người bỏ chú rể để chạy trốn cùng tổng giám đốc Tập thị, sau đó mang thai, lại bị ruồng bỏ, nhà họ Ngụy cũng không cần cô ấy nữa, về sau đã biến mất, mới xuất hiện lại không lâu." Tô Lộ Di với thắng với Lam Dật không chút tránh né, không phải cô ta muốn làm xấu mặt của Mặc Tiểu Tịch, mà là sớm muộn gì anh ta cũng sẽ biết.

Lam Dật cố nhớ lại một chút: "Hình như có nghe qua, bối cảnh của cô gái này thật phức tạp, cô sử dụng cô ấy đúng là một bước cờ mạo hiểm."

"Nói chuyện khác đi, phong cách và vũ đạo của cô ấy, làm cho người ta có cảm giác rất hoà hợp với vở kịch, so ra, dùng một người hoàn toàn không phù hợp, tôi thà mạo hiểm một lần, còn anh, có dám dùng cô ấy không?" Tô Lộ Di dùng giọng điệu thoải mái hỏi.

"Có cô ở đây với tôi, tôi còn sợ cái gì." Lam Dật đùa giỡn nói, theo như anh biết, Tô Lộ Di là một người phụ nữ rất gan dạ và mạnh mẽ.

Mặc Tiểu Tịch thấy hai người ở dưới trò chuyện với nhau có biểu hiện rất vui vẻ, biết mình đã được thông qua sự xét duyệt của người đạo diễn trẻ tuổi kia.

Sau đó, Lam Dật đưa kịch bản cho Mặc Tiểu Tịch, kêu cô cầm về nhà xem, hai người nói chuyện một lúc, thấm thoát thời gian đã trễ, Tô Lộ Di đề nghị ba người đi ăn cơm chung, coi như chúc mừng cho chuyện hợp tác.

Lam Dật vui vẻ đồng ý, tuy rằng Mặc Tiểu Tịch không muốn đi cho lắm, nhưng nghĩ tới lần đầu tiên đã từ chối thì không tốt, vì thế cũng đồng ý.

Ba người đến nhà hàng của Hàn Quốc.

Đang nói về một số chi tiết của vở kịch, giữa chừng, Tô Lộ Di đứng dậy đi vệ sinh, chỉ còn lại Mặc Tiểu Tịch và Lam Dật.

"Mặc Tiểu Tịch, trước kia cô học múa ballet ở đâu, múa cũng không tệ." Lam Dật khen ngợi, nhìn cô giống như một cô gái trong sáng, năm đó lại làm chuyện như vậy, thật sự khiến người ta không thể ngờ được.

"Ồ Ngã La." Mặc Tiểu Tịch cười nhạt trả lời.

"Đó là hội trường múa ballet, hèn chi học tốt như vậy."

Hai người ngồi đó trò chuyện, nói nói cười cười, ở một bàn khác, mày của người nào đó càng ngày càng cau chặt.

Sau đó, Tô Lộ Di quay lại, cô ta đi tính tiền, ba người cùng ra khỏi nhà hàng.

"Tiểu Tịch, để Lam Dật đưa cô về đi." Tô Lộ Di đẩy Lam Dật qua.

"Không cần, tôi về một mình được rồi, đạo diễn Lam, chị Di, hẹn gặp lại." Mặc Tiểu Tịch muốn đi một mình, hít thở không khí.

"Vậy cũng được, chúng tôi đi đây, cô về một mình cẩn thận nhé." Tô Lộ Di cũng không miễn cưỡng cô, cùng Lam Dật đi trước.

Mặc Tiểu Tịch nhìn xe bọn họ đi xa, nắm chặt quần áo trên người, đi về hướng khác.

Nơi này có rất nhiều cây, cho nên vô cùng âm u lạnh lẽo, cô tăng tốc độ bước chân, chuẩn bị đến đường lộ đón xe.

Trong bóng tối, đột nhiên có một bàn tay đưa ra, kéo cô vào trong bụi cây, dùng cơ thể đè cô vào thân cây: "Không ngờ, mối quan hệ của em bây giờ rộng như vậy, người đàn ông vừa rồi là mới quen sao?"

Mặc Tiểu Tịch bị chuyện xảy ra bất ngờ dọa đến mất hồn mất vía, thông qua đèn đường bên ngoài, sau khi thấy rõ người ở trước mắt thì tức giận chửi ầm lên: "Tập Bác Niên, tên điên khùng này, mau thả tôi ra."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 103: Không kiểm soát được cảm xúc!

"Em không nghĩ ra câu mắng nào mới mẻ hơn sao, từ khi bắt đầu đến giờ, không phải mắng điên khùng thì là biến thái, những câu này tôi nghe chán rồi." Tập Bác Niên cười lưu manh nói, nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ mọng của cô, có cảm giác kích động muốn lập tức đoạt lấy.

"Mắng anh hai câu này cũng đã đủ, đồ đàn ông đê tiện, tâm lý biến thái, không tim không phổi." Mặc Tiểu Tịch cắn răng vùng vẫy, kết quả giống như dự đoán, anh dùng lên một chút sức lực, là có thể giữ chặt lấy cô.

Tập Bác Niên nở nụ cười nguy hiểm: "Muốn biết thế nào là người có tâm lý biến thái thật sự không?"

Môi của Mặc Tiểu Tịch run rẩy, ánh mắt của anh vô cùng đáng sợ, giống như dã lang, cô bắt đầu sợ hãi: "Anh...anh, tôi không rành ở đây nói nhảm với anh, tôi phải về nhà, xin anh buông tôi ra."

"Sao lại nói chuyện lắp bắp như vậy, sợ tôi à?"

"Đừng nói chơi, tôi căn bản không sợ anh, anh đừng có ở đây mà đùa giỡn với tôi, nếu muốn chơi trò biến thái, mời anh về nhà tìm vợ của anh." Mặc Tiểu Tịch ra sức chống lại anh.

Tập Bác Niên lại đến gần thêm một chút, môi mỏng cọ xát vào tóc gáy của cô, chưa thật sự roi vào da thịt, nhưng so với roi vào da thịt càng làm cho người ta run sợ hơn: "Những người biến thái giống tôi, thích nhất là ở trong đêm như thế này, cùng với người đẹp như em, đánh...dã...chiến."

Những chữ sau cùng, anh nói vô cùng nhẹ nhàng và mờ ám, ở trong bóng tối toả ra sự mê hoặc trí mạng, khiến cho đáy lòng cô hỗn loạn.

"Anh...thật là biến thái." Sắc mặt của Mặc Tiểu Tịch đã đỏ ửng, muốn né ra, nhưng tránh không khỏi hơi thở quanh quẩn của anh.

"Được, bây giờ tôi sẽ diễn tập với em, xem tôi biến thái đến đâu." Tập Bác Niên nở nụ cười: "Tôi sẽ ở đây xé đi quần áo của em, vuốt ve từng tác da thịt của em, sau đó, mạnh mẽ đoạt lấy em, đã nhiều năm rồi, tôi cũng không nhớ rõ mùi vị của em."

Đầu của anh chôn ở cổ cô, môi mỏng rải rác hạ xuống, cảm giác này vô cùng mềm mại, thật sự rất tuyệt!

Mặc Tiểu Tịch ngừng thở, cảm thấy miệng có chút khô khốc: "Tập Bác Niên, anh đừng làm chuyện điên rồ, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi qua, anh không biết xấu hổ, nhưng tôi biết."

"Em sai rồi, tôi không còn mặt mũi, em cũng không thể có, Mặc Tiểu Tịch, tôi không tin em chưa từng nghĩ đến tôi, trước kia cơ thể của chúng ta ăn ý đến mức nào, em quên rồi sao, tôi còn nhớ, mỗi lần em lên cao trào, đều sẽ..."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe..." Mặc Tiểu Tịch lắc đầu, không muốn nghe anh đề cập đến chuyện mình đã từng ngu ngốc đi yêu một người đàn ông muốn mình chết.

"Không muốn nghe, vậy làm là được rồi." Tập Bác Niên nghiêng đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, mùi thuốc lá xông thẳng vào cổ họng cô, lưỡi của anh cuốn lấy môi cô, lăn lộn trong miệng, cô trốn thì anh quán lấy, anh không bỏ qua một chỗ nào trong miệng cô.

Cơ thể phía dưới mềm mại mê hoặc, khiến cho cả người anh nóng lên, anh áp chặt vào cô hơn, để cô thể hội được khát vọng của anh.

Bất luận là cơ thể hay linh hồn, anh đều muốn dung hợp vào, sau này không bao giờ xa cách nữa, Mặc Tiểu Tịch, tôi nhận ra tôi yêu em, thời gian càng lâu, càng cảm nhận rõ ràng hơn.

"Ư..." Anh tán công xuống dưới, lý trí của cô bắt đầu trở nên mơ hồ, nhắm mắt lại, bắt đầu thả lỏng cơ thể.

Đôi môi nóng bỏng của anh giống như mang theo lửa, dừng ở xương quai xanh và ngực của cô, rồi đi thẳng một đường xuống dưới, quần áo bị kéo vô cùng hỗn loạn, tiếng thở dốc dồn dập vang lên trong bụi cây.

Anh giữ chặt lấy vòng eo nhỏ của cô, cách lớp quần áo, đưa cây đũa nóng hổi về phía cô.

Trời ạ, anh không kiềm chế được nữa, anh phải muốn cô ở đây, anh vô cùng ghét những từ không kiềm chế được này, càng không thích cảm giác của một chàng trai vì phụ nữ mà không kiềm chế được.

Nhưng bây giờ anh đã không thể dừng lại, cơ thể của cô giống như thuốc phiện, từ khi anh bắt đầu hút vào miệng thì không có cách nào bỏ được nữa.

Mặc Tiểu Tịch tê dại đến sắp xụi lơ trên đất, nhưng trong đầu vẫn còn một chút lý trí cuối cùng: "Tập Bác Niên, anh dừng tay mau, không thể ở đây, không thể."

"Chúng ta đổi chỗ khác được chứ?" Tập Bác Niên ôm lấy cô, đi vào sâu trong rừng cây, ở đó bị cây lớn bao quanh, không có một chút ánh sáng.

Bởi vì không thấy được mình, không thấy đối phương, cho nên có thể ôm ấp thoải thích, không quan tâm, không suy nghĩ gì cả, chỉ làm theo trái tim.

Cô yêu hơi thở của anh, yêu bàn tay vuốt ve để lại sự ấm áp trên làn da của cô, trong bóng tối, khuôn mặt của anh càng thêm rõ ràng, tim của anh đập cùng với hơi thở của tôi.

Chúng ta cứ như vậy mà hoà nhập vào trong cơ thể nhau, giống như chỉ cần dùng sức, là có thể mãi mãi không chia lìa.

Hai tiếng sau.

"Bóp..."

"Tập Bác Niên, hôm nay tôi sẽ giết tên khốn nạn này." Những con chim ngủ trong rừng cây bị dọa chạy mất hơn phân nửa.

Mặc Tiểu Tịch nhanh chóng mặc quần áo vào, chạy ra khỏi rừng cây, chạy đến đường lộ, cô thật sự bị điên rồi, sao lại cùng loại đàn ông như vậy...

Cũng là cô không tốt, cô không thể kiểm chế, Mặc Tiểu Tịch, rốt cuộc mày có biết xấu hổ hay không, sao mày có thể để anh ta muốn làm gì mày thì làm, như vậy, con sói kia sẽ càng có lòng tham không đáy.

Cô bấn loạn ngồi ở đó, hận không thể đập đầu chết đi.

Mấy ngày trước còn thề lên thề xuống là sẽ không bao giờ có quan hệ với anh nữa, những lời này vẫn còn nóng, mà cô đã phạm sai lầm.

Tập Bác Niên mặc xong quần áo cũng đuổi theo ra, vừa xong chuyện đã ăn một bạt tai, điều này khiến cho anh trở tay không kịp, trong lòng vô cùng khó chịu.

Vừa rồi còn nhiệt tình như lửa phối hợp với anh, chỉ trong phút chốc, lại trở mặt với anh giống như kẻ thù, người phụ nữ này lật lọng còn nhanh hơn lật sách.

"Mặc Tiểu Tịch..." Anh chạy tới kéo lấy cô: "Sao em lại đánh tôi? Bộ tôi cưỡng ép em sao? Rõ ràng em cũng rất hưởng thụ mà, thừa nhận em yêu tôi cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ."

"Yêu?" Mặc Tiểu Tịch hất anh ra: "Tôi không hề yêu anh, Tập Bác Niên, đối với anh, bây giờ tôi chỉ có hận."

"Nhưng tôi nhớ em đã từng nói yêu tôi phải không? Rốt cuộc những lời này là thật hay giả." Tập Bác Niên nắm chặt cổ tay cô, không chịu buông.

Mặc Tiểu Tịch đứng im, từ từ, trong mắt bắt đầu ứa ra nước mắt: "Tập Bác Niên, anh đúng là người đàn ông có lòng tham không đáy, anh muốn báo thù cho em gái mà kêu tôi đi chết đi, bởi vì anh muốn có được đứa bé, nên bỏ qua nỗi khổ của tôi, cuối cùng, anh còn muốn tôi yêu anh, anh cho rằng tôi là cái gì? Là người, hay món đồ chơi để anh đùa bỡn trong tay?"

Nỗi bi thương không kể xiết bao vây cô giống như một làn sương mù, nước mắt, cuối cùng cũng rơi xuống...

Tập Bác Niên nắm cổ tay cô, không giải thích được, cũng không muốn buông ra, đúng là anh đã từng kêu cô đi chết đi, hơn nữa còn cướp đi con của cô, cuối cùng, lại hy vọng xa vời là cô vẫn yêu anh.

Thì ra mình là người đàn ông đáng hận như vậy!

Nghĩ tới nỗi buồn mấy năm nay của cô, lòng anh giống như bị dao cắt: "Mặc Tiểu Tịch, xin lỗi..."

Ở con đường đối diện, có một bóng người màu trắng bước ra từ trong xe, nhìn thấy cảnh trước mắt, anh cứng đờ người.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Thử yêu anh được không!

Mặc Tiểu Tịch ngậy người, im lặng đứng đó, cúi đầu cười khê: "Tập Bác Niên, từ lúc tôi biết anh đến giờ, đây là lần đầu tiên anh nói xin lỗi tôi."

Lòng của Tập Bác Niên hơi rung động, dùng sức kéo cô vào ngực, ôm thật chặt: "Xin lỗi, xin lỗi, bây giờ tôi đã không còn oán hận em nữa, bởi vì em đã từng chết một lần, món nợ của Vân Noãn em đã trả hết."

Gió thổi qua người bọn họ, làm tóc của cô bay phất phơ trước mặt anh, mềm mại mà lạnh lẽo!

Người ở đường đối diện không đi qua, đôi mắt càng ngày càng u ám, tim càng ngày càng nặng trĩu, ngay cả sức lực xoay người cũng không có.

Trên con đường yên tĩnh, anh, anh, còn có cô, đều lẳng lẳng đứng đó.

Mặc Tiểu Tịch không nâng tay ôm lại: "Tôi không cần lời xin lỗi của anh, tôi chỉ muốn Hàn Hàn, trả thẳng bé cho tôi, tôi sẽ tha thứ cho anh."

Tập Bác Niên buông Mặc Tiểu Tịch ra, đôi chân mày đen cau lại: "Hàn Hàn là sinh mạng của tôi, tôi rất thương thẳng bé, tôi là ba của nó, em kêu tôi trả

thằng bé cho em, điều đó tuyệt đối không thể nào."

"Thằng bé là do tôi sinh, là tôi mang thai mười tháng vất vả sinh ra." Mặc Tiểu Tịch nhìn về phía anh hét lớn.

"Thằng bé cũng là tôi sinh, không có tôi, em lấy đâu ra nó, thằng bé là con của tôi, thằng bé họ Tập, là người thừa kế của tôi." Tập Bác Niên cũng hét lên.

Mặc Tiểu Tịch thờ hồn hên: "Tập Bác Niên, cái tên khốn nạn này, trước kia anh không cần thằng bé, coi nó như công cụ để trả thù, bây giờ anh mới biết nó là cốt nhục của anh, con của anh sao, anh trả Hàn Hàn lại cho tôi, tìm Ninh Ngữ Yên sinh một đứa đi."

"Tôi thích em sinh cho tôi hơn, hay là, chúng ta lên sinh một đứa."

"Đồ vô lại, không biết xấu hổ, đi chết đi." Mặc Tiểu Tịch ra sức đá anh một cước, xoay người chạy về phía con đường đối diện.

Vừa chạy hai bước, ngẩng đầu nhìn thấy ở dưới ánh đèn đường đối diện, sắc mặt Thiên Dã trắng bệch, hơi dừng lại bước chân, rồi lại chạy như bay tới đó.

Tập Bác Niên quay đầu, cũng nhìn thấy Thiên Dã ở đối diện, lại là tên mặt trắng nhỏ này.

Anh cất bước đi qua.

"Thiên Dã, sao anh lại ở đây, hôm qua anh đi đâu cả đêm vậy, em gọi rất nhiều cuộc điện thoại anh cũng không trả lời em." Mặc Tiểu Tịch đi tới trước mặt anh, căng thẳng kéo lấy tay anh.

Thiên Dã không có phản ứng, nghiêng đầu đi không nhìn vào mặt cô: "Anh không sao."

"Anh còn đang giận em sao, đừng như vậy được không?" Mặc Tiểu Tịch quay sang nhìn thẳng vào mặt anh, mỉm cười với anh, chắc là anh đã nhìn thấy cô và Tập Bác Niên cãi nhau, vì vậy anh càng thêm mất hứng.

"Mặc Tiểu Tịch, người phụ nữ chết tiết này, em buông tên mặt trắng nhỏ này ra cho tôi." Tập Bác Niên ở phía sau, tức giận nói.

Mới quán quít với anh xong, bây giờ lại chơi trò thanh mai trúc mã với tên mặt trắng nhỏ này, thấy cô kéo tay Thiên Dã, anh hận không thể dùng dao tách nó ra.

"Tập Bác Niên, anh là cái thá gì chứ, dựa vào đâu mà quản tôi, Thiên Dã, chúng ta về thôi." Mặc Tiểu Tịch kéo Thiên Dã đi tới bên cạnh xe, hôm nay cô không có sức để tranh cãi với tên kia.

Thiên Dã đi theo cô, nắm chặt tay cô, anh tự an ủi bản thân, bây giờ cô đang nắm tay anh, vậy là được rồi, vậy là được rồi.

"Mặc Tiểu Tịch, em đứng lại cho tôi, nếu em dám lên giường với tên mặt trắng nhỏ này, tôi sẽ giết em." Tập Bác Niên tức giận uy hiếp.

Mặc Tiểu Tịch quay đầu: "Xin anh đừng nghĩ người đàn ông nào cũng giống như anh, dùng thân dưới để suy nghĩ."

"Em dám nói, em chưa từng cùng cậu ta?" Tập Bác Niên cố ý nói khích cô, muốn dò xét tình hình thật sự.

"Đương nhiên..." Mặc Tiểu Tịch vừa định nói đương nhiên không có, ai ngờ Thiên Dã đột nhiên giữ chặt lấy đầu cô, dùng sức hôn lên môi cô.

Mặc Tiểu Tịch mở to mắt, nhanh chóng mím môi lại, không cho anh tiến thêm bước nữa.

"Chết tiết..." Tập Bác Niên chống nạnh, tức đến mức phổi gần như muốn nổ tung.

Thiên Dã có thể cảm nhận được Mặc Tiểu Tịch đang ngằm chống cự, trong lòng nổi lên một chút chua xót, anh buông môi cô ra, nhìn Tập Bác Niên: "Xin anh sau này đừng đến trêu chọc tiểu Tịch nữa, cô ấy là của tôi."

Đây là lần đầu tiên Thiên Dã quang minh chính đại khiêu chiến với Tập Bác Niên, trước kia bởi là vì Ngụy Thu Hàn, anh chỉ có thể im lặng, bây giờ không giống, Mặc Tiểu Tịch đã được tự do, anh muốn tranh thủ đoạt lấy trái tim của cô.

"Tiểu tử thôi, Mặc Tiểu Tịch là người phụ nữ của tôi." Tập Bác Niên bình tĩnh nói, anh ghét người khác dán nhãn lên người cô.

Mặc Tiểu Tịch cười gượng: "Tập Bác Niên, tôi không phải là người phụ nữ của anh, bây giờ không phải, sau này cũng sẽ không phải, tiểu Dã, đừng nói lời vô ích với anh ta, chúng ta đi thôi."

Thiên Dã mở cửa xe cho Mặc Tiểu Tịch, để cô ngồi vào trước, còn mình thì đi vòng qua bên kia, nhìn thấy Tập Bác Niên tức giận đến bị nội thương, anh cười lạnh, ngồi vào xe rồi lái đi.

Tập Bác Niên nhìn xe đi mất, nghĩ tới Mặc Tiểu Tịch và Thiên Dã sống chung với nhau mỗi ngày, thân mật, lên giường gì đó, anh lập tức cảm thấy sốt ruột, làm thế nào cũng không thể bình tĩnh được.

Trên đường trở về căn hộ, Mặc Tiểu Tịch và Thiên Dã đều không nói lời nào, thứ nhất là xấu hổ, thứ hai là không biết nên nói gì.

"Cảm ơn anh chuyện lúc này, kỹ thuật diễn xuất của anh thật sự rất tuyệt." Mặc Tiểu Tịch mỉm cười gượng gạo lên, lấy chuyện này gạt bỏ sự lúng túng.

"Em cho rằng anh đang diễn trò sao?" Trong lòng Thiên Dã có chút khó chịu, cho xe dừng lại: "Mặc Tiểu Tịch, em thật sự ngốc như vậy sao? Anh có tình cảm với em, em không nhìn thấy, không cảm giác được sao?"

"Tiểu Dã..." Mặc Tiểu Tịch bối rối xoắn tay vào nhau.

Trên khuôn mặt đẹp trai của Thiên Dã hiện lên vẻ đau đớn: "Nếu em vẫn không biết, vậy anh nói cho em biết, Mặc Tiểu Tịch, anh yêu em, chúng ta quen nhau đi."

Mặc Tiểu Tịch biết bây giờ cô không thể né tránh được nữa, cô phải nhìn thẳng vào vấn đề, sau đó cho anh câu trả lời.

Cô không muốn làm tổn thương anh, nhưng nếu vì điều này mà nói dối anh, tổn thương sẽ càng sâu hơn, cho nên, lúc này cô chỉ có thể tàn nhẫn một chút.

"Tiểu Dã, em cũng yêu anh, nhưng không phải là tình yêu giữa nam và nữ, tình cảm của em đối với anh giống như một người thân, một người bạn, em thật sự rất quan tâm đến anh, rất sẵn lòng làm cho anh biết cứ chuyện gì, em biết rõ, đây không phải là tình yêu."

Thiên Dã nhìn cô thật sâu, trong lòng vô cùng hiu quạnh: "Không thể thử một lần sao? Nói không chừng em sẽ yêu anh."

Thiên Dã thấy cô dường như đang do dự, anh đưa tay ôm lấy cô: "Cứ như vậy có được không, không cần từ chối ngay lập tức, cuộc đời của chúng ta còn rất dài, không có ai thích hợp với chúng ta hơn đối phương."

"Tiểu Dã..."

"Đừng nói không, cho anh một cơ hội, tiểu Tịch, trong thế giới của anh chỉ có em, đừng tàn nhẫn với anh như vậy được không?" Anh sợ cô nói không, cho nên vội vàng cắt ngang.

Lời nói của Mặc Tiểu Tịch dường như bị nghẹn lại ở cổ họng, có lẽ thật sự sẽ có ngày đó, đợi sau khi mọi thứ yên ổn lại, cô sẽ cố gắng từ từ yêu một người khác, mà người đó, cô chắc chắn sẽ chọn anh.

Nhưng lý trí của cô nói sẽ yêu một người khác, trong lòng cô, tại sao vẫn không thể buông bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Công kích người thân của nhau!

Trở về căn hộ, Mặc Tiểu Tịch nói cho Thiên Dã biết hôm nay đã đến công ty và gặp mặt đạo diễn Lam.

"Anh biết." Thiên Dã nhẹ giọng nói.

"Hả, sao anh biết?" Mặc Tiểu Tịch cảm thấy hơi ngạc nhiên, người này mất tích cả đêm, sao biết được cô đã làm những gì.

"Chứ em nghĩ sao anh lại tìm được quán ăn đó? Anh gọi điện thoại cho Lộ Di, cô ấy nói cho anh biết, sau đó anh về nhà, thấy em đã trở về như vậy mà vẫn chưa về, anh lập tức đoán ra, có lẽ em tới công ty, ngày đầu tiên đến có cảm giác gì?" Thiên Dã bình tĩnh hỏi, rót một ly nước đưa cho cô rồi ngồi xuống.

Hiện tại đã như vậy, anh cũng chỉ biết im lặng, cho dù anh không vui, bước đi của cô cũng sẽ không thay đổi.

"Cũng được, nhưng em đã gặp Thích Tân Nhã và cãi với cô ta mấy câu, may mà sau đó có Lộ Di giải vây." Hôm nay Mặc Tiểu Tịch mới cảm thấy Tô Lộ Di cũng không thật sự chán ghét cô.

"Ở cùng một chỗ, sớm muộn gì cũng sẽ gặp, nhưng cô ta đã nhìn thấy em, chắc chắn Ninh Ngữ Yên cũng biết em vào công ty điện ảnh và truyền hình, cô ta nhất định sẽ nghĩ cách đối phó với em, em phải cẩn thận." Thiên Dã có chút lo lắng cho cô.

"Em chờ cô ta tới, nếu em sợ lời của cô ta, em đã không xuất hiện." Bây giờ Mặc Tiểu Tịch đang chờ cô ta xuất kích.

"Đừng lo lắng, anh sẽ âm thầm giúp em, đã không còn sớm nữa, tắm rửa rồi ngủ đi." Thiên Dã đứng dậy, đi về phía phòng mình.

"Thiên Dã..." Mặc Tiểu Tịch gọi anh lại, Thiên Dã quay đầu: "Còn chuyện gì sao?"

"À, Lộ Di nói chúng ta không nên ra về quen nhau ở công ty, còn nữa, cô ấy muốn em chuyển chỗ ở, em nghĩ vậy cũng tốt, Tập Bác Niên đã biết em ở đây, sáng nay còn gọi điện thoại đến quấy rối, cho nên em muốn chuyển ra ngoài." Mặc Tiểu Tích nói.

Thiên Dã đứng đó, nhất thời không biết nói gì, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần: "Anh sẽ trao đổi lại chuyện này với Lộ Di, quyết định sau đi."

"Kỳ thực, chuyển ra ngoài, chúng ta vẫn có thể gặp mặt thường xuyên, anh ngàn lần đừng gây âm ỉ với cô ấy, như vậy, em sẽ rất khó xử." Mặc Tiểu Tích nghe anh nói muốn đi trao đổi lại, sợ đến mức cả người đều toát ra mồ hôi lạnh.

Thiên Dã không trả lời mà đi vào phòng.

Mấy ngày kế tiếp, ngày nào Tập Bác Niên cũng gọi điện thoại đến căn hộ quấy rối.

Mặc Tiểu Tích không đến công ty, ở nhà đọc và nghiên cứu kịch bản, học thuộc lời thoại, kết quả cứ cách nửa tiếng là nhận được một cuộc điện thoại.

Bởi vì cô sợ công ty có việc gọi đến, điện thoại vang lên, cô không thể không bắt.

"Định..." Điện thoại lại vang lên.

Mặc Tiểu Tích nghĩ 80% khả năng là tên đàn ông kia, nhưng lại sợ 20% có khả năng là công việc, cho nên vẫn bắt máy.

"Alo..."

"Cả ngày ở nhà không có việc gì làm nên rảnh rang lắm phải không? Ồi, đúng là một cuộc sống thoải mái."

Mặc Tiểu Tích không bắt ngờ khi nghe ra là anh: "Đúng, cuộc sống của tôi rất thoải mái, bây giờ chỉ còn thiếu chuyện thằng bé quay lại bên cạnh tôi thôi, một ông chủ lớn như anh, cả ngày không có việc gì làm mà gọi điện thoại đến quấy rối, anh cảm thấy thú vị lắm sao?"

"Thú vị, vô cùng thú vị, thú vị hơn cả việc xem văn kiện, em cọc cằn như vậy, có phải tối qua không ngủ ngon không, chắc là rất mệt nhọc." Trong lời nói của Tập Bác Niên mang theo chút chua chát.

"Anh không cần quan tâm buổi tối tôi có ngủ được hay không, đúng vậy, buổi tối tôi rất mệt nhọc." Mặc Tiểu Tích hiểu ý của anh, bực mình nên cố ý kích thích anh.

Quả nhiên, cô vừa nói xong, Tập Bác Niên lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

"Mặc Tiểu Tích, em muốn chết phải không, thật sự đã lên giường với tên mặt trắng nhỏ đó? À...tôi thật sự rất tò mò, tên mặt trắng kia có thể thỏa mãn em không, nhìn cơ thể của cậu ta, chắc là khả năng chịu đựng cũng không tốt, có thể kiên trì đến mười phút đã là may mắn, yêu cầu của em bây giờ càng ngày càng thấp rồi."

Khuôn mặt của Mặc Tiểu Tích ửng đỏ: "Đồ điên, anh đi chết đi..." Cô dùng sức cúp điện thoại, sao cô phải nói chuyện này trên điện thoại với tên điên đó.

Tập Bác Niên nhìn chằm chằm vào điện thoại, muốn cách điện thoại bóp chết cô.

Đột nhiên, anh đứng lên, mặc áo khoác vào, sắc mặt của anh đen thui, giống như một cơn gió chạy ra khỏi văn phòng, từ trước đến nay anh đều tao nhã trầm tĩnh, bây giờ lại như một cơn bão táp.

20 phút sau.

"Leng Keng, leng keng..."

Mặc Tiểu Tích đang im lặng coi kịch bản, nghe có người ấn chuông cửa, cảm thấy quái lạ, sao Thiên Dã lại về giờ này, cô đi qua mở cửa.

Vừa nhìn thấy người ngoài cửa, cô vội vàng đóng lại.

Tập Bác Niên nhanh tay lẹ mắt chen cánh tay vào cửa, ngăn cô đóng cửa lại: "Sao? Nhìn thấy tôi sợ vậy à?"

"Đúng, ban ngày cũng có thể nhìn thấy quỷ, anh nói có sợ không?" Mặc Tiểu Tích mặc kệ anh có đau hay không, dùng sức đè cửa lại, kẹp lấy cánh tay anh.

"Này...này...đau quá, cánh tay của tôi sắp gãy rồi, người phụ nữ nhẫn tâm này, tốt xấu gì chúng ta cũng từng sinh một đứa con." Tập Bác Niên cố ý không rút ra, muốn xem cô có quan tâm tới anh không.

"Cho đau chết luôn, rút tay ra ngoài cho tôi, không thì tôi sẽ kẹp cho gãy luôn." Mặc Tiểu Tích uy hiếp nói, trong lòng có chút nghi ngờ, là sức lực của cô lớn ra, hay sức lực của anh đã kém đi?

Tập Bác Niên hét to: "Gãy rồi, thật sự sắp gãy rồi, tôi mà trở thành tàn phế thì em phải nuôi tôi." Anh cố ý hét to hơn, làm bộ giống như rất đau đớn.

Mặc Tiểu Tịch chán nản buông cửa ra: "Rốt cuộc anh muốn gì? Tập Bác Niên, anh là kẻ vô lại nhất trên đời này."

Anh ngênh ngang đi vào, Mặc Tiểu Tịch đóng cửa lại, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, nhìn anh giống như muốn xé nát thành trăm mảnh.

"Hoàn cảnh không tồi, nhưng hơi nhỏ." Tập Bác Niên sẽ không thừa nhận chỗ này của Thiên Dã tốt hơn nhà họ Tập, anh cảm giác được ở đây rất đặc biệt.

"Đứng, đứng, một cái miếu nhỏ giống thế này, không chứa nổi một vị Phật tôn lớn như anh, tham quan xong rồi, mời anh đi ra ngoài." Mặc Tiểu Tịch giễu cợt nói.

Tập Bác Niên không đếm xỉa tới lời nói của cô, tiếp tục nhìn đông, nhìn tây, anh đi tới gần tấm hình của Thiên Dã ở trước mặt: "Một người đàn ông, treo nhiều hình như vậy trong nhà làm gì, còn nữa, không biết em lên giường với cậu ta, có cảm giác đồng tính luyện ái không, các người có thể làm chị em."

Ý muốn nói, Thiên Dã là một người ẻo lả.

Mặc Tiểu Tịch mệt mỏi thở ra: "Anh đừng trẻ con như vậy được không, công kích Thiên Dã rất vui sao? Anh ấy được công nhận là một người đàn ông đẹp trai, nhưng còn anh, đem so sánh với anh ấy thì khó coi giống như một con cóc."

Không phải chỉ là công kích người thân của nhau sao, cô cũng làm được.

"Cái gì, cái gì?" Tập Bác Niên chỉ vào mặt mình, bước tới gần cô: "Em nhìn kỹ xem, tôi có chỗ nào giống con cóc, một người đàn ông đẹp trai cao quý như thế này, em lại dám đánh giá vậy sao?" Tuy rằng biết cô có ý kích thích anh, anh vẫn vô cùng tức giận.

Anh bước từng bước tới gần, cô lùi về phía sau, không sợ chết nói: "Nhìn kỹ lại, thật ra còn khó coi hơn một con cóc."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chuông cửa lại vang lên!

Tập Bác Niên ép cô vào góc tường, vây cô ở trong lòng: "Tôi nghi ngờ có phải ánh mắt của em có vấn đề không, miệng còn nói rất lợi hại, phải dạy dỗ tốt lại một chút mới được." Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, vô cùng nguy hiểm nói.

Mặc Tiểu Tịch quay đầu: "Tập Bác Niên, đừng ở đây làm càn với tôi, chỗ này là nhà của Thiên Dã, mọi nơi đều có camera nhỏ, nếu anh dám ở đây làm càn với tôi, tôi sẽ mang băng thu hình gửi qua bưu điện cho vợ anh, đến lúc đó đừng trách tôi."

Thực ra cô chỉ nói bậy bạ thôi, ở đây làm gì có camera, cô chỉ đang hù dọa anh.

Tập Bác Niên cũng không phải thẳng ngực, ngôi sao lớn đặt camera nhỏ trong nhà, ngộ nhờ bị phóng viên ăn cắp, đây không phải là biến khéo thành vụng sao, sẽ không có người ngu ngốc như vậy.

"Thật sao? Tốt lắm, chúng ta diễn một đoạn tình cảm mãnh liệt đi, ban ngày ban mặt ở trong nhà người khác, có vẻ như càng thêm kích thích..." Muốn hù dọa anh, không có cửa đâu!

Anh đè cô lên tường, gỡ thủ đoạn quen thuộc, vốn chỉ muốn đùa một chút, vừa chạm vào cơ thể cô thì lập tức bốc cháy.

"Tập Bác Niên, anh dừng tay lại cho tôi, anh dám động tay động chân với tôi, tôi sẽ giết anh." Mặc Tiểu Tịch ra sức chống cự, sao có thể để người đàn ông này muốn làm gì thì làm, cô né tránh môi của anh, không để anh hôn, bây giờ, cô sẽ không ngu muội để anh đạt được.

"Vậy thì giết xem, tôi chờ." Tập Bác Niên xé đi nút áo của cô, vờ vờ hai khối đầy đặn của cô, tuy đã sinh con, nhưng vẫn mềm mại như cũ.

"A..." Mặc Tiểu Tịch hét chói tai, dùng chân đá: "Dừng tay, dừng tay..."

Tập Bác Niên không chỉ không ngừng, ngược lại còn đẩy áo lót của cô lên cao, cúi đầu ngậm lấy quả anh đào phía trên.

Mặc Tiểu Tịch vô cùng xấu hổ và tức giận: "Tên khốn nạn này, đứng lên, đứng lên." Đầu lưỡi của anh ma sát đến chỗ nào thì chỗ đó tuôn ra từng trận khoái cảm, suy nghĩ vừa muốn tiếp tục, vừa không muốn để cho anh đắc ý, chen lấn trong đầu cô.

Hơi thở của Tập Bác Niên trở nên nặng nề, chỗ nào đó căng lên dữ dội, "Con ghien" lại bộc phát, mà "Heroin" lại để trước mặt đang chờ anh thưởng thức, anh khó mà kiềm chế được bản thân.

Tay anh di chuyển thẳng xuống dưới, Mặc Tiểu Tịch cảm giác được anh đang chạm vào chỗ đó, mở to mắt, giãy giụa kịch liệt hơn.

Trời ạ! Tên điên, biến thái, sắc quỷ này quá điên cuồng rồi...

"Tập Bác Niên, tôi xin anh dừng tay lại đi, coi như tôi sợ anh, được không, anh buông tôi ra đi." Đầu óc của Mặc Tiểu Tích có chút mờ mịt, cơ thể nóng như lửa, hai chân run rẩy.

"Mặc Tiểu Tích, đừng cố gắng chống cự nữa, cơ thể của em có phản ứng, thành thật nói với tôi, em muốn, em rất muốn." Tập Bác Niên hà hê cho là mình có thể kích thích được cô, thủy triều tràn ra càng ngày càng nhiều.

Mặc Tiểu Tích dùng đầu đâm vào anh: "Đừng ở đó mà khoe khoang bản lĩnh trên giường của anh, tên ngựa đực này."

"Cảm ơn em đã đánh giá cao về tôi." Tập Bác Niên cười nói, trên khuôn mặt trắng nõn của cô hiện lên hai thần sắc khác nhau, khiến cho cô càng thêm quyến rũ.

Làm anh muốn ăn hết một ngum.

"Anh đúng là không biết xấu hổ, không biết xấu hổ." Mặc Tiểu Tích nghe thấy tiếng anh cời dây nịt, vẻ mặt sợ hãi từ trắng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển sang hồng.

"Không sao, lát nữa chúng ta cũng không cần mặt mũi." Anh cười xấu xa, chông lừa nóng lên bụng cô.

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tích xấu hổ đến đỏ ửng giống như cà chua, không dám nhìn xuống dưới, dùng hết sức gầy giữa, hai tay bị anh dùng một tay kìm lại thật chặt: "Bi ời..."

"Hay lắm..." Ánh mắt của anh nhìn lướt qua Mặc Tiểu Tích gần như bị anh nằm đè lên, đáy mắt chuyển sang đỏ rực.

"Leng keng, leng keng..." Chuông cửa lại vang lên.

Mặc Tiểu Tích sợ đến mất hồn mất vía, có cảm giác giống như làm chuyện xấu bị bắt nên chột dạ: "Có người tới, anh còn không mau thả tôi ra, anh thật sự muốn để người khác xem phim miễn phí sao."

Tập Bác Niên không thể không buông cô ra, chết tiệt, ai lại tới vào lúc này?

Hiển nhiên không phải là Thiên Dã, bởi vì anh có chìa khóa.

Chuông cửa không ngừng vang lên, Mặc Tiểu Tích ba chân bốn cẳng mặc quần áo vào, đẩy Tập Bác Niên vào phòng của cô: "Cầu xin anh, vạn lần đừng đi ra ngoài, được không?"

Tập Bác Niên ngồi lên giường cô: "Được, tôi chờ em quay lại, chúng ta tiếp tục yêu đương vụng trộm."

"Vụng trộm cái đầu anh!" Mặc Tiểu Tích trừng mắt nhìn anh, không có thời gian nói nhảm với anh, kéo lại quần áo rồi chạy ra mở cửa.

Nhìn thấy người ngoài cửa, hốt hoảng trong mắt lập tức biến mất: "Là các người."

Chị em họ Ninh Ngữ Yên và Thích Tân Nhã hùng hổ đứng ngoài cửa, nói thật, lúc này, nhìn thấy bọn họ, trong lòng của Mặc Tiểu Tích càng thêm chột dạ, cảm giác làm người thứ ba thật sự không thoải mái chút nào.

"Đã lâu không gặp, Mặc Tiểu Tích." Ninh Ngữ Yên đẩy cô ra, đi vào nhà, Thích Tân Nhã đi theo phía sau.

Tập Bác Niên nhìn một vòng quanh phòng, vừa thấy đã biết là phòng dành cho khách, trên bàn đặt mỹ phẩm dưỡng da, xem ra Mặc Tiểu Tích ngủ ở đây, cũng không phải như anh tưởng tượng, ở chung một phòng với Thiên Dã, điều này làm lòng anh thoải mái lên không ít.

Anh nghiêng người nằm lên gối của cô, có một sợi dây màu đỏ từ trong gối nằm lộ ra, anh đang tò mò muốn kéo ra, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng cãi nhau, anh lập tức ngồi dậy, đi tới cửa, kéo ra một đường nhỏ, cẩn thận nghe ngóng.

"Không ngờ cô thật sự ở đây, thật quá đáng, con tiện nhân, hồ ly tinh này." Thích Tân Nhã nhận được điện thoại của Ninh Ngữ Yên, nói là đến căn hộ của Thiên Dã tìm Mặc Tiểu Tích, cô ta nén giận từ trên đường đi đến bây giờ.

Lúc này tận mắt nhìn thấy, tức giận đến mức vung ra một bạt tai, Mặc Tiểu Tích nhanh chóng né tránh: "Thích tiểu thư, nếu cô còn nói những lời không lịch sự như vậy nữa, mời cô đi ra ngoài."

"Cô tưởng cô là nữ chủ nhân của nơi này à, quyến rũ xong anh rồi, bây giờ lại qua quyến rũ Thiên Dã, cô đúng là một...điển hình." Thích Tân Nhã đánh vào khoảng không, trong lòng càng thêm tức giận, nói chuyện vô cùng độc ác.

Mặc Tiểu Tích cười nhạt: "Thích tiểu thư, cô nói thêm một câu nữa, tôi sẽ gọi bảo an, đến lúc đó hình tượng của cô chắc chắn bị phá hủy."

"Đồ tiểu tam xấu xa, cô còn dám đắc ý?" Thích Tân Nhã bày ra dáng vẻ muốn đánh nhau.

"Được rồi tiểu Nhã, đừng để mất hình tượng, em là người có học." Ninh Ngữ Yên ở bên cạnh lạnh nhạt nói, bộ dạng từ đầu đến cuối đều vô cùng bình

tĩnh.

Mặc Tiểu Tịch chế giễu: "Không sai, cô nên học theo chị họ cô, xem cô ta có học thức đến cỡ nào kia, không la hét giống như một con chó điên, không có sủa bậy bạ."

"Cô...cô dám mắng chúng tôi là chó?" Thích Tân Nhã buột miệng nói ra.

"Tiểu Nhã, em im miệng cho chị." Ninh Ngữ Yên bị Thích Tân Nhã không có đầu óc làm tức chết, người phụ nữ Mặc Tiểu Tịch này, không phải là người dễ ăn hiếp.

Thích Tân Nhã nghe Ninh Ngữ Yên nói vậy, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Mặc Tiểu Tịch, tôi sẽ không để yên cho cô!

Ninh Ngữ Yên chủ động đi tới bên ghế xô pha, đặt túi xách sang một bên, sau đó ngồi xuống. Thích Tân Nhã cũng đặt mông ngồi xuống theo, thờ hồng học.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đàn ông luôn mang theo nửa người dưới xung động và nửa người trên thông minh!

Mặc Tiểu Tịch đi vào bếp rót hai ly nước, đặt xuống trước mặt bọn họ, lịch sự nói: "Không biết hai vị hạ cố đến đây có chuyện gì?"

Ninh Ngữ Yên cầm ly nước, ưu nhã nước một ngụm: "Tôi nghe tiểu Nhã nói gặp cô ở công ty điện ảnh và truyền hình, hiện tại còn ký hợp đồng nghệ sĩ, cho nên muốn đến gặp bạn cũ một chút, chúc mừng cô."

"Cảm ơn cô." Mặc Tiểu Tịch mỉm cười, trong mắt chứa sự sắc bén, nhưng không để lộ ra, đối phó với một người phụ nữ quý kẻ đa đoan như Ninh Ngữ Yên, cô phải luôn cẩn thận, nếu xem thường, tại sao thua cũng không biết, giống như hai năm trước.

"Hôm nay tôi đến đây, ngoại trừ để chúc mừng cô, tôi còn muốn nhìn con của cô một chút, không biết là con trai hay con gái, bằng tuổi với Hàn Hàn nhà chúng tôi, chắc cũng đã hai tuổi rồi nhỉ." Ninh Ngữ Yên hỏi bằng giọng điệu vô cùng tự nhiên, đôi mắt sắc sảo luôn chú ý đến vẻ mặt của cô.

Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch hơi chấn động, sự giận dữ lập tức chiếm hết trái tim cô, cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, giả vờ buồn bã: "Đúng, nếu còn thì đã hai tuổi, nói không chừng cũng đáng yêu giống như Hàn Hàn." Bi thương liếc nhìn cô ta một cái, vừa giống như đau lòng, vừa giống như để tiết lộ một hàm ý khác.

Ly nước trong tay Ninh Ngữ Yên hơi run rẩy, cô ta đoán không ra trong lòng của Mặc Tiểu Tịch đang nghĩ gì, cô vừa giống như không biết gì hết, vừa giống như, có chút điểm khác thường.

Điều này ngược lại làm cho lòng của cô ta càng thêm hoảng sợ, nếu cô trực tiếp ngã bài với cô ta, chuyện này còn dễ đối phó, nhưng về mặt thật thật già già lúc này khiến cho cô ta không nắm bắt được gì cả, nếu cô không biết, cô ta động thủ trái lại sẽ lộ ra dấu vết, nếu cô đã biết, vậy phải nhanh chóng nghĩ ra giải pháp mới được.

Thích Tân Nhã ngồi bên cạnh vì Ninh Ngữ Yên mà toát mồ hôi hột, nếu là cô ta, có chết cô ta cũng không dám hỏi tới Hàn Hàn, chị họ thật lợi hại.

"Ý của cô là đứa bé đã chết sao?" Ninh Ngữ Yên ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

"Tôi cũng không biết, nói không chừng đã bị người ta ôm đi." Mặc Tiểu Tịch nhìn cô ta, đôi mắt thản nhiên mà u tối, giống như ngăn cách bởi một tấm màn đen, không biết bên trong ẩn giấu thứ gì.

Ninh Ngữ Yên gật đầu, thờ dài một hơi: "Tôi thật sự lấy làm tiếc! Tôi và Niên còn nghĩ, mấy năm nay cô và đứa bé có một cuộc sống rất hạnh phúc, cô đừng quá đau buồn."

"Ninh tiểu thư, khả năng diễn kịch của cô thật sự rất tốt, nếu đi đóng phim, sẽ nổi tiếng rất nhanh." Mặc Tiểu Tịch thành thật nói.

"Ha ha..." Về mặt của Ninh Ngữ Yên hơi thay đổi, che miệng cười: "Mặc Tiểu Tịch, ý cô là gì, tôi không hiểu."

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tịch cũng thay đổi, dựa vào ghế xô pha: "Nói thẳng ra, cô lo tôi trở về sẽ dẫn đứa bé đến tranh giành Tập Bác Niên với cô đúng không, cho nên, cô tìm tới cửa thăm dò, tôi nói không sai chứ?"

"Ha ha..." Ninh Ngữ Yên thoải mái cười to: "Mặc Tiểu Tịch ơi Mặc Tiểu Tịch, cô đánh giá mình quá cao rồi, tôi và Niên đã có một đứa con, trên sự nghiệp cũng liên kết chặt chẽ, tuy rằng nửa người dưới của đàn ông đều không có lý trí, nhưng nửa người trên lại rất thông minh, cùng lắm thì anh ấy bắt

cô lại làm gái điểm miễn phí vài ngày, tôi tuyệt đối không lo lắng."

Mặc Tiểu Tịch giữu cột liếc về phía phòng mình, miêu tả thật sự rất chuẩn xác! Nhưng cô sẽ không để anh bốn cột nữa.

Tập Bác Niên ở trong phòng nghe thấy cũng tái mặt, phụ nữ thật đáng sợ, Ninh Ngữ Yên độc ác, Mặc Tiểu Tịch thông minh, đương nhiên cũng có chút ngớ ngẩn và đánh đá giống như Thích Tân Nhã.

"Ninh tiểu thư, bây giờ cô đã thăm dò xong rồi, có thể đi được chưa?" Mặc Tiểu Tịch lạnh mặt xuống, có ý đuổi khách, nếu không phải lúc này còn chưa tới thời điểm thích hợp để xuất kích, cô sẽ không dễ dãi với cô ta vậy đâu.

Ninh Ngữ Yên đứng lên: "Mặc Tiểu Tịch, lo mà làm ngôi sao của cô, đừng tới nhà họ Tập quấy rối, một người phụ nữ bị bỏ rơi, phải có chút lòng tự trọng, biết không?"

"Chỉ sợ là Tập Bác Niên lại tới quán lấy tôi, tôi đề nghị cô, buổi tối lấy dây xích khóa anh ta lại, ban ngày thì đặt máy định vị trên người anh ta, nói vậy, cho dù anh ta đi vệ sinh, cô cũng sẽ biết, nếu không, ngay cả lúc này anh ta trốn trong một phòng nào đó nghe lén chúng ta nói chuyện, cô cũng không biết." Mặc Tiểu Tịch cố ý nói lớn tiếng, để người nào đó bên trong cũng nghe thấy.

"Giữa vợ chồng thì nên tin tưởng đối phương, tôi tin Niên sẽ không vụng trộm sau lưng tôi." Ngoài miệng Ninh Ngữ Yên nói vô cùng tự tin, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không nắm chắc, trên thực tế, hai năm nay Tập Bác Niên đối xử với cô ta rất lạnh nhạt.

Mặc Tiểu Tịch mỉm cười: "Đúng, đúng, loại người luôn mang theo nửa thân dưới xung động và nửa thân trên thông minh như Tập Bác Niên, sẽ không làm ra chuyện đó, cô có thể nghĩ như vậy, anh ta thật sự nên cảm động."

Nghĩ tới người đàn ông lúc này đang ẩn trốn giống như ăn trộm, và người phụ nữ đáng ghét bởi vì sĩ diện mà khổ thân, cô cảm thấy vô cùng sung sướng vì được trả thù.

Ninh Ngữ Yên cảm nhận được khuôn mặt tươi cười của cô tràn đầy sự chế giễu, nhưng nếu cô ta giận lên thì sẽ thua.

"Đương nhiên, cười được tôi là hạnh phúc lớn nhất của anh ấy, đã trễ rồi, tạm biệt!" Ninh Ngữ Yên giống như bà lớn, ưỡn ngực và ngẩng cao đầu đi ra cửa.

Thích Tân Nhã cũng hung hăng đứng lên trừng mắt nhìn cô: "Cô hãy cẩn thận cho tôi, không biết xấu hổ." Nói xong, nhanh chóng đuổi theo Ninh Ngữ Yên.

Mặc Tiểu Tịch thấy bọn họ đã đi hết thì thả lỏng cơ thể, Ninh Ngữ Yên đáng chết, còn dám hỏi cô về chuyện của đứa bé, người phụ nữ này nên xuống địa ngục.

Nghe được tiếng bước chân phía sau, cô cười lạnh và nói: "Nghe hết rồi phải không, anh xem vợ của anh thông minh và hiểu chuyện đến cỡ nào kìa, đuổi theo nhanh đi."

"Em ghen sao?" Tập Bác Niên tiêu sái bước tới sau lưng cô, khẽ sát đầu vào mặt cô.

"Có thể sao? Đời này của Mặc Tiểu Tịch tôi sẽ không bao giờ yêu nữa, thậm chí anh cho tôi cả thế giới, tôi cũng không cần." Mặc Tiểu Tịch nghiêng đầu nhìn anh, nói: "Hơn nữa, loại người khốn nạn có nửa thân dưới xung động, nửa thân trên thông minh như anh, sẽ không thể vì một người phụ nữ mà vứt bỏ tất cả, tôi không muốn làm món đồ chơi cho anh nữa."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ đùa bốn em." Tập Bác Niên nhìn cô, nghiêm túc nói, nghe cô nói hiện tại anh đang đùa bốn cô, anh đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Mặc Tiểu Tịch đứng lên, kéo cửa rồi đi tới hoa viên: "Cho dù anh nói anh yêu tôi, tôi cũng sẽ không cần, bây giờ tôi không muốn can thiệp vào gia đình của anh, tôi chỉ muốn con của tôi."

"Nhưng rất tiếc, em trốn không thoát đâu, Hàn Hàn sẽ không giao cho em, và cả em, tôi cũng sẽ không buông tay." Tập Bác Niên cũng không biết rốt cuộc lúc này anh muốn thế nào, rõ ràng không thể ly hôn với Ninh Ngữ Yên để cưới cô, lại lưu luyến cơ thể của cô, không muốn buông tay.

Mặc Tiểu Tịch nghe thấy tiếng bước chân, biết là anh đã đi.

Trong lòng, có chút lạnh lẽo.

Đúng là một ngày náo nhiệt, sau này, cô phải cẩn thận hơn, Tập Bác Niên đây đưa quá đáng, Ninh Ngữ Yên xảo trá, còn ở công ty, Thích Tân Nhã cũng sẽ gây sự với cô.

Ninh Ngữ Yên và Thích Tân Nhã đi tới tầng ngầm garage, đột nhiên, Thích Tân Nhã xoay người, nhìn về phía một chiếc xe trong đó: "Chị họ, chị họ, chị mau nhìn xem, đây là xe của ai."

Ninh Ngữ Yên luôn đi phía trước lúc này dừng chân lại, quay đầu, nhìn về phía chiếc xe mà Thích Tân Nhã chỉ, sắc mặt lập tức trắng như tờ giấy.

Sao xe của Niên lại đậu ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ai cũng có mưu đồ riêng!

"Chị họ, em không nhìn nhầm, đây là xe của anh rể." Thích Tân Nhã dè dặt nói, ban nãy, bọn họ không đi qua đây, cho nên không thấy.

Haizz, lớn chuyện rồi.

Thích Tân Nhã có ngu cũng biết xe của anh rể xuất hiện ở đây để làm gì, phải biết rằng bọn họ vừa mới đầu với con tiện nhân Mặc Tiểu Tịch một trận.

Anh rể cũng ở đó? Những lời lúc nãy bọn họ nói, không phải anh ta đều nghe được chứ!

Sắc mặt của Ninh Ngữ Yên vô cùng khó coi, nhớ tới những lời giống như nói đùa của Mặc Tiểu Tịch vừa rồi, cơ thể của cô ta có chút lão đảo, lùi về sau mấy bước, thiếu chút nữa đã ngã.

"Chị họ, cẩn thận." Thích Tân Nhã vội vàng đỡ cô ta: "Hay là chúng ta lên đó, bắt bọn họ hiện ra nguyên hình, lá gan cũng thật lớn, ở dưới mí mắt chúng ta tư thông, nếu chị mặc kệ không quản, anh rể sẽ càng quá đáng hơn."

Trong lòng của Ninh Ngữ Yên chịu rất nhiều đã kích, nhưng cô ta đã nhanh chóng tỉnh táo lại: "Không được, nếu chị tùy tiện chạy lên làm ầm ĩ, Niên cảm thấy mất mặt, đến lúc đó anh ấy sẽ đứng về phía Mặc Tiểu Tịch và giúp cô ta, đến lúc đó người chịu thiệt chỉ có thể là chị."

"Nhưng chị họ, chị nhẫn nhịn như vậy, không phải là dễ dàng cho con tiện nhân Mặc Tiểu Tịch lắm sao, nếu là em, mặc kệ tất cả, xông lên đánh rồi nói sau, tiện thể cho anh rể một cảnh cáo." Thích Tân Nhã thật sự không hiểu, từ trước đến nay chị họ rất lợi hại, sau lại nhẫn nhịn chuyện này.

Ninh Ngữ Yên lạnh lùng liếc cô ta một cái: "Em thì biết cái gì, anh rể em là người bình thường sao? Chọc giận anh ấy, nói không chừng anh ấy sẽ mượn cơ hội ly hôn với chị."

"Không đâu, còn có cậu, Tập Bác Niên sẽ không có can đảm ly hôn với chị, chị không thể dung túng anh ta, chúng ta xông lên, đánh con tiện nhân Mặc Tiểu Tịch một trận, xem cô ta còn dám vẫy đuôi loạn nữa không."

"Đừng nói nữa, đỡ chị lên xe trước đi." Bây giờ trong lòng Ninh Ngữ Yên vừa ghét vừa hận.

Bọn họ trở lại xe, không chạy đi liền, mà đậu ở một góc khuất, Ninh Ngữ Yên nghĩ tới mình bị Mặc Tiểu Tịch đùa giỡn, nghĩ tới bọn họ làm chuyện cầu thả ở trong phòng, đáy mắt của cô ta từ từ nổi lên sát khí, năm đó nên dùng một dao giết chết người phụ nữ này.

Lát sau, bọn họ nhìn thấy Tập Bác Niên đi ra, sau đó lái xe rời đi, về mặt vô cùng khác thường.

Chẳng trách chị họ không dám chọc tới anh rể, anh ta thật khủng khiếp: "Bây giờ chúng ta làm gì đây, có nên lên đó đánh không, không nói gì cả, kéo ra mà đánh."

"Lái xe đi, dạy dỗ cô ta, chinh chiến cô ta, chị có hàng ngàn cách, cách em nói, là cách hạ đẳng nhất trong các cách, chị phải để cô ta trả giá thật đắt." Ninh Ngữ Yên nham hiểm nhìn vào nơi nào đó, trong lòng nổi lên một kế hoạch đáng sợ.

Hai năm trước tôi chỉ mới làm cho cô sống không bằng chết, hai năm sau tôi sẽ khiến cô chết không toàn thây.

Tập Bác Niên quay lại công ty, nghĩ tới Mặc Tiểu Tịch, trong đầu anh giống như có một hòn đá lớn, khiến cho anh vô cùng buồn phiền, rốt cuộc anh nên làm gì mới tốt.

Buổi tối trở về nhà họ Tập, Ninh Ngữ Yên và Hàn Hàn đang ăn tối, Tập Bác Niên cũng ngồi xuống ăn.

"Ba, ba đã về rồi ạ." Hàn Hàn ngọt ngào gọi một tiếng.

"Ừ, hôm nay ở nhà có nghịch ngợm, có làm ầm ĩ tới mẹ không." Tập Bác Niên vuốt đầu Hàn Hàn, yêu thương nói.

Hàn Hàn suy nghĩ một lúc, lắc đầu: "Hôm nay mẹ không có ở nhà, Hàn Hàn ở nhà chơi một mình."

"À..., mẹ không có ở nhà." Tập Bác Niên mỉm cười nói tiếp theo lời của Hàn Hàn, lơ đãng nhìn về phía Ninh Ngữ Yên: "Hôm nay đi làm đẹp sao?"

"Không phải." Ninh Ngữ Yên vừa ăn vừa nhẹ nhàng phủ nhận: "Em đã tới một chỗ, gặp một người, lát nữa rồi nói."

Tập Bác Niên mỉm môi có chút sâu xa, không nói gì, chẳng lẽ cô ta muốn nói với anh chuyện đã đi gặp Mặc Tiểu Tịch, muốn đánh đòn phủ đầu, nhưng

chắc là cô ta không biết anh có qua lại với Mặc Tiểu Tịch.

Một bữa tối, ăn bằng mắt không bằng lòng, ai cũng có mưu đồ riêng.

Ăn xong bữa tối, Tập Bác Niên chơi với Hàn Hàn một lúc thì kêu người giúp việc ôm thẳng bé đi ngủ, vào thư phòng với Ninh Ngữ Yên.

"Niên, em muốn nói với anh, hôm nay em đi gặp Mặc Tiểu Tịch, Tân Nhã đã gặp cô ấy ở công ty điện ảnh và truyền hình, thì ra cô ấy đã ký hợp đồng nghệ sĩ ở đó, em thật sự rất bất ngờ." Ninh Ngữ Yên dịu dàng điềm tĩnh nói.

"Ồ..., đúng là khiến người ta ngạc nhiên, sau đó thì sao, em đã ôn lại chuyện cũ với cô ấy?" Tập Bác Niên thản nhiên hỏi.

Ninh Ngữ Yên cười khỏ: "Niên, anh cho rằng, giữa em và cô ấy có chuyện cũ để nói sao? Em là một người vợ, một người mẹ, em sợ sự xuất hiện của cô ấy sẽ ảnh hưởng tới hôn nhân của chúng ta, cho nên em mới đi tìm cô ấy, nói một số lời rất khó nghe, em không còn cách nào khác, em thật sự rất sợ mất anh, Niên."

Cô ta dịu dàng nhìn anh, trong mắt ngấn nước mắt, nhưng không rơi, nhìn thấy, lại càng đáng thương hơn.

Nếu không phải Tập Bác Niên đã quá rõ ràng bản tính của cô ta, anh thật sự sẽ bị cô ta làm cảm động.

"Cho nên, em muốn anh làm sao?" Tập Bác Niên hờ hững hỏi.

Ninh Ngữ Yên ngồi xuống bên cạnh anh, ôm lấy anh: "Niên, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh, vì vậy có thể sẽ có chút cực đoan, nhưng xin anh tin tưởng trái tim của em, đừng rời bỏ em."

"Ngữ Yên, có phải em lo lắng nhiều quá rồi không, em tốt như vậy, sao anh có thể rời bỏ em, em lại còn hiền lành lương thiện, sinh Hàn Hàn cho anh, anh không có lý do gì mà không cần em, em cũng không có phạm sai lầm gì." Tập Bác Niên giả tạo nói, những lời này mang hai hàm ý, chỉ có người có tật giat mình mới sợ hãi.

Khôn khéo như Ninh Ngữ Yên, những lời này của Tập Bác Niên làm cho cô ta có chút lo sợ, nụ cười cũng cứng ngắt, da đầu tê rần, cô ta không dám tưởng tượng, nếu anh biết Hàn Hàn là do Mặc Tiểu Tịch sinh, anh sẽ xử lý cô ta thế nào, chắc chắn anh sẽ ly hôn với cô ta, chắc chắn sẽ.

Bây giờ, chỉ có diệt trừ Mặc Tiểu Tịch, làm cho cô mãi mãi biến mất khỏi thế giới, cô ta mới có thể yên tâm sống tiếp.

10 giờ tối Thiên Dã mới trở về, nằm xuống là ngủ ngay, giấc ngủ trung bình hai ngày nay của anh không tới bốn tiếng, thậm chí không có cơ hội để nói chuyện với Mặc Tiểu Tịch, ban ngày trong nhà xảy ra chuyện gì, anh cũng không biết.

Mặc Tiểu Tịch nghe tiếng Thiên Dã trở về, đi ra ngoài, nhìn thấy đèn phòng của anh sáng trưng, quần áo vẫn chưa cởi đã ngã xuống giường ngủ thiếp đi, xem ra anh thật sự rất mệt mỏi.

Cô lặng lẽ đi vào, cởi giày, đắp chăn cho anh, cô cúi người nhìn anh ngủ, những sợi tóc mềm mại dán trên trán, lông mi rậm rạp giống như cây quạt, đôi môi đỏ thắm, làn da vô cùng mịn màng, tóc của anh thật sự rất đẹp, đáng ngủ giống như một hoàng tử đang ngủ, nhưng một người đàn ông đẹp trai như thế này, tại sao cô lại không yêu được.

Cho dù có yêu, người như cô, cũng không xứng với sự thuần khiết của anh, nghĩ tới chuyện đã xảy ra ở đây hôm nay với Tập Bác Niên, cô cảm thấy mình thật nhơ nhớp.

Cô từ từ đứng dậy, đột nhiên có một bàn tay to kéo cô vào trong ngực, lật người đè lên cô.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Bị người ta bỏ thuốc!

Mặc Tiểu Tịch giat mình: "Thiên Dã, anh làm gì vậy, đừng giỡn nữa."

"Anh muốn ôm em, cảm nhận hơi ấm của em, tiểu Tịch, em nghe thấy tiếng đập của trái tim anh không?" Thiên Dã yếu ớt mở mắt ra, thực ra từ lúc cô vào phòng cởi giày cho anh thì anh đã tỉnh.

Cô đến gần, cơ thể có mùi hương thơm ngát sau khi tắm, khiến cho anh muốn ở trong đêm một mãi này dựa vào gần cô hơn.

Lòng ngực của Mặc Tiểu Tịch phập phồng, cô thường hay quên Thiên Dã cũng là một người đàn ông, mà lúc này, trong mắt anh có tia sáng mê hoặc mờ mờ, cô hiểu rõ, anh muốn gì.

"Em...em muốn về phòng, anh đừng làm nũng như một đứa trẻ, mau thả em ra, nếu không em sẽ tức giận." Mặc Tiểu Tịch cố ý nghiêm mặt, xấu hổ nói.

"Tức giận? Được, tiểu Tịch tức giận cũng rất đáng yêu, nhắm mắt lại." Anh đưa môi về phía cô, mùi hương thơm ngát phả vào mặt, hoàn hảo đến mức đủ khiến cho tất cả phụ nữ đều say mê, nhưng Mặc Tiểu Tịch lại cảm thấy sợ hãi.

Cô nghiêng đầu đi, nụ hôn rơi vào khóe môi cô.

Hành động của cô khiến đôi mắt của anh tối xuống, anh đang ép cô làm chuyện không muốn làm.

"Thiên Dã, anh đừng như vậy, cho dù muốn qua lại, cũng cần phải có một quá trình, bây giờ em không có cách nào..." Mặc Tiểu Tịch kiên trì nói.

"Xin lỗi..." Thiên Dã đứng lên, ngồi bên mép giường, suy sụp tinh thần.

Mặc Tiểu Tịch bò dậy khỏi giường: "Đi ngủ sớm đi, em về phòng trước." Cô chạy ra cửa.

"Tiểu Tịch..."

Mặc Tiểu Tịch nghe thấy Thiên Dã kêu cô, nhếch miệng, xoay người lại, cười nói: "Chuyện gì?"

"Có phải đến bây giờ em vẫn còn yêu Tập Bác Niên không, bằng chứng năm đó vô cùng xác thực, chính là em thật sự không có nói với anh ta, anh suy nghĩ rất lâu, cho đến khi anh nhìn thấy em và anh ta cãi nhau trên đường, em khóc lóc chỉ trích anh ta, khoanh khắc đó, anh biết em yêu anh ta, lúc ấy anh cảm thấy lòng rất đau, tại sao người em yêu, không phải là anh." Thiên Dã yếu ớt nói, ngồi ở đó, bị sự bi thương vây quanh.

"Tiểu Dã, em...em không biết nên nói gì, đúng vậy, em đã từng ngu ngốc đi yêu một người đàn ông muốn trả thù em, cuối cùng, em lại thương hại anh ta, nhưng sau này, em sẽ không ngu ngốc như vậy nữa, em muốn triệt để nhổ tận gốc anh ta trong lòng em." Mặc Tiểu Tịch nói xong, đôi mắt căng lên khó chịu: "Được rồi, em đi ngủ đây."

Cô xoay người đi ra ngoài, chỉ chừa lại căn phòng thê lương.

Thiên Dã nằm xuống giường, nhắm mắt lại, chất lỏng ẩm ướt từ từ chảy xuống.

Hai ngày sau, Mặc Tiểu Tịch chính thức đi vào công việc, thử quần áo, thử đồ, làm quen với các diễn viên, tuy rằng cô thường xuyên nghe thấy bọn họ nghị luận sau lưng cô, nhưng cô không quan tâm, trình độ công kích bằng ngôn ngữ này, không đáng lo với cô, việc bây giờ cô phải làm, chính là cố gắng hết sức, làm được tốt nhất.

Tô Lộ Di cũng rất hay xuất hiện trong hội trường diễn tập, xem Mặc Tiểu Tịch diễn thế nào.

Sau khi Mặc Tiểu Tịch lên đồ, đẹp đến mức khiến cho người ta không rời mắt được, mấy nam diễn viên nhìn tới ngây người.

Lúc nghỉ ngơi, một nam diễn viên đi tới, nhiệt tình nói: "Tiểu Tịch, tối nay mọi người muốn đến KTV chơi, cô cũng đi luôn nhé?"

"Không được, tôi còn muốn tìm hiểu về nhân vật nhiều hơn một chút, mọi người đi đi." Đối với loại hoạt động quần thể này, Mặc Tiểu Tịch không có hứng thú.

"Đừng như vậy, tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, đi chơi cùng đi, cô đã làm rất tốt rồi, cứ như vậy đi, sau khi kết thúc, chúng tôi chờ cô." Nam diễn viên nói xong, không đợi Mặc Tiểu Tịch đồng ý đã chạy đi, khóe miệng lộ ra nụ cười tà.

"Này..." Mặc Tiểu Tịch muốn gọi anh ta lại, tiếc là đã chậm, suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định đi, nếu không đi, sau này càng khó ở chung với mọi người hơn.

Sau khi kết thúc công việc, mọi người lên xe rời đi, đến nhà hàng Pháp ăn, sau đó khoảng 8h, đến KTV.

Mười mấy người mướn một căn phòng lớn, ánh đèn bên trong vô cùng mờ ảo.

Sau khi mọi người ngồi xuống, bắt đầu ca hát, có vài người chơi vô cùng điên cuồng, Mặc Tiểu Tịch ru rú ở một góc ăn trái cây, nhìn bọn họ chơi.

"Tiểu Tịch, đã tới sao không hát vài bài....chúng ta song ca bài Bạn Tình nhé." Một nam đồng nghiệp kiên trì kéo cô ra hát, đồng thời nháy mắt với người đàn ông phía sau.

Mặc Tiểu Tịch không thể từ chối, đành phải hát chung với anh ta.

Mà người đàn ông ngồi ở đằng kia, lấy một bao thuốc bột bỏ vào trong nước của cô, người bên cạnh nhìn thấy, cũng làm bộ như không thấy, trái lại còn lộ ra nụ cười hả hê.

Hát xong, Mặc Tiểu Tịch quay lại chỗ ngồi, cảm thấy miệng có chút khát, theo bản năng cầm nước lên uống.

Không lâu sau, cô cảm thấy có chút không bình thường, đầu óc choáng váng, ánh đèn xoay tròn, những người ở trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Cô lắc đầu, cố gắng làm mình tỉnh táo, nhưng vẫn rất choáng, càng tồi tệ hơn là cô cảm thấy cơ thể vô cùng nóng.

Tại sao lại như vậy?

"Tiểu Tịch...cô sao vậy, không thoải mái sao? Chúng tôi đỡ cô đến chỗ khác nghỉ ngơi nhé?" Một người đàn ông nheo mắt đi tới đỡ cô.

"Không cần, không cần, tự tôi về được." Trong đầu Mặc Tiểu Tịch vang lên tiếng cảnh báo, đẩy tay bọn họ ra, vừa rồi đứng lên hát vẫn còn tốt, cô nhìn lại ly nước, trong đó bị bỏ thuốc.

"Cô đứng không vững, đừng cố gắng miễn cưỡng, chúng tôi đỡ cô đi." Một người đàn ông kim kẹp hai bên kéo Mặc Tiểu Tịch, dẫn cô ra ngoài.

Một số người trong phòng cười nói: "Chơi thật thú vị."

"Đúng là rất thú vị, cô ta cũng có điểm phức tạp, nhìn đáng vẻ chưa thoả mãn dục vọng của cô ta là biết cũng thêm chơi."

Mặc Tiểu Tịch nghe thấy một vài tiếng nghị luận, bị kéo ra hành lang, biết bọn họ muốn làm gì, hoảng sợ phản kháng, không biết lấy đâu ra sức lực, cô vùng khỏi bọn họ, lao đảo chạy về phía trước.

"Đừng chạy, đứng lại." Một người đàn ông đuổi theo phía sau.

Mặc Tiểu Tịch căn bản không nhìn thấy rõ đường đi phía trước, chỉ biết trời đất quay cuồng, bóp méo, chân của cô giống như gẫm trên bông vải, mềm nhũn không đạp thấy đất, nhưng cô chỉ biết chạy, chạy không có phương hướng.

Phục vụ trong KTV nhìn thấy ba nam đuổi theo một nữ, cảm thấy kỳ lạ, lập tức đi báo cáo với ông chủ.

Ông chủ nhận được điện thoại, nhanh chóng chạy tới.

Mặc Tiểu Tịch không có mục đích chạy về phía trước, nhìn thấy cửa lớn ở ngay trước mắt, chỉ cần chạy ra, cô sẽ an toàn, cô bắt chấp tất cả lao về phía trước.

Trước mắt xuất hiện một bóng đen cao lớn, cô đâm đầu vào, đụng trúng một bờ ngực rắn chắc và ấm áp.

"Cứu mạng...cứu mạng..." Cô không nhìn thấy mặc anh ta, chỉ mơ màng kêu gào, giống như có cảm giác, anh ta chắc chắn sẽ cứu mình.

Ba người đàn ông phía sau chạy lên tới, ông chủ của KTV cũng từ bên trong đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Một đêm nhiệt tình như lửa!

Ông ta nhìn thấy một người phụ nữ vui đùa ở trong lòng một người đàn ông, không nhìn thấy dung mạo của cô, chỉ biết đáng vẻ của cô dường như rất khó chịu.

Mà người đàn ông bị người phụ nữ kia ôm lấy, ông ta nhận ra, đã dẫn khách hàng đến đây chơi rất nhiều lần, nhưng anh chưa bao giờ hát, ông chủ khiêm tốn lên tiếng: "Tập tổng, ở đây xảy ra chuyện gì sao?" Ông ta nhìn thoáng qua người phụ nữ ghé vào người anh.

"À, không có gì, cô ấy là bạn của tôi, cô ấy uống say, kêu tôi tới đón cô ấy." Tập Bác Niên cười nhạt nói, vẻ mặt vô cùng tự nhiên, giống như chuyện xảy ra ở đây chính là như vậy.

Ba người đàn ông kia bắt đầu nóng nảy, thật đến miệng lại chạy mất, điều này làm sao có thể làm cho bọn họ cam tâm.

"Anh là ai, cô ấy là bạn của chúng tôi, hiện tại cơ thể của cô ấy không thoải mái, chúng tôi phải đưa cô ấy đi bệnh viện, anh đừng ở đây quấy rối."

"Đúng, ở đây có rất nhiều người nhìn thấy, chúng tôi đi chung với cô ấy."

"Tiểu Tịch, không phải đầu cô bị choáng sao, chúng tôi dẫn cô đi bệnh viện."

Bọn họ muốn bước lên cướp người, bọn họ có ba người, tại sao phải sợ một mình anh, hôm nay là một ngày tốt, bọn họ sẽ không dễ dàng buông tay.

Tập Bác Niên ôm Mặc Tiểu Tịch né tránh, sau đó nói với mấy vị bạn hữu trước mặt: "Các người đi trước đi, chơi cho thoải thích, bàn này tôi sẽ thanh

toán, đừng tiết kiệm tiền dùm tôi."

"Tiên sinh, anh đừng chơi xấu, nếu cô ấy có sơ xuất gì, anh chịu trách nhiệm đó."

Tập Bác Niên mặc Tây trang cũng có thể cảm nhận nhiệt độ nóng hổi của cô, cô bị bỏ thuốc rồi! Thật là, nếu anh không tới, có phải cô bị mấy thằng tôm tép kia ăn sạch rồi không.

"Tôi chịu trách nhiệm! Cô gái này, tôi muốn dẫn đi, có bản lĩnh, đến cướp đi." Anh ôm cô rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Ba người đàn ông kia đương nhiên sẽ không dừng tay, cũng đi theo ra ngoài, chặn Tập Bác Niên lại ở bên đường.

"Nói thẳng với anh, cô gái này là con mồi của chúng tôi, mau để cô ấy xuống, chúng tôi có thể tha cho anh một mạng, nếu không, hôm nay anh sẽ gặp xúi quẩy." Bọn họ có ba người, xung quanh lại không có ai, nói chuyện vô cùng kiêu ngạo.

Tập Bác Niên nở nụ cười lạnh: "Nghe ra hình như muốn đánh nhau."

"Nếu sợ thì đưa cô ấy cho tôi, sau đó rút đi, kết quả của anh hùng cứu mỹ nhân rất thê thảm." Bọn họ mỉm cười, đáng vẻ vô cùng đắc ý.

"Mặc dù tôi rất ít khi đánh nhau với người khác, nhưng chưa từng đánh thua, có thể thử một chút." Tập Bác Niên nói xong, để Mặc Tiểu Tích xuống ven đường.

Mấy người đàn ông kia xanh mặt, vốn chỉ muốn dọa anh, không ngờ anh lại không sợ, kết quả đánh nhau, bất luận thắng hay thua, đều sẽ bị thương.

Nhưng đã như vậy, bọn họ cũng chỉ biết ứng chiến, bằng không có vẻ ba người bọn họ đều sợ một mình anh.

"Có bản lĩnh thì tới con hẻm phía trước đánh, bây giờ hối hận còn kịp."

"Ha ha, tao chỉ sợ đến lúc đó người hối hận chính là tụi bây, nếu không muốn đánh, bây giờ có thể rút đi."

Làm hồ giấy lúc gặp phải lão hồ, kết quả có nghĩ tưởng tượng được.

10 phút sau, trong hẻm nhỏ truyền tới từng tiếng kêu thảm thiết, làm cho người nghe sồn tóc gáy.

Tập Bác Niên sửa lại cổ tay áo có đính kim cương, đi ra đường ôm lấy Mặc Tiểu Tích, đặt vào trong xe, trên đường đi, thầm nghĩ đưa cô đến bệnh viện hay khách sạn tốt hơn.

Cuối cùng, vẫn quyết định đi khách sạn.

Được rồi, anh thừa nhận anh có ý nghĩ không chính đáng, nhưng lại không có chút cảm giác hổ thẹn.

"Nóng, nóng..." Mặc Tiểu Tích kéo quần áo của mình, cả người nóng không chịu nổi, hơn nữa còn nảy ra một cảm giác khiến cho người ta khó có thể nói bằng lời, rất muốn được phóng thích, cô biết mình bị bỏ thuốc nên mới như vậy, nhưng lúc cô kiểm chế tác dụng của thuốc, thật sự rất khó chịu, thật sự rất khó chịu.

Ý thức cũng từ từ cạn kiệt, không biết mình đang ở đâu, cũng không biết người bên cạnh là ai.

Tập Bác Niên thấy cô muốn cởi áo trong xe, vội vàng đè tay cô lại: "Này, không thể cởi ở đây." Anh cũng không muốn ôm một người như vậy vào khách sạn.

Tay anh đặt lên cơ thể cô, khiến cho cô cảm thấy vô cùng thoải mái, hơi thở mang theo mùi nam tính dày đặc, làm cho cô muốn dựa vào gần hơn, cô kéo tay anh, đặt lên môi, đưa lưỡi liếm, lại dùng mặt cọ xát, sau đó đặt lên người mình.

"U..." Cô khẽ rên rỉ, đôi mắt như tơ, cơ thể nặng nề phập phồng, hai chân xoắn vào nhau, gọi cảm và nóng bỏng đến mức làm cho đàn ông phun máu mũi.

Tập Bác Niên chưa từng nhìn thấy đáng vẻ lẳng lơ như thế của cô, cơ thể nhanh chóng nổi lên phản ứng, thiếu chút nữa lái xe không được, anh dùng sức hít thở: "Mặc Tiểu Tích, em cứ như vậy, tôi sẽ không kiềm chế được, mẹ nó, bọn họ cho em uống bao nhiêu thuốc." Thật không dám tin, đáng vẻ này của cô hiện ra trước mặt những người đàn ông khác, sẽ thế nào.

Hôm khác, anh phải kêu người mang ba tên kia chặt cho chó ăn.

Cuối cùng cũng đến khách sạn, Tập Bác Niên ôm cô vào phòng, dọc trên đường đi, cô luôn giống như con bạch tuột quấn lên người anh.

Anh đặt cô xuống giường, cô lập tức quấn lấy anh, điên cuồng hôn lên mặt, lên cổ anh, sau đó dứt khoát đè lên người anh, xé áo sơ mi của anh ra, làm mưa làm gió trên người anh.

"Được rồi, coi như tôi làm thuốc giải cho em một lần, ngày mai đừng quên cảm ơn tôi." Tập Bác Niên vui vẻ tận hưởng sự phục vụ nhiệt tình như lửa của cô, hơi thở nặng nề.

Hai tay của cô mò xuống dưới, sờ soạng vào chỗ nào đó ở đằng quần của anh, kéo dây nịt của anh ra, nhiều lần anh đã kinh ngạc bởi sự can đảm và nhiệt tình của cô, đứng là một con yêu tinh.

Trong phòng, tràn đầy cảnh xuân, đắm chìm và đam mê, một lần rồi đến một lần đi đến Thiên Đường.

Cuối cùng, cô mệt mỏi ngã xuống giường, nặng nề ngủ thiếp đi, trên giường phủ đầy mùi vị ân ái.

Ở một chỗ khác, ba người đàn ông kia được xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, thương thế của bọn họ không nghiêm trọng lắm, gọi điện thoại cho Thích Tân Nhã: "Mặc Tiểu Tịch trốn thoát rồi."

"Cái gì? Các người kém quá đó, ba người mà cũng để cô ta chạy trốn." Thích Tân Nhã đang chơi ở quán bar, vô cùng tức giận.

"Vốn đã thuận lợi, không ngờ lại có một người đàn ông xuất hiện, dẫn cô ta đi, ba chúng tôi đều bị anh ta đánh gãy xương."

"Đúng là một đám vô dụng, ba người mà đánh không lại một người, nói mà không biết xấu hổ, biết người đàn ông kia là ai không?"

"Chúng tôi không biết, nhưng có chút quen mặt, nghe ông chủ của KTV gọi anh ta là Tập tổng, dáng dấp không tệ, mặc Tây trang đeo caravat, bộ dạng rất có tiền."

"Đủ rồi, đủ rồi..." Thích Tân Nhã cắt ngang lời nói của anh ta: "Cứ như vậy đi, sau này đừng tìm tôi nữa."

Cô ta cúp máy, để điện thoại lên bàn, Tập tổng? Chẳng lẽ là anh rể?

Lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, sao anh rể lại đến đó, cô ta có nên nói với chị họ không, hay là thôi đi, đây là chủ ý của cô ta, cũng là cô ta làm hư, đến lúc đó không khéo còn bị chị họ mắng một trận.

Mặc Tiểu Tịch ơi là Mặc Tiểu Tịch, rốt cuộc cô là cái gì đầu thai, sao số mệnh lại cứng như vậy, cô ta uống một hơi cạn sạch Whisky trong ly, sự giận dữ nhanh chóng bùng nổ.

Ngày thứ hai.

Mặc Tiểu Tịch mở mắt ra từ trong giấc ngủ sâu, nhìn thấy người đàn ông ngủ bên cạnh mình, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Trước kia em cũng chỉ là món đồ chơi của tôi!

"Bốp..." Mặc Tiểu Tịch đánh xuống trong lúc Tập Bác Niên đang ngủ.

Tập Bác Niên bị đau đón trên mặt đánh thức, thấy Mặc Tiểu Tịch đang giận dữ nhìn anh, không vui nói: "Sáng sớm em làm gì vậy, có phải điên rồi không?"

"Tên khốn nạn, biến thái, vô lại này, anh lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn." Mặc Tiểu Tịch cầm gối trên giường, đánh Tập Bác Niên loạn xạ, lông ngỗng bên trong bay ra, làm cho đầy giường đều là lông ngỗng, bay tứ tung trong không khí, rơi xuống là tả.

Tập Bác Niên nắm lấy tay đang tấn công của cô, ngồi dậy, giật đi chiếc gối: "Em không cảm ơn tôi thì thôi, còn nói tôi chiếm lợi của em, tôi còn chưa thu phí giải thuốc cho em đó, nếu không phải tôi, em đã bị ba tên đàn ông kia ăn trước giết sau rồi, tôi có lòng tốt giúp em, em lại lấy oán trả ơn, lấy oán báo oán, thế giới này đúng là không có thiên lý." Anh ra vẻ vô tội nói.

"Vậy sao anh không đưa tôi đến bệnh viện? Sao lại dẫn tôi đến khách sạn, rõ ràng là có mưu đồ xấu, nói toạc ra chính là tôi chạy khỏi miệng chó, lại đụng tên ác lang như anh." Mặc Tiểu Tịch sẽ không ngu ngốc mà tin tưởng lời nói của anh.

Tập Bác Niên đã khoát da sắc lang trên người, sẽ bỏ qua cơ hội này sao, đánh chết cô cũng không tin, nếu cô sớm biết như vậy, có chết cô cũng không cầu cứu anh.

"Mặc Tiểu Tịch, từ lúc nào em trở nên chanh chua như vậy, không phân rõ tốt xấu, là tự em nhào đến trước, tôi đã cố gắng chống cự, ai ngờ em lập tức nằm lên người tôi, tôi sợ đến bệnh viện sẽ bị mất mặt, cho nên mới dẫn em tới khách sạn, ai dè lại thành ra thế này." Tập Bác Niên không đỏ mặt không thờ ơ nói.

"Tôi tin anh mới là lạ." Mặc Tiểu Tịch đỏ mặt phản bác, những chuyện sau đó của hôm qua, cô thật sự không nhớ rõ.

"Em có thể không tin, vậy bây giờ làm thì cũng đã làm, còn có thể thế nào, nếu em cảm thấy tôi bị thiệt, cùng lắm là tôi làm với em thêm một lần." Anh cười vô cùng tà ác.

"Anh đi chết đi..." Mặc Tiểu Tịch la lớn rồi đá anh ra.

Không ngờ bị anh bắt lấy đôi chân trần, kéo tới dưới thân anh, chỗ đó không cẩn thận đụng vào nhau, khiến cho mặt của Mặc Tiểu Tịch hồng như trái cà chua: "Anh...anh, buông tôi ra." Cô vùng loạn hai chân, muốn hất tay anh ra.

"Em đang dụ dỗ tôi sao? Dù sao tôi cũng đã bị em khi dễ cả đêm, cũng không quan tâm cho em được như ý thêm lần nữa."

Anh ngồi xuống, giữ chặt eo cô, đè cô xuống, phút chốc đi vào trong cơ thể cô, cả người anh cảm thấy thoải mái khó nói nên lời, tựa vào trên vai cô: "Thế nào, sướng không?"

"Bi ỏi, bi ỏi, đề tiện vô si." Mặc Tiểu Tịch tức đến sắp học máu, cô vốn không đấu lại anh.

"Măng tốt lắm, rất phù hợp với tình hình lúc này, vậy thì bi ỏi lên một chút cũng tốt." Anh cúi đầu ngậm chặt quả anh đào thơm ngon của cô, mút giống như một đứa trẻ.

"Tập Bác Niên, tên lưu manh này, đứng lên mau, đứng lên." Cơ thể của Mặc Tiểu Tịch từ từ căng ra, nóng lên, vừa tức vừa thẹn, nếu bây giờ trên tay cô có một con dao, cô sẽ đâm chết anh.

Tập Bác Niên ngẩng lên, liếm khóe miệng: "Mùi vị không tệ, nếu lần sau em lại nói tôi lưu manh, thì tôi sẽ biểu hiện cho em xem."

"Anh..." Mặc Tiểu Tịch nghiêng răng, muốn mắng, nhưng sợ cứ như vậy cả ngày cũng không xuống giường được, cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói: "Anh không đi làm sao, tôi phải về nhà, đứng lên đi."

"Hôn tôi một cái."

"Anh mơ đi."

Anh nói nhanh, cô từ chối cũng nhanh.

Đôi mắt của Tập Bác Niên sáng lên, bắt đầu trở nên nguy hiểm: "Thật sao? Vậy cũng chỉ có thể thực hiện bản sắc lưu manh cho tốt." Anh nâng eo, tiến về phía trước.

"Đừng...Tôi hôn, tôi hôn được chưa?" Mặc Tiểu Tịch nhanh chóng hôn lên má anh một cái: "Vậy được rồi chứ, anh đừng có được voi đòi tiên."

"Nói em yêu tôi."

Mặc Tiểu Tịch ngăn người nhìn anh: "Tôi không yêu anh, anh tra tấn tôi đến chết cũng được." Cô phá hủy đường lui của mình và anh, chết cũng sẽ không nói yêu anh.

Cô quay đầu đi, vô cùng kiên quyết!

"Không muốn nói thật sao?" Tập Bác Niên quay mặt cô qua.

"Anh muốn nghe lời nói dối không?" Mặc Tiểu Tịch hỏi lại, nếu cô thừa nhận, cô còn gì nữa chứ.

"Tôi muốn nghe, nói dối cũng muốn nghe." Tập Bác Niên cười nói.

"Cho dù tôi có nói dối, cũng không muốn nói với anh, anh là cái thá gì, đáng giá để người ta yêu sao, dù tôi có chết, cũng sẽ không yêu anh, anh dẹp bỏ ý nghĩ này đi, đừng để lòng hư vinh bành trướng quá mức." Mặc Tiểu Tịch nhìn thấy anh cười như không có gì, trong lòng càng thêm giận dữ.

Cô giận anh luôn làm theo ý mình, cho dù nói yêu, cũng là đáng vẻ không quan tâm như vậy.

Tập Bác Niên bị cô khuấy động có chút đau lòng, anh buông cô ra, xoay người xuống giường: "Em tưởng tôi rất thích em nói yêu tôi sao? Tôi muốn phụ nữ, loại gì không có, đừng nghĩ bây giờ tôi thích em mà vênh vào lên mặt, trước kia em cũng chỉ là món đồ chơi của tôi."

Tim của Mặc Tiểu Tịch đột nhiên đau đớn dữ dội, đây mới là lời nói thật của anh: "Đồ chơi! Đúng vậy, trước kia tôi là món đồ chơi của anh, anh muốn giẫm thì giẫm lên, anh muốn huỷ hoại thì huỷ hoại, sau này tôi sẽ không làm, không bao giờ làm nữa." Mấy chữ đồ chơi này, giống như một cây châm, tàn nhẫn, không chút lưu tình đâm vào tim cô.

Cô cắn môi, nhặt quần áo dưới đất lên, im lặng mặc vào, đời này, nếu cô còn có một chút quan hệ với người đàn ông này, cô cũng tự mình coi thường mình.

Ngực đau đớn không cách nào thở được, cô cầm giày, không kịp mang vào, bước nhanh về phía cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Nước mắt, lúc cô đi tới cửa, không kiềm được chảy xuống.

Tập Bác Niên hối hận về những lời nói vô tình của mình, biết rõ cô kị hai chữ kia, còn nóng này đầu óc rồi nói ra miệng, tổn thương cô.

Rốt cuộc anh đang làm gì, chờ anh nhanh chóng mặc quần áo đuổi theo, đã không thấy cô đâu nữa!

Trái tim trống rỗng đau đớn, từng chút từng chút lan ra đáy lòng anh.

Mặc Tiểu Tịch gọi xe trở về căn hộ, vừa đến nhà đã trốn vào phòng, ngã xuống giường, thì ra người ngu ngốc nhất luôn là cô, yêu anh là chuyện ngu ngốc nhất đời này của cô, kết quả mất cả thân xác lẫn trái tim, ngay cả con trai cũng bị cướp mất.

Nước mắt từ trong vành mắt chảy ra, không cách nào ngừng được.

Mấy ngày nay Thiên Dã đi vùng khác quay phim, có lẽ mười ngày nửa tháng cũng không thể trở về, đêm hôm qua, anh gọi điện thoại về nhà, gọi thế nào cũng không thông, lòng lập tức nóng như lửa đốt, vừa gấp gấp lên máy bay trở về, vừa gọi điện thoại cho Tô Lộ Di, hỏi Mặc Tiểu Tịch ở đâu, không ngờ cô ta cũng không biết, chỉ nói, hôm qua là buổi diễn tập đầu tiên.

Lúc này, Mặc Tiểu Tịch đang khổ sở khóc ở trên giường, nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, cô vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, làm bộ như đã ngủ.

Thiên Dã đẩy cửa phòng cô ra, nhìn thấy cô đang ngủ, lòng cũng thả lỏng xuống.

Anh ngồi vào bên cạnh giường của cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cô: "Này..., Mặc Tiểu Tịch, sao em ở nhà lại không nghe điện thoại, muốn hù chết anh phải không hả?"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Lần sau sẽ hắt nước nóng hơn!

Mặc Tiểu Tịch làm bộ như vừa mới tỉnh lại: "Không phải anh tới vùng khác quay phim sao, sao lại quay về?"

"Anh sợ em xảy ra chuyện, cho nên vội chạy về trong đêm, còn em, anh hỏi em, sao ở nhà mà không nghe điện thoại." Thiên Dã tiếp tục truy hỏi, nhìn quần áo cô đang mặc trên người, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

"À..., đêm qua các đồng nghiệp kéo em đi chơi chung, về hơi trễ, cho nên nằm xuống đã ngủ, có lẽ là ngủ quá say, em không nghe thấy." Mặc Tiểu Tịch không muốn để anh lo lắng, cho nên lật đặt viện cớ, nếu nói cho anh biết chuyện tối qua, sợ là anh không còn lòng dạ nào đi công tác.

"Anh đi mua điện thoại di động cho em, như vậy, ở đâu anh cũng có thể tìm thấy em, đều là anh không tốt, lo lắng chưa đủ chu đáo, phải sớm nghĩ tới mới phải." Thiên Dã không nghi ngờ lời nói của cô, bởi vì rất ăn khớp với lời của Lộ Di.

"Không cần, em tự kiếm tiền, tự mình mua, anh nên nhanh chóng quay lại chỗ công tác đi, nếu không, người khác sẽ nói anh đùa giỡn với công việc." Mặc Tiểu Tịch rất cảm ơn anh, gấp gấp trở về như vậy, chính vì muốn xem cô có bình an vô sự hay không, trên đời này còn có ai đối xử tốt với cô như thế.

Thiên Dã mỉm cười: "Không gấp, anh đã xin phép rồi, anh đói bụng quá, em có đói không, em ngủ tiếp một chút đi, anh đi làm bữa sáng."

"Vất vả cho anh!" Mặc Tiểu Tịch gượng cười, thấy anh đi ra cửa, không khỏi thở dài một hơi.

Lúc Tô Lộ Di nhận được điện thoại của Thiên Dã, đã là 10h tối, bây giờ Mặc Tiểu Tịch là ngôi sao mà cô ta dùng hết sức tạo ra, cô ta không thể để có điều gì sai sót, cô ta lập tức liên lạc với Lam Dật, hỏi anh ta là sau khi kết thúc diễn tập có chuyện gì xảy ra không.

Kết quả bên anh ta đang vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện, bởi vì có mấy nam diễn viên trong bộ kịch bị thương phải vào bệnh viện, một người bị gãy xương sườn, một người bị gãy xương đùi, còn có một người bị trật khớp tay.

Bọn họ nghĩ chuyện cũng không đơn giản, hỏi mấy diễn viên khác, bọn họ đều áp ứng, đáng vẻ dường như có điều che giấu, chỉ nói cơ thể Mặc Tiểu Tịch không thoải mái, mấy đồng nghiệp muốn đưa cô về, sau đó thì không rõ lắm, mà không thấy Mặc Tiểu Tịch đâu nữa, điều này làm cho bọn họ có chút lo lắng.

Mặc Tiểu Tịch và Thiên Dã ăn sáng cùng nhau xong, đi tới công ty.

Tô Lộ Di ở văn phòng lòng nóng như lửa đốt, thấy Mặc Tiểu Tịch bình an, vội hỏi: "Tối qua cô đi đâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Lộ Di, ta cảm thấy nên nói chuyện này cho cô nghe, hôm qua bọn họ bỏ thuốc vào đồ uống của tôi." Mặc Tiểu Tịch cảm thấy Tô Lộ Di nên biết chuyện này.

"Cái gì, có chuyện như vậy sao, đúng là coi trời bằng vung." Tô Lộ Di vô cùng kinh ngạc.

"Sau khi tôi tránh khỏi bọn họ và chạy tới cửa, thì đụng vào..." Mặc Tiểu Tịch hơi do dự nói: "Đụng vào một người đàn ông, anh ta đã cứu tôi, đưa tôi đến bệnh viện, sáng tôi mới trở về nhà." Chuyện sau đó, cô bịa đại vào.

Tô Lộ Di gật đầu: "Hèn chi, cô biết không? Người cứu cô, đánh ba tên kia bị thương nghiêm trọng, bây giờ tất cả đều nằm bệnh viện."

Trong lòng Mặc Tiểu Tịch cũng hơi giật mình, không ngờ Tập Bác Niên ra tay tàn nhẫn như vậy, thật phù hợp với phong cách của anh ta!

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Cô nghĩ tới những đồng nghiệp ngày hôm qua, trong lòng biết đợt công tác lần này sẽ không thuận lợi.

"Ba tên lưu manh đó khẳng định không thể dùng, ngoài ra, chuyện lần này không thể để lộ ra, cô phải biết, lấy lai lịch của cô, bây giờ ầm ĩ ra vụ tai tiếng như vậy không có điểm nào tốt với cô, hơn nữa cô cũng không bị thua thiệt, việc này, coi như thôi đi, Lam Dật sẽ tuyển lại mấy diễn viên, cô tiếp tục làm việc, tự chú ý, đề phòng hơn, hiểu không?" Tô Lộ Di nghiêm túc nói.

Mặc Tiểu Tịch cảm thấy cô ta nói có lý, bây giờ cô không thể có scandal, sẽ không ai tin lời cô nói: "Được, tôi biết rồi."

Ngoài cửa, có một đôi giày cao gót màu hồng thoáng rời đi.

Mặc Tiểu Tịch đến chỗ diễn tập, Lam Dật tới hỏi cô mấy câu, an ủi khích lệ vài câu, cô lại vui đầu vào diễn tập.

Bởi vì chuyện tối qua, lúc mấy diễn viên gặp Mặc Tiểu Tịch, khó tránh có chút không tự nhiên, ở đây có người ghen tị, cũng có người ghét cô, tất cả mọi người đều hiểu trong lòng mà không nói ra, ngoài mặt sống yên bình lặng, nhưng bên trong có chút đen tối.

Mặc Tiểu Tịch không ăn và uống đồ của người khác đưa nữa, cũng không tham gia bất cứ bữa liên hoan tập thể nào, ở trong tổ, lịch sự với người khác, cũng duy trì khoảng cách nhất định.

Cô sẽ không lấy lòng bất kỳ ai, cũng không trốn tránh bất kỳ khiêu khích của kẻ nào, người khác không phạm đến cô, cô sẽ không tìm người khác rầy rà, cô chỉ dựa vào bản thân.

"Cô nhìn cô ta xem, thật đáng ghét, tưởng mình là nữ chính, thì không coi ai ra gì sao?"

"Nói không chừng đã trèo lên giường của đạo diễn Lam, mới đòi được cơ hội, mấy năm trước, cũng không biết xấu hổ mà đi giật chồng của người khác, đúng là đề tiện."

Hai nữ vai phụ ngồi cách Mặc Tiểu Tịch không tới hai mét, bàn tán về cô không chút kiêng nể, bình thường Mặc Tiểu Tịch luôn im lặng, càng cổ vũ bọn kiều ngạo hơn.

Mặc Tiểu Tịch cầm ly nước trà của mình, uống một hớp, nhẹ nhàng đứng lên, đi tới trước mặt bọn họ.

Bọn họ không biết cô muốn làm gì, còn nhìn cô khiêu khích, Mặc Tiểu Tịch đột nhiên tạt ly trà vào mặt bọn họ.

"A..." Hai người phụ nữ la lớn, nước trong ly vẫn còn hơi nóng, cho nên trên mặt vô cùng đau đớn.

"Lần sau tôi còn nghe các người khua môi múa mép trước mặt tôi, tôi sẽ dùng nước nóng hơn." Mặc Tiểu Tịch cười nhạt nói, dáng vẻ hết sức bình tĩnh.

"Cô thật quá đáng, cô nghĩ mình là nữ chính thì ngang tàng sao?" Một người phụ nữ hét lớn, trang điểm trên mặt đã bị lem.

"Không sai, tôi là nữ chính, tốt nhất các người đừng làm rách lòng tôi, nếu không, một chút phản diện của các người, tôi nói vào, các người cũng không có, còn gì muốn nói không?" Mặc Tiểu Tịch thẳng thắn thể hiện sự mạnh mẽ, bởi vì đây là cách tốt nhất để đối phó với những người bất nạt kẻ yếu.

Hai người phụ nữ tức tối nhìn Mặc Tiểu Tịch, cũng không dám nói lung tung.

Các diễn viên khác ở xung quanh nhìn thấy cảnh này, biết Mặc Tiểu Tịch cũng không dễ chọc, dừ dừ và vô cùng kiên quyết, sau này không còn ai dám nói lung tung trước mặt cô nữa.

Trong công ty bách hoá.

"Tập phụ nhân, Thích tiểu thư, đây là váy đến từ Pháp, hai người có thể chọn thoải mái." Nhân viên cửa hàng cười tươi nói.

"Cảm ơn, chúng tôi tự xem là được rồi." Ninh Ngữ Yên nhã nhặn nói, bộ dạng của cô ta ở bên ngoài từ trước đến giờ luôn dịu dàng, cho nên mọi người đều rất có ấn tượng với cô ta.

Nhân viên cửa hàng mỉm cười lui qua một bên, Ninh Ngữ Yên vừa xem mấy bộ quần áo vừa hỏi: "Sao hôm nay rảnh rồi tìm chị đi dạo phố vậy?"

"Chị họ, hôm nay em tới tìm chị là có chuyện muốn bàn bạc, mấy ngày trước em làm hư một việc, bây giờ em đang nghĩ ra cách cứu vãn, chị hãy nghe em nói xong, đừng tức giận." Thích Tân Nhã đi theo bên cạnh cô ta, nhỏ giọng nói.

"Em nói lung tung cái gì vậy, nói chuyện phải có thứ tự, em làm hư chuyện gì?" Ninh Ngữ Yên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Nghĩ ra quỷ kế quay lại đồ vạ!

Thích Tân Nhã nhìn xung quanh, sau đó cố gắng đè thấp giọng, nói: "Chị họ, Mặc Tiểu Tịch đang diễn tập trong một bộ ca kịch, em kêu mấy người đàn ông trong tổ ca kịch đó giúp em trừng trị cô ta một chút, bọn họ bỏ thuốc vào đồ uống của cô ta, sự việc tiến triển rất thuận lợi, không ngờ...không ngờ..."

"Không ngờ chuyện gì, đừng có dông dài, cứ việc nói thẳng." Ninh Ngữ Yên không kiên nhẫn thúc giục.

"Em nói, nhưng chị đừng tức giận." Thích Tân Nhã trấn định lại rồi bình tĩnh nói: "Không ngờ đột nhiên anh rể xuất hiện, cứu cô ta đi, còn đánh nấy người đó bị thương nghiêm trọng."

Tay chọn quần áo của Ninh Ngữ Yên lập tức nắm thành quả đấm, ngại vì đây là nơi công chúng, cô ta cố nén cơn tức giận: "Em nói là ngày nào?"

"Em nghĩ chính là cái đêm anh rể không về." Thích Tân Nhã nhắm mắt cúi đầu nói, trầm nghĩ, xem ra lần này thế nào cũng bị chị họ mắng chết.

Môi của Ninh Ngữ Yên chuyển sang màu trắng, bốn ngày trước, quả thực anh không có trở về, nhưng cũng không phải lần đầu tiên anh như vậy, đôi khi bận rộn công việc, cũng có khả năng là tăng ca suốt đêm, cô ta chưa bao giờ hỏi tới chuyện này, sợ một khi hỏi, biểu hiện lòng dạ mình hẹp hòi.

Nhưng cô ta thật không ngờ, đêm đó, anh ở cùng Mặc Tiểu Tịch!

Hơn nữa người làm cho bọn họ có cơ hội lên giường lại là em họ cô ta, nếu không phải ở đây có nhiều người, cô ta thật muốn đánh chết con nhỏ không có đầu óc này.

"Chị họ, chị đừng tức giận, hãy nghe em nói hết, tuy việc lần trước em làm hư, nhưng em còn có cơ hội lấy công chuộc tội, lần này nhất định có thể chinh chết Mặc Tiểu Tịch, em sợ làm hư, cho nên mới tìm chị bàn bạc." Thích Tân Nhã thấy chị họ tức giận, vội vàng giải thích.

Ninh Ngữ Yên buông tay trên quần áo ra, lạnh nhạt đi về phía trước: "Chị hơi mệt, chúc ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi."

"Dạ...được." Thích Tân Nhã ngậm miệng, đi theo cô ta.

Hai người vào quán cà phê bên dưới công ty bách hoá ngồi.

"Nói đi, em định làm gì?" Ninh Ngữ Yên ngồi xuống, sáng khoái hỏi.

"Là thế này, mấy nam diễn viên bị anh rể đánh vẫn đang nằm trong bệnh viện, hôm qua em đi ngang qua văn phòng của Mặc Tiểu Tịch, nghe cô ta nói nhảm với người đại diện của cô ta, bọn họ không hy vọng việc này bị công bố ra ngoài, lấy danh tiếng xấu của Mặc Tiểu Tịch năm đó, ai sẽ tin mấy nam diễn viên đó bỏ thuốc cô ta, người ta sẽ cho rằng Mặc Tiểu Tịch quyến rũ bọn họ, chúng ta chỉ cần cho mấy nam diễn viên đó một khoản tiền, để bọn họ quay lớn chuyện, quay lại đồ vạ là Mặc Tiểu Tịch dụ dỗ bọn họ không thành, ngược lại còn kêu người đánh bọn họ, thế này, Mặc Tiểu Tịch còn không chết sao?" Thích Tân Nhã đắc chí nói.

"Chị họ, chị thấy cách này của em được không?"

Ninh Ngữ Yên im lặng suy nghĩ một lúc: "Tuy nói thành cô ta quyến rũ một lúc ba người đàn ông, hơn nữa còn tìm người đánh họ, việc này có chút thái quá, nhưng không có người làm chứng, ai cũng không có cách phủ định bằng chứng của em, chỉ sợ đến lúc đó Niên sẽ không ngồi yên, đây đúng là chị tự mang cục đá đập vào chân mình."

"Chị họ, chị ngốc quá, mặc dù anh rể rất lợi hại, nhưng ba người đàn ông kia một mực khẳng định không phải là anh ấy, sao anh ấy lại phải làm lớn chuyện ra chứ, còn có, Mặc Tiểu Tịch là trái cây ngon để ăn sao? Chúng ta thì chỉ cần ngồi uống cà phê, từ từ theo dõi là được rồi."

Ninh Ngữ Yên cười khê: "Nghe vậy, cũng có thể xem là một diệu kế." Ít nhất cô không xen vào, ngộ nhờ Niên biết, chuyện này cũng không liên quan đến cô ta.

Còn Tân Nhã, anh có thể làm gì con bé.

"Đã có sự đồng ý của chị họ, chuyện này nằm trong tay em, em sẽ xử lý ổn thoả, chị chuẩn bị xem kịch vui đi." Thích Tân Nhã hết sức phấn khởi nhướng mày, cười đắc ý.

Trong buổi khai mạc ca kịch Thiên Sứ Đêm, các truyền thông luôn bám theo phía sau, Mặc Tiểu Tịch bận túi bụi, chụp ảnh tuyên truyền, đoạn nhảy dây thép trên không trung, mỗi lần cô nhảy từ chỗ cao xuống, đều sợ đến đứng tim, cô thử đi thử lại nhiều lần, cho đến khi không sợ nữa mới thôi.

Trạm xe bus, ven đường, dán đầy quảng cáo tuyên truyền về ca kịch Thiên Sứ Đêm, người đi đường đi ngang qua, đầu tiên là ngạc nhiên về dung mạo tuyệt đẹp của nữ chính, cũng có một số người có trí nhớ tốt, cảm thấy cô nhìn rất quen mắt, vì thế sẽ theo bản năng mà nhìn tên diễn viên ở phía dưới.

Ba chữ Mặc Tiểu Tịch kia, nhất thời trở thành đề tài nóng hổi để bàn luận của cả thành phố.

Nửa tháng qua, Tập Bác Niên không tìm tới quấy rầy Mặc Tiểu Tịch nữa, có gọi điện thoại làm phiền hay không cô không biết, bởi vì ban ngày đều bận làm việc, buổi tối về nhà rất trễ, Thiên Dã cũng không có ở nhà, hầu như trở về là ngủ ngay, có điều tỉ lệ thỉnh thoảng gặp ở đâu đó cũng rất ít.

Chỉ cần cô nghĩ tới, con của cô còn sống tốt trên đời, cô còn có cơ hội có được, cô sẽ cố gắng chiến đấu, nỗ lực.

Ngày thứ hai Thiên Dã lại đi vùng khác, Mặc Tiểu Tịch nhận được hộp chuyển phát nhanh, mở ra xem, mới phát hiện là một chiếc di động.

Là Thiên Dã ở vùng khác gửi về cho cô, anh vẫn luôn rất chu đáo, từ đó về sau, ngày nào anh cũng gọi điện thoại cho cô, để xác định cô bình an vô sự.

Tập Bác Niên lái xe ngang qua một biển quảng cáo, nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch để chân trần và mặc một chiếc áo ngực màu trắng với váy dài, chất liệu vải cùng loại với voan mỏng, cho nên rất đẹp và tự nhiên, xuyên qua lụa mỏng thấp thoáng có thể nhìn thấy cặp chân thon dài đẹp đẽ bên trong, anh vô cùng ngạc nhiên bởi sự xinh đẹp của cô, đồng thời, cũng rất tức giận, mặc lộ liễu như vậy, để nam nữ già trẻ toàn thành đều nhìn thấy hết, rốt cuộc cô có đầu óc hay không.

Đột nhiên cô lại làm như vậy khiến cho anh thật sự không hiểu lắm, rốt cuộc cô muốn làm gì, sau này làm ngôi sao nổi tiếng rồi, là có thể tới tranh giành con với anh sao, đây chắc chắn là lấy trứng chọi đá.

Lúc này, Mặc Tiểu Tịch đang nghỉ ngơi ở trong phòng hoá trang, bỗng nhiên, một nhân viên vội vàng chạy tới: "Tiểu Tịch, có chuyện lớn, chị Lộ Di kêu tôi lập tức tới đón cô quay lại."

"Được, được..." Mặc Tiểu Tịch có chút khó hiểu, nhưng thấy nhân viên đó gấp gấp như vậy, khẳng định là có chuyện rất nghiêm trọng xảy ra, cô đứng lên, lập tức đi ngay.

Quay lại công ty, Tô Lộ Di lập tức đóng cửa lớn trong văn phòng lại, kéo Mặc Tiểu Tịch đến ghế xô pha, mở laptop trong tay ra: "Xem đi."

Mặc Tiểu Tịch khó hiểu nhìn vào màn hình.

Ở trong một phòng bệnh, ba người đàn ông đối mặt với ống kính gần gũi lên án Mặc Tiểu Tịch lúc ở chỗ diễn tập thường xuyên phóng điện với bọn họ, ra vẻ rất tốt, sau khi bọn họ nhẹ nhàng từ chối thì kêu một đám côn đồ đến đánh bọn họ, do đó mất đi cơ hội diễn xuất, bây giờ phải ở lại bệnh viện điều trị.

Mặc Tiểu Tịch không dám tin xem hết đoạn video, nghiêm túc mím môi, cô bị ba người đàn ông đáng ghét này đưa vào đây.

"Tôi cho là bọn họ sẽ không lớn mật đến mức can ngược lại, không ngờ họ thật sự làm vậy, bây giờ mọi chuyện hơi khó giải quyết." Trước đó Tô Lộ Di nhận được tin tức, trong đầu cũng vang lên tiếng nổ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Ai đã chơi ai

Thiên Dã ở thành phố khác, quay phim tới nửa đêm mới kết thúc, lúc chuẩn bị đi nghỉ ngơi, nhìn thấy mấy nhân viên khác vây quanh máy tính, không biết nói chuyện gì lại hăng say như vậy, anh vốn là người không thích tham gia náo nhiệt, hơn nữa siêu sao trong tổ diễn rất có phân lượng, cho nên mấy diễn viên phụ cũng sẽ không tới tìm ai nói chuyện.

Trợ lý đưa nước cho anh, Thiên Dã hơi tò mò hỏi: "Bọn họ đang nói chuyện gì mà hăng say vậy?"

"À, tôi không biết, tôi nghĩ chắc là một số tin đồn thôi, anh cũng mệt rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi." Trợ lý ra vẻ thoải mái nói, giọng nói có chút không tự nhiên, bởi vì đám người kia nói chuyện rất lớn, anh ta sợ anh sẽ nghe thấy gì đó.

Thiên Dã vốn chỉ thuận miệng hỏi, cũng không quan tâm, nhưng bây giờ thấy nét mặt của trợ lý kỳ lạ như vậy, trái lại anh có chút nghi ngờ.

Uống một hớp nước, anh đi về phía đó, trợ lý vội vàng ngăn cản anh: "Không có gì hay để xem cả, chúng tôi về nhanh đi."

"Nếu không có gì, tôi xem một chút có sao." Anh ta càng như thế, trong lòng Thiên Dã càng thêm nghi ngờ, anh đi vòng qua trợ lý, bước tới bên cạnh

đám người kia.

Mọi người thấy Thiên Dã tới, hiếm khi hôm nay có anh đến góp vui, một vài người đứng lên, nhường chỗ ngồi cho anh: "Thiên Dã, anh ngồi đi."

"Không cần, tôi đứng là được rồi, mọi người ngồi đi, mọi người đang nói chuyện gì vậy?" Anh nhả nhận hỏi, nhìn về phía màn hình máy tính, hình của Mặc Tiểu Tịch, khiến cho lòng anh run lên.

Mọi người không biết, quan hệ thân thiết của Thiên Dã và Mặc Tiểu Tịch, nghe hỏi, lập tức kể lại đầu đuôi gốc ngọn của sự việc cho anh nghe, còn nhiệt tình mở video kia cho anh xem, trợ lý ở bên cạnh, mồ hôi nhanh chảy xuống, Lộ Di đã nói, nhất định không thể để Thiên Dã biết.

Sau khi Thiên Dã nghe xong, sắc mặt trở nên vô cùng u ám, nhưng anh không muốn biểu hiện quá thất lễ trước mặt người khác: "Mọi người xem đi, tôi về trước."

"Được, anh đi thông thả." Mọi người không nhận ra sự khác thường của anh, sắc mặt anh không tốt, còn tưởng do quay phim quá mệt.

Thiên Dã im lặng, cũng không có trách cứ trợ lý gạt anh, bởi vì anh biết chắc chắn là ý của Tô Lộ Di, anh mặc áo khoác vào, chạy thẳng đến sân bay, trợ lý không ngăn cản được.

Anh gọi điện thoại cho Mặc Tiểu Tịch, Mặc Tiểu Tịch vừa thấy là Thiên Dã, trấn định lại tâm trạng buồn bực, nhắc điện thoại: "Alo, đã trễ thế này, anh vẫn chưa ngủ sao?"

"Ừ, vừa kết thúc công việc, bên em tiến triển thuận lợi chứ?" Thiên Dã không nói toạc ra ngay, mà thử hỏi một câu.

"Rất tốt, anh không cần quan tâm quá, mau đi ngủ đi, em cũng muốn ngủ." Mặc Tiểu Tịch nhẹ nhàng nói, thực ra cô nào có ngủ được.

"Được, cứ như vậy đi." Thiên Dã cúp điện thoại, anh biết nếu anh nói trong điện thoại là anh muốn về, cô nhất định sẽ phản đối, chuyện cấp bách bây giờ, chạy tới bên cạnh cô là quan trọng nhất.

Mặc Tiểu Tịch nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, thờ dài, nên giải quyết chuyện này thế nào mới tốt, kỳ thực mấy ngày nay cô vẫn đang nghĩ cách.

Không phải cô sợ, chẳng qua là không muốn làm việc lỗ mẫm, cô vừa mới vào, đã rút lầy phiền phức như vậy.

Sáng sớm, mặt trời ở phía đông từ từ dâng lên, một ngày mới lại bắt đầu.

Tập Bác Niên dậy rất sớm, cả đêm anh cũng không chợp mắt, anh đã kêu thuộc hạ đi tìm ba tên nam diễn viên kia, chuyện này thật sự chỉ đơn giản là trả thù sao? Hay có người ở sau lưng sắp đặt.

Muốn giải quyết chuyện này, nhất định phải bắt đầu điều tra từ ngọn nguồn.

Mặc Tiểu Tịch đang ở nhà ăn một chút điểm tâm, ngoài cửa truyền đến tiếng chuyển động của chìa khóa, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Lộ Di bước nhanh tới.

"Tiểu Tịch, cô lập tức chuẩn bị một chút, chúng ta phải mở hội nghị chiều dài ký giả."

"Hôm nay sao? Lúc đó tôi nên nói gì?" Mặc Tiểu Tịch bỏ đĩa xuống, đi tới trước mặt cô ta.

"Cô không cần nói gì cả, bây giờ lập tức đi thay quần áo, trang điểm một chút." Tô Lộ Di vừa tự rót nước, vừa hỏi thúc Mặc Tiểu Tịch, sáng nay cô ta đã liên lạc với ông chủ, ông ta nói đã chuyển giao giấy tờ, cũng đồng ý, nếu người nọ chịu ra mặt hỗ trợ, bọn họ sẽ phối hợp làm chứng.

Bây giờ cô ta vẫn không biết người nọ có xuất hiện hay không, nhưng 20% cơ hội cũng phải thử một lần, nhất định phải phản kích mới được.

Mặc Tiểu Tịch có chút mù mịt, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể tin tưởng cô ta.

8h30' sáng, lại có một tin tức chấn động bùng nổ, có một người dùng giấu tên, lên tiếng nói rằng bây giờ Mặc Tiểu Tịch đang ở trong nhà của Thiên Dã, ngay cả địa chỉ cũng nói ra.

Phải biết, đây là một chuyện rất bí mật, nếu không mỗi ngày cũng không có hàng vạn người mê điện ảnh đứng ở ngoài cửa nhà của Thiên Dã, cuộc sống của anh thế nào, người biết được, cũng rất ít.

Tô Lộ Di thấp thòm xem đồng hồ, di động đột nhiên vang lên, cô ta nhanh chóng nhắc điện thoại, nghe thấy tin tức, kêu lên: "Cái gì? Chuyện này rốt cuộc là ai làm, tôi đã biết, cô tiếp tục tiến hành việc của cô bên kia đi." Cúp điện thoại, cô ta cảm thấy vô cùng nặng nề.

Cũng làm cho cô ta không thể không xem lại sự việc một lần nữa, ba nam diễn viên kia, tuyệt đối không thể biết bí mật ngày, người biết chuyện này, không nhiều lắm, là ai tiết lộ bí mật?

Mặc Tiểu Tịch từ trong nhà đi ra: "Lộ Di, tôi chuẩn bị xong rồi, có thể đi."

"Lại xảy ra chuyện, ở trên mạng có người công bố chuyện cô sống chung với Thiên Dã." Sắc mặt của Tô Lộ Di vô cùng khó coi.

Đôi mắt của Mặc Tiểu Tịch đột nhiên mở to, sau một phút ngẩn ngui hoảng loạn, cô nghĩ tới người có khả năng làm như vậy chỉ có Thích Tân Nhã hoặc Ninh Ngữ Yên, chẳng lẽ chuyện lần này cũng là do bọn họ giở trò?

"Có phải cô biết chuyện gì hay không?" Tô Lộ Di nghi ngờ nhìn cô, hỏi.

"Không, tôi không biết, chúng ta đi khỏi đây nhanh đi, phóng viên sẽ nhanh chóng tới đây." Mặc Tiểu Tịch phủ nhận, không có chứng cứ, cô không thể kết luận bậy.

Tô Lộ Di đồng ý, nhưng vừa ra cửa, thì nghe có hàng nghìn người bấm chuông: "Xem ra, người nọ có ý muốn chinh chúng ta, không đi được."

"Làm sao đây? Chúng ta không thể đến hội nghị chiều dài." Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch cũng nóng như lửa đốt.

"Đừng lo lắng, để tôi suy nghĩ một lát, chúng ta ngồi xuống trước rồi nói, bọn họ không xông vào đây được đâu." Tô Lộ Di kéo Mặc Tiểu Tịch ngồi xuống ghế, vất óc suy nghĩ.

Mặc Tiểu Tịch ngồi bên cạnh cũng im lặng nghĩ cách, nhìn máy tính trên giường, cô đột nhiên nói: "Tôi có cách rồi, tuy chúng ta không đến hiện trường hội nghị, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể dùng hình ảnh truyền đi, chúng ta có thể sử dụng máy tính thay thế tôi ngồi ở đó (hiện trường), cô cảm thấy sao?"

Mắt của Tô Lộ Di sáng lên, nở nụ cười: "Được, một cách rất hay, cứ làm vậy đi." Cô ta lập tức gọi điện thoại cho nhân viên, kêu anh ta chuẩn bị ngay.

Trong lòng của Tập Bác Niên vô cùng lo lắng cho Mặc Tiểu Tịch, biết rõ mình không thể lộ diện, nhưng vẫn đi, anh đến lầu hai của khách sạn lớn Thiên Hoàng theo thời gian và địa chỉ trên giấy, bây giờ anh chỉ muốn xác định Mặc Tiểu Tịch có bình an hay không, muốn nhìn thấy cô, anh đi tới trước cửa, đẩy cánh cửa kia ra.

Thiên Dã vội vã chạy từ sân bay tới, trước khi lên máy bay đã tắt điện thoại, cho đến giờ vẫn chưa mở, từ trong thang máy đi ra, thấy phóng viên đứng đông nghịt ở hành lang, sắc mặt của anh bỗng nhiên lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chiến thuật tâm lý, miệng lưỡi nhanh nhẹn!

Phóng viên nhìn thấy Thiên Dã xuất hiện, tình hình lại càng giống như tổ ong vỡ vỡ bùng nổ, tiếng huyên náo nổi lên bốn phía.

"Các người xem, là Thiên Dã, người kia nói không sai, đây là chỗ ở của anh ta."

"Nói vậy, có lẽ Mặc Tiểu Tịch thật sự ở bên trong, hai người bọn họ thật sự có quan hệ và ở chung với nhau, không thể tưởng tượng được."

Thiên Dã lạnh lùng đi ra khỏi thang máy, đi cũng không được, không đi cũng không được, anh vội vàng muốn vào cửa xem Mặc Tiểu Tịch, nhưng sao những phóng viên đó lại có thể tìm tới đây?

Lúc anh đang do dự suy nghĩ, phóng viên đã vây lấy anh.

"Thiên Dã, anh và Mặc Tiểu Tịch thật sự có quan hệ tình nhân sao?"

"Thiên Dã, anh và Mặc Tiểu Tịch ở chung bao lâu rồi?"

"Thiên Dã, anh và Mặc Tiểu Tịch đã bí mật đăng ký kết hôn hay chưa, anh không để ý chuyện của cô ấy và những người giàu có lúc trước sao, bây giờ gây ra scandal như vậy, anh có cảm tưởng gì?"

... ..

Câu hỏi của phóng viên giống như một cái bàn tính, một câu rồi lại một câu, hỏi tới tấp, hơn nữa càng ngày càng thái quá, càng ngày càng phóng đại, năm đó anh và Mặc Tiểu Tịch có dính líu quan hệ không rõ, nếu không phải có người đại diện lợi hại dùng miệng lưỡi ép mọi chuyện lại, năm đó anh sẽ không có trái ngồng để ăn.

Sắc mặt của Thiên Dã từ từ lạnh đến thấu xương, anh không đếm xỉa tới những câu hỏi của bọn họ, gầm nhẹ một tiếng: "Tránh ra."

Bây giờ anh muốn vào nhà, anh mặc kệ có phải bọn họ đã phát hiện ra Mặc Tiểu Tịch hay không, cũng không quan tâm bọn họ viết thế nào, mấy ngày nay tiếp nhận nhiều áp lực lớn của dư luận như vậy, chắc chắn bây giờ cô rất bất lực, ngay cả khi anh không giúp gì được cho cô, cũng muốn đứng bên cạnh cô, động viên cô.

Các phóng viên nhìn thấy Thiên Dã tức giận, càng vây chặt anh hơn, càng thêm lửa để kích thích tinh thần của anh, tốt nhất là ra tay đánh người, như vậy, bọn họ càng có thêm cơ hội để phát huy.

Thiên Dã siết chặt nắm tay, sắp không nhịn được nữa.

Mặc Tiểu Tịch và Tô Lộ Di ở bên trong không biết Thiên Dã đã về, các cô tập trung tinh thần chuẩn bị tốt cho hội nghị ký giả, mở TV và máy tính ra, một mặt là có thể nhìn thấy toàn bộ tình huống ở hiện trường, mặt khác có thể giao lưu với bọn họ.

Lúc này mỗi nhà truyền thông đều phái ra hai đội nhân mã, một là đi tới khách sạn lớn Thiên Hoàng, một là đi tới địa chỉ mà người vô danh đã công bố trên mạng, không bỏ sót bất kỳ chỗ nào có thể khai thác được thông tin.

Tập Bác Niên đẩy cửa lớn của khách sạn ra, trước mắt lập tức nhấp nháy vô số đèn flash, trong lòng anh vang lên tiếng báo động, nhưng anh biết, đã không còn đường lui.

Trên tờ giấy chỉ kêu anh tới đây, không nói cụ thể tới để làm gì, bây giờ, anh đã hiểu ra tất cả.

Anh bình tĩnh đi vào, trên mặt hiện lên nụ cười, nhưng trong đầu lại giống như một chiếc máy vi tính đang vận hành với tốc độ cực nhanh, anh phải làm sao để giúp Mặc Tiểu Tịch mà mình cũng không bị nhiễm tai tiếng.

Mặc Tiểu Tịch nhìn thấy người xuất hiện ở hiện trường, vô cùng ngạc nhiên: "Lộ Di, cô..."

"Ồ..., thì ra người hôm đó cứu cô là anh ta, cho nên cô có biết cũng không chịu nói." Tô Lộ Di cũng rất kinh ngạc.

"Có gì đợi lát nữa rồi nói, yêu cầu kết nối video truyền đến rồi, duy trì bình tĩnh, nếu Tập tổng đã chịu ra mặt, chúng ta cứ tin anh ta một lần, cô chuẩn bị sẵn sàng chưa." Tô Lộ Di nghiêm túc liếc nhìn Mặc Tiểu Tịch, dùng ngón tay, ấn đồng ý.

Tập Bác Niên chọn chỗ ngồi xuống, đã tới thì cứ an tâm ở lại, trong từ điển của anh, không có từ hoảng hốt.

Sau khi anh ngồi xuống, màn hình lớn bên cạnh cũng sáng lên, Mặc Tiểu Tịch và Tô Lộ Di xuất hiện trên màn hình, anh quay đầu nhìn, quả thực cô đã tiêu tụy đi rất nhiều, haizz, tại sao lại muốn vào vũng nước đục của làng giải trí, ngu ngốc rồi tự mình chuốc lấy khổ.

Anh ngồi thẳng người, thấy cô không sao, anh cũng yên tâm hơn.

"Chào mọi người! Rất cảm ơn mọi người trong lúc bận rộn cũng tới tham dự, tôi là Tô Lộ Di, người đại diện của Mặc Tiểu Tịch, bởi vì một lý do nào đó, không thể đến hiện trường, tôi cảm thấy thật đáng tiếc, đối với đoạn video đang phổ biến trên mạng, tôi muốn nói, thật chất là những lời nói vô căn cứ, sự thật là, sau khi ba nam diễn viên kia bỏ thuốc Tiểu Tịch, có ý đồ cưỡng ép dẫn đi, trong lúc chống cự Tiểu Tịch đã chạy trốn, may mắn được Tập tiên sinh cứu giúp, không ngờ ba người kia còn không chịu dừng tay, mới xảy ra chuyện đánh nhau, chúng tôi vốn muốn cho bọn họ một cơ hội, không truy xét, không ngờ bị bọn họ cắn ngược lại, tôi đã kêu luật sư định ra một luật sư hàm, không cáo bọn họ vu cáo hãm hại, quá trình cụ thể, các vị có thể hỏi Tập tiên sinh của chúng ta." Tô Lộ Di lớn tiếng nói xong, xuyên qua màn hình đưa mắt về phía Tập Bác Niên.

Đúng là một người đại diện biết ăn nói, Tập Bác Niên chế giễu trong lòng.

Các phóng viên ở hiện trường thấy có cơ hội mượn đề tài để nói chuyện của mình, tất cả đều vô cùng hớn hờ.

"Tập tiên sinh, sao anh lại đứng lúc xuất hiện ở đó? Có phải trước đó đã có hẹn hay không?" Mới mở miệng, vấn đề nhắc đến tương đối nhạy cảm.

"Tôi gặp người quen ở trên đường, chuyện xảy ra cũng có hẹn trước sao?" Tập Bác Niên điềm tĩnh nói, lại bổ sung thêm một câu: "Hôm đó tôi dẫn khách hàng tới, đơn giản là trùng hợp thôi."

Khéo léo hỏi ngược lại một câu, chặn đứng miệng phóng viên.

"Tập tiên sinh, là anh tình cờ cứu Mặc tiểu thư, vậy người nảy sinh xung đột với ba nam diễn viên là anh sao? Là anh đánh bọn họ thành như thế sao?"

"Đúng." Tập Bác Niên thần nhiên thừa nhận: "Lúc đó lấy ba địch một, là bọn họ ra tay trước, nếu tôi đứng im, cô cho rằng có lý sao? Huống hồ trên quy định pháp luật, tự vệ hợp lý không tính phạm pháp, hơn nữa tiêu diệt được ba tên tội phạm, nói thật, nên ban cho tôi một huy chương vàng dám làm việc nghĩa mới phải."

Anh chế giễu nói, làm cho hiện trường vang lên tiếng cười khẽ.

"Vậy Tập tiên sinh có thể nói sau khi anh cứu Mặc tiểu thư, đã đưa cô ấy đi đâu hay không? Anh có thể nói chi tiết một chút không?"

"Tôi đưa cô ấy đến khách sạn." Tập Bác Niên nghĩ không nên nói là bệnh viện, những phóng viên này nhất định sẽ điều tra ra, kết quả của việc nói dối chỉ làm sự việc tồi tệ hơn, cho nên suy xét mãi, vẫn lựa chọn nói thật.

"Khách sạn? Chẳng lẽ Tập tiên sinh tự mình làm thuốc giải cho cô ấy?"

"Không sai!"

Xôn xao...

Hiện trường vang lên tiếng xôn xao, Mặc Tiểu Tịch thật sự muốn chết, anh điên rồi, tự nhiên lại thừa nhận.

"Chuyện này rất lạ sao? Tôi lấy nước đá giúp cô ấy hạ nhiệt, đây cũng là cách giải thuốc, sau đó thì cô ấy đã ngủ mất, vậy thôi, đương nhiên, nếu các vị thích suy nghĩ vớ vẩn, nói hươu nói vượn, tôi cũng không có cách, tôi không kiểm soát được suy nghĩ của mọi người." Tập Bác Niên cười nói.

Khỏe miệng của các phóng viên hơi giật giật, ma quỷ như anh sẽ dùng nước đá giúp cô hạ nhiệt sao, nhưng vấn đề này, bọn họ cũng không có cách chứng minh là không, dù sao cũng không ai thấy, chỉ có trời biết, anh biết, Mặc Tiểu Tịch biết, bọn họ không biết.

Trái tim đang treo lơ lửng của Mặc Tiểu Tịch thoáng buông lỏng xuống, ở ngoài cửa, đột nhiên có tiếng chìa khóa chuyển động.

Cô và Tô Lộ Di giật mình, các cô theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Hàn Hàn bị thương, Ninh Ngũ Yên quỳ xuống!

Mặc Tiểu Tịch ở trong căn hộ, lồng ngực đột nhiên có chút đau nhói, một cảm giác xấu lan rộng ra trong lòng, nhưng rốt cuộc là tại sao, cô lại không có cách nào xác định.

Hội nghị chiều dài ký giả bên kia kết thúc, phóng viên bên này cũng tản đi, chỉ còn lại cô, Thiên Dã, và Tô Lộ Di, bọn họ im lặng một lúc lâu.

"Thiên Dã, rốt cuộc anh có từng lo lắng cho tương lai của mình hay không, tại sao đã nhiều năm, vẫn làm việc bất chấp hậu quả như vậy, tôi đào tạo anh lên để làm sao? Một là anh cho tôi scandal nhỏ, còn không thì là một scandal thật lớn, anh tưởng tôi là cái gì, tôi là Jesus hay phật tử Như Lai, tôi không có năng lực đóng đinh chuyện này, nói chỉ là một sự hiểu lầm, anh thật sự muốn chọc tôi tức chết mà." Tô Lộ Di tức đến mức muốn đập đầu vào tường.

"Vậy thì đừng giải thích, xem như sự thật đi." So với việc Tô Lộ Di giống như một ngọn lửa, Thiên Dã như giọt nước tràn ra từ cái ly ngã trên mặt đất.

"Sự thật." Giọng của Tô Lộ Di lại cao lên một chút: "Anh là một siêu sao, nếu anh yêu đương, kết hôn sinh con, sẽ mất đi rất nhiều fans hâm mộ, sự nổi tiếng cũng sẽ giảm xuống, điều này ảnh hưởng trực tiếp đến địa vị bây giờ của anh."

Thiên Dã cười khê: "Chẳng lẽ vì sự nổi tiếng, cả đời không kết hôn sao?"

"Ít nhất bây giờ không thể, cũng không thể truyền ra scandal với Tiểu Tịch, nếu anh có scandal với một vị thiên kim tiểu thư nào đó, không có vấn đề, nhưng anh có scandal với Mặc Tiểu Tịch, quá khứ của cô ấy quá loạn người khác sẽ cảm thấy anh không có mắt nhìn, cũng sẽ nghi ngờ phẩm chất của anh." Tô Lộ Di không quan tâm đến sự có mặt của Mặc Tiểu Tịch, lời cô ta nói chính là sự thật.

Mặc Tiểu Tịch rù mắt xuống, đối với quá khứ không có cách nào thay đổi, cô giữ im lặng.

Thiên Dã nắm tay cô, cho cô một chút an ủi: "Đây là chuyện của tôi, tại sao phải để ý đến cảm nhận của người khác, tôi yêu tiểu Tịch, điểm này là đủ rồi, tôi không quan tâm tới bất kỳ lời đồn nhảm nào cả."

Tô Lộ Di chán nản: "Đúng, có bao giờ anh để ý tới đâu, người mỗi ngày tốn công phí sức cho anh, quan tâm người khác là tôi, một câu không cần của anh là có thể vứt bỏ tất cả, anh là người vô trách nhiệm, tôi mặc kệ anh, anh muốn làm gì thì làm đi."

Cô ta xách túi ở bên cạnh lên, đi nhanh ra cửa, đóng cửa một cái phịch.

"Chắc chắn Lộ Di rất thất vọng về chúng ta, thực ra cô ấy nói cũng đúng, là vì cô ấy muốn tốt cho anh, anh thật sự không nên lỗ mắng như vậy." Mặc Tiểu Tịch nhìn về phía Thiên Dã, không đánh lòng trách cứ anh, dù sao anh cũng vì giúp cô nên mới làm vậy.

"Em nghĩ là anh lỗ mắng sao?" Thiên Dã dùng đôi mắt màu xanh u ám nhìn chằm chằm vào cô: "Em biết không, đây là việc anh đã muốn làm từ sớm."

Trong mắt anh chứa đựng tình cảm nồng nhiệt, ở phút này, hoàn toàn lộ ra trước mặt cô.

Mặc Tiểu Tịch không có cách nào thừa nhận tình cảm sâu đậm của anh, tránh né ánh mắt của anh, bởi vì cô không có gì để đáp lại anh, cho nên cảm thấy có áp lực.

"Thiên Dã, tại sao chúng ta không thể giống như trước kia, chỉ làm bạn tốt, mối quan hệ bây giờ thật sự làm cho em rất không quen." Mặc Tiểu Tịch không nhịn được nói.

Trong tim Thiên Dã có chút mất mát, cho đến bây giờ, bất luận anh dùng cách gì, cô cũng không thừa nhận anh là người yêu của cô, rốt cuộc ở phương diện này có gì không phải, hẳn là trên thế giới này chỉ có bọn họ thích hợp với nhau, cũng là người hiểu nhau nhất, tại sao cô luôn muốn chạy trốn.

"Trước kia? Em nói lúc chúng ta còn nhỏ sao? Còn sau khi lớn lên, em có biết hay không, ở trong tim anh, anh vẫn luôn yêu em, anh nhìn em từng ngày trở nên xinh đẹp, sau đó chạy về phía vòng tay của người đàn ông khác, yêu đương, nói chuyện cười gả, cho đến bây giờ em đều không có hỏi anh có vui hay không, anh cắt đứt tất cả liên lạc với em, lạnh nhạt với em, quên đau đớn, cho là một ngày nào đó sẽ tốt hơn, nhưng ngày nào anh cũng nghĩ nhớ tới em, em có thể yêu người khác, tại sao không thể yêu anh?"

Dáng vẻ bị thương của anh khiến cho Mặc Tiểu Tích khổ sở: "Thật xin lỗi, em không biết nhiều chuyện như vậy."

"Anh không thích nghe thật xin lỗi, không muốn nghe ba chữ đó, em hiểu không?" Giọng nói của anh rất thấp, có một sự đau thương khó diễn tả bằng lời.

Trong mắt anh đột nhiên phủ đầy sương mù, làm cho Mặc Tiểu Tích hoảng sợ: "Em hiểu, sau này sẽ không nói ba chữ đó." Cô rất sợ, nếu anh khóc trước mặt cô, cô phải làm sao.

Lòng rất đau, rất không đành.

Cuối cùng cũng biến thành tổn thương.

Tập Bác Niên vội vàng ôm Hàn Hàn chạy đến bệnh viện, lúc y tá nhìn thấy, không cần suy nghĩ, lập tức gọi viện trưởng và bác sĩ tới, đưa Hàn Hàn vào phòng cấp cứu.

Viện trưởng đích thân xử lý vết thương của Hàn Hàn, đầu của con nít rất yếu ớt, đụng phải chỗ nào cũng không sao, chỉ sợ tổn thương đầu.

Ninh Ngữ Yên ngồi bên cạnh, tay căng thẳng xoắn vào nhau, làm sao đây, nếu Niên hỏi tới cô ta phải nói thế nào.

"Sao Hàn Hàn lại bị thương như vậy?" Tập Bác Niên đứng đó, nhìn từ trên cao xuống, đôi mắt lạnh lùng áp sát cô ta.

Tay của Ninh Ngữ Yên xoắn chặt hơn, cho dù cô ta không nói, lát nữa về nhà hỏi, cô ta cũng trốn không thoát, suy nghĩ một lúc, không còn cách nào khác, hạ quyết tâm, cô ta quỳ xuống trước mặt anh.

"Niên, là lỗi của em, em chết vạn lần cũng không đền hết tội, anh tha lỗi cho em một lần đi." Cô ta khóc lóc, kéo ống quần của anh cầu xin tha thứ.

Mây của Tập Bác Niên cau lại, xem ra giống như anh dự đoán, vết thương kia là cô ta làm, lửa giận trong lòng cháy dữ dội hơn: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nói."

"Hàn Hàn chơi bóng ở bên cạnh TV, em xem TV xong thì muốn đi điều khiển tới bên cạnh TV, vì thế nhẹ nhàng ném đi, Hàn Hàn đột nhiên xông đến từ bên cạnh, nên, nên, nên, nên không cẩn thận đập trúng bị thương." Đương nhiên Ninh Ngữ Yên sẽ không nói, là vì cô ta tức giận, mới đập cái điều khiển.

"Là em dùng điều khiển đập Hàn Hàn bị thương." Giọng của Tập Bác Niên lập tức cao lên, phải biết điều khiển kia được làm bằng sắt, bên ngoài vô cùng nặng, xung quanh đều có góc cạnh nhô lên, không cần nói tới con nít, người lớn bị nện trúng cũng đau nửa ngày.

Người phụ nữ xấu xa này, sao lòng lại độc ác như vậy.

"Không phải em cố ý, thật sự là ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn." Ninh Ngữ Yên lập lại lần nữa.

Tập Bác Niên hất cô ta ra, khuôn mặt lạnh lùng ngồi xuống bên cạnh, lạnh băng nói: "Em về trước đi, sau này nói chuyện sau."

"Niên..., thật sự không phải em cố ý." Ninh Ngữ Yên sợ hãi nhìn dáng vẻ không muốn nhắc tới nữa của anh, giống như là lát nữa phải mang đi tử hình.

"Tôi kêu em về trước đi." Tập Bác Niên giận dữ, anh rất sợ mình sẽ lỡ tay giết chết cô ta.

Ninh Ngữ Yên biết anh đang tức giận, nói gì cũng sẽ không nghe, đành phải đứng lên rồi đi trước, trong lòng càng oán hận Mặc Tiểu Tích hơn, từ sau khi cô xuất hiện lần nữa, chuyện gì cũng không được như ý.

Đội cô ta đi, Tập Bác Niên phun ra một ngụm khí, anh sẽ không tin lời nói dối của cô ta, cái gì mà ném nhẹ điều khiển tới bên cạnh TV, loại người bình thường luôn cố làm ra vẻ trước mặt người khác giống như cô ta, sao có thể ném như vậy.

Ngồi bên ngoài phòng cấp cứu suy nghĩ một lúc, anh lấy điện thoại ra, gọi cho Mặc Tiểu Tích, là mẹ ruột của Hàn Hàn, cô có quyền được biết.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Không ngăn được nước mắt!

Điện thoại trong nhà vang lên, Mặc Tiểu Tịch nhìn thoáng qua Thiên Dã đang ngồi đối diện.

"Muốn bắt không?" Mặc Tiểu Tịch nói, cô sợ lại là đám phóng viên kia, nhưng trong lòng đột nhiên cảm thấy, cuộc điện thoại này, cô nhất định phải bắt.

"Có thể không bắt." Thiên Dã không quan tâm nói.

"Em nghĩ nên bắt, dù sao bây giờ tất cả mọi người đều biết em ở đây." Mặc Tiểu Tịch đứng lên, đi qua nghe điện thoại: "Alo..."

"Mặc Tiểu Tịch, đừng nghĩ ở đó nói chuyện yêu đương nữa, Hàn Hàn bị thương, bây giờ đang ở bệnh viện, em có muốn đến xem hay không, đương nhiên, nếu em bận yêu đương không rảnh để tới, tôi cũng không trách được em." Tập Bác Niên ở đầu bên kia lạnh lùng nói, còn mang theo một chút dằn chũa.

Mặc Tiểu Tịch lập tức căng thẳng: "Hàn Hàn bị thương có nghiêm trọng không, ở bệnh viện nào, tôi đến ngay." Cô không rảnh đầu vồ mồm với anh, vừa nghe con trai bị thương, lòng cô đã nóng như lửa đốt.

"Chính là bệnh viện lần trước, phòng cấp cứu ở lầu 6."

Mấy chữ phòng cấp cứu đè ép Mặc Tiểu Tịch không thở nổi, cúp điện thoại, cô vội vàng chạy ra ngoài, Thiên Dã đi theo phía sau cô.

"Tiểu Tịch, Hàn Hàn thế nào? Là Tập Bác Niên gọi tới sao?" Ở trong thang máy, Thiên Dã hỏi.

"Em không biết Hàn Hàn thế nào nữa, anh ta chỉ nói bây giờ đang trong phòng cấp cứu, anh nói xem rốt cuộc bị thương thế nào, mà phải vào phòng cấp cứu." Mặc Tiểu Tịch mất bình tĩnh giữ chặt Thiên Dã, cô chưa có chăm sóc Hàn Hàn ngày nào, thằng bé bị thương, bị thương ra sao, cô đều không biết.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn, bây giờ trong đầu cô đều là Hàn Hàn.

"Em đừng lo lắng, chúng ta đến bệnh viện xem sẽ biết, đừng hốt hoảng, Hàn Hàn không có chuyện gì đâu." Ra khỏi thang máy, Thiên Dã lái xe chờ cô chạy thẳng đến bệnh viện.

10 phút sau, bọn họ chạy tới lầu 6 của bệnh viện, Tập Bác Niên ngồi đó, phòng cấp cứu còn sáng đèn.

Mặc Tiểu Tịch bước một bước dài, đi tới trước mặt Tập Bác Niên, tức giận nói: "Có phải ngày nào anh và Ninh Ngữ Yên cũng ngược đãi Hàn Hàn không, tại sao một đứa bé nhỏ như vậy, lại luôn bị thương, nhà anh nhiều người giúp việc như thế, tại sao ngay cả một đứa bé cũng không trông được, tôi muốn mang thằng bé đi, tôi không muốn để lại cho đám cận bá các người."

Tập Bác Niên giống như nghe được truyện cười: "Em nói tôi ngược đãi? Em nói vậy là sao? Hàn Hàn là con tôi, tôi yêu thương nó còn không kịp, em đừng ngấm máu phun người, Mặc Tiểu Tịch."

"Tóm lại, chính là anh không chăm sóc tốt cho thằng bé." Mặc Tiểu Tịch biết không nên mang sự tức giận đổ lên người anh, nhưng trong lòng cô lại có thêm một sự oán hận, cô vốn có thể nhìn thấy con trai từ từ lớn lên, là người này, đã tước đoạt đi quyền lợi của cô.

Tập Bác Niên rất tự nhiên kéo lấy tay cô: "Đừng làm rộn, ngồi xuống đây trước đi, đừng kêu gào với tôi nữa, đầu tôi đau chết đi được." Anh liếc nhìn Thiên Dã ở bên cạnh, bây giờ không chỉ đau đầu, dạ dày cũng đau.

"Đáng đời anh, nên chết mới phải." Mặc Tiểu Tịch buột miệng nói ra lời nói cay nghiệt.

Tập Bác Niên không nói gì, bây giờ anh cũng không có tâm trạng tranh cãi với cô, Thượng Đế phù hộ, để cho thằng bé không có việc gì, trước nỗi lo lắng dày vò trong lòng, ngay cả người không tin vào quỷ thần như anh, cũng bắt đầu tin tưởng Thượng Đế.

Đèn của phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt.

Viện trưởng và mấy vị bác sĩ ngoại khoa đi ra.

"Hàn Hàn thế nào?" Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tịch gần như xông lên cùng một lúc.

Viện trưởng có chút hiếu kỳ nhìn Mặc Tiểu Tịch, cũng không hỏi nhiều, nói về thương thế của Hàn Hàn: "Hàn là bị một dụng cụ bằng sắt có góc nhọn nào đó đập bị thương, phần lớn vết thương tập trung ngoài bộ phận của trán, khâu mấy mũi, rất tốt, về sau sẽ không có sẹo, điều này có thể yên tâm, ngoài ra, vì để xác định có tổn thương đến các bộ phận khác của não hay không, tốt nhất là đi chụp hình não, như vậy, có thể yên tâm một chút, lần này mất máu rất nhiều, lần sau phải cẩn thận, đừng để thằng bé tùy tiện chạy loạn."

Ông ta không nghĩ tới là bị người đập, chắc là không cẩn thận để cái gì đó rơi xuống, đập bị thương.

"Được, cảm ơn ông, bây giờ tôi có thể vào xem Hàn Hàn không?" Tập Bác Niên hỏi.

"Chút nữa đi, còn một lát nữa thuốc mê mới tỉnh, các người đến phòng bệnh trước, chút nữa y tá sẽ đưa Hàn Hàn tới." Viện trưởng nhã nhặn nói.

Tập Bác Niên, Mặc Tiểu Tích, còn có Thiên Dã, bọn họ đành phải đi tới phòng bệnh, 20 phút sau, y tá ôm Hàn Hàn qua.

Hàn Hàn đã tỉnh, nhưng người có chút mệt mỏi, tinh thần không tốt lắm, trên đầu quần băng gạc màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn rất hồng hào, cũng hơi tái đi, nhìn thấy khiến người ta thương tiếc.

Mặc Tiểu Tích nhìn thấy suýt nữa muốn khóc, cô chạy tới ôm lấy Hàn Hàn từ trong tay y tá: "Không nhớ gì sao? Có đau không?"

"Nhớ ạ, là gì." Hàn Hàn nở nụ cười yếu ớt với Mặc Tiểu Tích: "Hàn Hàn mới chảy máu, rất đau rất đau, bây giờ không đau nữa."

"Ừ! Hàn Hàn thật lợi hại." Mặc Tiểu Tích ôm Hàn Hàn tới giường, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, trong lòng đau nhói giống như bị đao khoát, nghĩ tới bộ dạng chảy máu của Hàn Hàn, lòng cô lập tức đau như cắt.

Tập Bác Niên đi tới bên cạnh Hàn Hàn: "Nếu mệt, ngủ một lát đi."

"Ba..." Hàn Hàn giữ chặt lấy bàn tay to lớn của Tập Bác Niên: "Con muốn ba ôm ngủ, Hàn Hàn rất sợ."

Tập Bác Niên ôm lấy Hàn Hàn, ngồi xuống bên cạnh: "Từ lúc nào, Hàn Hàn trở thành người nhát gan như vậy, ngủ cũng phải có ba ôm." Anh yêu thương ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Hàn Hàn.

Mặc Tiểu Tích đứng ở một bên, nhìn dáng vẻ Hàn Hàn ý lại vào Tập Bác Niên, cảnh tượng vô cùng ấm áp, nhìn người cha cưng chiều và yêu thương con trai, cô không thể không thừa nhận, Tập Bác Niên thương Hàn Hàn không ít hơn cô.

"Ba, tại sao mẹ lại trở nên đáng sợ như vậy." Đôi mắt của Hàn Hàn mờ mờ, nhớ tới dáng vẻ của Ninh Ngữ Yên, nó còn sợ đến run rẩy.

Trong lòng Mặc Tiểu Tích hơi căng thẳng, nhẹ giọng hỏi: "Mẹ đáng sợ thế nào? Cô ta đánh con sao? Hay chửi?"

"Mẹ nói Hàn Hàn là tiện chủng, đi, Hàn Hàn không phải là đứa bé ngoan sao?" Từ nhỏ đến lớn, tình cảm của Hàn Hàn và Ninh Ngữ Yên không tệ lắm, đột nhiên bị mắng, tâm hồn nhỏ bé, hơi bị tổn thương.

Sắc mặt của Tập Bác Niên trở nên xanh mét.

Mặc Tiểu Tích giật mình, trái tim giống như bị xuyên thủng, chảy máu rả rích, cô nhẹ nhàng sờ vào mặt Hàn Hàn, trong lòng vô cùng khó chịu: "Không, Hàn Hàn là đứa bé ngoan, là đứa bé ngoan." Trong lòng đau kịch liệt, nước mắt không nhịn được rơi xuống, sao Ninh Ngữ Yên có thể đối xử với một đứa trẻ như vậy, thằng bé chỉ là một đứa trẻ, nếu không thích nó, tại sao lúc trước lại cướp đi.

"Dì, tại sao dì khóc, có phải đau ở đâu hay không?" Hàn Hàn ngây thơ nhìn cô, vrun bàn tay nhỏ bé sờ vào mặt cô.

"Không, không phải..." Mặc Tiểu Tích lấy tay ôm mặt, muốn ngừng khóc, cô không muốn để dáng vẻ khóc lóc trước mặt con trai, nhưng nước mắt giống như vòi nước bị b

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Ai ngây thơ hơn!

Hàn Hàn nói rất đúng, cô rất đau, lòng của cô rất đau, đang chảy máu, tại sao lại làm tổn thương con của cô, may mà thằng bé không biết tiện chủng có nghĩa là gì.

Tập Bác Niên thấy cô khóc thương tâm như vậy, trong lòng cũng không còn cảm giác gì nữa, nước mắt kia giống như Sulfuric Acid tràn vào trái tim anh!

Người phụ nữ Ninh Ngữ Yên kia sao tự nhiên lại nói với Hàn Hàn như vậy, rốt cuộc cô ta bị cái gì kích thích, đột nhiên, anh đã đích thân tới hiện trường chiều đãi ký giả, bởi vì chuyện này, cho nên cô ta nổi giận, lấy Hàn Hàn ra trút giận sao?

"Được rồi, em đừng khóc nữa." Tập Bác Niên đưa tay vỗ lưng cô, vừa mới đụng vào cô, đã bị cô hất ra.

Tay của Tập Bác Niên rủ xuống giữa không trung, trước mặt con trai, vô cùng xấu hổ.

Thiên Dã bước từ phía sau lên, đỡ cô ngồi xuống xô pha, dùng khăn tay lau nước mắt cho cô: "Tiểu Tích, đừng khóc, ở trước mặt Hàn Hàn em phải kiên cường một chút, bằng không, thằng bé sẽ cười em."

Mặc Tiểu Tích dựa vào người anh, gật đầu: "Ừ! Anh nói rất đúng, em phải kiên cường, em không khóc."

Hàn Hàn không biết tại sao Mặc Tiểu Tịch lại khóc như vậy, nhìn Tập Bác Niên, hồn nhiên nói: "Ba, bị sao thế ạ."

Tập Bác Niên cố nở nụ cười nhạt với thằng bé, không biết phải nói gì, anh biết trong lòng cô rất khổ sở, rất hận anh, nhưng chuyện đã như thế, anh có thể làm sao.

Nhìn cô dựa vào người Thiên Dã, nhưng ngay cả chạm vào cũng không cho mình chạm, trong lòng anh khó chịu giống như bị con dao nhỏ cắt qua, giống như cốc nước nóng đang sôi.

Hàn Hàn ở trong lòng Tập Bác Niên, từ từ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, hơi thở ổn định.

Anh nhẹ nhàng đặt Hàn Hàn xuống giường bệnh, đắp chăn cho thằng bé: "Giấc ngủ này của Hàn Hàn, sẽ ngủ rất dài, tôi phải ở đây với thằng bé, còn em?" Anh liếc nhìn Mặc Tiểu Tịch.

"Đương nhiên tôi cũng ở lại với thằng bé." Mặc Tiểu Tịch hạ giọng nói thật nhanh, sợ sẽ làm ồn tới thằng bé.

Tập Bác Niên cười: "Vây được rồi, nhưng cậu ta có thể về, tôi không muốn dẫn tới bất kỳ rối loạn nào ở trong bệnh viện." Vừa rồi có y tá đã hô to gọi nhỏ cái gì đó, nhìn thấy tên mặt trắng nhỏ này, anh cực kỳ không thoải mái, không thoải mái.

"Tôi sẽ không đi khỏi đây, tiểu Tịch muốn ở lại, tôi cũng sẽ không đi." Thiên Dã kiên quyết nói, anh không yên lòng để Mặc Tiểu Tịch ở một mình với anh ta.

"Ha..." Tập Bác Niên cười gượng: "Bây giờ các người là trẻ sinh đôi dính liền phải không? Luôn muốn kề cận cùng tiến cùng lùi, thật là buồn cười."

Mặc Tiểu Tịch nhìn anh: "Anh đừng nói chuyện có gai trong đó, Thiên Dã ở đây vốn không có ảnh hưởng gì cả."

"Tôi nhìn không vừa mắt được không?" Tập Bác Niên tức giận nói, cô gái này đang cố ý kích thích thần kinh của anh sao, cảnh này giống như vợ trước ở chung với người tình, mà anh chính là chồng trước đi ghen.

"Không vừa mắt thì nhắm mắt lại, miệng đau thì đừng nói chuyện, tóm lại đừng có gây sự ở đây, anh nghĩ tôi nhìn thấy anh thì rất thoải mái sao?" Bây giờ Mặc Tiểu Tịch vô cùng oán giận anh, cho nên nói chuyện lúc nào cũng kẹp thương đeo gậy, luôn đối đầu.

(Giáp thương đái bông = Kẹp thương đeo gậy: Thành ngữ chỉ ý mỉa mai, châm biếm.)

"Được rồi, được rồi." Tập Bác Niên tức không chịu được: "Dù sao bây giờ em cảm thấy cái gì cậu ta cũng tốt, còn tôi cái gì cũng không tốt đúng không?"

Mặc Tiểu Tịch cười gượng: "Không sai, anh nói rất đúng, tôi thấy chỗ nào anh ấy cũng hơn anh, điểm này anh hãy tự mình hiểu lấy." Anh muốn thảo luận, cô sẽ làm cho anh tức chết.

Tập Bác Niên hít sâu vào, lại hít sâu, tức đến phổi muốn bùng nổ, anh nặng nề ngồi xuống một bên, không nói nữa.

Mặc Tiểu Tịch cũng điều chỉnh hơi thở, ngồi xuống bên cạnh Thiên Dã, cũng không nói thêm.

Mọi thứ đều im lặng, cứng nhắc, bầu không khí quái lạ, lặng lẽ lưu chuyển, Tập Bác Niên luôn dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, Mặc Tiểu Tịch cũng lạnh lùng nhìn lại.

"Này..., Tập Bác Niên, anh đi mua đồ ăn tối đi." Mặc Tiểu Tịch ngẩng đầu nhìn anh, không khách khí nói.

"Tại sao lại là tôi, kêu Thiên Dã đi đi, nếu Hàn Hàn tỉnh, không nhìn thấy ba, nó sẽ khóc." Tập Bác Niên dứt khoát từ chối, lẽ ra đi mua cũng không sao, nhưng cô nói vậy, thì anh không đi.

"Sao Thiên Dã có thể đi được, không phải anh nói anh ấy sẽ gây rối loạn sao? nếu Hàn Hàn tỉnh, có tôi ở đây, thằng bé sẽ không khóc, anh đi đi."

Tập Bác Niên cười mỉa: "Tôi...không...đi, tôi sợ lát nữa em lên ôm con đi, nếu em muốn bảo vệ tên mặt trắng nhỏ ẻo lả này thì em đi đi."

Thiên Dã không vui nói: "Anh nói ai ẻo lả, mặt trắng nhỏ." Anh rất ghét người khác nói vậy.

"Cậu nói xem, mặt trắng như vậy, giống như một con cương thi, tôi thật nghi ngờ không biết cậu có hậu kết hay không nữa, không chừng là gene biến dị giữa nam và nữ." Tập Bác Niên không sợ anh tức giận, trên thực tế, anh ước gì Thiên Dã có thể nhào lên trước.

"Tập Bác Niên, xin anh đừng nhảm chán như vậy được không, công kích cơ thể người khác, khiến anh có thành tựu lắm sao, ngây thơ và thẳng thắn đều giống nhau." Mặc Tiểu Tịch tức giận nói.

"Những gì tôi nói là thật, bây giờ em chính là người yêu trong mắt là Tây Thi, ngu ngốc đến nhìn thấy cử động cũng hoá thành vàng." Tập Bác Niên nhún vai, nói xong quay đầu qua chỗ khác.

Thiên Dã đột nhiên bật cười: "Tiểu Tịch, bây giờ anh mới phát hiện, thì ra chỉ số IQ của anh ta cũng không ra sao, vô vị đến cực điểm, lại tự coi nhẹ mình, chúng ta đừng để ý tới anh ta, nếu em đói, anh đi mua đồ ăn tối."

"Thôi, hay là để em đi mua, anh ngồi đây đi, mặc kệ anh ta." Mặc Tiểu Tịch liếc Tập Bác Niên, đứng dậy.

"Em nghĩ anh là bột mì sao? Anh là một người đàn ông, anh không sao đâu, em ngồi đi, anh đi mua." Thiên Dã đứng dậy, ấn cô xuống, còn mình thì bước ra ngoài trước.

Mặc Tiểu Tịch nhìn theo bóng dáng anh rồi đi cười nhạt, nghiêng đầu, thấy nét mặt của Tập Bác Niên vô cùng quái gở, giống như xem thường, lại giống như châm biếm.

"Mặc Tiểu Tịch, cậu ta tốt vậy sao? Em nhìn mặt em xem, có thể khắc ra một đoá hoa đấy." Tập Bác Niên chỉ vào mặt cô, ngũ tạng lục phủ đều đang lên men.

"Trên mặt tôi nở hoa hay kết hoa, liên quan gì tới anh, Tập Bác Niên, anh là cái gì của tôi, để ý nhiều làm gì?" Mặc Tiểu Tịch lạnh mặt xuống, lạnh nhạt nói.

"Tôi là gì của em? Em muốn biết không?" Tập Bác Niên đứng lên, từng bước đi tới gần cô, Mặc Tiểu Tịch lùi vào trong xô pha, kéo xa khoảng cách với anh: "Anh muốn làm gì, tránh ra."

Anh cúi người, hai tay chống lên hai bên xô pha, khuôn mặt anh tuần từ từ đến gần cô, hơi thở mờ ám: "Mặc Tiểu Tịch, em hãy nghe cho rõ, tôi là người đàn ông của em."

"Tập Bác Niên, anh già rồi nên si ngốc, hay mắc chứng vọng tưởng, bệnh tự kiêu." Mặc Tiểu Tịch cười chế giễu.

Đột nhiên, anh cúi đầu bắt lấy đôi môi đỏ mọng của cô, dùng sức hôn, anh muốn lau đi dấu vết và mùi vị của người đàn ông khác để lại bên trên.

"Ư..." Mặc Tiểu Tịch tức giận dùng nắm đấm đánh anh, tên đàn ông biến thái này, tại sao luôn tự chủ trương như vậy.

Đầu lưỡi của anh tàn phá bờ môi từng phần thịt non mềm trong miệng của cô, dùng răng cắn cắn môi cô, đáng vẻ giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

"Ba, sao ba lại cắn di..." Một giọng nói non nớt cắt ngang nụ hôn kịch liệt của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cảnh gia đình xum họp vui vẻ!

Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tịch nghe thấy tiếng, lập tức tách ra.

Nhìn thấy Hàn Hàn mở to mắt, tò mò nhìn bọn họ, không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"À..." Tập Bác Niên do dự, thuận miệng bịa chuyện nói: "Răng di bị đau, ba đang giúp di giảm đau, bắt sâu."

Khóe miệng của Mặc Tiểu Tịch co quắp, không ngờ anh lại nghĩ ra lý do dở như vậy.

"Thì ra là vậy." Hàn Hàn không chút nghi ngờ Tập Bác Niên, ra vẻ đã hiểu: "Ba tiếp tục bắt sâu cho di đi, nếu không, di sẽ còn khó chịu."

Tập Bác Niên cười, nhìn về phía Mặc Tiểu Tịch: "Nếu không thì, chúng ta tiếp tục."

Tiếp tục cái đầu anh, được lợi còn khoe mẽ, Mặc Tiểu Tịch tức giận trừng mắt nhìn anh, đi tới cạnh giường Hàn Hàn, cười tủm tỉm nói: "Không cần, di không đau nữa rồi, cảm ơn sự quan tâm của Hàn Hàn."

"Di cười lên, thật là đẹp." Đôi mắt Hàn Hàn lấp lánh nhìn Mặc Tiểu Tịch, nó thật sự rất thích di này.

"Thật sao? Vậy sau này di phải cười thường xuyên, như vậy, có thể xinh đẹp mãi mãi." Mặc Tiểu Tịch nhận được lời khen ngợi của Hàn Hàn, trong lòng giống như ăn được mật ngọt.

Hàn Hàn dùng sức gật đầu: "Dạ! Di là người xinh đẹp nhất thế giới, Hàn Hàn rất thích di, ôm ôm."

Thằng bé dang rộng cánh tay nhỏ nhắn, muốn Mặc Tiểu Tịch ôm nó.

Mặc Tiểu Tịch xúc động ôm lấy Hàn Hàn đang ở trên giường, ôm vào trong lòng, yêu thương vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé: "Di cũng rất thích Hàn Hàn." Thằng bé đúng là một thiên sứ nhỏ, dễ thương, hồn nhiên, từ cái ôm này, cô có thể cảm nhận được máu của bọn họ đang lặng lẽ chảy cùng nhau, có thể nhớ tới lúc thằng bé ở trong bụng cô, đập tới đập lui.

Cô đã bỏ lỡ đáng về lúc thằng bé sinh ra, bỏ lỡ đáng về lúc thằng bé là một đứa trẻ sơ sinh cho đến khi biết bò, biết đi, biết nhảy, bỏ lỡ lần đầu tiên thằng bé mở miệng gọi mẹ, cô bỏ lỡ rất nhiều, mỗi một thời khắc hạnh phúc thuộc về cô, cho nên trong lòng luôn vô cùng oán hận, vô cùng oán hận.

Nhưng lúc này, khi cô có thể ôm chặt thằng bé vào lòng, mọi oán hận, đột nhiên tiêu tan, trong lòng cô rất thoải mái, rất thoải mái, không cần điều gì khác nữa.

"Dì, sao mắt của dì lại đỏ." Hàn Hàn chỉ vào mắt cô, lo lắng nói.

"Không sao, chỉ là vui quá thôi, vui quá mắt dì sẽ đỏ." Mặc Tiểu Tích cũng học theo Tập Bác Niên, tùy tiện tìm một lý do.

"Hàn Hàn sẽ không như vậy, Hàn Hàn vui quá sẽ muốn ca hát." Hàn Hàn suy nghĩ rồi hồn nhiên nói.

"Vậy Hàn Hàn sẽ hát gì nào, bây giờ có thể hát cho dì một bài được không?" Mặc Tiểu Tích mong đợi nhìn thằng bé, trong mắt chứa đầy tình thương dịu dàng của người mẹ, ở chung với Hàn Hàn, lời nói ngây thơ gì cũng trở nên thú vị.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn phỉm hồng: "Nhưng Hàn Hàn hát không hay, dì đừng cười nhé."

"Dì nhất định sẽ không cười con, hát đi." Mặc Tiểu Tích véo nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, cưng chiều nói, không ngờ một đứa bé nhỏ như vậy, cũng biết mắc cỡ.

Trong phòng vang lên giọng hát non nớt của Hàn Hàn, vô cùng đáng yêu, tuy âm điệu không rõ ràng lắm, nhưng lại hết sức nhẹ nhàng, rất nhiều lần Mặc Tiểu Tích muốn bật cười.

Tập Bác Niên lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Mặc Tiểu Tích, tham gia vào sự vui vẻ của bọn họ, anh từ từ hiểu rõ, nếu muốn Hàn Hàn khoẻ mạnh, vô tư lớn lên, nhất định phải có một gia đình hoàn chỉnh, mấy năm nay, anh và Ninh Ngữ Yên luôn bằng mặt không bằng lòng, có dính dấp cũng chỉ trên sự nghiệp.

Cánh cửa mở ra, Thiên Dã mua đồ ăn tối về, anh đứng trước cửa, nhìn cảnh gia đình sum họp vui vẻ đó, trong lòng hơi thất lại.

Cảnh này, thật sự là một gia đình hoàn mỹ, anh biết giữa bọn họ có Hàn Hàn, sự liên hệ này sẽ không cắt đứt được, cho dù sau này cô đoạt được Hàn hàn, nhưng Tập Bác Niên vẫn là ba của Hàn Hàn.

"Chú xinh đẹp." Hàn Hàn nhìn thấy Thiên Dã dùng tay chỉ vào cửa.

Mặc Tiểu Tích và Tập Bác Niên cùng quay đầu lại, Mặc Tiểu Tích đứng lên: "Đồ ăn tối đã mua về rồi à."

"Đúng vậy." Thiên Dã thân nhiên trả lời, đôi mắt rũ xuống, nhìn không thấy cảm xúc gì trong đó, anh lấy đồ ăn tối từ trong túi ra.

Mặc Tiểu Tích cầm lấy một phần: "Anh ăn trước đi, em dứt cho Hàn Hàn, chắc thằng bé cũng đói bụng rồi." Cô cầm đồ ăn tối, quay lại bên cạnh Hàn Hàn: "Đã ca xong bài hát, bây giờ ăn cơm có được không nào."

"Được ạ!" Hàn Hàn vui vẻ trả lời, ngoan ngoãn để Mặc Tiểu Tích dứt nó ăn cơm.

Tập Bác Niên đứng lên, đi qua chỗ Thiên Dã: "Làm phiền cậu rồi, còn để cậu chạy việc lật lật." Trong lời nói của anh, một câu hai nghĩa, nhìn giống như đang khách sáo với bạn bè, thực ra đầy ý châm chọc.

"Không phiền, lòng của tôi luôn rộng rãi." Thiên Dã cũng không ngốc, lơ đãng trả lời một câu, ý chỉ lòng dạ Tập Bác Niên hẹp hòi.

"Đây đúng là sự thật, biết rõ có một số thứ không thuộc về cậu, cũng ngu ngốc cam nguyện bỏ ra, chỉ một điểm này, tôi rất khâm phục cậu." Tập Bác Niên cười nói.

"Chỉ có cố gắng, một ngày nào đó sẽ thuộc về tôi, mà người đã sớm bị knockout, mới nên tự hiểu lấy mình, đừng dây dưa nữa." Thiên Dã bình tĩnh nói, vẻ mặt lạnh lùng.

Tập Bác Niên cầm lấy một hộp cơm, ngồi xuống ăn: "Còn chưa đến hồi kết, tôi cảm thấy không nên bàn luận nhanh như vậy thì tốt hơn, mỗi ngày thế giới này đều thay đổi trong nháy mắt, trái tim của phụ nữ, cậu đoán không được đâu."

Mặc Tiểu Tích ngồi ở phía trước nghe có chút khó chịu, cô quay đầu: "Các người có thể im lặng, đừng nói chuyện không?"

Tập Bác Niên và Thiên Dã không nói thêm gì nữa, mỗi người ở một bên.

Nhà họ Tập.

Ninh Ngữ Yên nôn nóng đi tới đi lui trong phòng, sau khi Tập Bác Niên về, không phải sẽ lập tức ly hôn với cô ta chứ!

Sẽ không, sẽ không, mày phải bình tĩnh, mày phải nhớ kỹ anh ta là một doanh nhân thông minh, anh ta sẽ không xung động như vậy, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ tốt hơn.

Thích Tân Nhã ở bên kia, đã biết Thiên Dã ở trước mọi người tuyên bố anh và Mặc Tiểu Tích đang qua lại, tức giận cào tóc, rốt cuộc là ai tiết lộ địa chỉ nhà của Thiên Dã?

Chẳng lẽ là chị họ sao?

Nếu là chị họ, bây giờ chắc chị ấy cũng không chịu nổi, anh rể thật sự chạy đi làm chứng, hơn nữa miệng của anh ta còn rất lợi hại, làm cho đám phóng viên kia không nói được câu nào, Mặc Tiểu Tích đáng ghét, đúng là một con hồ ly tinh chuyên quyến rũ đàn ông.

Tuy bây giờ trong lòng cô ta cũng hơi tức Ninh Ngữ Yên đã kéo Thiên Dã vào, nhưng nếu ngay cả bọn họ cũng chiến tranh nội bộ, thì sẽ càng khiến Mặc Tiểu Tích kia đắc ý.

Sau khi nghĩ vậy, cô ta chạy tới nhà họ Tập, không ngờ vừa vào cửa người giúp việc đã nói cho cô ta biết, Hàn Hàn bị chị họ dùng điều khiển đập bị thương, đang ở bệnh viện.

"Chị họ, có phải chị giận đến hồ đồ rồi không, sao chị có thể mang tức giận trút lên người Hàn Hàn chứ, như vậy, anh rể sẽ nghi ngờ." Thích Tân Nhã chạy lên lầu, vào phòng và nói.

"Chị không cố ý, ai biết thằng bé lại chạy tới." Ninh Ngữ Yên xoa huyết thái dương, vô cùng phiền muộn.

"Nhưng Hàn Hàn ở bệnh viện, sao chị lại ở nhà, chúng ta đến bệnh viện nhanh đi, dù là diễn kịch, chị cũng phải đi."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Kẻ thù, tình địch chạm mặt!

Ninh Ngữ Yên tức giận ngồi trên ghế, một tay chống vào trán: "Là Niên kêu chị về trước, anh ấy nói, chờ anh ấy về rồi nói sau, lần này, có lẽ anh ấy sẽ đưa ra đề nghị ly hôn với chị."

"Sẽ không đâu, chuyện ly hôn này sao có thể nói ly là ly, hơn nữa có cậu làm chỗ dựa cho chị, em cảm thấy bây giờ chị nên đến bệnh viện thể hiện cho thật tốt mới đúng." Thích Tân Nhã ngồi xuống bên cạnh cô ta, lại nói thêm: "Chị họ, chị phải nắm chắc được đàn ông, lúc hạ mình phải ra dáng mới được."

"Haizz..., chị còn chưa hạ mình sao? Chị đã quỳ xuống chân anh ấy, hy vọng anh ấy có thể tha thứ cho chị, mà anh ấy thì sao, vẫn vô tình hắt chị ra, nói thế nào, chúng tôi cũng đã làm vợ chồng hai năm, cho dù không yêu chị, nhưng dù sao cũng nên có một chút tình cảm chứ, nếu trái tim của đàn ông cứng lên, thật sự có thể đông chết người khác." Ninh Ngữ Yên ai oán nói.

"Bản thân chị cũng nói thế, dù sao cũng có một chút tình cảm, Hàn Hàn bị thương nặng, chị còn ở nhà mà không tới đó, vậy càng làm cho sự việc chuyển biến theo hướng xấu, còn nữa, anh ta cũng không biết thân thể của Hàn Hàn, trong mắt anh ta, chị vẫn là mẹ Hàn Hàn, việc đầu tiên bây giờ chị phải làm, là đi chăm sóc con trai, vậy mới có cơ hội khiến cho anh ta bớt giận, thay đổi sắc mặt với chị." Thích Tân Nhã nói.

Ninh Ngữ Yên đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ, suy nghĩ một lúc, nói: "Em nói rất đúng! Chị không thể ngu ngốc ngồi ở đây, chị phải đi bù đắp lại."

"Đúng vậy! Chúng ta đi thôi, đến lúc đó em sẽ giúp chị nói thêm vào." Thích Tân Nhã xung phong nói.

"Được! Em đi theo chị." Ninh Ngữ Yên thay quần áo, dẫn theo Thích Tân Nhã đến bệnh viện.

Lúc này, ngoài cửa đã hoàn toàn tối đen, bọn họ ngồi trong xe, mỗi người đều nghĩ tới chuyện riêng của mình.

Trong bệnh viện, bọn người Tập Bác Niên đã ăn tối xong, trong TV đang chiếu phim hoạt hình, Hàn Hàn xem say sưa, tròng mắt cũng không di chuyển.

Tập Bác Niên xem suốt nửa ngủ mất, mỗi lần xem hoạt hình cùng Hàn Hàn, anh đều ngủ.

Mặc Tiểu Tích ôm Hàn Hàn, vừa đút táo cho thằng bé ăn, vừa thích thú xem phim hoạt hình, Thiên Dã không có dáng vẻ mất hứng, cũng không có vẻ mặt mệt mỏi.

Ninh Ngữ Yên và Thích Tân Nhã tới bệnh viện, sau khi hỏi phòng bệnh của Hàn Hàn, hai người không ngừng chạy đến tầng 20.

Đẩy cửa phòng ra, cơ thể của bọn họ lập tức cứng đờ, không thể tin vào mắt mình, bọn họ nhìn thấy Mặc Tiểu Tích và Thiên Dã đều ở đó, hơn nữa Mặc Tiểu Tích còn vô cùng thân thiết ôm Hàn Hàn ăn trái cây.

Ninh Ngữ Yên thở không được, đầu óc trống rỗng, thiếu chút nữa ngất đi.

Phản ứng đầu tiên trong đầu chính là, Mặc Tiểu Tịch đã biết chuyện của Hàn Hàn.

Mặc Tiểu Tịch, Tập Bác Niên, và Thiên Dã nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện, cũng hơi giật mình, ở thời điểm này, tất cả kẻ thù và tình địch đều đông đủ, không phải là chuyện tốt.

Bởi vì lo lắng cho cảm nhận của Hàn Hàn, không thể để thằng bé thấy cảnh cãi nhau, nếu không tâm hồn nhỏ bé của nó sẽ bị tổn thương.

"Mẹ..., di nhỏ..." Hàn Hàn yếu ớt kêu lên một tiếng, vẻ mặt của bọn họ đều vô cùng đáng sợ.

Trong lòng Ninh Ngữ Yên vừa hận lại vừa sợ, cô ta hận lúc này không thể giết chết Mặc Tiểu Tịch, để cô mãi mãi biến mất khỏi thế giới này, nhưng bây giờ lại sợ cô biết chuyện của Hàn Hàn.

Tập Bác Niên đứng lên từ trên ghế, nhìn về phía Ninh Ngữ Yên, lạnh lùng nói: "Không phải kêu em ở nhà chờ sao, sao lại tới đây?"

"Em lo cho Hàn Hàn, nên đến chăm sóc thằng bé." Ninh Ngữ Yên nói theo lý do đã nghĩ trước đó trên đường, cố nén tức giận đầy bụng, bình tĩnh trả lời.

"Không cần, có tôi ở đây là được rồi, bây giờ trở về ngay đi." Tập Bác Niên nghiêm túc nhìn cô ta, đầy ý cảnh cáo.

Thích Tân Nhã dùng ánh mắt hung hãn muốn róc xương lóc thịt nhìn Mặc Tiểu Tịch, cười nói với Tập Bác Niên: "Anh rể, bọn em đã tới đây, ngồi một chút sẽ đi, chị họ cũng không có ý đập Hàn Hàn, anh tha thứ cho chị ấy đi."

"Chuyện nhà tôi, không tới phiên cô nói." Tập Bác Niên lạnh lùng nói.

"Không tới phiên em nói, cũng không tới phiên Mặc Tiểu Tịch ôm Hàn Hàn, cô có tính toán gì đây, đồ đệ tiện, hồ ly tinh." Thích Tân Nhã chửi bới Mặc Tiểu Tịch vô cùng khó nghe.

"Hai người các người, bây giờ lập tức rút ngay ra ngoài cho tôi." Cuối cùng Tập Bác Niên cũng nổi cáu, anh không tìm cô ta tính sổ, cô ta còn dẫn theo đứa em họ đánh đá tới tìm anh.

Bị nể trước mặt Hàn Hàn, Mặc Tiểu Tịch, Thiên Dã, cuối cùng Ninh Ngữ Yên cũng cảm thấy mất mặt: "Tập Bác Niên, anh đừng quá đáng như vậy, em là vợ của anh, mẹ của Hàn Hàn, dựa vào đâu kêu em rút?"

"Đứng, dựa vào đâu, muốn rút cũng là cái con hồ ly tinh không biết xấu hổ kia rút." Thích Tân Nhã vốn đã hận Mặc Tiểu Tịch, nay được dịp chị họ luôn bình tĩnh xử lý công việc nổi bão, cô ta càng nhân cơ hội tác oai tác quái.

Hàn Hàn bị cảnh người lớn cãi nhau hù dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã hồng hào, lại trở nên tái mét một lần nữa, trẻ con sợ nhất chính là nhìn thấy ba mẹ cãi nhau!

Thằng bé sợ chui vào trong lòng của Mặc Tiểu Tịch.

"Hàn Hàn đừng sợ, đừng sợ." Mặc Tiểu Tịch nhẹ nhàng vỗ vào lưng Hàn Hàn, cho đến khi thằng bé bình ổn lại, mới buông nó ra, đặt nó lên giường: "Đi phải đi, lần sau sẽ trở lại."

Hàn Hàn có chút lưu luyến kéo góc áo của Mặc Tiểu Tịch, tuy rằng thằng bé còn nhỏ, nhưng nó cũng mơ hồ cảm giác được, ba mẹ cãi nhau là vì di này, cho nên cuối cùng vẫn buông tay nhỏ bé ra.

Mặc Tiểu Tịch cũng cố chịu đựng lưu luyến ở trong lòng, đứng dậy: "Thiên Dã, chúng ta đi thôi." Cô không muốn nhìn thấy Hàn Hàn bởi vì người lớn cãi nhau mà sợ hãi, người lớn ích kỷ, sẽ mang lại sự tổn thương cho tâm hồn của một đứa trẻ, vì thằng bé, cô băng lòng dẹp bỏ sự tức giận trước đó, cho dù bọn họ nói chuyện khó nghe, cô cũng sẽ không tranh cãi với bọn họ.

Thiên Dã đứng lên, sờ vào bàn tay nhỏ bé của Hàn Hàn: "Hàn Hàn, bọn chú đi trước nhé."

"Tạm biệt! Chú xinh đẹp." Hàn Hàn lễ phép nói.

Mặc Tiểu Tịch và Thiên Dã không nói gì nữa, lướt qua bọn họ, đi ra cửa.

"Trời ạ, xem đáng về tự tin của cô ta kìa." Thích Tân Nhã tức giận ôm ngực, bỗng nhiên, cô ta xong ra cửa, nhìn thấy nhân viên vệ sinh xách theo thùng nước ở dưới đất, cô ta cầm lấy, hất vào lưng của Mặc Tiểu Tịch.

Còn la lớn: "Tiện nhân, tao khuyên mày nên khép hai chân lại, đừng có lúc nào cũng lên giường với đàn ông, cũng đừng quyến rũ người đã có vợ, nếu không, tại sao sau này chết cũng không biết."

Trên tóc và trên người Mặc Tiểu Tịch đầy nước dơ, vô cùng nhếch nhác, Thiên Dã vừa vội vàng bước qua lau cho cô, vừa khó tin nhìn Thích Tân Nhã, giận dữ hét: "Có phải cô điên rồi không hả?"

"Thiên Dã, người điên là anh, loại phụ nữ như vậy mà anh cũng muốn, em thật sự buồn thay cho anh." Thích Tân Nhã không cam lòng việc Thiên Dã bị cướp đi, sự thù hận đối với Mặc Tiểu Tịch càng mãnh liệt hơn.

"Buồn? Tôi thấy cô mới là đáng buồn, xấu xí đến khiến cho người ta buồn nôn." Thiên Dã nhìn cô ta một cách khinh thường và chán ghét, cời áo khoác, phủ lên cho Mặc Tiểu Tịch: "Chúng ta đi."

Mặc Tiểu Tịch mấp máy môi, đi về phía trước, lúc này cô không muốn tranh cãi với cô ta, không có nghĩa là cô sợ, mà là, cô không muốn để con cô nhìn thấy hoặc nghe thấy, thế giới xấu xa và trơ tráo của người lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Cô đã biết hết!

Trong phòng bệnh, Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên vẫn đứng im tại chỗ.

Cả hai đều nghe thấy tiếng âm ỉ bên ngoài, trong mắt của Tập Bác Niên nổi lên cơn bão điên cuồng mang tính hủy diệt, nhưng anh biết, anh không thể ra đó, bởi vì Hàn Hàn còn ở đây, mình là chỗ dựa an tâm nhất của thằng bé.

Mặc Tiểu Tịch, người phụ nữ lại khiến anh rung động một lần nữa, vì con, cô nhẫn nhịn tất cả, anh biết, cô vì Hàn Hàn mà chịu đựng sự khốn khổ.

Thích Tân Nhã thờ hồng học quay lại phòng, sau khi tiếp nhận cái nhìn sắc bén như muốn giết người của Tập Bác Niên, sự khí thế và phách lối có chút giảm xuống.

"Không phải nói muốn ngồi một chút rồi đi sao? Vậy ngồi đi." Tập Bác Niên cố gắng kiềm chế sự xung động muốn vặn đầu hai người phụ nữ này xuống ra về bình tĩnh nói.

Làm vậy, chỉ vì để Hàn Hàn yên tâm!

Anh xoay người, quay về bên cạnh Hàn Hàn: "Con đã xem TV nãy giờ lâu rồi, bây giờ ngoan ngoãn ngủ một giấc, ngày mai là có thể về nhà."

Hàn Hàn nghiêng đầu, nhìn về phía Ninh Ngữ Yên, khẽ giọng và dè dặt gọi: "Mẹ..."

Ninh Ngữ Yên từ trạng thái cứng nhắc hồi phục lại tinh thần, bước nhanh đến trước mặt Hàn Hàn: "Hàn Hàn, con còn đau không, là mẹ không tốt, không nên bắt cậu như vậy."

"Bây giờ không đau nữa ạ, mẹ, tại sao lại tức giận với Hàn Hàn, Hàn Hàn không ngoan sao."

"Không có, không phải Hàn Hàn không ngoan, là tâm trạng mẹ không tốt, cho nên mới làm vậy, con tha lỗi cho mẹ nhé." Ninh Ngữ Yên gượng cười.

"Hàn Hàn không trách mẹ, mẹ đừng không vui, có được không ạ?" Hàn Hàn đã ở chung với Ninh Ngữ Yên lâu ngày, trong lòng nó, người mẹ ruột Ninh Ngữ Yên này, đã ăn sâu bén rễ.

Ninh Ngữ Yên cười gật đầu: "Hàn Hàn cũng kêu ba đừng tức giận với mẹ, kêu ba tha lỗi cho mẹ được không?"

Trong lòng của Tập Bác Niên vô cùng giận dữ, đến bây giờ, cô ta vẫn không quên lợi dụng Hàn Hàn để đạt được mục đích của mình, người phụ nữ này, mỗi một việc làm đều chứa đầy mưu tính, khiến cho người ta càng ngày càng chán ghét.

Hàn Hàn quay đầu về phía Tập Bác Niên: "Ba, ba đừng tức giận với mẹ, có được không ạ?"

"Được, ba không tức giận, Hàn Hàn mau ngủ đi." Tập Bác Niên cười với Hàn Hàn, đắp chăn cho thằng bé xong, tầm mắt liếc qua mặt của Ninh Ngữ Yên, phát hiện nụ cười trên mặt giống như trút được gánh nặng, lại đạt được mục đích lần nữa sao.

Hàn Hàn đã ngủ, Tập Bác Niên kêu Ninh Ngữ Yên ra ngoài, Thích Tân Nhã cũng đi theo ra.

"Em không hỏi tại sao Mặc Tiểu Tịch lại đến thăm Hàn Hàn sao?" Tập Bác Niên hỏi thẳng, loại phụ nữ thông minh và xảo quyệt giống Ninh Ngữ Yên, hẳn là không cần nhiều lời, cô ta cũng hiểu được.

Sắc mặt của Ninh Ngữ Yên càng thêm trắng bệch, đáng sợ giống như ma quỷ, từ lúc nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch ôm Hàn Hàn, cô ta biết bí mật đã bại lộ.

"Các người...biết lúc nào?"

"Hừ, em thừa nhận rồi à! Ninh Ngữ Yên, em cho rằng một chút mảnh khoe này của em có thể lừa được tôi sao, từ lúc Hàn Hàn sinh ra, đã biết thằng biết không phải là em sinh, là Mặc Tiểu Tịch sinh, nhưng tôi thấy em coi nó như con ruột, cho nên mới không vạch trần em, về phần Mặc Tiểu Tịch, tôi cũng không biết cô ấy biết từ lúc nào, giấy không gói được lửa, tôi thật không ngờ, em sẽ tức giận mà xuống tay với Hàn Hàn." Tập Bác Niên dứt khoát

nói ra tất cả mọi chuyện.

Lòng của Ninh Ngữ Yên giống như tro nguội đứng đó, không cầu xin tha thứ: "Vì vậy, anh muốn ly hôn với em sao?"

"Không loại trừ khả năng này, tôi đã chịu đủ bụng dạ độc ác của em rồi, lại còn là người phụ nữ hai mặt, cuộc hôn nhân thương mại này của chúng ta, có lẽ nên đặt dấu chấm hết." Tập Bác Niên lạnh lùng nói.

"Haha, đặt dấu chấm hết?" Trong lòng của Ninh Ngữ Yên vô cùng suy sụp, cơ thể lão đảo, lùi về sau: "Sau đó có thể cưới Mặc Tiểu Tịch vào cửa đứng không, Tập Bác Niên, tôi sẽ không ly hôn với anh, ngày nào tôi còn chưa ký tên lên giấy thoả thuận, tôi vẫn là Tập phu nhân, tôi muốn kéo dài chết Mặc Tiểu Tịch của anh, tôi xuống địa ngục, cũng sẽ kéo các người chôn cùng."

Giọng nói của cô ta rất nhẹ, rất độc ác, về ác độc trong xương, biểu lộ ra hết.

"Ninh Ngữ Yên, cuối cùng hôm nay tôi cũng thấy rõ bộ mặt thật của cô, từ trước tới nay, cô che giấu rất tốt, tuy rằng tôi luôn biết cô là loại người gì, đã nói đến mức này, chúng ta cứ chờ xem đi, xem ai lợi hại hơn." Tập Bác Niên anh từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị người ta uy hiếp và hù dọa.

Thích Tân Nhã vừa đỡ Ninh Ngữ Yên, vừa nói: "Anh đừng kinh người quá đáng như vậy, chị họ tôi có lỗi gì với anh, chị ấy đường đường là thiên kim Ninh thị, hạ mình quỳ gối dưới anh, anh treu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, dẫn phụ nữ về nhà anh không nói gì, bây giờ anh muốn bỏ chị ấy, nói cho anh biết, không có cửa đâu."

Tập Bác Niên cười lạnh: "Vậy các người cứ việc sử dụng thủ đoạn đi, nếu tôi đoán không nhầm, chuyện Mặc Tiểu Tịch bị mưu hại lần này, cũng là kiệt tác của các người."

"Đúng thế thì sao, thứ đề tiện giống như Mặc Tiểu Tịch, giết nó một trăm lần tôi cũng không hả giận." Thích Tân Nhã thừa nhận, ánh mắt vô cùng hung ác.

"Phụ nữ bởi vì tốt bụng mà đẹp, bởi vì ghen tị mà xấu xí, cho nên cô lấy gương soi lại mặt mình đi, xem xấu đến cỡ nào." Tập Bác Ninh khinh thường nhìn họ giống như nhìn một con rệp.

Ninh Ngữ Yên rũ mắt xuống, lạnh lùng nói: "Tập Bác Niên, anh luôn miệng nói muốn trả thù cho em gái, kết quả thế nào...tôi thật sự đau lòng thay cho con bé, con bé ở dưới đất cũng hận anh không trả thù cho con bé, anh và Mặc Tiểu Tịch sẽ không có kết quả tốt đâu."

Cô ta lui về sau, đôi mắt u ám, khóe môi nhếch lên nụ cười đáng sợ, Mặc Tiểu Tịch, tôi nhất định phải khiến cô chết không có chỗ chôn, xé thành từng mảnh vụn, nghiền thành bùn nhão...

Thích Tân Nhã nhìn dáng vẻ của chị họ có chút sợ hãi, trầm nghĩ, sẽ không vì kích động quá mức mà thật sự điên loạn chứ!

Cô ta đuổi theo Ninh Ngữ Yên: "Chị họ, chúng tôi đi tìm cậu tới trùng trị anh ta, chị từng đau lòng quá, chọc tức bản thân, chỉ có lợi cho ả hồ ly tinh Mặc Tiểu Tịch kia."

Tập Bác Niên thở dài trong lòng, anh cũng không ngờ lại ằm ỉ với cô ta đến cục diện ngày hôm nay, mà tất cả mọi chuyện, giống như sự sắp đặt của mình, chuyện của Hàn Hàn chỉ là chìa khóa để mở ra cái rương màu đen, trong đó ẩn giấu rất nhiều sự đen tối, bí mật khủng khiếp, khiến tất cả mọi thứ hiện ra trước ánh mặt trời, không chỗ nào che giấu.

Trận đấu ác liệt thật sự chỉ mới bắt đầu.

Mặc Tiểu Tịch trở về căn hộ, tắm nước nóng, Thiên Dã pha sữa nóng cho cô xua tan cái lạnh.

"Anh nghĩ, bây giờ, chắc là Ninh Ngữ Yên cũng đã biết hết, em không nhìn thấy đáng vẻ vừa sợ hãi vừa căm hận của cô ta sao?" Thiên Dã lý trí nói.

"Ừ! Nhìn thấy, em sợ cô ta sẽ làm ra chuyện gì đó, độ hung ác của người phụ nữ này vượt xa tưởng tượng của chúng ta, tiểu Dã, không biết tại sao, trong lòng em rất lo lắng, cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra." Mặc Tiểu Tịch ôm ngực, cảm giác bất an và hốt hoảng lại kéo tới.

"Đừng tự hù dọa mình, không phải em luôn không sợ thế lực ác sao, sao lúc này lại sợ?" Thiên Dã cảm thấy cô buồn lo rất vô cớ.

Mặc Tiểu Tịch không vì lời nói của Thiên Dã mà nhẹ nhõm, đôi mày thanh tú càng cau chặt hơn: "Em sợ cô ta sẽ gây bất lợi cho Hàn Hàn."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Mặc Tiểu Tịch vạch kế hoạch trong lòng!

"Không phải còn có Tập Bác Niên sao, sau khi trải qua chuyện này, anh ta sẽ không để mặc Hàn Hàn ở một mình với Ninh Ngữ Yên đâu, em có thể

nghĩ tới chuyện này, loại người thông minh như anh ta sao có thể không nghĩ tới, lo lắng của em là dư thừa, mau uống sữa đi, sau đó lên giường ngủ một giấc." Thiên Dã an ủi cô.

Trong lòng Mặc Tiểu Tịch cũng biết Thiên Dã nói có lý, nhưng vẫn không yên tâm, cô uống hết sữa trong tay, nói với Thiên Dã: "Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừ!" Thiên Dã mỉm cười, anh cũng biết, có chuyện, không phải anh an ủi mấy câu, là có thể khiến cô yên tâm.

Mặc Tiểu Tịch đi vào phòng, nằm trên giường, trong đầu đều là Hàn Hàn, rất khó mới ngủ được, sau khi mơ thấy cảnh Hàn Hàn bị Ninh Ngữ Yên giết chết, đầy đất đều là máu tươi, hừ cô thức giấc, ngồi dậy, thờ hồn hên, trong bóng tối, mồ hôi lạnh đã làm ướt lưng cô, trán, lòng bàn tay, tất cả đều dính mồ hôi ẩm ướt.

Giấc mộng vừa rồi rất đáng sợ, cũng rất chân thực, giống như thật sự sẽ xảy ra...

Không, cô sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, cô tuyệt đối không cho phép, một lúc sau, cô ngăn người dựa vào giường, không còn buồn ngủ nữa, xem ra, cô phải nhanh chóng đoạt Hàn Hàn về, cô không yên tâm để con trai ở chung với một người phụ nữ nguy hiểm như thế.

Trời đã sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Khi Mặc Tiểu Tịch chạy tới bệnh viện, Tập Bác Niên đã cho Hàn Hàn xuất viện, trong lòng cô cảm thấy có chút mất mát.

Thiên Dã đã quay lại tiến hành quay phim, đạo diễn bên kia tức đến giậm chân, không ngừng gọi điện thoại cho anh và Tô Lộ Di.

Hai ngày liên tiếp, Mặc Tiểu Tịch đều ngăn người ở trong nhà, cũng không nhận được tin Tô Lộ Di kêu cô trở về làm việc lần nữa, thậm chí, cô và Thiên Dã đang xảy ra chuyện như vậy, không biết còn đề cô diễn bộ ca kịch đó không.

Mà phương diện phản ứng tin tức ở trên TV, thật sự khiến tất cả mọi người có chút ngạc nhiên, tuy rằng đại đa số người cũng không thích và đồng ý quyết định qua lại Thiên Dã và Mặc Tiểu Tịch, cũng có một phần nhỏ tỏ vẻ ủng hộ quyết định của thần tượng, danh tiếng của Mặc Tiểu Tịch cũng từ sự kiện này mà tăng lên rất nhiều, về phần lời nói của cô và ba nam diễn viên kia ai mới là thật, rất nhiều người tin Mặc Tiểu Tịch, bởi vì bên cạnh có bạn trai tốt, tuấn tú và giàu có như vậy không chọn, lại chọn ba tên đàn ông không ra gì, điều này có chút không hợp lý.

Tên của Mặc Tiểu Tịch, và ảnh chụp phía trước tuyên truyền của Thiên Sứ Đêm, bị người ta bàn luận, không ngờ sau trò hề này, người có lợi cuối cùng, lại là Mặc Tiểu Tịch.

Tô Lộ Di vui mừng, lập tức chạy tới căn hộ: "Tiểu Tịch, lần này chúng ta vì hoa mà được phúc, cô có biết bây giờ tên của cô được xếp hạng là hấp dẫn sự tìm kiếm nhất không, lúc này chúng ta phải thừa dịp truy kích."

"Tôi cũng không ngờ tới điều đó." Mặc Tiểu Tịch vừa vui vừa lo lắng: "Nhưng cứ như vậy, có phải ảnh hưởng rất lớn tới Thiên Dã không?"

"Ừ thì..., ít nhiều gì sẽ có, cũng may, không tồi tệ như tưởng tượng của tôi." Đối với sự thật trước mắt, Tô Lộ Di không thỏa mãn lắm, nhưng không cách nào thay đổi: "Từ mai trở đi, cô cứ tiếp tục việc diễn tập, tôi có linh cảm, nhờ gió đông lần này, bộ ca kịch nhất định sẽ nổi, cô phải nỗ lực thật nhiều."

Mặc Tiểu Tịch mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Tập Bác Niên bỏ tờ báo xuống, cười nhẹ, cô không có chuyện gì, anh rất yên tâm.

Thích Tân Nhã thì tức đến mức muốn lật ngược cái bàn, cô ta ngược lại giúp Mặc Tiểu Tịch ngồi lên vị trí cao nhất, bây giờ Mặc Tiểu Tịch gạt hái được tình yêu, trên sự nghiệp cũng lên như điều gặp gió, mà chuyện này đều dựa vào sự trợ giúp của mình.

Sau khi Ninh Ngữ Yên trở về từ bệnh viện, luôn ngây ngồi ở trong phòng, ngày thứ hai Tập Bác Niên và Hàn Hàn về nhà, cô ta cũng không ra khỏi cửa, vết rạn của hôn nhân đã càng ngày càng lớn.

Bây giờ Tập Bác Niên đi làm đều dẫn Hàn Hàn đến công ty, kêu thư ký trông nom giúp anh, anh không muốn mỗi ngày đều mang theo trái tim lo lắng đi làm.

Bây giờ chuyện gì Ninh Ngữ Yên cũng có thể làm được, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, mà tỉ lệ này dùng trên người Hàn Hàn, lại rất cao, anh không dám lấy an toàn của con trai ra mạo hiểm, phiền một chút dù sao cũng hơn so với gặp chuyện không may.

(Câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra. Đây là câu thành ngữ Trung Quốc.

- "nhất vạn" chỉ việc gì đó có khả năng xảy ra cao/ nhiều lần

- "vạn nhất" nghĩa là "lỡ như, chẳng may,...".)

Hàn Hàn không hiểu tại sao bây giờ ngày nào ba cũng ngủ chung với nó, ăn sáng với nó, còn dẫn nó tới công ty, nhưng có thể ở cùng với ba mỗi ngày, nó rất vui!

Trên dưới nhà họ Tập đều đang đồn, tin tức Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên muốn ly hôn, đã mấy ngày bọn họ không gặp mặt, đưa đồ ăn lên, Ninh

Ngữ Yên cũng không ăn, ngồi một mình, không biết đang suy nghĩ gì.

"Tiểu thư, cô ăn một chút đi, cứ như vậy, sao cơ thể có thể chịu được."

"Tiểu Vân, chẳng qua là tôi không cam lòng! Ninh Ngữ Yên tôi vì anh ta mà trả giá biết bao nhiêu thứ, bây giờ anh ta muốn bỏ thì bỏ tôi, đúng là vô tình vô nghĩa." Ninh Ngữ Yên nghiêng răng nói.

"Tôi nghĩ, không chừng là nói dối thôi, qua một thời gian sẽ tốt lên." Tiểu Vân an ủi cô ta.

"Không, sẽ không tốt lên, trạng thái bây giờ đã trở thành một mất một còn, anh ta vô tình với tôi, thì đừng trách tôi tàn nhẫn, cô thu dọn đi, lát nữa chúng ta về Đài Loan." Nếu cô trở nên bất hạnh, Tập Bác Niên anh cũng đừng nghĩ sẽ tốt hơn.

Tiểu Vân sợ hãi: "Cô muốn quấy rầy tới lão gia sao? Cứ như vậy, ông ấy cũng sẽ biết chuyện của Hàn Hàn, đến lúc đó mọi chuyện càng khó xử lý hơn."

"Đã không còn đường xoay chuyển." Trong mắt của Ninh Ngữ Yên bỗng nhiên hiện lên vẻ ác độc: "Anh ta muốn ly hôn, tôi sẽ khiến sự nghiệp của anh ta bị cắt ngang, không có nhà họ Ninh chúng tôi, sự nghiệp của anh ta lấy đâu ra huy hoàng như ngày hôm nay, tôi muốn nói cho anh ta biết, Ninh Ngữ Yên tôi không phải người phụ nữ kêu thì đến, đuổi thì đi."

"Vâng, tiểu thư, tôi đi chuẩn bị một lát." Tiểu Vân cũng khuyên không được Ninh Ngữ Yên, nhưng cô ta chỉ là người giúp việc, cũng chỉ có thể nghe theo lệnh.

Một tuần sau.

Diễn tập Thiên Sứ Đêm vô cùng suông sẻ, vé tham dự đã bán hết toàn bộ, mặc kệ người khác ôm suy nghĩ gì tới mua, cũng đều không quan trọng, quan trọng là công ty kiếm được tiền.

Sau khi Tập Bác Niên về nhà, biết tin Ninh Ngữ Yên và tiểu Vân đã rời đi vào buổi chiều, lập tức đoán được, là đến Đài Loan tìm viện binh, hừ, đây cũng là con át chủ bài cuối cùng trong tay cô ta.

Yên tâm, anh nhất định sẽ toàn lực đáp lại, đừng tưởng rằng anh sợ con cáo già kia, chọc giận anh, không phải chuyện nhỏ, cùng lắm là lưỡng bại câu thương.

(Lưỡng bại câu thương: Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.)

Hôm nay, Tô Lộ Di mang theo một tấm thiệp mời, hùng hổ bước vào: "Tiểu Tịch, tuần sau, Lưu tổng của công ty nước hoa làm một buổi tiệc, mời cô tham dự, nói không chừng, cô đã bị anh ta nhìn trúng, bọn họ là công ty phát ngôn lớn, cô phải biết nắm bắt cơ hội."

Mặc Tiểu Tịch nhận thiệp mời, im lặng suy nghĩ một lúc, hỏi: "Buổi tiệc đêm đó, tất cả những người trong giới thương nhân đều đi sao?"

"Chắc là vậy! Thế nào?" Tô Lộ Di mơ hồ đoán được tâm tư của cô, nhưng giả bộ không biết hỏi.

"À, không có gì, đến lúc đó tôi sẽ đi tham dự." Mặc Tiểu Tịch cười khẽ nói, trong lòng cô có một kế hoạch, có lẽ thừa dịp này, cô có thể đoạt lại Hàn Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Ông Ninh tới!

Tô Lộ Di cười, trong lòng có chút suy tư, Mặc Tiểu Tịch sẽ không làm vậy chứ, buổi tiệc tối hôm đó, nhất định Tập Bác Niên cũng sẽ đi, dĩ nhiên, cũng dẫn theo bà xã của anh.

Tuy rằng Thiên Dã đã công bố quan hệ của bọn họ, nhưng thực ra Mặc Tiểu Tịch dường như không có ý với Thiên Dã, ngược lại có chút vương vãi không rõ với Tập Bác Niên, chuyện này chạy không khỏi tầm mắt của cô ta.

Chỉ mong, đừng có sai lầm gì nữa!

Ninh Ngữ Yên trở về Đài Loan, nói với Ninh Hải Thành là Tập Bác Niên muốn ly hôn với cô ta.

"Cái gì? Nó muốn ly hôn với con? Tại sao, không phải tình cảm của các con luôn rất tốt sao, hơn nữa còn có Hàn Hàn, sao thoáng chốc lại muốn ly hôn? Cho dù có phụ nữ bên ngoài, cũng không nên âm ỉ đến việc ly hôn, đàn ông thỉnh thoảng gặp dịp mua vui cũng khó tránh khỏi." Ninh Hải Thành kinh ngạc đứng lên, trận bệnh nặng mấy hôm trước, khiến cho bây giờ ông ta phải chống gậy mà đi.

"Ba, ba đừng nóng nảy, để con từ từ nói cho ba nghe." Ninh Ngữ Yên bước qua đỡ ba mình, cùng nhau ngồi xuống: "Ba, có một chuyện, con muốn nói thật với ba, hy vọng ba nghe xong, sẽ không giận con."

"Con nói đi! Ba sẽ mang bộ xương già này ra chịu đựng." Ninh Hải Thành tự giễu nói.

Ninh Ngữ Yên hơi do dự suy xét một lúc, sớm hay muộn gì cũng phải nói, cô ta liếm môi và nói: "Thực ra, Hàn Hàn không phải là do con sinh."

Đôi mắt của Ninh Hải Thành phút chốc mở to, huyết áp tăng lên, chỉ vào cô ta: "Con...con nói lại lần nữa xem?"

Tin này đối với ông ta thật sự rất bất ngờ, rất kích thích, ông ta yêu thương cháu ngoại như vậy, nhưng lại không phải là con gái mình sinh ra, là một đứa con hoang!

Ninh Ngữ Yên thấy ba tức đến thành ra như thế, nói: "Con cũng không còn cách nào khác mới làm vậy, năm đó là do con bị bắt buộc."

"Vậy con nói mau, rốt cuộc Hàn Hàn là ai sinh?" Ninh Hải Thành dùng sức gõ cây gậy xuống đất, tiếng gầm thét giận dữ vô cùng chấn động.

Trong lòng Ninh Ngữ Yên có chút sợ hãi, vẫn kiên trì nói ra: "Là Mặc Tiểu Tích năm đó ở nhà họ Tập, lúc cô ta mang thai, con sợ địa vị của con bị uy hiếp, vì thế con mới nghĩ tới dùng chiêu giả bộ mang thai, sau khi cô ta sinh đứa bé thì cướp đi, cho đến bây giờ, con cho rằng không ai biết chuyện này, kết quả, bây giờ người phụ nữ kia đã trở lại, cô ta và Niên đều biết, con không cần thận đập trúng Hàn Hàn, anh ta nhân cơ hội này ly hôn với con." Cô ta trình bày sự thật một cách đơn giản lại cho ba mình nghe.

Sau khi nghe xong, Ninh Hải Thành vừa tức giận vừa đau lòng nói: "Con thật hồ đồ, con gái của ta, con thật hồ đồ, trên thế giới này, có tương nào không bị gió lửa, con cho rằng con đã nắm hết tất cả trong lòng bàn tay, nhưng thực ra, nó còn nắm nhiều hơn con, Tập Bác Niên là một người khôn ngoan, nói không chừng lúc con giả bộ mang thai, nó đã biết."

"Ba, bây giờ con nên làm gì đây, ba sẽ giúp con chứ?" Ninh Ngữ Yên kéo tay ba mình, đáng thương nói.

Trong lòng Ninh Hải Thành bắt đầu dĩ vãng: "Chuyện đã tới nước này, ba không giúp con, còn có thể giúp ai, trước đó con không nên nuôi dưỡng đứa con của người khác, chẳng lẽ còn định để con của người khác tới thừa kế di sản của nhà họ Ninh chúng ta sao, con còn nói con không hồ đồ, không ngu ngốc không."

Lúc đó Ninh Ngữ Yên chỉ muốn trói chân Tập Bác Niên, cô ta đâu có nghĩ nhiều như vậy.

"Hàn Hàn nhất định không thể giữ lại." Mặt Ninh Hải Thành phồng đầy nếp nhăn, đôi mắt sắc bén giống như chim ưng, có sát khí.

"Ba..." Ninh Ngữ Yên kêu lên, cô ta vô cùng khó xử, Hàn Hàn ở chung với cô ta hai năm, ít nhiều gì cũng có tình cảm, cô ta không muốn làm hại Hàn Hàn, cũng không ra tay được.

"Đừng có lòng nhân từ của đàn bà, nếu không con sẽ không có gì cả, cứ vậy đi, ba cùng con trở về một chuyến, ba sẽ nói chuyện với nó, được không?" Ninh Hải Thành chuyển đề tài, nói.

"Được." Ninh Ngữ Yên cười khẽ, nếu ba có thể giúp cô xoay chuyển, dĩ nhiên không có gì tốt hơn.

Tập thị.

"Ba, có phải ba cãi nhau với mẹ không, cho nên mẹ mới bỏ đi?" Hàn Hàn leo lên đùi Tập Bác Niên, ôm cổ anh hỏi.

"Sao? Con nhớ mẹ?" Tập Bác Niên thả cây bút trong tay xuống, ôm cơ thể nhỏ bé kia vào trong lòng.

Hàn Hàn cúi đầu suy nghĩ: "Đã lâu con không nhìn thấy mẹ, con hơi nhớ mẹ." Trước đây ngày nào cũng có thể gặp mặt, bỗng nhiên đi mất không thấy nữa, nó không thích ứng kịp.

Tập Bác Niên vuốt tóc con trai: "Hôm nay ba dẫn con đi gặp dì chịu không?"

"Vâng ạ, vâng ạ." Hàn Hàn nghe có thể gặp Mặc Tiểu Tích, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trở nên sáng ngời.

Sau khi tan việc, Tập Bác Niên gọi đến căn hộ, không ai nhắc máy, dẫn Hàn Hàn tới dưới lầu công ty điện ảnh và truyền hình.

Mãi đến tối, cũng không nhìn thấy Mặc Tiểu Tích đi ra, Hàn Hàn ngẩng đầu nhìn Tập Bác Niên: "Ba, dì ở đây thật sao?"

"Thực ra, ba cũng không chắc chắn, hay hôm nay mình về trước đi, ba dẫn con đi ăn bánh ngọt, được không?" Tập Bác Niên nhìn thấy thằng bé có chút thất vọng, vội vàng dỗ dành nói.

Hàn Hàn đưa đầu đến trước cửa sổ, nhìn ra ngoài, thấy bên ngoài không có ai, chán nản ngồi lại: "Vậy cũng được!" Thằng bé nghĩ, hôm nay dì sẽ không tới.

Tập Bác Niên khởi động xe rồi đi, ở phía sau anh, Mặc Tiểu Tích và Tô Lộ Di cùng nhau đi ra từ bên trong, Mặc Tiểu Tích theo bản năng liếc nhìn chiếc xe đã chạy đi xa, là nhìn nhầm sao? Hình như là xe của Tập Bác Niên.

Một tuần sau.

Ninh Hải Thành và con gái trở về nhà họ Tập, người giúp việc gọi điện thoại cho Tập Bác Niên, nói cho anh biết chuyện này, hôm nay Tập Bác Niên định dẫn Hàn Hàn đi tham dự một buổi tiệc, thời gian còn sớm, trở về một chuyến cũng không sao.

Về nhà, đã lâu Hàn Hàn không gặp mẹ, hớn hở chạy tới: "Mẹ, mẹ về rồi à."

Ninh Ngữ Yên nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đó, thật sự không có cách nào ghét bỏ: "Ừ, về rồi, ông ngoại cũng tới."

Hàn Hàn nhìn ông lão bên cạnh, lễ phép nói to: "Chào ông ngoại!"

Ninh Hải Thành mỉm cười: "Hàn Hàn rất ngoan, hôm nay mặc đồ đẹp như vậy, là muốn ra ngoài với ba sao?" Ông ta nhìn thấy bộ lễ phục nhỏ của Hàn Hàn, lên tiếng hỏi.

"Vâng, tối nay Lưu tổng có một bữa tiệc, con thấy Hàn Hàn ở nhà một mình buồn chán, cho nên dẫn thằng bé đi chung." Tập Bác Niên giành mở lời, hai cha con giả dối này tới đây lần này khẳng định không có ý tốt.

"Thì ra là vậy! Ngữ Yên, con mau thay quần áo, đi chung với Bác Niên, vợ không đi, còn ra sao nữa." Ninh Hải Thành mỉm cười hời hợt nói.

Ninh Ngữ Yên xoay người lên lầu, Tập Bác Niên cũng không nói gì, đi tham dự một bữa tiệc với anh, là quan hệ của bọn họ có thể vẫn hỏi sao, cô ta muốn đi, thì để cô ta đi.

20 phút sau, Ninh Ngữ Yên từ trên lầu đi xuống, thay một bộ lễ phục dạ hội màu đen, tóc vấn lên gọn gàng, cô ta bước qua, nắm tay Hàn Hàn: "Chúng ta đi chung với ba nhé."

"Tốt quá!" Hàn Hàn không hiểu tính toán của người lớn, còn tưởng rằng ba mẹ đã hoà lại.

Tập Bác Niên cũng không tỏ vẻ gì, đứng dậy đi ra ngoài, trong lòng Ninh Ngữ Yên vô cùng vui vẻ, vẫn là ba lợi hại, đôi ba câu đã chế ngự được anh, nếu có thể hợp lại, dĩ nhiên cô ta cầu còn không được.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Kìm kẹp hai bên Hàn Hàn!

Trên đường đi, Hàn Hàn ngồi ở giữa, Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên ngồi hai bên, không khí hết sức nặng nề, tài xế cũng không dám thở.

Ở chỗ khác, Mặc Tiểu Tích mặc bộ lễ phục dạ hội mà Tô Lộ Di kêu nhà thiết kế chuẩn bị cho cô, vài chiffon màu đỏ nhẹ nhàng, dài đung dặt, vô cùng xinh đẹp, lóa mắt, hơn nữa trên người cô còn mang theo phong cách tươi mát, loại vải này mặc không hợp sẽ lộ ra màu sắc phong trần, nhưng hợp lại vô cùng có lợi.

Nhà tạo hình trang điểm sơ sơ cho cô, tóc uốn rồi búi lên, còn thêm vào một sợi dây chuyền thủy tinh.

"Tiểu Tích, cô đúng là đẹp tới ngây dại." Nhà hoá trang vô cùng tự hào với tác phẩm của mình.

"Cảm ơn đã khen ngợi." Mặc Tiểu Tích cười khê, lúc này mới có cơ hội nhìn mình trong gương, cô vẫn nghĩ, về phần thay quần áo, trang điểm gì đó, cô hoàn toàn không quan tâm.

Lúc này nhìn thấy sự xinh đẹp và quyến rũ của mình trong gương, cô cười tự tin, tối nay, là thời cơ tốt nhất để cô xuất kích, cơ hội tới nhanh như vậy, nói không chừng sẽ không thành công, nhưng mỗi lần cô nghĩ đến Hàn Hàn thì lòng căng thẳng không ngu được, cô đã đợi không được nữa.

"Thời gian không còn sớm, Tiểu Tích, cô chuẩn bị xong chưa?" Tô Lộ Di mặc lễ phục màu đen đứng ở cửa gọi.

"Xong rồi, chúng ta đi." Mặc Tiểu Tích đưa tay nhắc váy, cẩn thận đi ra cửa, sợ giẫm phải váy.

Trong hoa viên ở tầng cao nhất của khách sạn lớn Vạn Long, đã có rất nhiều tiếng ồn, ánh sáng, ngọn đèn, âm nhạc, hoa tươi, cây xanh, khiến cho chỗ này vô cùng đẹp, trên mặt của những nhận vật danh tiếng ở các giới đều giữ nụ cười đúng mực, không nhiều, không ít.

5 phút sau khi Tập Bác Niên đến, Mặc Tiểu Tích và Tô Lộ Di cũng đến.

Ở đây có rất nhiều người, năm đó đã tham gia lễ đính hôn của Tập Bác Niên, cũng đã làm nhục Mặc Tiểu Tích trong ngày hôm đó, cho nên khi ba người này chạm mặt nhau trong giờ phút này, trường hợp này, không biết sẽ có phản ứng gì.

Tin tức Tập tổng cứu người tình cũ trong đêm, say rượu làm loạn, tất cả mọi người đều biết, lúc vợ lớn đùng mặt tiểu tam, không biết mùi thuốc súng có nồng nặc không.

Mặc dù khách khứa nhìn như đều đang cụng ly, thực ra đang chờ hai người phụ nữ này ra tay, hoặc đấu võ mồm, người bây giờ, luôn thích xem những chuyện không liên quan đến mình, lấy những chuyện bí hiểm coi là niềm vui!

Mặc Tiểu Tịch hiểu rõ những người này, cô rất ghét, rất phản cảm, nhưng hôm nay, cô muốn cảm ơn mối quan tâm của bọn họ.

Tô Lộ Di đi lấy rượu, Mặc Tiểu Tịch đứng tại chỗ, thu động tác của Tập Bác Niên và Ninh Ngữ Yên, còn có bóng dáng của Hàn Hàn vào mắt.

Cô nhìn thấy bọn họ đang nói chuyện phiếm với người khác, Hàn Hàn đứng bên cạnh Tập Bác Niên, ngoan ngoãn uống đồ uống, băng gạc trên đầu đã gỡ ra.

Dường như Tập Bác Niên đã nói chuyện xong, dắt Hàn Hàn quay người, Ninh Ngữ Yên cũng cười xoay qua, nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch đứng cách đó 10m, bước chân của họ dừng lại.

Cô thật đẹp, lóa mắt đến mức làm người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của cô, Tập Bác Niên đánh giá trong lòng, trên môi hiện lên nụ cười ấm áp.

Nụ cười của Ninh Ngữ Yên lập tức rút đi, nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch, cô ta thà nhìn thấy quỷ, cô lại đến đến đây làm gì.

« A, đó không phải là di sao? Hôm nay đi ấy thật đẹp. » Hàn Hàn định ba chân bốn cẳng chạy qua, lại bị Ninh Ngữ Yên mạnh mẽ kéo về : « Không được đi, đó là người xấu. »

Lúc này Mặc Tiểu Tịch nhìn thấy rất rõ ràng, Ninh Ngữ Yên đối xử với Hàn Hàn như thế nào, tức giận trong lòng ừ ừ bốc cháy, cô phải kiềm chế, ra sức giữ bình tĩnh.

Cô đi từng bước về phía bọn họ, cổ gồng thẳng lưng, dùng dáng đi thướt tha, tao nhã, ung dung bình tĩnh, tầm mắt nhìn thẳng vào Ninh Ngữ Yên.

Hàn Hàn bị mẹ la, có chút sợ hãi, không dám chạy qua nữa.

Mặc Tiểu Tịch đi tới trước mặt bọn họ, ánh mắt bình tĩnh và lạnh lùng dừng lại trên người Ninh Ngữ Yên, đứng sòng đôi với cô ta, mặc dù không nói câu nào, dùng ánh mắt cũng đã đấu hơn 800 hiệp.

Nhưng đây cũng không phải là mục đích cuối cùng của Mặc Tiểu Tịch, cô cúi đầu xuống, nhìn Hàn Hàn bị Ninh Ngữ Yên nắm chặt, dịu dàng chạm vào mặt thẳng bé, « Con trai! Di là mẹ, là mẹ ruột của con. »

Không chỉ Hàn Hàn bị hù dọa, hơn nữa những khách khứa xung quanh, có rượu cũng phun hết ra, nhất thời, dày đặc tiếng nghị luận to nhỏ, giống như muỗi kêu, ông ông không ngừng.

« Chuyện này thật chấn động, các người xem xảy ra chuyện gì ? »

« Tôi cũng không biết con của Ninh Ngữ Yên sao lại thành của Mặc Tiểu Tịch ? »

Tô Lộ Di cầm hai ly rượu trên tay, cũng bị Mặc Tiểu Tịch làm giật mình, người giống như hóa đá đứng đó.

Tập Bác Niên đã đoán trước từ sớm, trên mặt không có biểu hiện gì đặc biệt, giống như đang xem kịch vui, hoàn toàn để cho hai người phụ nữ này tự do phát triển.

« Mặc... Mặc Tiểu Tịch, có phải cô nhớ con tôi diên không, Hàn Hàn là con của tôi, bác sĩ phụ sản đỡ đẻ cho tôi năm đó có thể làm chứng. » Ninh Ngữ Yên tức giận phản kích, ở trước mặt nhiều người như vậy, Mặc Tiểu Tịch muốn quyết đấu sao.

Hàn Hàn cũng không hiểu nên hỏi : « Di, sao di lại trở thành mẹ của Hàn Hàn, không phải chỉ có một mẹ thôi sao. »

Mặc Tiểu Tịch mặc kệ lời nói của Ninh Ngữ Yên, trả lời câu hỏi của Hàn Hàn : « Đúng, mỗi người đều chỉ có một mẹ, chính là người sinh con ra từ trong bụng, người đó, chính là mẹ. »

Ninh Ngữ Yên giận dữ đẩy cô ra : « Đừng ở đây nói xằng nói bậy, Hàn Hàn là con của tôi, là tôi sinh, Mặc Tiểu Tịch cô cút đi cho tôi. »

Mặc Tiểu Tịch lùi hai bước, cô không sợ hãi, lại bước lên : « Phải hay không phải, cũng không thể dùng miệng để nói, cô có dám ở trước mặt mọi người, trước mặt cả thành phố, làm giám định DNA với Hàn Hàn không ? »

« Cô... Hàn Hàn là tôi sinh, chuyện này tôi biết rõ nhất, tôi sẽ không kiểm tra gì cả, tôi không muốn tổn thương tới Hàn Hàn. » Thực ra, cô ta đang sợ.

« Vậy, chúng ta đổi lại, dùng một sợi tóc của Hàn Hàn, đi kiểm tra với tôi, cô không biết sao, bây giờ ngay cả một cọng tóc, cũng đủ lấy ra DNA ở trong. » Cô biết cô ta sẽ kiếm cớ trốn tránh, nên đã sớm chuẩn bị tốt.

Ninh Ngữ Yên không nói ra lời, người phụ nữ chết tiệt này.

Khách khứa đều vô cùng kinh ngạc, thì ra, đứa bé này giống như ly miêu hoá thái tử, là Ninh Ngữ Yên cướp được từ trong tay Mặc Tiểu Tịch.

« Mặc Tiểu Tịch, con tiện nhân này... » Ninh Ngữ Yên đã hoàn toàn nổi điên, giơ tay đánh về phía mặt của Mặc Tiểu Tịch.

Mặc Tiểu Tịch đã chuẩn bị trước, nhanh chóng nắm lấy tay của cô ta, ngăn cô ta hạ xuống.

« Bốp... » Mặc Tiểu Tịch trở tay với một cái tát, đánh vào mặt Ninh Ngữ Yên : « Cái tát này, là tôi đánh cho mình, cũng là cô nợ tôi. »

Tập Bác Niên không ngờ Mặc Tiểu Tịch lại hung hãn như vậy, không khỏi sửng sốt.

Ninh Ngữ Yên đã đứng trước bờ sụp đổ, mặt cô ta nóng bừng lên, trước mặt nhiều người như vậy, chồng giúp tiểu tam đánh cô ta, khiến cô ta mất hết thể diện.

« A... » Cô ta điên cuồng hét lớn, giẫy khỏi tay Tập Bác Niên, ôm lấy Hàn Hàn, chạy ra ngoài lan can.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cùng nhau ngã xuống lâu!

Hàn Hàn đã bị người lớn làm cho sợ hãi, lúc này càng khiếp sợ khóc lớn lên.

"Ba...Ba..." Hàn Hàn hoảng hốt la to, đôi bàn tay vung vẩy giữa không trung, trong đôi mắt to toát ra sự sợ hãi cùng cực.

"Ninh Ngữ Yên, cô muốn làm gì, bỏ Hàn Hàn xuống cho tôi." Tập Bác Niên nhanh chóng sai bước xông lên phía trước, muốn cứu Hàn Hàn, không ngờ, cô ta đã chạy tới bên cạnh lan can, nếu ngã từ đây xuống, chỉ có thịt nát xương tan.

Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, đợi sau khi Mặc Tiểu Tịch hoàn hồn, mới biết đã xảy ra chuyện đáng sợ gì, cô xông lên trước: "Ninh Ngữ Yên, cô mau bỏ Hàn Hàn xuống, thằng bé vẫn là một đứa trẻ."

"Đừng! Nó là một đứa trẻ, là một đứa trẻ do đồ đẻ tiện như cô sinh ra, nhưng nếu cô không xuất hiện, nó có thể vô tư lớn lên, tương lai vô hạn, nhưng bây giờ khác rồi, nó có tương lai hay không, chỉ là một con số 0." Ninh Ngữ Yên đưa tay bóp lên cổ Hàn Hàn.

"Đừng, đừng, cầu xin cô đừng..." Mặc Tiểu Tịch sợ hãi hét lên: "Cầu xin cô đừng làm hại thằng bé, cô kêu tôi làm gì tôi cũng làm, tôi xin cô thả thằng bé ra."

"Cái gì cũng đồng ý phải không, tốt lắm, tôi muốn cô nhảy từ trên đây xuống, chỉ khi cô chết, tôi mới có thể hạnh phúc, nhảy..." Ninh Ngữ Yên chỉ ra ngoài lan can, tâm trạng kích động la to, cô ta thật sự rất hận Mặc Tiểu Tịch, ý tưởng để cô đi chết, đã chiếm hết toàn bộ suy nghĩ của cô ta.

Mặc Tiểu Tịch ngăn người, cô ta kêu cô nhảy xuống, nếu như thế có thể cứu con của cô, cô bằng lòng dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy tính mạng của thằng bé.

Xôn xao...

Tiếng nghị luận, tiếng sợ hãi từ từ lớn hơn.

Ở hiện trường bao gồm khách khứa, chủ nhân, và người của khách sạn đều vô cùng sợ hãi, tất cả bảo vệ xông lên, tách những người xem náo nhiệt ra, một lát sau, cảnh sát và xe cứu thương đến.

"Được, tôi nhảy." Bây giờ Mặc Tiểu Tịch đã không còn quan tâm nhiều nữa, cô không thể để Hàn Hàn có chuyện.

Cô đi về phía lan can, Tập Bác Niên kéo tay cô về.

"Ninh Ngữ Yên, cô bình tĩnh một chút, có chuyện gì từ từ nói, chết cũng không giải quyết được vấn đề." Tập Bác Niên thử đàm phán với cô ta, kéo dài thời gian, kẻ cảnh sát nghĩ cách.

"Vậy anh nói cho tôi biết, còn cách nào tốt hơn sao? Anh không nỡ để con hồ ly tinh này chết, đúng không, hai năm nay anh lạnh nhạt với tôi, đã sớm muốn ném bỏ tôi rồi chứ gì, tôi sẽ không để anh được như ý, anh muốn một nhà hạnh phúc vui vẻ, tôi sẽ khiến anh nhà tan cửa nát. "Ninh Ngữ Yên điên cuồng hét, nổi căm hận đối với anh, với Mặc Tiểu Tịch, hoàn toàn bộc phát.

Tập Bác Niên biết lúc này không thể kích thích cô ta : "Tôi biết em không muốn ly hôn, vậy thì không ly hôn, tôi sẽ không vứt bỏ em, em để Hàn Hàn xuống đi, làm tổn thương thằng bé, chúng ta thật sự không thể nào, hơn nữa, em còn mang tội giết người trên lưng, em nghĩ lại xem, đáng sao?"

“Hừ ... Nếu có thể làm cho các người khốn khổ , tôi không tiếc phải trả giá thật lớn , hôm nay cô ta không chết , tôi sẽ không bỏ qua cho Hàn Hàn , nhảy xuống , nhảy xuống ...”Ninh Ngữ Yên hung ác nhìn về phía Mặc Tiểu Tích giống như ma nữ .

Hàn Hàn bị Ninh Ngữ Yên ghì đầu , lại bị đáng vẻ này của mẹ dọa run cầm cập : “ Mẹ ... mẹ , con đau , mẹ ... ”

Ninh Ngữ Yên nghe Hàn Hàn kêu mẹ có chút mềm lòng , đây là đứa bé do một tay cô ta nuôi lớn , đã từng có lúc , cô ta thật sự cho rằng , nó là do mình sinh ra .

“ Mẹ ... mẹ ... ”

“Đừng kêu , đừng kêu , tao không phải là mẹ của mày , không phải là mẹ của mày ...” Ninh Ngữ Yên khổ sở hét lớn với Hàn Hàn , cô ta không muốn làm hại thằng bé , cô ta thật sự chưa từng nghĩ tới , là bọn họ ép cô ra tay .

Mặc Tiểu Tích bùm miệng , nhìn Hàn Hàn sợ hãi như vậy , tim như bị xoắn lại , không thể kéo dài nữa , cô đột nhiên chạy tới bên cạnh lan can , giằng co với Ninh Ngữ Yên .

“ Mặc Tiểu Tích , em quay lại cho tôi . ” Tập Bác Niên nhìn thấy cũng chạy tới bên cạnh họ , cả trái tim đều bị đập nát .

Hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh , đều đứng đó , tính mạng treo lơ lửng , anh có thể làm gì .

Chỉ có thể gào thét như vậy .

Mặc Tiểu Tích không nhìn Tập Bác niên , thờ hồn hển rồi chảy nước mắt : “ Ninh Ngữ Yên , tôi biết cô hận tôi , cũng giống như tôi hận cô , nhưng chuyện này không liên quan tới Hàn Hàn , cô đã làm mẹ thằng bé hai năm , cô nhìn thấy nó từ một đứa bé sơ sinh đến khi biết chạy biết nhảy , nhìn thấy nó dính vào trên người cô nũng nịu , nó luôn kêu cô là mẹ , chẳng lẽ cô không có chút tình cảm nào với nó sao ? Nếu cô có thể bỏ qua cho thằng bé , đối xử tốt với nó , tôi bằng lòng biến mất khỏi thế giới này , tôi chỉ cầu xin cô bỏ qua cho thằng bé . ”

Đôi mắt độc ác của Ninh Ngữ Yên có chút mềm xuống , dần dần phiếm hồng : “ Tại sao cô còn xuất hiện , tại sao , nếu cô không xuất hiện , tôi sẽ luôn đối xử tốt với Hàn Hàn , coi nó như con trai ruột , Mặc Tiểu Tích , tôi cầu xin cô , biến mất mãi mãi đi , cô đi chết đi , đi chết đi . ”

Mặc Tiểu Tích lau nước mắt : “ Được ! Tôi thỏa mãn yêu cầu của cô , cô thả Hàn Hàn ra trước . ”

“ Tôi muốn nhìn thấy cô nhảy xuống , tôi mới thả . ” Ninh Ngữ Yên vừa kiên quyết nói , vừa chú ý tới chuyển động của những người khác .

“ Hàn Hàn ... ” Mặc Tiểu Tích ngồi xổm xuống , nhìn thẳng vào Hàn Hàn : “ Mẹ sai rồi , mẹ không nên xuất hiện , không nên mang tới cho con nhiều kinh hãi như vậy , mẹ thật sự sai rồi , nhưng mà mẹ yêu con , mẹ thật sự rất yêu con , con phải nhớ kỹ hiafñh đáng của mẹ lúc này , mẹ cũng sẽ nhớ kỹ con , sau này , đi theo ba phải ngoan . ”

Hàn Hàn không biết nên gọi cô là gì , nhưng trong lòng rất khổ sở , rất khổ sở , chỉ biết rơi nước mắt .

“ Mặc Tiểu Tích , em đừng làm chuyện điên rồ , em quay về trước đi . ” Tập Bác Niên khàn giọng quát , muốn tới gần cứu Hàn Hàn , Ninh Ngữ Yên mang theo nửa người Hàn Hàn đẩy ra ngoài : “ Anh đừng tới đây , bằng không tôi lập tức buông tay . ”

“ Hu hu ... Ba , ba ... ” Hàn Hàn sợ hãi oa oa khóc lớn .

“ Được , được , tôi không tới , cô kéo Hàn Hàn vào trước đi . ” Hô hấp của Tập Bác Niên đều mắc kẹt ở cổ họng , từ từ lui người về sau .

Ninh Ngữ Yên kéo Hàn Hàn vào rồi cúi đầu nhìn thằng bé : “ Đứa bé ngoan , con không phải sợ , chỉ cần người đàn bà xấu xa này chết , mẹ sẽ thương con thật nhiều . ” Cô ta vỗ nhẹ vào Hàn Hàn , không ngờ , một cái vỗ của cô ta , dọa Hàn Hàn run rẩy .

Mặc Tiểu Tích thấy tầm mắt của cô ta bị phân tán , đột nhiên xông lên , kéo Hàn Hàn qua , đẩy nó về phía của Tập Bác Niên : “ Mau ôm lấy thằng bé . ”

Tập Bác Niên nhanh tay nhanh mắt đón được Hàn Hàn , lui khỏi khu vực nguy hiểm .

Lúc quay người , nhìn thấy Mặc Tiểu Tích bị Ninh Ngữ Yên túm lấy mái tóc dài kéo tới bên cạnh lan can , hai người đầu đá nhau , Ninh Ngữ Yên dùng sức đẩy Mặc Tiểu Tích xuống , kết quả ngay cả mình cũng rơi xuống luôn .

“ A ... ” Hiện trường vang lên một tiếng thét chói tai .

Hai người đều rơi xuống ...

Tập Bác Niên cứng ngắc đứng ở đó , một lúc lâu cũng không nhúc nhích , hô hấp và nhịp đập của tim , tất cả đã dừng lại trong khoảnh khắc kia , anh ôm Hàn Hàn , sắc mặt trắng bệch như tro , Mặc Tiểu Tích ngã xuống dưới , cô đã chết , đã chết ...

Anh không ngừng lui về sau , dường như đang trốn tránh sự thật đáng sợ này .

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Có thể tỉnh hay không!

Không thể nào, không thể nào.

Cô sẽ không chết như vậy, anh không muốn cô chết, anh còn rất nhiều lời chưa nói với cô, sao cô có thể chết được.

Hô hấp của anh dừng lại 30 giây, sau đó liên tục thở dốc, giống như người lạc đường không tìm thấy phương hướng, bởi vì nhận lấy kích thích to lớn, cho nên suy nghĩ trong nhất thời vô cùng rối loạn, ngay cả năng lực suy xét bình thường cũng mất đi.

Cô ngã xuống trước mắt anh, từ trên tầng mười ngã xuống, con ác mộng này giống như một lời nguyện rửa, lần lượt tìm tới anh, lần lượt trình diễn.

Anh trơ mắt nhìn cô ngã xuống, nhưng không thể cứu cô.

Hàn Hàn ôm chặt Tập Bác Niên, dù sợ nhưng không khóc, chỉ vui đầu vào trong lòng của ba, việc này đối với thằng bé, cũng là con ác mộng cả đời khó quên.

Khách khứa ở hiện trường thét chói tai, muốn ủa lên trên, bị bảo vệ ngăn lại.

"Trời ơi, tai nạn chết người, từ đây té xuống dưới, hẳn là chết chắc."

"Không ngờ sự việc lại trở nên như vậy, thật đáng sợ, tôi phải về nhà, thật đáng sợ."

Lưu tổng chủ nhân của buổi tiệc cũng kịp thời xin lỗi khách khứa, giải tán mọi người, buổi tiệc xảy ra chuyện như vậy, đã không thể tiếp tục.

Tô Lộ Di cứng nhắc cảm ly rượu thật lâu, cho đến khi dòng người chạy ra, cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần, cũng chạy ra ngoài, lòng sợ hãi đến đi cũng chênh vênh, Mặc Tiểu Tịch ngã từ trên lầu xuống, cô ta không dám tưởng tượng bộ dạng be bét máu dưới đó.

Cô ta có nên gọi cho Thiên Dã không, cô ta sợ bây giờ cô ta không nói, cả đời anh cũng sẽ không tha thứ cho cô ta.

Ở bãi đỗ xe, cô ta lấy hết dũng khí bình tĩnh gọi điện thoại cho Thiên Dã, dừng lại 10 giây, anh mới nhắc máy: "Lộ Di, là tôi!"

"Thiên Dã..., anh tìm một chỗ ngồi xuống trước, tôi có chuyện muốn nói với anh, bây giờ lập tức tìm một chỗ ngồi xuống." Cô ta sợ anh nghe được tin sẽ chống đỡ không nổi.

"Tôi đang ngồi, cô nói đi, chuyện gì?" Thiên Dã thờ ơ hỏi, không để ý lắm.

"Thiên Dã, Thiên Dã, anh nghe xong nhất định phải chịu đựng, Tiểu Tịch cô ấy... Cô ấy ngã từ trên lầu xuống."

Đầu điện thoại bên kia im lặng rất lâu, giống như không có người đang nghe.

"Thiên Dã ... " Tô Lộ Di dè dặt kêu một tiếng, sợ kích thích tới anh: "Anh hãy nghe tôi nói, sự việc xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi người đều không thể đoán trước, Tập Bác Niên cũng ở đó, Tiểu Tịch ngã xuống trước mắt anh ta, anh ta cũng không có năng lực cứu cô ấy, huống chi anh đang ở bên ngoài."

Thiên Dã cảm thấy linh hồn của mình, lúc nghe Mặc Tiểu Tịch ngã xuống lầu, cũng theo cô rơi xuống, vỡ nát.

Cơ thể tê dại đến sức lực đứng lên cũng không có, anh muốn trở về, lập tức chạy tới bên cạnh cô, cho dù cô biến thành ... biến thành ... biến thành ...

Anh cũng muốn ôm cô từ trên mặt đất lạnh giá lên.

"A ... " Anh hét lên đau đớn.

Tiếng hét bất ngờ, hù những người xung quanh sợ hãi, Thiên Dã thế này là sao, bọn họ bị sự khác thường của anh hù dọa, từ trước đến nay anh luôn hờ hững lạnh nhạt, bên ngoài rất ít khi diễn trò, lộ ra biểu hiện như thế, là sao.

Khách khứa trên tầng cao nhất đã được giải tán, Tập Bác Niên đột nhiên ôm Hàn Hàn điên cuồng chạy xuống lầu, có lẽ cô còn sống, có lẽ có thể cứu.

Xe cứu thương đậu đầy dưới lầu, xe cứu hỏa, xe cảnh sát đã tới hết, người vây xem bên ngoài càng ngày càng nhiều.

Lúc Tập Bác Niên chạy xuống, nhìn thấy y tá đẩy người vào trong xe cứu thương lái đi.

“Tập tổng, anh đừng quá đau buồn, nên nhanh tới bệnh viện, hai người rơi xuống trên đệm hơi, nói không chừng sẽ không chết.” Một người bạn hữu trên thương trường có lòng tốt bước ra nói với anh.

Dưới lầu, chỗ vừa rồi bọn họ rơi xuống, thật sự có bày một tấm nệm hơi lớn.

Nói vậy có thể cô không chết, trong lòng của Tập Bác Niên mừng như điên, cảm giác phấn khởi chết đi sống lại này, làm cho tim của anh kích động muốn nhảy ra ngoài.

Anh dẫn theo Hàn Hàn chạy tới bệnh viện, Mặc Tiểu Tích và Ninh Ngữ Yên đều được đẩy vào phòng cấp cứu.

Nửa tiếng sau, Thích Tân Nhã và Ninh Hải Thành cùng tới, không biết là ai báo cho bọn họ.

Sau khi Tô Lộ Di lái xe ra ngoài, nghe người ta nói, người rơi xuống trên nệm hơi, đã đưa đi bệnh viện, vội vàng nói tin tức này cho Thiên Dã, nhưng điện thoại của anh gọi sao cũng không thông, chỉ đành đến đó trước, cô ta là người đại diện cho Mặc Tiểu Tích, lý ra phải tới.

Ở trong bệnh viện, mấy người đã đụng mặt nhau.

“Con gái của tôi thế nào? Thế nào?” Ninh Hải Thành nghe tin Ninh Ngữ Yên rơi xuống lầu, thiếu chút nữa bẽ mặt máu ngay tại chỗ, ông ta chỉ có một đứa con gái bảo bối, ông ta sẵn sàng mang tất cả mọi thứ cho cô.

“Tôi không biết.” Tập Bác Niên lạnh nhạt nói, lúc này, anh chỉ muốn lặng lẽ chờ tin, không muốn tranh chấp với người khác.

“Tập Bác Niên, nếu con gái của tôi có chuyện gì, nhà họ Ninh chúng tôi sẽ không quên như vậy đâu.” Cuối cùng Ninh Hải Thành cũng không có cách nào bình tĩnh.

“Cậu, chị họ là bị anh ta và con hồ ly tinh kia làm hại, nếu không phải hai người bọn họ đánh nhau, sau chị họ có thể rơi xuống lầu, đôi gian phu dâm phụ này, các người sẽ không chết từ tế, tôi chỉ mong cái con Mặc Tiểu Tích kia có thể chết ngay lập tức.” Thích Tân Nhã la to, vô cùng tức giận.

Tập Bác Niên ngẩng đầu, diên cuồng rống: “Câm miệng hết cho tôi, muốn tính toán thế nào, Tập Bác Niên tôi nghênh đón tới cùng, bây giờ, im lặng cho tôi.” Bên trong đôi mắt của Tập Bác Niên đỏ ngầu, có thể hủy diệt tất cả.

Thích Tân Nhã sợ hãi trốn sau lưng Ninh Hải Thành, sợ một giây sau, sẽ bị Tập Bác Niên sảy tay giết chết.

Ninh Hải Thành cũng không nói nữa, chống gậy ngồi vào một bên, ông ta đã hoàn toàn khơi dậy con giận dữ ở đáy lòng của Tập Bác Niên, thật sự muốn đấu, ông ta cũng không có bao nhiêu ưu thế.

Tập Bác Niên kéo Hàn Hàn vào lòng, khẽ vuốt tóc của thằng bé: “Có ba ở đây, Hàn Hàn đừng sợ, ngủ đi, yên tâm ngủ đi.”

Hàn Hàn từ từ nhắm mắt lại, có sự vỗ về của Tập Bác Niên, thả lỏng tâm trạng hốt hoảng, nặng nề ngủ thiếp đi, nhưng mãi đến khi ngủ, tay nhỏ bé vẫn kéo chặt quần áo của anh.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, cuối cùng phòng cấp cứu cũng tắt đèn.

Tập Bác Niên căng thẳng đứng dậy, chạy về phía bác sĩ: “Thế nào, Mặc Tiểu Tích có sao không?”

“Anh không hỏi chị tôi có sao không, anh lại hỏi con hồ ly tinh kia trước, anh đúng là không có lương tâm, cậu, cậu nhìn rõ người này đi.” Thích Tân Nhã kêu lên.

“Im miệng...” Ninh Hải Thành khiển trách, hỏi bác sĩ: “Ninh Ngữ Yên thế nào?”

Bác sĩ có chút lúng túng, sau đó nói: “Đầu của hai vị tiểu thư đều bị chấn thương nghiêm trọng, bởi vì té xuống nệm hơi, chân tay và bên trong cơ thể không vấn đề gì, hiện tại còn đang hôn mê, về phần bao giờ tỉnh, có thể là ngày mai, ngày mốt, hoặc lâu hơn, tóm lại, không có giới hạn, các người nhất định phải chuẩn bị tâm lý.”

“Đây là ý gì? Có thể sẽ không tỉnh lại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ai tỉnh lại trước!

Tập Bác Niên lo lắng hỏi, bị lời nói của bác sĩ làm cho sợ hãi, tim giật thót lên.

"Tình thì sẽ tình, nhưng không biết lúc này, ở nước ngoài có một số trường hợp, hôm sau tỉnh lại cũng có, mấy tháng mới tỉnh cũng có, cho đến mấy năm mới tỉnh cũng có, nên tôi mới nói, vẫn không biết lúc nào." Bác sĩ nói.

Bác sĩ nói lập lò, khiến cho Tập Bác Niên không biết nên vui hay nên khóc: "Được rồi, tôi đại khái đã hiểu ý của ông."

Sau đó Mặc Tiểu Tích và Ninh Ngữ Yên được chia ra đưa đến phòng bệnh, Tập Bác Niên và Tô Lộ Di đi xem Mặc Tiểu Tích, Ninh Hải Thành và Thích Tân Nhã đến phòng của Ninh Ngữ Yên.

Bác sĩ và y tá đều biết trong này có vấn đề, cho nên chia ra đưa vào phòng bệnh khác nhau, để tránh gây cãi lộn đánh nhau ở bệnh viện.

Trên giường bệnh, Mặc Tiểu Tích nằm vô cùng yên tĩnh, đôi mắt khép chặt, trên mặt ứ vết thương, có thể là lúc dây dưa với Ninh Ngữ Yên gây ra.

Tập Bác Niên ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn Mặc Tiểu Tích giống như đang ngủ, dùng ngón tay gạt những sợi tóc áp trên trán cô ra, vuốt ve mặt cô, Tô Lộ Di biết điều lui ra ngoài trước.

"Mặc Tiểu Tích, tỉnh dậy nhanh đi, em xem đáng về em năm này, sao còn có thể đến tranh Hàn Hàn với tôi, em ngốc đến mức thiếu chút nữa ngay cả sinh mạng cũng đánh mất." Tập Bác Niên nhìn mặt cô, khẽ giọng thì thầm.

Đáp lại anh, tất nhiên chỉ có sự im lặng.

"Mặc Tiểu Tích, em thật sự là một người mẹ rất giỏi, em biết không, em gan dạ dũng cảm, nếu em cứ nằm như vậy, Hàn Hàn lớn lên từng ngày, nhất định sẽ quên hình dáng của em, em phải tỉnh lại, sau đó nhìn thẳng bé lớn lên, chúng ta cùng nhau nhìn thẳng bé trưởng thành, được không, tôi biết em sẽ đồng ý."

"Em biết không, từ trước tới nay, tôi còn nợ em một câu nói, tôi luôn giấu trong lòng, muốn nói lại không dám, nếu em tỉnh, tôi lập tức nói cho em nghe."

Cô vẫn nằm đó, không có một chút phản ứng, mà anh vẫn ngập ngừng nói.

Trong một phòng bệnh khác, Ninh Hải Thành và Thích Tân Nhã mỗi người ngồi một bên, ngồi bên cạnh Ninh Ngữ Yên.

"Cậu, cậu có biết không, Tập Bác Niên ở trong buổi tiệc nắm tay chị họ, để con hồ ly tinh kia

Đánh chị ấy, chị họ thật sự rất tội nghiệp, bây giờ cậu xem, anh ta cũng không đến nhìn, có vô tình hay không?"

Thích Tân Nhã tức giận và bất bình nói, tức chết cô ta.

Ninh Hải Thành có chút mệt mỏi nhìn con gái đang hôn mê, ngày mai có thể tỉnh lại thì tốt, nhưng nếu không, ông nên làm gì đây.

"Ngữ Yên, con xem ba đã già như vậy rồi, con mau tỉnh lại đi, cái gì mà còn quan trọng hơn tính mạng, con bé ngốc này." Ninh Hải Thành đau lòng nói, trên thế giới, đau khổ nhất hẳn là người tóc bạc tiễn người tóc đen.

Thích Tân Nhã nhìn chị họ nằm trên giường như vậy, trong lòng càng nghĩ càng giận, bây giờ chị họ đã hoàn toàn bại trận, nếu Mặc Tiểu Tích kia tỉnh lại, không phải phách lối hơn sao.

"Cậu, vì chị họ chúng ta nhất định phải báo thù, không thì để anh ta và con hồ ly tinh kia đắc ý, nếu không, sau này nhà họ Ninh chúng ta sao còn có thể lẫn lộn trên thương trường, cậu nhất định sẽ có cách đối phó Tập Bác Niên phải không?"

"Tân Nhã, kết quả lưỡng bại câu thương, không ai muốn nhìn thấy, tuy Ninh thị có thể chống lại, nhưng thế lực tối đa cũng ngang nhau, nó tổn thất bao nhiêu, ta cũng tổn thất bấy nhiêu, có thể không đấu, ta đương nhiên không muốn đấu, nhưng bây giờ xem ra, cho dù ta không rat ay, Tập Bác Niên cũng không đứng yên, chuẩn bị đối nghịch với nhà họ Ninh chúng ta." Ninh Hải Thành thở dài nói.

"Sợ gì chứ, chúng ta vốn không cần sợ anh ta, sao cậu lại lo lắng như vậy, con không tin anh ta không sợ, chúng ta chiến đấu tới cùng với anh ta." Thích Tân Nhã không biết lợi biết hại trong đó.

Ninh Hải Thành thở dài, nhìn con gái của mình, trong lòng cũng có chủ kiến, nếu không cách nào tránh khỏi chiến tranh, ông ta cũng chỉ có thể ứng chiến.

Rạng sáng Thiên Dã về tới, anh đi đến khách sạn trước, ở đó đã không còn ai.

Quản lý ở đại sảnh nói cho anh biết, hai người hôm qua ngã từ trên lầu xuống đã được cảnh sát sắp xếp đặt trước nệm hơi, người đã đưa vào bệnh viện, còn cho anh địa chỉ.

Nghe được tin này, trong lòng Thiên Dã mừng rỡ, lập tức chạy đến bệnh viện, thật tốt quá, chỉ cần cô không chết, cho dù chỉ là một con đường sống, đối với anh cũng là một tin tức tốt.

Đến bệnh viện, Tập Bác Niên ôm Hàn Hàn ngồi trên ghế ngủ, nghe tiếng mở cửa, lập tức cảnh giác tỉnh lại.

Nhìn thấy người tới, anh thả lỏng xuống: "Là cậu à, tới cũng nhanh thật."

“tôi quay phim ở bên ngoài, cho nên mới đến muộn, cô ấy thế nào, bác sĩ nói bao giờ tỉnh lại?”

“Không biết, ngay cả bác sĩ cũng nói là không biết bao giờ, vẫn không thể nói trước.” Tập Bác Niên mệt mỏi nói, sự nặng nề trong lòng đè ép anh hít thở không thông.

Thiên Dã ngồi xuống: “Tôi tin Tiểu Tịch sẽ nhanh chóng tỉnh lại, cô ấy luôn rất kiên cường, lúc này cũng vậy, sẽ có thể đứng lên rất nhanh.”

“Những lời này của cậu, nghe rất lọt tai.” Tập Bác Niên bắt cười, chỉ mong như lời của Thiên Dã, cô có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Buổi chiều, ngón tay của Mặc Tiểu Tịch chuyển động, long mi cũng khẽ giật giật, sau đó cau mày lại, giống như muốn tỉnh dậy.

Thiên Dã vui mừng lập tức đi gọi bác sĩ tới.

Mặc Tiểu Tịch trong mộng lung, nhìn thấy rất nhiều người đứng cạnh giường, cô đang ở thiên đường sao? Sau đó tầm mắt của Mặc Tiểu Tịch từ từ có tiêu điểm.

“Tiểu Tịch, Tiểu Tịch, em tỉnh rồi sao?” Tập Bác Niên mừng như điên, Hàn Hàn cũng vui vẻ nằm sấp bên cạnh giường, thật tốt quá!

Trên mặt của Thiên Dã lộ ra nụ cười: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng em cũng tỉnh, bác sĩ không biết bao giờ, làm bọn anh sợ hết hồn.”

Mặc Tiểu Tịch thấy bọn họ cười rạo rờ với cô, trong lòng tỏa ra chút ấm áp, nở nụ cười.

“Hàn Hàn đâu...” Giọng cô hơi khàn, người đầu tiên tìm và nghĩ tới lúc tỉnh lại, chính là Hàn Hàn, bởi vì giây phút ngã xuống kia, cô luôn bận lòng về con trai.

“Đi, con ở đây.” Hàn Hàn nhấc chân lên, nằm úp bên cạnh Mặc Tiểu Tịch.

“Con không là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Mặc Tiểu Tịch vô cùng vui sướng nói, cô thật sự rất sợ Hàn Hàn gặp chuyện không may, trong giây phút Ninh Ngữ Yên muốn ném thằng bé xuống lầu, cô bất luận thế nào mình cũng phải cứu thằng bé.

Hàn Hàn nhìn cô, ngây thơ hỏi: “Đi là mẹ con thật sao?”

“Đúng, đi là mẹ con, mẹ ruột, có phải con không thích đi làm mẹ con không?” Mặc Tiểu Tịch có chút lo lắng nói.

Hàn Hàn thận trọng suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không phải, con thích đi làm mẹ.” Tuy thằng bé còn nhỏ, không cách nào hiểu được nhiều chuyện, nhưng trong nội tâm nó có thể cảm nhận được sự yêu thương của Mặc Tiểu Tịch đối với nó, cũng giống như nó yêu cô.

Mặc Tiểu Tịch vì vui mừng mà khóc: “Cảm ơn con, cảm ơn con, Hàn Hàn, mẹ yêu con, rất yêu con, sau này chúng ta không xa nhau nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chiến tranh của hai nhà Tập - Ninh

Hàn Hàn vượt khuôn mặt ướt nhẹp nước mắt của Mặc Tiểu Tịch: “Mẹ, mẹ đừng khóc.” Tuy rằng, kể từ bây giờ, nó kêu người khác bằng mẹ có chút không quen, nhưng nhìn thấy cô khóc, nó cũng đột nhiên cảm thấy rất đau lòng.

Tập Bác Niên ở bên cạnh cười khẽ, nhìn mẹ con bọn họ ôm nhau, nhìn đáng vẻ cô bởi vì vui mừng mà khóc thút thít, biết mình không nên tách bọn họ ra nữa: “Mặc Tiểu Tịch, theo tôi về nhà đi.” Anh nói những năm gần đây, luôn ôm ý tưởng, muốn ở chung với cô và con, sống cuộc sống hạnh phúc.

Trên mặt Thiên Dã hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng sao anh có thể ngăn cản cô và Hàn Hàn ở bên nhau.

Mặc Tiểu Tịch nhìn Tập Bác Niên, cuối cùng lắc đầu: “Không, chỗ đó không phải là nhà tôi, tôi sẽ không về đâu, tôi muốn dẫn Hàn Hàn đi.”

Chỗ đó đối với cô mà nói, chỉ là một nhà giam, dùng để vây hãm cô, cô đã đi ra, thì sẽ không trở về.

Sắc mặt của Tập Bác Niên cứng đờ, vốn vô cùng vui vẻ và sung sướng, trong lòng còn nở rộ hạnh phúc, giờ phút này tất cả hoàn toàn chấm dứt, anh cho rằng chỉ cần anh đề nghị, cô sẽ rất vui vẻ trở về với anh, không ngờ, cô một mực từ chối, còn muốn dẫn Hàn Hàn đi.

“Tiểu Tịch, quyết định này của em rất đúng, anh sẽ cùng em chăm sóc tốt cho Hàn Hàn.” Trên mặt Thiên Dã lộ ra nụ cười một lần nữa.

“Hừ... Mặc Tiểu Tịch... em tự biên tự diễn quá rồi, tôi nói cho em biết, em theo tôi về, hoặc là tôi dẫn Hàn Hàn trở về, em muốn mang Hàn Hàn của tôi đi, sống với người đàn ông khác, đây là chuyện hoàn toàn không thể, em chết tâm đi.” Tập Bác Niên thật sự sắp tức chết.

"Hàn Hàn vốn là con của tôi, tôi có quyền dẫn nó đi, hơn nữa, anh có vợ, tôi trở về với anh, tôi là cái gì, xin anh hãy vì tôi mà suy nghĩ lại được không, dù sao, tôi không muốn dây dưa nhiều với anh nữa, xin anh hãy dứt khoát buông tay." Nếu Mặc Tiểu Tịch cô không có nguyên tắc, hợp lại với anh, không giữ được nguyên tắc, bản thân cô cũng tự hạ thấp mình.

"Ninh Ngữ Yên tỉnh lại, tôi sẽ ly hôn với cô ta, tôi sẽ không để em ở vị trí xấu hổ." Tập Bác Niên cam đoan với cô, anh tưởng cô đang lo lắng điều này.

Mặc Tiểu Tịch cười nhạt: "Thật xin lỗi, tôi cũng không tính nói lại nghiệt duyên với anh, anh ly hôn là chuyện của anh, không liên quan tới tôi."

"Em..." Tập Bác Niên nhất thời nghẹn lời, tự nhiên không tìm được lời gì để nói.

"Ba, mẹ..." Giọng nói non nớt của Hàn Hàn vang lên: "Con không muốn rời khỏi ba, cũng không muốn không có mẹ, hai người, con đều muốn."

Mặc Tiểu Tịch và Tập Bác Niên đồng thời sùng sốt!

"Con trai tốt, cục cưng tốt của ba,

Con mau khuyên mẹ của on đi." Tập Bác Niên vui vẻ hôn lên mặt của con một cái. Ném cho Thiên Dã một nụ cười đắc ý, anh có con trai làm vũ khí bí mật, sớm muộn gì Mặc Tiểu Tịch cũng là của anh.

"Tiểu Tịch, bây giờ anh ta dùng Hàn Hàn áp bức em, đây là hành động diễn hình của kẻ ti tiện bỉ ổi, em đừng mắc mưu." Thiên Dã sợ Mặc Tiểu Tịch sẽ dao động, vội vàng nói.

"Em chắc chắn sẽ không." Mặc Tiểu Tịch nhìn về phía Hàn Hàn." Hàn Hàn, bây giờ ba con và mẹ không thể ở chung, sau này cũng không thể, con ở với mẹ không được sao, ngày nào chúng ta cũng có thể chơi thật nhiều trò chơi, sau này thỉnh thoảng ba cũng có thể đến thăm con được không?"

Hàn Hàn lắc đầu, xoay người ôm lấy Tập Bác Niên." Con không cần, con muốn ba, con không muốn rời khỏi ba..."

"Con ngoan, ba sẽ không rời khỏi con" Tập Bác Niên vui vẻ dỗ dành bé, nhóc con, cuối cùng ba cũng không uổng công thương con.

"Nhìn đi, Hàn Hàn sẽ không rời khỏi người ba là tôi đây, em là mẹ ruột của thằng bé, còn tiếp tục chống cự sao?"

Mặc Tiểu Tịch bối rối, không ngờ Hàn Hàn ý vào Tập Bác Niên như vậy, điều này làm cô rơi vào tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm sao cho tốt.

Một phòng khác, biết tin Mặc Tiểu Tịch đã tỉnh lại, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, bởi vì Ninh Ngữ Yên không có một chút dấu hiệu tỉnh lại, bọn họ đã cùng một độ cao ngã xuống, theo lý, cô ta cũng nên nhanh chóng tỉnh lại.

4 ngày trôi qua, Mặc Tiểu Tịch đã có thể xuất viện, nhưng Ninh Ngữ Yên vẫn không có động tĩnh như cũ.

Bởi vì Tập Bác Niên muốn xử lý nhà họ Ninh, cho nên anh đồng ý, giao Hàn Hàn cho cô mấy ngày, dù sao anh cũng không lo lắng cô có thể thuyết phục được Hàn Hàn, anh xác định cần phải xử lý trước, sau đó mới có tư cách khiến Mặc Tiểu Tịch ở chung với anh.

Mặc Tiểu Tịch vui vẻ dẫn Hàn Hàn tới căn hộ, làm cho thằng bé một bàn đồ ăn phong phú, nhìn đáng vẻ thằng bé ăn ngon lành, trong lòng cô vô cùng thỏa mãn.

Cô thì, sau này phải kiếm thật nhiều tiền, như vậy cô mới có thể cho Hàn Hàn một tương lai tốt đẹp.

Buổi tối, cô ôm Hàn Hàn ngủ, lần đầu tiên cảm thấy, ngủ cũng có thể là một chuyện hạnh phúc.

Thiên Dã cảm thấy, bởi vì có Hàn Hàn ở đây, cho nên Mặc Tiểu Tịch và Tập Bác Niên sẽ còn rất nhiều mối liên quan, anh đột nhiên có chút không tin tưởng mình có thể thắng được cô, yêu cô, nhưng cũng không muốn bởi vì yêu, mà làm tổn thương cô.

Tập Bác Niên từ bác sĩ biết được, Ninh Ngữ Yên không có chuyển biến gì, không thể nói là thương hại cô ta, cô ta gieo gió gặt bão, nhưng phải nói rõ ràng mọi chuyện, phải nói.

Anh đẩy cửa phòng bệnh ra, chỉ có Ninh Hải Thành, Thích Tân Nhã đã về.

"Cậu tới rồi à! Tôi còn tưởng đến lúc con gái tôi chết, cậu cũng không đến nhìn một cái chứ!". Ninh Hải Thành nhạo báng, mấy ngày nay ông ta cũng già hơn một chút.

Tập Bác Niên cũng không khách sáo, ngồi xuống, đối mặt với ông ta, tao nhã bắt chéo hai chân." Nói thật, hành vi và việc làm của cô ta, thật sự khiến cho tôi đến chết cũng không muốn liếc nhìn cô ta đến một cái, nhưng mà, nên kết thúc dù sao cũng phải kết thúc, cho nên tôi mới tới!"

"Hừ..." Ninh Hải Thành cười lạnh gắt đầu." Mấy ngày nay, lúc nào con nhóc Tân Nhã cũng âm ỉ bên tai tôi, cậu vô tình cỡ nào, hôm nay nghe được, quả nhiên nói chuyện không có một chút tình cảm, đầu gì Ngữ Yên cũng là vợ ngủ chung giường với cậu hai năm, cho dù con bé phạm sai lầm, cậu cũng không nên đối xử với nó tàn nhẫn như vậy, nó có thể nhẫn nhịn tất cả, tình cảm của nó đối với cậu, chẳng lẽ không đáng để đối xử tốt với nó sao?"

"Ninh tổng, đừng nói những lời tốt đẹp đó, chẳng lẽ yêu là có thể không từ thủ đoạn, rốt cuộc con gái của ông là hạng người nào, không phải trong lòng

ông còn rõ ràng hơn tôi sao, bây giờ tôi muốn ly hôn với cô ta, tôi nghĩ đây là quyết định nên làm từ sớm, có lẽ, hai năm trước, tôi nên hủy bỏ hôn ước”. Tập Bác Niên hối hận về quyết định sai lầm năm đó, cho rằng cô ta đối xử tốt với Hàn Hàn, là có thể che giấu mọi bất hòa, cuối cùng thật sự là, bọn họ bằng mặt không bằng lòng, đều không vui vẻ.

“Đã đổi giọng gọi tôi là Ninh tổng, xem ra cậu thật sự quyết tâm muốn ly hôn, vậy cậu có nghĩ tới hậu quả không?”

“Nếu dám làm tôi sẽ không sợ gánh chịu hậu quả, còn ông, sợ sao?” Tập Bác Niên biết lão già này, sợ chuyện giống anh.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Bị bắt cóc ở siêu thị.

"Haha..." Ninh Hải Thành cười một trận thật to, vẻ mặt âm u, trở nên vô cùng dữ tợn: "Cậu thấy tôi còn lựa chọn khác sao? Đây là cậu đang khiêu chiến, nếu tôi lùi về sau, sẽ chỉ làm cậu đuổi theo đánh, hiện tại, bộ dạng này của con gái tôi, đối với tôi mà nói, đã không còn gì để quan tâm, có thể nhìn thấy Ninh thị và Tập thị đều bị huỷ diệt, điều này cũng không tệ."

Mắt của Tập Bác Niên sáng lên: "Đúng, không sai, sáng mai tôi sẽ kêu người đưa đơn thoả thuận ly hôn tới, Ninh Ngữ Yên tỉnh lại, cho cô ta ký, những chuyện khác, chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình."

"Tôi dám nói, cậu sẽ hối hận." Ninh Hải Thành không ngờ Tập Bác Niên lại quyết tâm như vậy, không thay đổi chủ ý.

"Có thể sẽ, nhưng phải làm sao đây, bây giờ tôi rất muốn làm như vậy, đòi người khó có được mấy lần kích động, hối hận cũng không tiếc." Tập Bác Niên cười, sau khi ra quyết định này, ngược lại trước mắt anh vô cùng rộng mở và sáng sủa.

"Hay cho cậu hối hận cũng không tiếc, vì những lời này của cậu, tôi sẽ liều cái mạng già của tôi."

Tập Bác Niên chế giễu: "Được, mạng của ông tôi nhận." Anh đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh, từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn Ninh Ngữ Yên một cái.

Khoảnh khắc cô ta cưỡng ép Hàn Hàn, tình nghĩa vợ chồng giữa bọn họ đã đứt sạch sẽ, anh sẽ không nhân từ mà bỏ qua cho cô ta.

Sau khi anh ra khỏi phòng bệnh, Ninh Hải Thành cũng đi tới trước cửa sổ, Ninh Ngữ Yên nằm trên giường, mí mắt hình như hơi giật giật, sau đó khôi phục lại như cũ.

Ngày thứ hai, Tập Bác Niên cầm đơn thoả thuận ly hôn đến bệnh viện, Ninh Ngữ Yên vẫn chưa tỉnh, không có cô ta ký, hợp đồng không cách nào có hiệu lực, anh chỉ có thể để ở đó trước.

Ninh Hải Thành không thể ở bệnh viện mãi, chiến tranh với Tập Bác Niên sẽ bùng nổ, ông ta phải trở về trấn giữ, ông ta gọi tiểu Vân đến bệnh viện chăm sóc Ninh Ngữ Yên còn mình thì cấp tốc trở về Đài Loan.

Sau khi Tập Bác Niên công bố tin tức ly hôn với Ninh Ngữ Yên ra ngoài, cổ phiếu liên danh của hai gia đình rớt xuống trầm trọng, sau đó còn dừng hai ba công trình kiến trúc, tổn thất tiền, giống như trực tiếp rải tiền xuống Thái Bình Dương.

Tập thị, Ninh thị đều tổn thất nặng nề, giống như cặp song sinh dính liền bị phẫu thuật cắt ra, kết quả đột ngột tách ra, xong việc chỉ có thảm hại.

Ninh Hải Thành rút tiền từ những dự án đầu tư ra, Tập Bác Niên trực tiếp san bằng phân nửa nhà cửa của Ninh thị, tình hình chiến đấu vô cùng khốc liệt, không ít người trong nghề bị chấn động đến choáng váng, đây là bọn họ đang muốn hai bên đổ máu, không vượt qua đối phương, tuyệt đối không bỏ qua, xuống tay vô cùng tàn nhẫn.

“Tổng giám đốc, không thể tiếp tục như vậy, anh lý trí một chút, nghĩ cách khác, không thể một mực công kích, cần phải nghĩ biện pháp bảo toàn.” Cuối cùng giám đốc cũng không kiềm nén được nữa, đưa ra ý kiến với Tập Bác Niên.

“Tôi không sợ, anh sợ cái gì.” Tập Bác Niên lạnh mặt, đối với tình hình mấy ngày nay, trong lòng của anh rất rõ ràng, ai rút lui trước, thì người đó thua.

Lòng người bên Ninh thị cũng vô cùng hoang mang, đều đang truyền tin muốn đóng cửa.

“Tổng giám đốc, hay là thôi đi, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ thiệt hại nặng nề, tội gì phá liều mạng nữa, bằng không, Ninh thị chúng ta thực sự sẽ xảy ra chuyện lớn, bây giờ mỗi ngày cổ phiếu đều không ngừng rớt xuống, tôi thấy cũng sợ.” Thuộc hạ của Ninh thị cũng khuyên bảo.

Ninh Hải Thành ngồi đó không nói gì: “Cậu ra ngoài trước đi, tôi muốn suy nghĩ.” Không phải ông ta không bị thiệt hại hơn một ngàn vạn mỗi giờ làm cho thịt đau, nhưng đây là chiến tranh phải thấy máu, ông ta lẫn lộn trên thương trường cũng không phải ngày một ngày hai, có sóng gió gì chưa gặp qua.

Bây giờ trên báo, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bản tin mới nhất của hai nhà, thỉnh thoảng Mặc Tiểu Tịch cũng nhìn thấy, trong lòng không khỏi lo lắng cho Tập Bác Niên.

Trong bệnh viện, cả ngày Ninh Ngữ Yên vẫn nằm trên giường bệnh không có chút tức giận.

Cơ thể của Mặc Tiểu Tịch bình phục lại không ít, Tô Lộ Di vốn kêu cô tiếp tục công việc, nhưng vì có Hàn Hàn, cô muốn chăm sóc thằng bé, cho nên không có thời gian trở lại công việc, chỉ có thể xin nghỉ mấy ngày trước.

“Hàn Hàn, hôm nay chúng ta đi siêu thị mua đồ ăn được không, con thích ăn gì, chúng ta làm món đó, được không?” Mặc Tiểu Tịch vừa mặc áo khoác cho Hàn Hàn, vừa nói.

“A, thật tốt quá! Hàn Hàn thích đi dạo siêu thị.” Hàn Hàn nhảy lên, đáng vẻ này, không cần phải nói cũng biết đáng yêu đến cỡ nào.

Mặc Tiểu Tịch mặc áo khoác cho thằng bé xong, cầm bóp tiền, hai ngóvofi nắm tay nhau, đi ra khỏi căn hộ.

Bọn họ ngồi xe buýt đến siêu thị, một lớn một nhỏ đẩy xe đi dạo trong siêu thị, bọn họ chìm đắm trong vui sướng, hoàn toàn không phát hiện có gì bất thường.

Ở phía sau bọn họ, luôn có một người mặc quần áo màu đen, đội mũ, theo sát sau lưng bọn họ.

“Mẹ, con muốn qua kia cưỡi ngựa.” Hàn Hàn chỉ vào ngựa gỗ đồ chơi kế bên khu hoa quả, bỏ tiền vào là có thể ngồi.

“Được! Đi, chúng ta qua chơi.” Mặc Tiểu Tịch dắt Hàn Hàn đi qua đó, ôm Hàn Hàn lên ngựa gỗ.

Cậu nhóc chơi vô cùng vui vẻ, ngựa gỗ đóng đưa cao thấp theo tiếng nhạc, Mặc Tiểu Tịch nhớ tới xe đẩy vẫn còn đặt bên khu rau cải, cũng mấy bước mà thôi.

“Hàn Hàn, mẹ qua kia đẩy xe tới, sẽ quay lại rất nhanh.”

“Vâng!” Hàn Hàn ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc Tiểu Tịch chạy khỏi chỗ của Hàn Hàn, qua khu rau cải đẩy xe về, chẳng qua chỉ mấy chục giây, nhưng lúc cô quay lại chỗ ngựa gỗ, không thấy Hàn Hàn đâu nữa.

Nhất thời, dọa Mặc Tiểu Tịch chảy mồ hôi ướt sũng cả người.

“Hàn Hàn, Hàn Hàn...con đang ở đâu, đang ở đâu...” Mặc Tiểu Tịch gọi, cũng không kịp cầm lấy ví tiền trên xe đẩy, chỉ biết tìm kiếm trong siêu thị.

Cô gần như chạy hết những chỗ bọn họ đã đi qua, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Hàn, làm sao đây, làm sao đây, cô đã làm mất Hàn Hàn.

Vừa thờ dốc vừa hoảng hốt, ngay cả lỗ tai cũng ông ông...

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một cái bóng đen xẹt về hướng tầng ngầm garage, đứa bé ghé vào trên lưng người đó, hình như chính là Hàn Hàn, bởi vì cô nhận ra quần áo Hàn Hàn mặc hôm nay.

Cô đuổi theo, chạy vào tầng ngầm garage, ánh đèn ở đó vô cùng u ám, mà bóng đen phía trước lại đi rất nhanh.

“Vị đằng trước kia, để con trai của tôi xuống.” Mặc Tiểu Tịch kêu lớn, dùng hết sức chạy tới.

Lúc cô gần đuổi kịp bóng đen phía trước, đột nhiên cảm thấy ột bị người ta đánh thật mạnh, còn chưa kịp kêu cứu, tầm mắt cô tối thui, té trên mặt đất.

Lát sau, có một người từ lan can bên cạnh đi ra, nhét Mặc Tiểu Tịch vào sau cốp xe, bóng đen cùng người ôm Hàn Hàn bước lên xe, nghênh ngang rời đi.

Trong căn hộ, mãi đến 12h tối, vẫn không có một bóng người, Tập Bác Niên đã gọi mấy trăm cuộc điện thoại đến căn hộ, cũng gọi số di động Mặc Tiểu Tịch đưa cho anh trong bệnh viện, vang liên tục, nhưng không ai bắt.

Đã trễ thế này, hai người bọn họ đi đâu?

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng vô cùng lo lắng, anh đứng dậy khoác tây trang lên, lái xe đến căn hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Bị trói đi đâu!

Ở cửa căn hộ, anh gọi điện thoại, nhấn chuông cửa, ở bên ngoài vừa kêu vừa gõ cửa, cũng không có người trả lời, nói vậy, bọn họ thật sự không có ở nhà, đã trễ thế này, bọn họ có thể đi đâu?

Chẳng lẽ đi ăn cơm? Đi dạo phố?

Haizz, người phụ nữ Mặc Tiểu Tịch này cũng thật là, đã khuya mà còn dẫn Hàn Hàn ra ngoài, nếu bị cảm thì làm sao đây.

Anh lái xe tới nhà hàng gần căn hộ, chạy một vòng công viên, cũng không nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch và Hàn Hàn, xem đồng hồ, gần 10h, trong lòng anh mơ hồ cảm thấy có gì đó không bình thường.

Anh lập tức gọi điện cho thuộc hạ đi tìm, bản thân cũng mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Gọi di động cho Mặc Tiểu Tịch, vẫn thông, nhưng rất lâu cũng không có ai bắt máy, phải chăng bị rút ở đâu đó?

Tập Bác Niên bỗng nhiên nhớ tới, sáng nay Hàn Hàn gọi điện thoại cho anh có nói, ngày nào đó và Mặc Tiểu Tịch cũng đến siêu thị mua đồ ăn, có phải hôm nay bọn họ cũng đi không?

Nhưng mà, bọn họ đi siêu thị nào, anh lấy điện thoại ra, tìm kiếm siêu thị lớn gần đây nhất, lập tức chạy về phía trước.

Anh vừa gọi điện thoại, vừa tìm kiếm, ở bên trong một chiếc xe đẩy tìm được một cái ví tiền, âm thanh từ bên trong phát ra, anh mở ra thì thấy, phía trên điện thoại nhấp nháy là số của mình, nói vậy, đúng là của Mặc Tiểu Tịch.

Tìm của anh càng thắt chặt hơn, chắc chắn đã xảy ra chuyện, Mặc Tiểu Tịch không phải là người cầu thả như vậy, hơn nữa một chiếc xe đồ lớn thế này, sao có thể không cần mà ném ở đây.

Lát sau, anh chạy tới phòng giám sát, nói rõ mục đích với bọn họ, muốn xem băng theo dõi một chút.

Trong phòng an ninh, nghe đây không phải là chuyện nhỏ, lập tức đồng ý cho Tập Bác Niên xem băng theo dõi.

3h chiều Mặc Tiểu Tịch và Hàn Hàn đi vào siêu thị, sau đó hai người đi dạo trong siêu thị gần một tiếng, tiếp theo, Hàn Hàn đến ngồi xe ngựa chạy bằng điện, không biết Mặc Tiểu Tịch cúi đầu nói gì với thằng bé, rồi rời đi, sau khi cô rời đi, không đến 5 giây, có một người mang khẩu trang và đội mũ màu đen, đột nhiên dùng khăn bịt miệng Hàn hàn.

Sau đó, người nọ ôm thằng bé đi, Mặc Tiểu Tịch quay lại, không thấy Hàn Hàn đâu, về mặt căng thẳng chạy khắp siêu thị, tìm kiếm, tiếp theo ở chỗ của quẹo, đã không thấy tăm hơi, cũng không thấy đi ra ngoài, màn hình bị một cái giá hàng che khuất, không nhìn thấy

được.

“Trong đó, còn có thể không đến khu mua sắm nào không?”

“Không, nơi đó thông tới tầng ngầm garage, hơn nữa, ở đó luôn đóng cửa, chỉ có nhân viên làm việc mới có thể ra vào.”

“Được, vậy các người có thể điều tra băng theo dõi ở đó giúp tôi không?”

“Không thành vấn đề, anh chờ chút.” Bảo an điều tra băng theo dõi ở tầng ngầm garage, đột nhiên trông thấy cảnh kinh người, một người phụ nữ bị người sau lưng đánh ngất xỉu, kéo vào trong cốp xe, một người ôm đứa nhỏ lên xe.

Trong lòng của Tập Bác Niên cũng vô cùng chấn động và hoảng sợ, bọn họ bị bắt cóc rồi.

“Tiên sinh, chúng tôi cảm thấy nên lập tức báo cảnh sát, bằng không, thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.” Bảo an nghiêm túc nói, chuyện xảy ra dưới sự quản lý của bọn họ, bọn họ cũng có trách nhiệm.

“Trước hết xin các vị giữ bí mật chuyện này.” Tập Bác Niên tiêu sái đi ra khỏi phòng quản chế, lập tức tìm tất cả thuộc hạ tụ họp lại một chỗ, bọn cướp còn chưa gọi điện thoại đến, ít nhất phải nghe yêu cầu của bọn chúng trước.

Rốt cuộc hai người đó là ai? Ninh Ngữ Yên còn đang hôn mê, không thể là cô ta, Ninh Hải Thành ở Đài Loan, nếu ông ta làm, đã gọi tới nói chuyện, ngoài bọn họ ra, còn ai vào đây?

Thích Tân Nhã sao? Nhưng cô ta thật sự có gan lớn như vậy sao? Hơn nữa, giữa anh và cô ta, còn chưa đến mức một người chết một người sống, dù sao, chuyện của anh và nhà họ Ninh, không liên quan nhiều đến cô ta.

Tập Bác Niên triệu tập thuộc hạ, sắp xếp phương hướng tìm kiếm một lần nữa, cũng kêu bọn họ lập tức đi tìm Thích Tân Nhã.

Mặc Tiểu Tịch tỉnh lại, tay chân bị trói, trên miệng dán băng keo, trên mắt cũng bị bịt một miếng vải màu đen, bên tai là tiếng chạy của xe, người ở trong một không gian vô cùng nhỏ hẹp.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô chính là, cô và Hàn Hàn bị người ta bắt cóc rồi.

Không biết bọn chúng đối với Hàn Hàn thế nào, trời cao phù hộ, ngàn lần đừng để thằng bé có chuyện gì.

Rốt cuộc người đội mũ vừa rồi là ai? Tại sao lại muốn bắt cóc bọn họ, Mặc Tiểu Tích suy nghĩ thật lâu, ngoài Ninh Ngữ Yên dường như không có ai khác, chẳng lẽ Ninh Hải Thành vì muốn trả thù cho con gái, cho nên trói cô và Hàn Hàn lại.

Đây là điều mà cô có thể nghĩ tới, hợp lý nhất, cũng có khả năng nhất nhưng giác quan thứ sáu lại nói cho cô biết, có lẽ không đơn giản như vậy.

Xe lái rất lâu, Mặc Tiểu Tích nghe tiếng dừng lại, cô tiếp tục giả vờ hôn mê, cẩn thận nghe tiếng động xung quanh, nhưng thật kì lạ, xung quanh không có tiếng động gì cả, vô cùng yên tĩnh và chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Tiếp theo, là tiếng người ta mở cửa xe, tiếng bước chân dừng lại trước mặt cô, có người mở cốp xe phía sau, kéo cốp ra ngoài, ném xuống đất thật mạnh.

Mặc Tiểu Tích bị đau, lại chịu đựng không hé răng, đối phương cũng không nói lời nào.

Cô muốn nghe xem rốt cuộc bọn chúng có mấy người, còn có tiếng của Hàn Hàn, nhưng từ đầu đến cuối, chỉ có tiếng bước chân của một người, đi tới đi lui trong không gian yên tĩnh.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy người bị kéo đi, hình như là nhét vào phía dưới một cái gì đó vô cùng chật hẹp, cô không có cách nào truy hỏi, bọn cướp cũng không mở miệng nói một lời nào.

Nhưng có một chuyện, Mặc Tiểu Tích khẳng định, đối phương là nữ, bởi vì lúc cô ta kéo cô, dường như dùng rất nhiều sức, nếu là nam, không có sức như vậy.

10 phút sau, Mặc Tiểu Tích nghe thấy tiếng thay quần áo, sau đó là tiếng bước chân rời đi, cô nghe được tiếng cửa sắt rất nhỏ vang lên.

Bây giờ cô đang ở một chỗ có trang bị cửa sắt sao?

Là chỗ nào? Cô không thể đoán ra được.

Cô không sợ mình chết ở đây, chẳng qua là Hàn Hàn còn nhỏ như vậy, chịu không nổi dây vò của bọn chúng, nghĩ tới đây, cô ra sức muốn giãy khỏi dây thừng trên người, cổ tay bị mài ra máu, nhuộm đỏ cả dây thừng, đau đớn kéo đến, cô không quan tâm, nhưng trói thật sự rất chặt, cho dù cô dùng sức thế nào cũng không thoát ra được.

Tập Bác Niên ngồi trên xe, hơi thở nặng nề.

Trong không gian yên tĩnh, di động đột nhiên sáng lên, là một dãy số lạ, anh có linh cảm, đây là bọn bắt cóc gọi tới,

Anh nuốt một ngụm nước bọt, bình tĩnh ấn nút nghe:

“Alo...”

“Tập Bác Niên, có thể nghe được tiếng của anh, tôi rất vui, tôi càng vui hơn chính là, người phụ nữ và con của anh bây giờ đang ở trong tay tôi, muốn cứu bọn họ, làm theo những lời tôi nói.” Một giọng nói tựa nam tựa nữ, vô cùng kỳ quái.

“Sao tôi có thể tin được, bọn họ đang ở trên tay các người, đừng mong lừa tôi.” Tập Bác Niên có ý giả vờ thản nhiên, không tin hấn ta, nghe được, người này dùng dụng cụ thay đổi giọng nói, cố ý làm khó phân biệt nam hay nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Báo cảnh sát!

"Không tin sao? Vậy có muốn tôi gửi một số đồ vật cho anh không?" Giọng nói của đối phương đột nhiên cao lên, trở nên vô cùng dữ tợn.

Đáy lòng của Tập Bác Niên hơi run rẩy, hai chữ đồ vật, khiến cho anh sợ hãi đến toàn thân toát mồ hôi, anh đè nén sự căng thẳng, thản nhiên nói: "Cần gì phải phiền phức như vậy, bây giờ là thời đại công nghệ cao, anh gửi hình hoặc video đi, chứng minh bọn họ đang ở trên tay anh."

"Được, anh chờ tôi, tôi sẽ cho anh xem rõ." Đối phương lấy điện thoại bên tai xuống, để ngay đũa bé trên mặt đất.

"Hàn Hàn..." Tập Bác Niên xuyên qua màn hình, nhìn thấy con trai, lập tức căng thẳng kêu lên: "Sao thằng bé không động đậy, anh đã làm gì nó?"

"Đừng lo lắng, nó chỉ bị tôi làm ngắt mà thôi, chỉ cần anh ngoan ngoãn làm theo lời tôi, tôi sẽ không làm hại nó."

"Tại sao chỉ có Hàn Hàn, Mặc Tiểu Tịch đâu, anh mang cô ấy đi đâu rồi, tôi cũng muốn nhìn thấy cô ấy." Tập Bác Niên xuyên qua màn hình mờ, không tưởng tượng ra đó là chỗ nào, hình như là một chỗ rất chật hẹp, anh chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian, tìm ra một chút điểm nghỉ vấn.

"Tạm thời anh không thể thấy cô ta, anh đừng được voi đòi tiên." Màn hình chớp chớp lên, đối phương đã tắt video.

Tập Bác Niên để di động lại bên tai: "Nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào mới đồng ý thả bọn họ."

"Yêu cầu rất đơn giản, thứ nhất, chấm dứt việc tấn công Ninh thị, bồi thường tổn thất của họ, thứ hai, tự mình kết thúc Tập thị, cho đến khi phá sản mới thôi, sau khi làm tốt hai điều kiện này, tự nhiên tôi sẽ báo tin, hiểu không?"

"Anh là người của Ninh Hải Thành?"

Đối phương cười ha hả một trận: "Ha ha...Anh cho rằng tôi sẽ nói cho anh biết sao? Tập Bác Niên, tôi là đối thủ mà anh không thể tưởng tượng ra được."

Cúp điện thoại, anh cũng rơi vào trầm tư, ai là người mà anh không thể tưởng tượng được?

Nửa tiếng sau, Tập Bác Niên kêu thuộc hạ đến căn hộ của Thích Tân Nhã, dẫn cô ta tới đây, trên người cô ta còn mặc đồ ngủ.

"Các người làm gì vậy, muốn dẫn tôi đi đâu?" Thích Tân Nhã vùng vẫy, vừa sợ vừa tức, nửa đêm đang ngủ ngon, không hiểu sao bị mấy người áo đen này lôi dậy.

Bọn họ kéo cô ta vào trong một căn phòng, ấn xuống ghế dựa đối diện Tập Bác Niên.

Thấy

là Tập Bác Niên, Thích Tân Nhã lập tức la lên: " Là anh! Tại sao anh muốn bắt tôi tới đây? Anh... ruột cuộc anh muốn làm gì?" trước đó mắng anh ta rất dữ, không phải là muốn trả thù chứ.

"Các người tìm được cô ta ở trong nhà cô ta sao?", Tập Bác Niên nhìn chăm chăm cô ta, hỏi thuộc hạ bên cạnh, trên người cô ta mặc áo ngủ, cũng không có trang điểm.

"Đúng, tiên sinh. Lúc chúng tôi tới, Thích tiểu thư đang ngủ." Thuộc hạ thành thật trả lời.

Thích Tân Nhã cảm thấy có chút khó hiểu, "Tôi ngủ làm trở ngại đến anh sao? Hôm nay tôi làm việc cả ngày, đã rất mệt, nếu anh không có chuyện gì đặc biệt, tôi phải về đây!" Nói xong, muốn đứng lên.

"Ngồi xuống." Tập Bác Niên giận dữ hét lên.

Hừ Thích Tân Nhã vội vàng ngồi xuống ghế, muốn nói chuyện, nhưng không dám mở miệng lung tung, chỉ có thể cúi đầu, vắn quần áo.

"Tôi hỏi cô, mấy ngày nay Ninh Hải Thành có gọi điện thoại cho cô nhờ giúp đỡ gì không?" Tập Bác Niên dò hỏi.

"Không có, chị họ ở bệnh viện có tiểu Vân chăm sóc, cũng không cần tôi đến, bây giờ cậu bận việc đối phó anh, sao có thời gian hỏi tới tôi. Mấy ngày nay tôi đều bận thu hình." Thích Tân Nhã tức giận nói, nghĩ thâm rôt cuộc Tập Bác Niên hỏi những chuyện này làm gì, đã xảy ra chuyện gì sao?

Thấy cô ta không giống như đang hoảng hốt, hơn nữa dựa theo lời thuộc hạ, cô ta đang ngủ, mà trong lúc đó anh đang gọi điện thoại với bọn bắt cóc, nói vậy, có thể không phải là cô ta, nhưng cũng không thể chắc chắn, cô ta không có liên quan.

"Đi điều tra những chuyện theo lời nói của cô ta, xem có nói dối chỗ nào không." Tập Bác Niên lạnh lùng ra lệnh

"Vâng, tiên sinh, tôi lập tức đi làm."

Thích Tân Nhã đổi tư thế ngồi: " Đi thăm dò đi, đi thăm dò đi, dù sao tôi cũng không có nói dối, nhưng mà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

" Chuyện này cô không cần biết." Tập Bác Niên sẽ không để cô ta có cơ hội cười nhạo.

Lúc 3h đêm, Thích Tân Nhã ngã qua một bên ngủ, Tập Bác Niên luôn suy nghĩ đến câu nói của bọn bắt cóc, một người anh không thể tưởng tượng được, nếu là người xa lạ, sẽ không...

Người này, thật sự khiến cho anh nghĩ đến nổ tung cả đầu vẫn không thể nghĩ ra.

Trời dần dần sáng, Tập Bác Niên không hề chớp mắt, đôi mắt có chút ửng đỏ, bọn bắt cóc không gọi điện thoại đến nữa.

" Tiên sinh, nghỉ ngơi chút đi, ngài cứ tiếp tục như vậy, cơ thể không chịu nổi." Người bên cạnh Tập Bác Niên khuyên.

“Không sao! Mới chỉ một đêm thôi, ngày nào còn chưa cứu được bọn họ, sao tôi có thể ngủ.” Tập Bác Niên xoa huyết thái dương, dựa vào ghế.

“Hay là báo cảnh sát đi, xử lý vụ án này, bọn họ có không ít kinh nghiệm, ngài cảm thấy sao?”

Tập Bác Niên suy nghĩ một lúc: “Nhưng tôi sợ một khi tên bắt cóc phát hiện, hắn sẽ gay bắt lợi cho Hàn hàn với Mặc Tiểu Tịch.

“Nhưng cứ kéo dài thế này, tôi sợ tiêu thiếu gia sẽ xảy ra chuyện, cậu ấy còn nhỏ như vậy, dùng thuốc mê, sẽ tổn hại rất lớn đến cơ thể, đừng chần chừ, tiên sinh.”

“Vậy được rồi, chúng ta báo cảnh sát.” Tập Bác Niên hạ quyết tâm, anh ta nói cũng đúng, xử lý loại chuyện này, cảnh sát có kinh nghiệm hơn bọn họ, anh đã chờ không được nữa rồi.

Thích Tân Nhã được đưa trở về nhà, Tập Bác Niên báo cảnh sát, rất nhanh sau đó thì cảnh sát tới, bắt tay vào điều tra.

Cảnh sát gắn máy nghe lén vào trong điện thoại để theo dõi, như vậy, bọn bắt cóc vừa gọi điện thoại đến, là có thể truy ra nguồn gốc của âm thanh.

Mặt khác, lại nói chuyện cạnh kề với Tập Bác Niên về những việc đã xảy ra.

“Xem từ màn hình theo dõi của siêu thị, tên bắt cóc này hẳn là phụ nữ, tuy đội mũ và đeo khẩu tra, nhưng theo chân và tường đi có thể thấy, đều phù hợp với đặc trưng của phái nữ, hơn nữa, chúng tôi còn phát hiện, bên chân trái của cô ta, hình như bị thương, nói vậy, đầu tiên chúng tôi thu nhỏ phạm vi tập trung vào những người phụ nữ có chân bị thương, ngoài ra, anh có ghi âm cuộc trò chuyện đầu tiên với bọn bắt cóc, chúng tôi sẽ đưa cho pháp chứng, chính ra giọng nói ban đầu, đến lúc đó, anh có thể nhận giọng, có phải người quen của anh hay không.” Đội trưởng Hoàng trước mắt đang nắm giữ những thông tin này, phân tích nói.

“Tốt quá, nếu là người tôi quen biết, tôi nhất định có thể nhận ra.” Trong lòng Tập Bác Niên vô cùng phấn khởi!

Ngoài ra, cảnh sát nói tên bắt cóc bị thương, anh cảm thấy hơi kì lạ, nếu là Ninh Hải Thành tìm đến, sao ông ta có thể phái người bị thương, thật quái lạ.

Mặc Tiểu Tịch bị trói cả đêm, đã không còn một chút sức lực, có rất khát, rất đói!

Bên tai co lại vang lên tiếng cửa sắt mở ra, Mặc Tiểu Tịch cảm thấy bị ai đó kéo ra ngoài, xé miếng keo trên miệng, rót nước vào miệng cô

“Khụ...”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phái Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chẳng lẽ là Ninh Ngũ Yên đang hôn mê!

Đồ quá nhanh, Mặc Tiểu Tịch ho dữ dội, thiếu chút nữa làm cô nghẹn chết.

Người nọ hung dữ cho Mặc Tiểu Tịch một cái tát, mở miệng cô ra, nhét bánh mì vào trong miệng cô, ép cô ăn hết.

Bị người nọ nắm lấy miệng, mạnh mẽ nhét vào, Mặc Tiểu Tịch cảm thấy sắp không thở nổi nữa, bánh mì càng lúc càng nhiều, cô chỉ có thể miễn cưỡng nuốt xuống, sau khi đi vào cổ họng, đau giống như bị dao đâm.

Sau khi Mặc Tiểu Tịch ăn xong bánh mì, nắm chắc thời gian hỏi: "Cô là ai? Cô làm gì Hàn Hàn rồi?"

Trả lời cô chỉ là hai bàn tay càng dùng thêm sức, mùi máu tanh lập tức dày đặc trong khoang miệng, Mặc Tiểu Tịch cố nhịn đau, tiếp tục nói: "Rốt cuộc Hàn Hàn ở đâu, tôi muốn nhìn thấy thẳng bé."

Trên bụng bị người ta đá một cước thật mạnh, ý cảnh báo cô đừng nói chuyện.

Mặc Tiểu Tịch phát hiện ra một vấn đề, là người này không mở miệng nói chuyện, vậy là tại sao, cô không để ý sống chết tiếp tục hỏi: "Cô bị cầm điệu sao? Tại sao không nói chuyện?"

Trên bụng, ngực lại bị người ta đập một cước thật mạnh, người nọ lập tức cúi đầu che mặt cô lại, kéo cô đi.

Mặc Tiểu Tịch nghe thấy tiếng vải nhựa, tiếp theo, cô lại nghe tiếng cửa sắt mở ra và đóng lại, xung quanh yên tĩnh trở lại. (Vải nhựa ở đây là những tấm vải nhựa trải sàn)

Tại sao tên bắt cóc kia không chịu lên tiếng chứ, chỉ có một giải thích, chính là người này có quen biết với cô.

Sau khi uống xong nước này kia, sức lực khôi phục lại không ít, cô thử dùng đầu chống đỡ vật thể phía trên, không ngờ vừa nâng lên, đụng phải chỗ cứng như sắt.

Không thể nào, cô bị giấu dưới mặt đất sao?

Vậy đoán chừng, vẫn chưa cao đến 20cm, ở đâu lại thấp như vậy? Trong ruộng? Không đúng, bây giờ cô đang nằm

Cũng có thể là bên dưới cái bàn!

Chẳng lẽ...cô dùng hai chân chống đỡ mặt đất, dùng sức đẩy về trước, dùng đầu va vào bên cạnh, quả nhiên đụng phải chế phẩm cao su, bây giờ cô cần bàn đang ở phía dưới xe.

Nhưng giấu ở đây, lại không bị phát hiện, trừ phi là garage tư nhân, ngày thường không có người đến.

Đây là đâu?

Mặc Tiểu Tích tiếp tục di chuyển đến bên cạnh, từ từ di chuyển ra ngoài, từ trên mặt đất ngồi dậy, hiện tại vừa từ phía dưới xe bò ra, nhưng cô làm sao ra ngoài, cô không nhìn thấy, cũng không kêu được, chỉ có thể ngồi ở đây, tên bắt cóc kia tới, cũng trốn không thoát.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Cô cảm thấy vô cùng thất bại, dây cài bên hông chắc giống như sắt thép, nói không chừng có lẽ cũng có thể dùng, cô dùng dây ở tay móc điện thoại tới, tồn không ít sức lực, mới móc vào được.

Bên Tập Bác Niên, lúc 8h tối, lại nhận được điện thoại của bọn bắt cóc.

Đội trưởng Hoàng ra hiệu anh chuẩn bị nghe điện thoại kéo dài thời gian, để bọn họ truy ra vị trí chính xác.

“Alo..” Tập Bác Niên nhấc điện thoại.

“Anh không hề làm theo lời tôi, có tin tôi giết con trai của anh không?” Tên bắt cóc hung dữ hét.

“Tôi đã thực hiện, việc đó không phải một hai ngày là có thể nhìn thấy hiệu quả, tôi sẽ mau chóng làm anh vừa lòng bây giờ, anh có thể cho tôi nhìn thấy Hân Hân không, tôi nhất định phải xác định thằng bé không có chuyện gì.” Tập Bác Niên bình tĩnh nói, như vậy có thể kéo dài một chút thời gian, anh nhìn về phía đội trưởng Hoàng, anh ta ra hiệu anh cứ tiếp tục nói chuyện.

Tên bắt cóc hình như đang suy nghĩ gì đó, không hiểu sao đột nhiên cúp điện thoại, giống như đã phát hiện ra điều gì.

Cảnh sát hình sự bên cạnh để tai nghe xuống, vội vàng nói: “Tin hiệu đứt, vừa tới khu vực bên kia.”

“Đi, tôi đó điều tra trước một chút, có khả năng người người bị giấu ở lân cận đó, phải làm việc cẩn thận, đừng để bị phát hiện.” Đội trưởng Hoàng nghiêm túc nói.

Mấy cảnh sát kia đi rồi, về mặt của Tập Bác Niên cũng trở nên khó coi. “Hay là bọn chúng đã phát hiện?”

“Rất có thể, theo lý không nên để lộ tin tức, có phải cấp dưới của anh tiết lộ hay không?”

“Không thể nào, cấp dưới của tôi, đều theo tôi nhiều năm sẽ không bán đứng tôi.” Tập Bác Niên lắc đầu.

“Cũng có thể là thế này, tên bắt cóc kia là người bên cạnh các người, thuộc hạ của anh không biết chuyện, không phải vô tình tiết lộ bí mật ra chứ?” Đội trưởng Hoàng nói.

Tập Bác Niên im lặng suy nghĩ, đội trưởng Hoàng nói rất có khả năng.

Một lát sau, mấy cảnh sát hình sự đã quay lại: “Đội trưởng, chúng tôi đã kiểm tra khu vực đó, đều là ngân hàng, trường học và bệnh viện, ở chỗ đó, muốn giấu người dường như có khả năng rất nhỏ, tôi có hỏi qua những người xung quanh, đều nói không nhìn thấy người nào ra vào có hành tung đáng khả nghi.”

“Đúng rồi, cậu lặp lại lần nữa xem, lân cận có cái gì?” Hình như Tập Bác Niên nghĩ đến điều gì đó, hỏi lại.

“Một trường trung học, ba ngân hàng, còn có 2 bệnh viện cũng ở gần đó.” Cảnh sát hình sự lặp lại lần nữa.

Tập Bác Niên lập tức dùng điện thoại tìm bản đồ của khu vực đó, gần đó nhất là hai bệnh viện, trong đó có một bệnh viện là chỗ của Ninh Ngữ Yên, đây được xem là trùng hợp sao?

“Thật xin lỗi, có một việc, tôi muốn đi xác định một chút, đội trưởng Hoàng, chúng ta giữ vững liên lạc.” Tập Bác Niên đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Phải nói, người này, anh thật sự không thể tưởng tượng được! Hơn nữa cũng là người thứ nhất bị loại bỏ ra ngoài.

Anh vội vàng lái xe đến bệnh viện, gọi vào dây số trong danh bạ, đã tắt máy, không thể nào gọi được.

Đến bệnh viện, anh đi thẳng đến phòng bệnh của Ninh Ngữ Yên, cửa đóng, anh đưa tay di chuyển tay cầm của cánh cửa, quay về phía mở khóa cửa.

Đôi mắt của Tập Bác Niên lập tức nheo lại, nâng tay gõ cửa: "Mở cửa ra, có nghe không, nếu không tôi đá cửa, mở cửa."

Y tá nghe thấy tiếng, chạy lại: "Tập tiên sinh, ngài dừng tức giận, sao lại như vậy, sao cửa lại khóa, ngài chờ một chút, tôi có chìa khóa, tôi sẽ mở ra."

Lúc y tá muốn lấy chìa khóa mở cửa thì cửa mở ra.

Tiểu Vân đứng cạnh cửa, lễ phép nói với Tập Bác Niên: "Tiên sinh, ngài đến rồi sao, vừa rồi tôi đang lau người cho tiểu thư, cho nên tôi khóa cửa lại, tôi không biết ngài sẽ tới."

Tập Bác Niên liếc nhìn cô ta một cái, lập tức đi vào phòng, Ninh Ngữ Yên vẫn nằm trên giường, môi trắng bệch, không có dấu hiệu tỉnh lại, trên mặt đặt một chậu nước rửa mặt, còn bốc hơi nóng, giống như chứng minh, những gì Tiểu Vân nói là thật, trong phòng rất sạch sẽ, đồ dùng để vô cùng chỉnh tề.

Anh đi tới bên giường của Ninh Ngữ Yên, lấy tay vén chăn lên.

"Tiên sinh, dừng..." Tiểu Vân nhào tới ngăn cản anh: "Tiểu thư còn chưa mặc quần áo, ngài đã muốn ký hôn với cô ấy, xin đừng làm như vậy, tuy tôi chỉ là một người giúp việc nhưng cũng biết những chuyện thường tình."

"Hay cho một người giúp việc biết những chuyện thường tình, tôi thấy lá gan của cô cũng không nên lớn hơn tôi, tránh ra." Sắc mặt của Tập Bác Niên tối sầm, sắc bén hết lên.

"Tiên sinh, nhà họ Ninh có ân với tôi, lúc lão gia trở về Đài Loan đã dặn đi dặn lại bảo tôi chăm sóc tốt cho tiểu thư, nên tôi không thể tránh ra." Tiểu Vân cúi đầu, ánh mắt kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!

Tập Bác Niên cười lạnh: "Tiểu Vân, cô đúng là một con chó trung thành bảo vệ chủ, giúp Ninh Ngữ Yên làm biết bao nhiêu chuyện không có nhân tính, cô không sợ bị thiên lôi đánh chết sao?" Cô gái này, thay vì nói là người giúp việc, chỉ bằng nói là trợ thủ đắc lực giúp Ninh Ngữ Yên làm chuyện xấu, trước kia anh luôn nhắm mắt bỏ qua, nhưng bây giờ, đã nhân nhượng quá rồi.

"Tiên sinh, tôi là chó, nhưng ít nhất tôi có tình có nghĩa, còn đỡ hơn kẻ bạc tình như ngài, nếu không phải vì ngài, tiểu thư căn bản sẽ không làm chuyện như vậy, chính là vì một người như ngài, cô ấy mới có kết cục như này hôm nay, một người phụ nữ yêu một người đàn ông, muốn được anh ta yêu thương và che chở, mà cô gắng tranh thủ và bảo vệ, vậy có gì sai, mời ngài đi ra ngoài, chúng tôi không chào đón ngài." Tiểu Vân cố làm ra vẻ mạnh mẽ nói.

"Đừng đóng kịch nữa, cô rút ngay cho tôi." Tập Bác Niên không để ý tới cô ta, ngay cả người giúp việc mà anh cũng không đối phó được, thì anh quá kém.

Đẩy tiểu Vân ra, anh vén chăn của Ninh Ngữ Yên lên, còn tưởng cô ta ở dưới chăn, chắc chắn mặc quần áo khác, không ngờ đúng là cơ thể trần truồng, anh nghi hoặc đề chân về chỗ cũ, là tốc độ bọn họ quá nhanh sao.

Rõ ràng là bọn họ gây ra!

"Tiên sinh, ngài nhìn đủ chưa? Tiểu thư đã biến thành như vậy, có tỉnh lại hay không còn chưa biết, tôi xin ngài đừng si nhục cô ấy, được không?" Tiểu Vân khó chịu đáp chặn lại cho Ninh Ngữ Yên, ánh mắt tức giận.

Tập Bác Niên khom lưng kẻ sát vào mặt Ninh Ngữ Yên, rốt cuộc cô ta đã tỉnh hay chưa tỉnh?

Chẳng lẽ anh nghĩ sai, nếu không có liên quan đến cô ta, tại sao tính hiệu lại trùng hợp xuất hiện ở lân cận bệnh viện như vậy.

Trong này có gì đó rất lạ, giống như rõ ràng có rất nhiều sợi dây, nhưng thực chất lại không nắm được.

Sau khi anh nhìn chằm chằm vào mặt cô ta khoảng một phút, anh mới đứng dậy, im lặng đi ra khỏi phòng.

Sau khi anh đi ra ngoài, tiểu Vân lập tức đóng cửa lại, nhìn bên ngoài giống như không muốn gặp mặt anh, nhưng mục đích thật sự là gì, chỉ có lòng của người trong cuộc hiểu rõ nhất.

Tập Bác Niên đi tới bàn y tá: "Ồ chỗ các người có kiểm tra phòng buổi tối không?"

"Có! Chúng tôi đi kiểm tra rất nhiều lần một đêm, thế nào, Tập tiên sinh?" Y tá khó hiểu hỏi.

"Ồ phòng bệnh của Ninh Ngữ Yên tiểu thư, các người cũng kiểm tra mỗi ngày mỗi đêm sao?" Tập Bác Niên lại hỏi, nếu cô ta nói có, vậy chỉ có thể nói, anh nghĩ sai.

Y tá hơi lưỡng lự tránh né, trốn tránh ánh mắt của anh, nói: "Chuyện này là đương nhiên! Mỗi phòng bệnh ở đây, chúng tôi đều đối xử công bằng."

"Cô nói dối." Tập Bác Niên chỉ vào cô ta, vạch trần: "Trên thực tế, các người không có kiểm tra phòng cô ta đúng hạn phải không?" Trước đó rất thân thiện, lúc hỏi đến chuyện kiểm tra phòng, thì trở nên áp a áp ứng.

"Chúng tôi có! Chúng tôi là y tá phụ trách tầng này, sao có thể không đi kiểm tra phòng chứ?" Y tá không đồng tình với anh nói, ra vẻ tức giận.

"Hiện tại đang xảy ra chuyện lớn nếu cô không nói thật, tôi không thể làm gì khác hơn là dẫn cô đến sở cảnh sát để tra hỏi." Tập Bác Niên thấy cô ta vẫn không chịu nói, đành phải sử dụng đòn sát thủ.

Y tá vừa nghe thấy, quả nhiên sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch: "Đừng, tôi không đi, được rồi, tôi nói cho anh biết, người chăm sóc Ninh Ngữ Yên tiểu thư cho mỗi y tá ở chỗ này 1000 đồng, kêu chúng tôi không cần vào kiểm tra phòng, nói Ninh tiểu thư thích yên tĩnh, không thích ồn ào, chúng tôi thấy Ninh tiểu thư hôn mê như vậy, kiểm tra hay không cũng giống nhau, lại có tiền, cho nên đồng ý không đến kiểm tra nữa." Cô ta nói ra đầu đuôi gốc ngọn mọi chuyện, không biết mình phạm tội lớn gì.

Khuôn mặt của Tập Bác Niên bừng sáng, anh đã biết sẽ như vậy: "Tốt, tôi biết rồi, đã vậy, sau này các người cũng không cần đi kiểm tra phòng, nhưng tôi muốn cô giúp tôi một việc."

Anh quay đầu nhìn thoáng qua phòng bệnh ở phía xa, sau đó cầm một cái khay áo giống như kim loại đặt vào tay y tá rồi ghé vào tai cô ta nói: "Bí mật cầm cái này đặt vào trong phòng bệnh, đừng để bị phát hiện, biết không?"

Y tá không hiểu tại sao phải làm vậy, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tập Bác Niên trở về công ty, nói tình hình với đội trưởng Hoàng: "Tôi chắc chắn là bọn họ làm, nhưng bọn họ ở bệnh viện, có thể giấu hai người sống lớn như vậy đi đâu?"

"Anh đừng quên, cô gái giúp việc tên tiểu Vân kia có thể tự do ra vào bệnh viện, tiếp đó tất nhiên y tá không kiểm tra phòng, Ninh Ngữ Yên cũng có thể giả trang thành y tá hoặc ai đó mà đi ra ngoài."

"Nhưng quan trọng là bọn họ phải nhanh chóng trở lại, ra ngoài quá lâu, bệnh viện sẽ phát hiện, cho nên bọn họ phải trở lại thật nhanh, nếu giấu cả hai ở bệnh viện, điều này gần như không thể, nhưng muốn tách Hàn Hàn và Mặc Tiểu Tích ra, thì cũng không phải là không có khả năng, Hàn Hàn còn nhỏ, có thể giấu vào trong rương sẽ không bị phát hiện, tôi vừa thông qua video thứ nhất thấy, họ ở một nơi vô cùng u ám."

"Ý anh nói, Hàn Hàn có thể bị giấu trong bệnh viện? Vậy còn Mặc Tiểu Tích, cô ấy có khả năng bị giấu ở đâu?" Đội trưởng Hoàng cảm thấy anh phân tích rất có đạo lý.

Tập Bác Niên mấp máy miệng: "Đó nhất định là một chỗ dễ dàng coi giữ, lại không bị người khác phát hiện, nhưng tôi không thể nghĩ ra là chỗ nào."

"Tiểu Vân kia bây giờ đang ở đâu?"

"Hà?" Tập Bác Niên giống như bị điện giật, trong lòng đột nhiên kinh hãi.

"Tôi nghĩ dù sao người giúp việc kia vẫn có chỗ ở, có thể giấu người ở đó hay không, đó là nơi dễ dàng coi giữ và cũng không có người phát hiện."

"Cô ta đến cùng với Ninh Ngữ Yên, mấy năm nay luôn ở nhà họ Tập, chẳng lẽ cô ta giấu người ở nhà họ Tập? Nơi nguy hiểm nhất ngược lại là nơi an toàn nhất." Đã lâu Tập Bác Niên chưa về nhà, xử lý công việc, chuyện trong nhà luôn có Ninh Ngữ Yên lo liệu, anh cũng rất ít hỏi tới.

Đội trưởng Hoàng và cấp dưới của anh ta vô cùng ngạc nhiên, hay thật! Chẳng lẽ người thật sự bị giấu ở đó.

"Nguy rồi, nếu tôi đã phát hiện, nói không chừng bọn họ cũng có thể nghĩ tới và chuyển người đi." Tập Bác Niên đột nhiên đứng dậy, muốn chạy ra ngoài.

"Tập tiên sinh, chúng ta chia làm hai đường, tôi dẫn người đến bệnh viện, chế ngự bọn họ, anh mang người trở về nhà họ Tập." Đội trưởng Hoàng nói xong, cũng theo mấy người đi ra cửa.

Tập Bác Niên trở về nhà họ Tập, phái người tiến hành lục soát hết toàn bộ căn nhà.

"Gần đây tiểu Vân có trở về không?" Anh tùy tiện tìm một người giúp việc hỏi.

“Trở về... có trở về, nói là về lấy một ít quần áo gì đó cho phu nhân, ngày nào cũng trở về.” Người giúp việc thành thật trả lời, biết chuyện ly hôn, nhưng chỉ cần ngày nào chưa ly, cũng không thể kết luận được, cho nên tiểu Vân trở về, bọn họ cũng không nói gì.

“Đã đi tới những đâu?”

“Không đi đâu cả, chẳng qua là chỗ để xe vẫn luôn do cô ấy trong coi, cho nên cô ấy thường tới đó quét dọn.”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Đuổi theo xe trên đường lớn!

Garage!

Trong phút chốc, anh chạy như bay ra khỏi phòng, đúng lúc nhìn thấy có một chiếc xe chạy cực nhanh từ trong garage ra, gào thét vượt qua trước mặt anh.

Tập Bác Niên lập tức lái xe đuổi theo, mẹ nó, bọn họ đến lúc nào, sao không có ai báo cho anh biết, để bọn họ ở trong mắt của anh chạy trốn.

Bên bệnh viện, cảnh sát tới bệnh viện, lúc xông vào phòng, bên trong đã không còn ai, bọn họ lập tức đuổi ra ngoài, hỏi y tá trước quầy tiếp tân là bệnh nhân trong phòng bệnh đâu, tất cả đều ngây ngốc, một người đang hôn mê, sao có thể biến mất không lý do.

Các y tá cố gắng nhớ lại, ban ngày người ra vào rất nhiều, xuất viện, nằm viện, đến thăm bệnh, đủ thứ người, sao có thể nhớ được nhiều như vậy.

Ninh Ngữ Yên ra khỏi phòng bệnh lúc nào, không ai biết.

Đội trưởng Hoàng lập tức gọi điện thoại cho Tập Bác Niên: "Tập tiên sinh, chúng tôi đã đến chậm một bước, đúng như anh dự đoán, Ninh Ngữ Yên đã tỉnh, bây giờ không thấy người đâu."

"Đội trưởng Hoàng, bây giờ tôi đang đuổi theo một chiếc xe thương vụ của nhà mình, anh lập tức thông báo cho cả thành phố, phong tỏa các con đường quan trọng, xe tải màu trắng bạc, bảng số sau xe là 419, nhanh đi, tôi đang đuổi theo phía sau, các người đến chặn đằng trước." Tập Bác Niên vừa đạp chân ga, vừa gọi điện thoại.

"Được, tôi lập tức gọi điện thoại, anh cẩn thận một chút." Đội trưởng Hoàng cúp điện thoại, lập tức gọi cho cảnh sát giao thông, kêu bọn họ đặt chướng ngại vật trên đường, còn mình thì dẫn người chia ra ba đường bao vây.

Trên đường lớn, hai chiếc xe đang chạy nhanh như bay, xe cảnh sát cũng vang lên u u bốn phía.

Nửa tiếng trước, Mặc Tiểu Tích tưởng rằng sau khi mài đứt sợi dây là có thể chạy thoát, cửa sắt đột nhiên mở ra, bị kéo lên xe hơi.

Tất cả những điều đó đến quá nhanh, Mặc Tiểu Tích làm bộ là mình vẫn còn bị trời, sau khi lên xe, cô lắng nghe những tiếng động xung quanh, trên xe này hình như không chỉ có hai người, bên cạnh cô, có một người ngồi.

"Ừ..." Mặc Tiểu Tích lắc đầu, miệng phát ra tiếng ư ư, vừa giãy giụa vừa làm loạn, muốn chọc tức bọn họ.

"Đừng lộn xộn..."

Mặc Tiểu Tích cảm giác được tóc bị người ta nắm chặt, đập về phía cửa xe, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong không khí, giọng nói này làm cho cả người cô cảm thấy ớn lạnh, đây rõ ràng chính là giọng của Ninh Ngữ Yên.

Là cô nghe lầm, hay cô ta đã tỉnh lại từ sớm, sau đó mượn chuyện hôn mê để nguy trang, lên bắt cóc cô và Hàn Hàn.

Tất cả mọi chuyện, đột nhiên nói liền thành một đường thẳng trong đầu cô, tất cả đã rõ ràng, cô ta thật sự quá đáng sợ, quá đáng sợ.

Thừa lúc bọn họ cho rằng cô không thể cự quấy, Mặc Tiểu Tích mạnh mẽ vùng khỏi dây thừng, kéo bật mắt và keo dán trên miệng ra.

Sau khi cô thấy được ánh sáng, lúc nhìn thấy người đầu tiên, cô sợ hãi kêu lên: "Ninh Ngữ Yên, đúng là cô, cô đã tỉnh." Khi cô nhìn thấy trong tay cô ta ôm một đứa bé, cô la lớn: "Hàn Hàn, cô đã làm gì Hàn Hàn."

"Đương nhiên tôi đã tỉnh, đồ tiện nhân như cô cũng đã tỉnh, tôi sẽ không thể cô được như ý, tôi muốn đưa cô đi chết, để đồ tiện nhân như cô mãi mãi biến mất khỏi thế giới này." Ninh Ngữ Yên cười ác độc.

“Cô điên rồi, cô thật sự điên rồi.” Lần đầu tiên Mặc Tiểu Tịch cảm thấy sợ hãi cực độ: “Cô cứ nhắm vào tôi, tại sao phải cuốn lấy Hàn Hàn của tôi vào, còn nữa, cô cho thằng bé uống cái gì, tại sao nó lại ngủ như vậy.”

Thấy Hàn Hàn vẫn không nhúc nhích, Mặc Tiểu Tịch vô cùng lo lắng, ra tay cướp lấy, lại bị Ninh Ngữ Yên đẩy ngã, không biết tại sao, cô không có một chút sức lực.

“Hừ, đừng chống cự, chỉ chịu khổ nhiều thêm thôi, không phải tôi cuốn Hàn Hàn vào, là cô bắt buộc tôi phải cuốn nó vào, đợi lát nữa sẽ còn nhìn thấy màn kịch vui nhất.” Ninh Ngữ Yên cười xảo quyệt, ôm Hàn Hàn chặt hơn.

Lúc Tập Bác Niên nhìn thấy cô ta ngã từ trên lầu xuống cũng không liếc nhìn cô ta một cái, anh bởi vì người phụ nữ này, đối đầu với nhà họ Ninh, tất cả những việc đó, khiến cho cô ta hoàn toàn nổi điên.

Cho nên sau khi cô ta tỉnh lại, tiếp tục giả vờ hôn mê, âm thầm tìm hết mọi cách, cô ta đã không còn quan tâm đến sống chết của mình, đi tới bước này, cô ta muốn Mặc Tiểu Tịch chết, vì mục đích này, cô ta không tiếc bất cứ thứ gì.

“Tiểu thư, đằng trước có xe cảnh sát, bây giờ làm sao..” Tiểu Vân liếc mắt nhìn xung quanh.

“Mặc kệ, xông tới, cùng lắm thì chết chung, trong tay chúng ta có lợi thế, bọn họ không làm gì được chúng ta đâu.” Ninh Ngữ Yên vô cùng bình tĩnh.

Mặc Tiểu Tịch nhìn chằm chằm vào Hàn Hàn, mặt lạnh xuống: “Ninh Ngữ Yên, thù hận giữa chúng ta, đến đây chấm dứt, chờ chút, nếu cô cần con tin, vậy để tôi làm, cô thả Hàn Hàn ra đi, không phia thằng bé không phải thằng bé không có một chút tác dụng nào đối với cô sao, cứ tiếp tục như vậy, thằng bé sẽ chết, tôi cầu xin cô, cô kêu tôi làm gì, tôi cũng làm.”

“Thật sao?” Ninh Ngữ Yên thích thú, đưa một con dao ra: “Tới đây, tự cắt mình một dao, tôi vẫn còn nhân từ lắm, cắt chỗ nào tùy cô chọn.”

“Cái gì... cái gì?” Mặc Tiểu Tịch chưa từng nghĩ, cô ta độc ác đến mức này.

“Là tự cô khóc xin đòi chịu tội, tôi ghét nhất là đáng về cô có thể vì Hàn Hàn làm bất cứ chuyện gì, cô khiến tôi cảm thấy vô cùng buồn nôn và chán ghét, cắt đi, cô không cần mình, tôi sẽ cắt ngay một dao lên người Hàn Hàn.” Ninh Ngữ Yên uy hiếp nói.

“Đừng, tôi cắt, tôi cắt...” Mặc Tiểu Tịch không thềm suy nghĩ, cầm dao cắt lên cánh tay mình. “A...” Cô kêu lên một tiếng đau đớn.

Máu tươi từ tay chảy xuống xe, tỏa ra mùi tanh nồng nặc.

“Rất tốt, rất tốt, cắt nữa đi.” Ninh Ngữ Yên nhìn cô tự mình làm mình đau đớn, trong lòng vô cùng vui sướng, người phụ nữ này nên chết như vậy.

Mặc Tiểu Tịch không có sự lựa chọn nào khác, cô nghe thấy tiếng xe cảnh sát ở bốn phía, biết rất nhanh sẽ có người đến cứu bọn họ, nhưng lúc này cô muốn kéo lấy cô ta, để cô ta không có cơ hội làm hại Hàn Hàn.

Cô cắn môi, lại tự cắt lên cánh tay mình một dao, lúc này, cô không có kêu, nhưng môi càng ngày càng trắng như tờ...

“Haha... cô cũng có ngày như vậy, đúng là hả hê lòng người, Mặc Tiểu Tịch, chết đi hồ ly tinh, tiện nhân.” Ninh Ngữ Yên nổi điên tàn nhẫn đánh vào mặt cô, dường như muốn liên tiếp đánh nát mặt cô, cô ta hận, hận thấu xương, có lẽ cô ta giờ phút này, chính là hình ảnh chân thật nhất,

Xe của Tập Bác Niên vượt lên, xuyên qua cửa sổ, thấy Ninh Ngữ Yên đang tàn nhẫn đánh Mặc Tiểu Tịch, máu trên cửa sổ xe, càng khiến anh kinh hãi.

Lúc đến chỗ chướng ngại vật, trán của tiểu Vân cũng chảy mồ hôi, cô ta nhắm mắt lại, giã ga hết cỡ, không quan tâm đến những cảnh sát tiến lên ngăn cản phía trước.

“Dừng lại, có nghe không, dừng, dừng...” Cảnh sát giao thông hét lớn, giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, cảnh sát vì mạng sống, chỉ có thể tàn ra.

Chướng ngại vật bị đâm cháy, xe của đội cảnh sát hình sự, xe của Tập Bác Niên, vẫn cản chặt xe thương vụ không tha.

Cho đến khi ở cuối đường xuất hiện một hồ nước, lúc này mới có thể khiến xe của bọn họ giảm tốc độ, hai chiếc xe cảnh sát đuổi kịp và vượt qua mặt, bao vây xe thương vụ, Tập Bác Niên ở phía sau, không cho bọn họ có đường lui.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Hai chọn một 【Đại Kết Cục】

Bốn chiếc xe đều đậu ở đó, cửa sổ xe thương vụ đóng chặt, nhìn không thấy chút động tĩnh nào.

Cảnh sát từ trên xe bước xuống, từ từ vây quanh xe thương vụ, nhưng bọn họ không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Tập Bác Niên cũng bước từ trên xe xuống, anh đi đến trước mặt xe thương vụ, kéo cửa xe, có thể tưởng tượng được đã bị khóa bên trong, anh đập cửa xe.

Xe thương vụ vẫn không có chút động tĩnh, giống như một chiếc xe trống.

Đội trưởng Hoàng trao đổi ánh mắt với Tập Bác Niên, trước mắt, trên tay bọn họ có hai người, nếu kiên quyết cạy cửa xe, sợ sẽ làm hại đến con tin, cho nên chỉ có thể đàm phán với bọn họ.

Tập Bác Niên hiểu ý của anh ta, nhưng trong lòng anh thật sự rất lo lắng.

"Ninh Ngữ Yên, cô đừng tiếp tục sai lầm nữa, bây giờ cô rút tay lại còn kịp, chúng ta đã gặp thì cũng chia tay cho đẹp, tôi không truy cứu trách nhiệm bất cóc với cô, nhưng nếu cô còn không rút tay lại, kết quả của cô chỉ có một con đường chết, mau mở cửa xe ra, nói chuyện chút đi." Tập Bác Niên hét to, hy vọng có thể thay đổi chủ ý của cô ta.

Trong xe.

"Tiểu thư, hay là chúng ta đi xuống đi, tôi không muốn thấy cô càng lún càng sâu." Tiểu Vân thấy cảnh sát bao vây bên ngoài, biết đã không trốn thoát, cô ta không muốn nhìn Ninh Ngữ Yên ngồi tù.

"Tiểu Vân, cô sợ sao?" Lúc này, biểu hiện bên ngoài của Ninh Ngữ Yên vô cùng bình tĩnh, một chút lo sợ của kẻ bất cóc bị bao vây cũng không có.

Tiểu Vân suy nghĩ một lúc, trả lời: "Tiểu thư, tôi không sợ, lúc tôi quyết định theo cô làm chuyện này, thì tôi chưa từng sợ, tôi muốn giúp cô xả con giận, nhưng tôi không muốn nhìn thấy cô ngồi tù, trong lòng tôi cảm thấy không đáng thay cô, cô vì người phụ nữ này mà thua lỗ cả cuộc đời mình, thật sự không đáng, chúng ta rút tay, chúng ta trở về Đài Loan, bắt đầu lại một lần nữa."

Mặc Tiểu Tịch gục ở một bên, mặt và cánh tay đều chảy máu, hơi thở đã yếu ớt, cô cũng biết, bên ngoài đều là cảnh sát, cô cũng nghe thấy giọng của Tập Bác Niên, nhưng biểu hiện của Ninh Ngữ Yên thật sự khiến cô cảm thấy sợ hãi, cô ta thật sự không quan tâm điều gì nữa sao.

"Haha...rút tay, bắt đầu lại lần nữa, không thể nào, không thể nào, ở thời khắc Tập Bác Niên ly hôn với tôi, tôi đã không có cách nào rút tay, tôi không cam tâm, không cam tâm để bọn họ sống tốt, mà tôi lại phải nhận hết đau khổ." Ninh Ngữ Yên nói xong, trong mắt lộ ra vẻ bi thương.

"Ninh Ngữ Yên, cô thật đáng thương..." Mặc Tiểu Tịch đột nhiên nở nụ cười.

"Tôi đáng thương! Chờ một lát cô sẽ biết ai mới thật sự là người đáng thương." Ninh Ngữ Yên nhìn Mặc Tiểu Tịch thoi thóp, lộ ra chút chế giễu.

Mặc Tiểu Tịch lắc đầu: "Cô có biết cô đáng thương ở chỗ nào không? Bởi vì khi cô còn sống đều sống vì người khác, làm mọi thứ, đều không phải vì mình, tôi thật may mắn, có thể khiến cô để tâm như vậy, có thể hủy hoại cô, cho dù chết tôi cũng không lỗi, nên đừng tưởng rằng bây giờ mình thắng, cô thua, cô đã thua từ sớm, từ ngày cô hại chết Tập Văn Nhã, cuộc đời đã hoàn toàn chôn vùi, cô rơi vào ngày hôm nay, là gieo gió gặt bão."

"Bốp..bốp" Ninh Ngữ Yên đánh Mặc Tiểu Tịch, "Đã chết đến nơi, còn dám giáo huấn tôi, cho dù tôi thua, cũng sẽ tìm cô làm đệm."

Ninh Ngữ Yên lấy điện thoại ra, gọi đi một dãy số.

Tập Bác Niên ở bên ngoài nghe điện thoại trong túi vang lên, nhìn thấy dãy số kia, anh vội vàng nhắc máy: "Ninh Ngữ Yên, rốt cuộc cô muốn thế nào?"

"Anh gấp cái gì, anh vô tình với tôi, tôi cũng sẽ để anh ném thử mùi vị đau khổ, kêu cảnh sát thu súng, lui ra, bằng không tôi lập tức giết con trai cưng của anh."

"Tôi sẽ kêu bọn họ lui ra, cô đừng làm vậy." Tập Bác Niên lấy tay ra dấu với đội trưởng Hoàng: "Cô ta muốn các người lui ra trước, thu súng lại."

Tập Bác Niên thấy bọn họ đã làm tốt, lập tức nói: "Đã làm theo lời cô, tiếp theo cô muốn thế nào."

"Vậy như anh mong muốn." Ninh Ngữ Yên cúp điện thoại, giao Hàn Hàn cho Tiểu Vân: "Cô ôm nó, tôi dẫn Mặc Tiểu Tịch xuống xe, đến thời khắc quan trọng rồi."

Cuối cùng xe cũng mở ra.

Tập Bác Niên nhìn thấy Ninh Ngữ Yên đặt dao trên cổ Mặc Tiểu Tịch chậm rãi lùi về sau: "Cô đừng kích động, có gì từ từ nói." Thấy Mặc Tiểu Tịch bị đánh không ra người, trong lòng anh vô cùng đau đớn.

Ngoài ra ở cửa xe, Tiểu Vân cũng ôm Hàn Hàn từ trên xe bước xuống, trong tay cũng cầm dao, đặt lên người Hàn Hàn, cô ta và Ninh Ngữ Yên dựa vào nhau, cùng nhìn Tập Bác Niên.

"Ninh Ngữ Yên, tôi yêu cầu cô lập tức thả bọn họ ra, nếu không, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô." Cảm giác bây giờ của Tập Bác Niên chính là đau đớn giống như bị người ta lóc thịt, cũng lo lắng đến cả người đầy mồ hôi.

“Ha ha,...anh cảm thấy, đến lúc này tôi còn có thể buông tha giữa đường sao, bây giờ tôi cho anh một lựa chọn, con trai cưng của anh và đồ đệ tiện này, chỉ có thể sống một người, anh muốn ai, tôi cho anh 10 giây, 10 giây sau, tôi coi như anh bỏ cuộc.”

Ninh Ngữ Yên nhìn thấy anh khổ sở, khó ra quyết định trong lòng khỏi phải nói vô cùng vui vẻ:”1...2’...”

“Tập Bác Niên, anh mau chọn Hàn Hàn, anh chọn thằng bé đi, chọn thằng bé, mau...” Mặc Tiểu Tịch giấy dựa, dao găm ở trên cổ cô, đã ma sát ra máu, khiến cho người ta người thấy mà giật mình.

Trong lòng của Tập Bác Niên hoảng hốt, lúc này đầu óc của anh vô cùng hỗn loạn, anh không muốn mất con trai, cũng không muốn mất cô, nhưng anh phải ra lựa chọn, anh cần phải bình tĩnh.

“Hàn Hàn, cô thả nó ra...” Tập Bác Niên hét lớn.

Mặc Tiểu Tịch không lớn xộn nữ, sự lựa chọn của anh đã hoàn toàn nằm trong dự liệu của Ninh Ngữ Yên:”Nhìn đi, Mặc Tiểu Tịch, trong lòng anh ta cô bất quá cũng chỉ như vậy thôi, bây giờ cô có chết, anh ta cũng không cứu cô, anh ta cứu con trai, trong lòng anh ta, không có ai quan trọng hơn con anh ta, tôi không quan trọng, cô cũng không quan trọng.”

“Đứng! Chúng ta đều không quan trọng, cô muốn chém giết hay róc thịt gì tùy cô, bây giờ kêu tiểu Vân thả Hàn Hàn ra đi.” Mặc Tiểu Tịch ổn định hơi thở, bình tĩnh nói.

Cô rất cảm ơn Tập Bác Niên đã chọn Hàn Hàn, bởi vì anh biết, nếu bọn họ không có Hàn Hàn, cho dù bọn họ có nhiều thời gian và hạnh phúc, cũng không biết dùng để làm gì, cô cảm ơn anh đã chọn như vậy.

“Được thôi, tiểu Vân, cô đưa Hàn Hàn cho anh ta đi, rồi tôi chấm dứt mạng sống của con tiện nhân này.” Ninh Ngữ Yên nói với Tiểu Vân.

Lúc tiểu Vân đi qua, giao Hàn Hàn cho Tập Bác Niên, dao của Ninh Ngữ Yên cũng từ từ cắt vào cổ họng của Mặc Tiểu Tịch.

Mặc Tiểu Tịch nhắm mắt lại, chờ cái chết đến, nếu thật sự có kiếp sau, cô muốn gặp lại anh, yêu nhau, không giống rồi rắm và đau khổ của đời này.

“Đừng...”

Tiếng súng vang lên, lúc Ninh Ngữ Yên và Tập Bác Niên nói chuyện, có một cảnh sát hình sự, lén ẩn núp ở bên cạnh, lúc Ninh Ngữ Yên xuống tay, bắn vào tay cô ta, dao găm cùng lúc rơi xuống!

“Tiểu Tịch...”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Là hạnh phúc bắt đầu sao? 【Đại Kết Cục】

"Tiểu Tịch..." Tập Bác Niên sợ hãi gào lên, muốn bước tới đón lấy cô, nhưng anh đang ôm Hàn Hàn, vốn dĩ không thể đưa tay ra đón.

Theo tiếng súng vang lên, tất cả cảnh sát đều bắt đầu hành động, chế phục Ninh Ngữ Yên và tiểu Vân, đỡ lấy Mặc Tiểu Tịch, trực tiếp ôm cô lên xe, Tập Bác Niên cũng ôm Hàn Hàn đi theo.

"Mau đưa đến bệnh viện..." Đội trưởng Hoàng nói với thuộc hạ lái xe bên cạnh, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột.

Tập Bác Niên một tay ôm Hàn Hàn đang hôn mê, một tay ôm Mặc Tiểu Tịch, trên cổ cô có máu nhỏ xuống, nhìn rất đáng sợ.

Hơi thở của Mặc Tiểu Tịch vô cùng mong manh, cô đau đớn nói không ra lời, cũng mệt mỏi nhắm mắt lại.

"Tiểu Tịch, không sao rồi, không sao rồi, em đã an toàn, em đừng chết, em mở mắt ra nhìn anh đi, là anh, anh luôn ở bên em, em không sao rồi, chúng ta đi bệnh viện, đừng sợ, không ai có thể làm hại em đâu." Tập Bác Niên liên tục hôn lên mặt cô, khuôn mặt bị thương khiến anh đau lòng đến không thở được, mắt cũng ướt.

Mặc Tiểu Tịch cảm nhận được đôi môi mềm mại của anh trên mặt cô, miệng vết thương giống như không đau nữa, bây giờ có anh bên cạnh cô, lo lắng cho cô, khổ sở vì cô, một chút vậy thôi, đã đủ làm cô cảm thấy hạnh phúc!

Tập Bác Niên cứ như vậy, duy trì một động tác, mãi tới khi đến bệnh viện.

Sau hai tuần, Mặc Tiểu Tịch lại vào phòng cấp cứu một lần nữa, lần này cũng liên quan đến Hàn Hàn.

Tay của Ninh Ngữ Yên bị bắn trúng, lấy viên đạn ra, băng bó kỹ, được đưa đến sở cảnh sát cùng với tiểu Vân, nhốt ở trại tạm giam.

Hàn Hàn bị đánh thuốc mê, sau khi bác sĩ điều trị cho thẳng bé, mới tỉnh lại, nếu kéo dài mấy ngày nữa, có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Vết thương trên cổ Mặc Tiểu Tích cắt không sâu, không tổn thương đến động mạch, nhưng trên cánh tay bị tra tấn đầy thương tích, lớn nhỏ, sâu cạn không giống nhau, có nhiều vết bầm, đó đều là bị Ninh Ngữ Yên và tiểu Vân đánh.

Tập Bác Niên ngày đêm ở trong bệnh viện chăm sóc cô, sợ Hàn Hàn thấy cô bị thương, thẳng bé sẽ sợ hãi, cho nên anh tạm thời dẫn theo người giúp việc trong nhà đến.

Lần sự kiện bất cóc này, từ lúc xảy ra kết thúc, tổng cộng ba ngày, bên ngoài không ai biết, Tập Bác Niên xử lý vô cùng bí mật, anh sợ sau khi đưa đến sự chú ý của truyền thông, chỉ làm sự việc càng hư thêm.

Thiên Dã và Tô Lộ Di đều cho rằng, Mặc Tiểu Tích bận rộn chăm sóc Hàn Hàn, nên không nhắc điện thoại, không ai nghĩ tới, trong này sẽ xảy ra chuyện đáng sợ như vậy.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn không biết, Mặc Tiểu Tích cũng không muốn khiến người khác lo lắng cho cô, nên kêu Tập Bác Viễn đừng thông báo cho bọn họ.

“Hôm nay có tốt lên chút nào không?” Tập Bác Niên dứt cháo cho cô, cẩn thận thổi nguội, mới đưa đến miệng cô.

“Tốt hơn nhiều rồi, miệng vết thương vẫn hơi đau, lần này có thể thoát chết, thật sự là may mắn lớn.” Mặc Tiểu Tích ăn hết cháo, nở nụ cười nhạt với anh.

“Ninh Ngữ Yên, sẽ bị khởi tố tội có ý định giết người, đoán chừng phải ngồi tù 20 năm, em yên tâm đi, cô ta sẽ không thể làm chuyện ác nữa.” Sáng sớm Tập Bác Niên nhận được điện thoại của sở cảnh sát, đã lập án.

Mặc Tiểu Tích nghe anh nói vậy, trong lòng không cảm thấy vui vẻ, mà cảm thấy nặng trĩu: “Không ngờ, cuối cùng cô ta lại rơi vào kết cục này, thực ra cô ta có rất nhiều lựa chọn.”

“Ăn đi, đừng suy nghĩ nhiều.” Tập Bác Niên đưa cháo đến bên miệng cô, thực ra Ninh Ngữ Yên biến thành như vậy, anh không ngờ, anh biết cô ta ác độc, sau năm ba lần tổn thương đến Hàn Hàn, mới hạ quyết tâm ly hôn với cô ta, sau khi chia tay, cô ta vẫn có thể sống cuộc sống của mình, anh cũng không nghĩ cạn tài ráo máng.

Người thật sự đuổi tận giết tuyệt cô ta, hoàn toàn chính là cô ta.

“Sau khi xuất hiện, đến nhà họ Tập ở đi, anh và nhà họ Ninh đang chiến tranh, sau này có lẽ còn dữ dội hơn, anh sợ em và Hàn Hàn lại xảy ra chuyện nữa, ở nhà họ Tập anh yên tâm hơn.” Tập Bác Niên nhân cơ hội này đề nghị cô đến nhà họ Tập, anh thật sự rất lo lắng cho bọn họ, thứ hai, anh cũng muốn mượn cơ hội này thuyết phục cô.

Mặc Tiểu Tích im lặng, đột nhiên không biết nói gì cho phải.

Tập Bác Niên mỉm cười, thái độ này của cô, cũng xem như nhà ngầm đồng ý.

Mấy ngày sau, Mặc Tiểu Tích có thể xuất viện, Tập Bác Niên không hỏi cô, trực tiếp đưa cô đến nhà họ Tập.

Sau hai năm trở về chỗ này, khiến cho Mặc Tiểu Tích có cảm giác giống như đang nằm mơ, cô không biết tại sao mình đồng ý đến đây, có lẽ bởi vì Hàn Hàn, có lẽ bởi vì lúc cô bị thương, anh đối xử chân thành làm cho lòng cô có chút dao động, cô không biết, thật sự không biết.

Đến nhà họ Tập, Hàn Hàn đang chơi trên thảm cỏ.

Chuyện này mấy ngày trước, đối với thẳng bé, thật sự giống như một giấc ngủ dài.

Nhìn thấy Mặc Tiểu Tích đến, Hàn Hàn vô cùng vui vẻ: “Mẹ...khi nào chúng ta đi siêu thị nữa ạ, ba nói hôm đó Hàn Hàn ngủ quên trên ngựa gỗ, vì thế mẹ ôm Hàn Hàn về có phải vậy không?”

“Đúng vậy!” Mặc Tiểu Tích mỉm cười, nói theo ý của Hàn Hàn: “Con nha, có lẽ là hôm đó chơi mệt quá, nên mới ngủ thiếp đi.”

“Lần sau đi, con không bao giờ ngủ nữa, con muốn đi với ba mẹ.” Hàn Hàn thân thiết dựa vào người cô.

Mặc Tiểu Tích ôm lấy thẳng bé: “Tốt! Vậy con phải ngoan ngoãn mới có thể, bây giờ mẹ chơi chung với con được không?” Hàn Hàn không bị ảnh hưởng gì ở vụ bắt cóc, vậy còn gì tốt hơn.

Cuối cùng Hàn Hàn cũng chỉ là một đứa bé hai tuổi, không suy nghĩ nhiều, nghe Mặc Tiểu Tích muốn chơi với nó, kéo cô lên thảm cỏ chơi tiếp.

Thời tiết hôm nay vô cùng tốt, không khí cũng rất mát mẻ, đẹp giống như sau sau cơn mưa trời lại sáng.

Ninh Hải Thành biết tin con gái ngồi tù, huyết áp lên cao, trong phút chốc đã sụp đổ, ông ta không ngờ con gái mình sẽ làm như vậy, nếu ông ta biết,

ông ta sẽ không đồng ý .

Cô còn trẻ như vậy , sao có thể ngồi tù .

Ông ta tạm thời buông việc chiến tranh với Tập Bác Niên xuống , toàn tâm toàn ý vùi vào chuyện cứu Ninh Ngũ Yên , mời luật sư tốt nhất thừa kiện cho cô ta .

Cho tới bây giờ , sự kiện bắt cóc này mới nổi hết lên mặt nước , người bên ngoài đều biết rõ .

Cho tới bây giờ , sự kiện bắt cóc này mới nổi hết lên mặt nước , người bên ngoài đều biết rõ .

Công việc quay phim của Thiên Dã cũng sắp kết thúc , sau khi nghe tin này , lập tức chạy về , anh thật sự không thể tin , xảy ra chuyện lớn như thế , Mặc Tiểu Tích lại giữ bí mật .

Anh chạy thẳng từ sân bay đến nhà họ Tập .

Mặc Tiểu Tích thấy anh đến , trong lòng có chút áy náy , đã từng nói là sẽ chờ anh quay phim trở về : “ Công việc quay phim bên kia đã kết thúc rồi sao ? ”

“ Mặc Tiểu Tích , rốt cuộc em muốn giữ bí mật đến bây giờ ? ”

“ Hàn Hàn muốn trở về , cho nên em mới về ở chung với thằng bé một thời gian, em sẽ không ở lại đây luôn . ” Mặc Tiểu Tích tưởng là anh nói chuyện cô đột nhiên chuyển chỗ .

“ Anh đang nói chuyện bị Ninh Ngũ Yên bắt cóc , đã qua một tuần em vẫn không nói với anh , rốt cuộc em có xem anh là bạn trai của em không ? ” Thiên Dã rất tức giận , lúc cô sống chết không rõ , anh còn đang yên ổn ngủ ở khách sạn .

Tập Bác Niên đứng ở cửa , nghe bọn họ nói chuyện .

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Đi với Thiên Dã, hay ở cùng với Tập Bác Niên và Hàn Hàn! 【 Đại Kết Cục 】

Mặc Tiểu Tích cười khê: "Thật xin lỗi! Nhưng tất cả mọi chuyện đã qua, bây giờ em rất tốt, sau khi đến bệnh viện rồi xuất viện, em nghĩ anh đang quay phim, gọi anh đến cũng vô ích, cho nên không nói với anh."

"Sau này không được vậy nữa đó, mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều phải cho anh biết đầu tiên, có nghe không?" Thiên Dã nghiêm túc nói.

"Vâng! Tuân lệnh, đừng tức giận nữa." Mặc Tiểu Tích rất ít khi nhìn thấy anh giận như vậy, chỉ biết ra sức lấy lòng.

Thiên Dã thấy cô như vậy, muốn tức cũng không tức được: "Em định ở đây bao lâu, bây giờ anh diễn xong rồi, theo anh về đi."

"Vây, vậy Hàn Hàn, có thể thằng bé không muốn đi." Mặc Tiểu Tích hơi do dự nói.

"Là Hàn Hàn không muốn hay em không muốn." Sắc mặt của Thiên Dã trầm xuống, chuyện anh sợ trong lòng, cuối cùng cũng xảy ra.

Mặc Tiểu Tích vội nói: "Đương nhiên không phải, em cũng không muốn ở đây, anh đừng hiểu lầm." Tại sao nói những lời này, cô cảm thấy giống như mình đang nói dối.

Ở đây, bây giờ mỗi ngày của cô đều trôi qua rất nhanh, tuy biết không nên, cô và Tập Bác Niên đã kết thúc, nhưng sự dịu dàng và săn sóc gần đây của anh, khiến cô có chút mê muội.

Đây là lúc nên tỉnh táo lại.

"Được rồi, hôm nay em sẽ rời khỏi đây, nếu Hàn Hàn muốn ở lại, em cũng sẽ không miễn cưỡng dẫn nó đi, trải qua chuyện lần này, em đã suy nghĩ rất nhiều, yêu thương Hàn Hàn, không nhất thiết phải giữ thằng bé bên cạnh, tuy rằng nó còn nhỏ, nhưng nó nên có quyền lựa chọn." Mặc Tiểu Tích chân thành nói, trong lòng vô cùng buồn phiền.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân: "Muốn đoạt hay buông, đều là em nói, Mặc Tiểu Tích, em đúng là biết tự bào chữa."

Mặc Tiểu Tịch và Thiên Dã quay đầu lại, nhìn thấy Tập Bác Niên từ bên ngoài bước vào, anh tới đây bao lâu rồi.

"Tại sao anh ở ngoài nghe lén chúng tôi nói chuyện?" Mặc Tiểu Tịch không vui nói, trong nội lòng có chút chột dạ.

"Tại sao lại nói là nghe lén, đây là nhà của tôi, tôi tan làm, đi qua chỗ này, vậy cũng gọi là nghe lén?" Tập Bác Niên lạnh lùng giễu cợt nói, từ giây phút nghe cô muốn rời khỏi đây, tim của anh lập tức lạnh xuống, hoàn toàn lạnh xuống.

Mặc Tiểu Tịch liếm môi: "Đây là tôi không đúng, không nên nói chuyện lớn tiếng ở nhà anh, tôi muốn hỏi Hàn Hàn một số chuyện, hy vọng anh không ngăn cản."

"Hỏi gì? Hỏi thằng bé đồng ý ở đây với người cha là tôi, hay rời khỏi đây với người mẹ ruột như em sao? Tôi nói cho em biết, nó nhất định sẽ không trả lời em, nó muốn cả hai, mà em, bây giờ nhất định phải đi, không phải sao?" Trong lòng Tập Bác Niên vô cùng đau đớn, anh cho rằng sau khi trải qua sống chết, bọn họ có thể ở chung với nhau, nhưng vẫn vậy, không có gì thay đổi.

"Đúng, tôi phải đi, bởi vì tôi và anh đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa, mà Hàn Hàn, tôi cũng phải chấp nhận quyết định của thằng bé, sẽ không ép buộc nó nữa, tất cả mọi chuyện, vẫn nên có một cái kết." Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch cũng rất đau.

"Đã vậy, em còn xuất hiện để làm gì, em muốn đến giành Hàn Hàn, rồi em đến, bây giờ một câu tôn trọng thằng bé, em lập tức muốn đi, em thật đáng giận, Mặc Tiểu Tịch, em có biết không, em đang làm tổn thương thằng bé, Hàn Hàn nhìn thấy Ninh Ngữ Yên xấu xa, bây giờ lại nhìn thấy em ích kỷ, cái gì mà luôn miệng nói yêu nó, con mẹ nó, tất cả đều là nói nhảm." Lòng của Tập Bác Niên đang chảy máu.

Anh không biết mình nên lấy lý do gì giữ cô lại, anh sợ lại mất đi cô, nhưng cô phải đi...

Cơ thể của Mặc Tiểu Tịch nghiêng đi, im lặng thật lâu.

Trong phòng khách đột nhiên yên tĩnh như chết, lúc không có Ninh Ngữ Yên, tưởng rằng bầu trời sẽ trong, nhưng cuộc sống không đơn giản vậy, cô không muốn Thiên Dã đau lòng, không muốn Hàn Hàn đau lòng, cũng không muốn Tập Bác Niên đau lòng, nhưng cuối cùng, dù sao cũng có một người tổn thương.

Cô không thể quan tâm nhiều như vậy.

"Anh nói rất đúng, có lẽ tôi không nên xuất hiện, nói vậy, không chừng sẽ không mang đến cho Hàn Hàn nhiều khổ sở như thế, không chừng tôi không xuất hiện, Ninh Ngữ Yên cũng sẽ không đối xử với Hàn Hàn như vậy, các người vẫn một nhà hạnh phúc, phải, tôi thật sự không nên xuất hiện." Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch vô cùng khó chịu, mấy ngày nay cô vẫn suy nghĩ, tất cả những chuyện đã xảy ra, cô mới đúng là đầu sỏ, mới đúng là người dẫn hỏa.

"Hừ..., nhưng em đã xuất hiện, đáng giận nhất chính là, em đã xuất hiện, đảo lộn tất cả, bây giờ còn muốn theo tên mặt trắng nhỏ này rời đi, phải đi đúng không, vậy đi đi, nhưng em không cần phải tìm Hàn Hàn, tôi đã sớm nói, hoặc là em ở lại, ở chung với tôi và Hàn Hàn, hoặc là một mình rời đi, em đừng dài dòng dây dưa, dứt khoát nhanh một chút, lại càng không nên kiếm cớ cho bản thân." Tập Bác Niên bị kích thích, ngực nổi tung đau đớn, đựng cũng không thể đựng.

Thiên Dã nắm tay vai Mặc Tiểu Tịch: "Tiểu Tịch, anh cũng tôn trọng sự lựa chọn của em, anh sẽ không oán giận em."

Đi hay ở! Trong lòng của Mặc Tiểu Tịch vô cùng phân vân.

"Tiểu Tịch... nếu em không muốn đi, em có thể nói thẳng, anh có thể chịu đựng được." Thiên Dã giữ chặt cô, giống như biết suy nghĩ trong lòng cô, nhưng chỉ không muốn bỏ qua.

Mặc Tiểu Tịch thở dài trong lòng: "Thiên Dã, em về với anh."

Tim của Tập Bác Niên chấn động nặng nề: "Mặc Tiểu Tịch, sau này em mãi mãi đừng xuất hiện trước mặt tôi và Hàn Hàn, em không phải mẹ nó."

"Nếu Hàn Hàn muốn đi theo tôi, tôi sẽ dẫn nó đi." Mặc Tiểu Tịch vẫn kiên trì!

"Em đừng hòng, muốn đi với cậu ta, bây giờ lập tức đi ngay, tôi xem như em đã chết, sau này đừng đến tìm tôi và con trai." Tập Bác Niên giận dữ rời khỏi phòng khách, luôn siết chặt quả đấm, giống như muốn bóp nát xương cốt của mình.

Hàn Hàn đang ngủ trên lầu, Tập Bác Niên lên lầu, nhẹ nhàng ôm lấy thằng bé, qua loa thu dọn mấy bộ quần áo, sau đó rời khỏi nhà họ Tập.

"Anh muốn dẫn Hàn Hàn đi đâu?" Mặc Tiểu Tịch đuổi theo ra cửa.

"Cha con chúng tôi, muốn ra ngoài đi nghỉ, không phải em muốn đi cùng với tên mặt trắng nhỏ kia sao, quan tâm đến chúng tôi làm gì?" Tập Bác Niên khởi động xe, giống như con gió chạy đi, anh muốn để cô suy nghĩ lại thật tốt, rốt cuộc bên nào mới quan trọng.

Hàn Hàn đang ngủ, chuyển người lại ngủ tiếp.

Mặc Tiểu Tịch trơ mắt nhìn anh rời đi, trong lòng rồi thành một cục, cô không thể nhìn thấy con trai nữa sao?

“Tiểu Tịch, đừng đau lòng, chúng ta đi thôi, sau này anh ta trở về, chúng ta vẫn có cơ hội mang Hàn Hàn về.” Thiên Dã ôm cô, đỡ cô lên xe, anh không thể mất cô, cho dù biết rõ, bây giờ trong lòng cô rất đau khổ.

Tập Bác Niên dẫn Hàn Hàn đi, vừa vặn nửa tháng, anh đang chờ Mặc Tiểu Tịch gọi điện thoại tới, anh không tin, cô thật sự không muốn Hàn Hàn.

Anh hiểu rõ đối với chuyện này, anh ép cũng ép không được, phải để cô tự suy nghĩ cẩn thận, suy nghĩ thông suốt.

Mặc Tiểu Tịch trở về căn hộ, lại một lần nữa vui đầu vào công việc, có Tập Bác Niên ở đó, Hàn Hàn nhất định rất an toàn, nhưng mỗi ngày, cô nhớ Hàn Hàn đến tim cũng bốc cháy, nhưng không thể để Thiên Dã phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Do dự! 【 Đại Kết Cục 】

Kỳ thực sao Thiên Dã có thể không phát hiện ra tâm sự của cô, luôn không yên lòng, còn đáng về miễn cưỡng vui vẻ, anh đều thu vào mắt.

Chẳng qua là anh đang chờ, chờ cô vui vẻ, anh nói với bản thân, dù sao cũng phải có một quá trình, nhất định cô sẽ vui vẻ lên.

"Tiểu Tịch, ngày mai chính là ngày công diễn, em đang hồi hộp sao?" Lúc ăn cơm tối, Thiên Dã hỏi.

"Hả?" Mặc Tiểu Tịch ngẩng đầu lên, có chút ngượng ngùng hỏi: "Anh vừa nói gì, em không nghe thấy, anh có thể nói lại lần nữa không?"

Khoảng cách gần như vậy, cô không nghe thấy anh đang nói gì, trong lòng Thiên Dã có chút mất mát, nhưng làm bộ như không có chuyện gì, hỏi lại: "Anh hỏi em, ngày mai sẽ công diễn, trong lòng có hồi hộp sao?"

"Đương nhiên có hồi hộp, nhưng em sẽ làm tốt, chẳng qua là bây giờ có thay đổi lớn, lúc đầu em vì đoạt lại Hàn Hàn mới cố gắng tiến vào làng giải trí, mà hiện tại, em lại muốn buông thả bé ra, trong lòng đột nhiên mất đi trọng tâm." Mặc Tiểu Tịch không có chút khẩu vị, lập tức bỏ đĩa xuống.

"Đừng như vậy! Dù sao cuộc sống vẫn có mục tiêu, em đã bước vào, tại sao không nỗ lực làm tốt, chuyện khác, cứ thuận theo tự nhiên đi, nếu như mỗi một chuyện trong đời, chúng ta đều có thể an bày, tính toán trước, thì đã không có nhiều buồn vui li hợp rồi." Thiên Dã an ủi cô, cũng an ủi mình.

Tuy rằng bây giờ cô đang ngồi bên cạnh anh, nhưng anh cảm thấy, lòng của cô, ở một nơi rất xa.

Mặc Tiểu Tịch gật đầu, không nói tiếp nữa, ăn xong cơm tối, đi tới ban công ngồi, nhìn ánh đèn của thành phố, trước mắt đột nhiên mất đi tiêu điểm.

Bây giờ cô có thể làm, chỉ là dồn hết sức vào chuyện trước mắt, có lẽ từ từ, cô có thể tìm được mục tiêu của cuộc đời.

Trải qua một khoảng thời gian đau khổ, cuối cùng cũng đến lúc yên bình, lại cảm thấy mình bỏ qua nhiều thứ quan trọng, hui quạnh, không đau đớn, chỉ có trống trải.

Thiên Dã đứng trong phòng nhìn cô, lòng cũng trống rỗng.

Hôm sau, Mặc Tiểu Tịch bận rộn cả ngày, ngay cả thời gian uống nước cũng không có, ở trong sự bận bịu, cô từ từ quên mất việc nghĩ tới chuyện khác, cũng thật sự yêu cảm giác ở trên sân khấu.

Ngày công diễn, trong nhà hát lớn ngồi chật kín người.

Một ngày trước Tập Bác Niên và Hàn Hàn đã trở về từ Paris, nghe nói vở ca kịch của Mặc Tiểu Tịch đã được công chiếu, thì mua vé đến xem, không phải anh muốn xem cô nhảy có tốt hay không, mà chỉ muốn xem, lúc cô nhìn thấy bọn họ, còn có thể bình tĩnh hay không, xem có phải cô thật sự không để ý không.

Anh cũng biết hành động bây giờ của mình rất trẻ con, nhưng anh không kiềm chế được.

Anh và Hàn Hàn ngồi ở hàng đầu tiên, cách sân khấu gần nhất, lúc bức màn lớn kéo ra, lúc buổi biểu diễn bắt đầu, tiếng nhạc êm ái kỳ ảo phối hợp với điệu múa đẹp đẽ bông bênh, khiến mọi người ngây ngất, Hàn Hàn hưng phấn vỗ tay: "Mẹ nhảy thật giỏi, mẹ thật xinh đẹp."

Mặc Tiểu Tịch ở bên trên, cũng người thấy Tập Bác Niên và Hàn Hàn, lòng của cô phút chốc sáng lên, càng ra sức biểu diễn, khiến cho thị giác của mọi người vô cùng hưởng thụ.

Lúc kết thúc, tất cả đều đứng dậy vỗ tay, bởi vì thật sự quá tuyệt vời.

Tô Lộ Di và Lam Dật ở phía sau sân khấu, cũng rất hưng phấn, lần đầu công diễn thành công, điều này vô cùng quan trọng, kể từ nay, bất luận là danh

tiếng hay lời khen ngợi, đều được cải thiện rất nhiều.

Mặc Tiểu Tịch xuống khỏi sân khấu, đi tới sau phòng nghỉ.

Đi vào, thì nhìn thấy Tập Bác Niên mặc áo khoác màu đen đứng cùng Hàn Hàn ở bên trong.

"Hàn Hàn..." Mặc Tiểu Tịch chạy tới, ôm lấy Hàn Hàn, hôn lên mặt thằng bé: "Nửa tháng nay, cùng ba đi đâu nào?"

"Con đi rất nhiều rất nhiều nơi, ở đâu cũng rất đẹp, ba nói mẹ có việc, nên không thể đi chung, thật đáng tiếc." Hàn Hàn dựa vào lòng cô, vô cùng thân thiết nói cười.

"Đúng, thật đáng tiếc." Mặc Tiểu Tịch nhìn thoáng qua Tập Bác Niên, rốt cuộc anh muốn làm gì, dẫn con trai đi ra ngoài lâu như vậy, hôm nay lại đột nhiên xuất hiện.

Tập Bác Niên nâng tay, nhìn đồng hồ: "Hàn Hàn, thời gian không còn sớm, chúng ta về nhà thôi." Anh đứng dậy, ôm Hàn Hàn từ trong tay Mặc Tiểu Tịch qua.

Mặc Tiểu Tịch còn chưa ôm đủ, đã bị anh đoạt mất, trong lòng có chút nóng nảy: "Thời gian còn sớm, bây giờ hai người muốn đi đâu sao?"

"Còn sớm sao? Tôi cảm thấy không còn sớm nữa, với lại Hàn Hàn cũng đến giờ phải ngủ, hôm nay biểu diễn rất thành công, chúc mừng em." Tập Bác Niên tùy ý nói.

"Vậy...chúng ta đi ăn cơm đi, tôi vừa mới gặp Hàn Hàn, anh không thể dẫn thằng bé đi ngay." Mặc Tiểu Tịch biết anh có ý làm vậy.

Tập Bác Niên cười: "Tại sao tôi không thể, em không cảm thấy chúng tôi quan trọng, chúng tôi cũng sẽ không cảm thấy em quan trọng, thuận tiện nói cho em biết, tôi quyết định tìm cho Hàn Hàn một người mẹ, nói không chừng một ngày nào đó, em muốn gặp thằng bé một lần cũng rất khó khăn."

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tịch trắng bệch: "Ý anh là gì?"

"Ý trên mặt chữ em nghe đấy, nhà họ Tập không thể không có nữ chủ nhân lâu, Hàn Hàn cũng không thể không có mẹ, vị trí mà em không muốn có rất nhiều người phụ nữ muốn đoạt lấy, bây giờ không phải tôi đang ép em, mà là báo cho em biết một tiếng, đã cho em mặt mũi lắm rồi." Tập Bác Niên thông dong tự đắc nói.

"Tôi không cần anh thông báo, anh muốn tìm phụ nữ, tùy anh thôi." Trong lòng Mặc Tiểu Tịch vô cùng sợ hãi, đương nhiên cô không hy vọng chuyện này xảy ra, nhưng lại không muốn để anh đắc ý.

"Em có thể tìm tên mặt trắng nhỏ, bỏ mặc con trai, tôi tìm phụ nữ cũng là bình thường, không phải sao, em không cần phải tức giận." Tập Bác Niên mỉa mai.

Mặc Tiểu Tịch không chịu được lời mỉa mai: "Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi tức giận, vẫn là anh tự mình tưởng tượng ra thôi, anh không cần hồ tì là kích thích tôi, như vậy rất vô nghĩa."

"Hai người đừng cãi nhau." Hàn Hàn ngăn cản nói, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ chán nản và buồn bã.

"Xin lỗi, Hàn Hàn, mẹ và ba không có cãi nhau, là đang đùa." Mặc Tiểu Tịch vội vàng giải thích, cô rất sợ nhìn thấy dáng vẻ không vui của Hàn Hàn.

"Đúng vậy, ba mẹ đang đùa, đừng không vui nhé." Tập Bác Niên chỉ lo tranh cãi với Mặc Tiểu Tịch, quên mất đáng về nói chuyện này, sẽ làm tổn thương đến Hàn Hàn.

Hàn Hàn dựa vào vai Tập Bác Niên: "Con không muốn nhìn thấy hai người cãi nhau, con muốn ba mẹ đều vui vẻ, đều không rời khỏi con."

Mặc Tiểu Tịch và Tập Bác Niên nhìn đối phương một cái, trong lòng vô cùng xúc động, trái tim của trẻ con là dễ bị tổn thương nhất, cũng nhạy cảm nhất.

"Ba sẽ luôn ở cùng với con, không rời khỏi con, con hỏi mẹ đi, xem mẹ có đồng ý ở cùng con không?" Tập Bác Niên nhìn Mặc Tiểu Tịch, trong mắt chứa đựng tình yêu sâu sắc, anh thật sự rất muốn, cô trở về bên cạnh anh, vừa rồi anh nói vậy, cũng là có ý chọc giận cô.

"Em...mẹ ở cùng với Hàn Hàn được không, con nhớ mẹ." Hàn Hàn nhào qua, ôm lấy Mặc Tiểu Tịch.

"Mẹ cũng rất nhớ con." Trái tim của Mặc Tiểu Tịch vô cùng mềm mại, ôm Hàn Hàn, trong lòng càng lo lắng hơn.

Rốt cuộc cô nên làm gì mới tốt!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Xi căng đan 【 Đại Kết Cục 】

"Nếu muốn ăn cơm, về nhà ăn đi, tối hay không tùy em." Tập Bác Niên kéo Hàn Hàn qua: "Chúng tôi ở bãi đậu xe chờ em, cho em nửa tiếng, không tới, chúng tôi lập tức lái xe đi."

Nói xong, ôm Hàn Hàn bỏ đi, giờ phút này, trong lòng anh dường như nắm chắc, cô nhất định sẽ tới, bên miệng không khỏi lộ ra nụ cười gian, giữa bọn họ có Hàn Hàn, mãi mãi không thể cắt đứt quan hệ.

Anh nhất định sẽ có cách, khiến Mặc Tiểu Tích ngoan ngoãn tới bên cạnh anh.

Mặc Tiểu Tích thấy bọn họ đi ra ngoài cửa, trầm nghĩ, nên đi hay không, nếu không đi, Hàn Hàn nhất định sẽ buồn, nhưng nếu đi, thì giải thích với Thiên Dã thế nào cho tốt.

Trong lòng cô vô cùng phiền muộn.

Vào phòng thay quần áo, cô cời trang phục biểu diễn xuống, tẩy trang, Tô Lộ Di từ ngoài cửa đi vào.

"Tiểu Tích...đêm nay rất thành công, có tiệc chúc mừng, cô sửa soạn xong thì ra nhé, chúng tôi chờ cô bên ngoài, hôm nay cô là nhân vật chính, không thể nói không đi." Tô Lộ Di vỗ vai cô: "Tôi còn phải qua bên cạnh thông báo cho các diễn viên khác, lát gặp lại."

"Không, Lộ Di, hôm nay tôi..." Mặc Tiểu Tích muốn nói cô thật sự không thể đi, quay đầu lại, Tô Lộ Di đã giống như một cơn gió vụt ra ngoài, làm cô không có cơ hội để lên tiếng.

Tập Bác Niên đang đợi cô ở bãi đậu xe, cô không muốn khiến Hàn Hàn thất vọng, nhưng bên Tô Lộ Di, cũng muốn nói một tiếng, nếu không, để tất cả mọi người đợi cô thì không tốt.

Sau khi Mặc Tiểu Tích chuẩn bị tốt, đi ra ngoài cửa, muốn tìm Tô Lộ Di, nói cô có việc không đến tiệc chúc mừng được, tìm hết căn phòng bên cạnh cũng không có một bóng người, chẳng lẽ đều đã ra bãi đậu xe?

Đến bãi đậu xe, quả nhiên thấy các nhân viên công tác và Tô Lộ Di đều đang ở đó, còn có không ít phóng viên.

"Các vị! Nữ chính của chúng ta đến rồi! Các vị có chuyện gì thì để đến tiệc chúc mừng hỏi đi, được không?" Tô Lộ Di cười vẫy tay với Mặc Tiểu Tích, ý bảo cô đi nhanh lên.

Một chỗ khác, Tập Bác Niên đậu xe ở đó, thấy Mặc Tiểu Tích đi về phía kia, sắc mặt tối sầm.

Mặc Tiểu Tích nhìn thấy Tập Bác Niên, nhưng dù sao cô cũng phải qua nói với Tô Lộ Di một tiếng.

Cô bước nhanh về phía Tô Lộ Di, muốn nói một tiếng rồi trở lại bên Hàn Hàn ngay, mới vừa mở miệng: "Lộ Di, tôi..."

"Đừng có tôi nữa, mau lên xe, tôi có chuyện muốn nói với cô." Hiện tại Tô Lộ Di vô cùng hưng phấn, mạnh mẽ kéo Mặc Tiểu Tích lên xe.

Nhưng Tập Bác Niên nhìn thấy cảnh này, cho rằng Mặc Tiểu Tích chủ động lên xe tức giận lái xe bỏ đi, Hàn Hàn ở bên cạnh cũng hết sức chán nản.

Mặc Tiểu Tích ở trên xe nhìn thấy cảnh này, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng bây giờ cô cũng đuổi không kịp xe anh, hơn nữa bên ngoài còn có nhiều người như vậy.

"Nghĩ gì vậy? Về mặt thể này, có phải có chuyện gì không?" Tô Lộ Di chú ý thấy dáng vẻ mặt ủ mỳ chề của cô, không khỏi hỏi.

"À, không có gì, tôi không sao" Mặc Tiểu Tích lắc đầu, đã thế này, nói cũng vô ích." Không phải muốn đến lễ chúc mừng sao, vậy đi thôi" Hôm khác cô có thời gian thì đến nói xin lỗi với Hàn Hàn.

"Nghe ra, có phải cô vốn không định đi không?" Tô Lộ Di là người thông minh, một chút thôi đã nghe ra.

Mặc Tiểu tích gật đầu, úp mở nói:" Vốn là có một số chuyện"

Tô Lộ Di thay đổi tư thế ngồi: "tiểu Tích. ..., hôm nay công diễn rất thành công, sau này sẽ càng bận hơn nữa, cô phải mang công việc đặt lên trọng tâm của cuộc sống, nhưng cô và Thiên Dã lại rất giống nhau, cho rằng điều quan trọng nhất không phải là công việc, dù sao chúng ta cũng phải có trách nhiệm với sự lựa chọn của mình, cô nói có đúng không? Muốn làm thì làm, không muốn làm thì bỏ, vậy không được?"

Cô ta nói vậy ý là muốn giữ Mặc Tiểu Tích lại, cô ta sợ Tập Bác Niên gay chia rẽ, Mặc Tiểu Tích sẽ rời khỏi làng giải trí!

"Tôi hiểu ý của cô" Mặc Tiểu Tích cười nói, đúng vậy, dù sao cũng nên chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình, cuộc sống là không có cách nào tính toán và đoán trước được, cũng không thể luôn tính toán lại.

“Tôi biết Tiểu Tịch cô là một người rất có lòng trách nhiệm, đúng rồi, vừa rồi đạo diễn Trương gọi điện thoại đến nói, muốn hẹn cô đi ăn cơm, tìm cô quay phim, với lại ngày mai có mấy nhà đầu tư, cũng muốn ăn bữa cơm với cô, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội, được những nhân vật lớn đó xem trọng, sau ngày hợp đồng biểu diễn, quảng cáo sẽ liên tục tìm đến cô, không muốn nổi cũng khó.

Biểu hiện của Mặc Tiểu Tịch vô vùng bình thản, dáng vẻ có chút không hứng thú lắm.” Tất cả đều nghe theo Lộ Di cô sắp xếp”

“Rất tốt, cô yên tâm, tôi sẽ không xử tệ với cô” Tô Lộ Di cười đến không khép miệng.

Trong tiệc chúc mừng những người trước kia đối xử lạnh nhạt với cô, đều để khuôn mặt chào đón cô, cả buổi tối, không ngừng có người đến chúc mừng, làm quen với cô.

Mà quanh quẩn trong lòng của Mặc Tiểu Tịch, từ đầu đến cuối đều là khuôn mặt nhỏ nhắn thất vọng của Hàn Hàn.

Lúc tiệc chúc mừng gần kết thúc, Thiên Dã xuất hiện, lại đẩy lên một trận bùng nổ. Hiện tại, tất cả mọi người đều biết thiên Dã và Mặc Tiểu tịch là một đôi, cũng chỉ biết đến chúc mừng cho cô.

“Anh đã đến trễ, trên đường anh đến đây, xem biểu diễn trên điện thoại di động, thật sự rất tuyệt vời.” Thiên Dã ở trước mắt mọi người ôm Mặc Tiểu Tịch, để bày tỏ sự chúc mừng.

“Cảm ơn!” Mặc Tiểu Tịch cười khẽ.

Các phóng viên chạy nhanh đến chụp lại cảnh này, ngày mai lên trang đầu của bài viết, lại có tin tức rồi.

“Có muốn đi sớm một chút không, ở đây chán quá” Thiên Dã ghé vào tai cô nói.

Mặc Tiểu Tịch câu còn không kịp, cô cũng không thích những chỗ thế này, hơn nữa bây giờ tâm trạng cô thật sự vô cùng buồn phiền.” Được! Anh nghĩ cách dẫn em đi đi”

Thiên Dã đứng dậy:” Vậy tiểu thư xinh đẹp, em chỉ cần khoác tay là được” Thiên Dã mở rộng cánh tay, cười hết sức rạng rỡ, xán lạn.

Mặc Tiểu Tịch bật cười, đưa tay khoác lên khuỷu tay anh, anh giống như một vương tử, dịu dàng sẵn sàng, lại giống như một ánh sáng siêu nhiên, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Anh quang minh chính đại dẫn cô ra ngoài, không quan tâm đến tiếng hò hét và bàn luận của người khác, cứ tự nhiên như vậy.

“Em biết không, giây phút này anh đã chờ rất lâu, hy vọng có thể cùng với em, không chút kiêng kỵ đi trong đám đông, không cần quan tâm đến cái nhìn của người khác, cảm giác này thật tốt” Thiên Dã cười nhạt, nụ cười đi thẳng đến trái tim.

Mặc Tiểu Tịch khẽ nhấp miệng, tránh né ánh mắt của anh.

Hôm sau, tin tức đêm qua truyền ra cả thành phố đều biết, Tập Bác Niên nhìn thấy tin tức bọn họ hôn nhau ngọt ngào, tức giận cầm lấy nước trái cây trên bàn uống sạch một hơi, ngực vẫn tức không chịu được.

Mặc Tiểu Tịch ơi Mặc Tiểu Tịch, em đã nghiện và mê mẩn thế giới muôn màu muôn vẻ, không ra được đúng không, ủng hộ công anh nghĩ rằng, Hàn Hàn là quan trọng nhất đối với cô.

Được! được lắm! Cô định tiếp tục mê muội đúng không, vậy thì, anh nhất định sẽ khiến cô hối hận, đến lúc đó, cho dù cô đến cầu xin anh, anh cũng phải suy xét lại.

Thật đáng giận, đáng giận!

Anh vò báo lại thành một cục, nặng nề vứt xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Gặp phải đạo diễn háo sắc! 【 Đại Kết Cục 】

Ban ngày, Mặc Tiểu Tịch có chút thời gian, lập tức gọi điện thoại đến nhà họ Tập, muốn tìm Hàn Hàn nói chuyện một hai câu, nhưng câu trả lời, luôn là thiếu gia không có ở nhà, hoặc nói đã đi ngủ!

Cô nghĩ, chính là Tập Bác Niên giờ trò.

Cô gọi điện thoại di động cho anh, điện thoại vừa kết nối, cô đã nói: "Tập Bác Niên, anh thật quá đáng, tại sao không cho tôi và Hàn Hàn nói chuyện điện thoại, anh không có quyền đó."

"Tôi không có, chẳng lẽ người mẹ không đi cùng con trai, mà đi cùng tình nhân có tư cách, sau này em không chỉ không thể nói chuyện với Hàn Hàn, còn không thể gặp thẳng bé, không tin em thử xem, kết quả chọc tôi tức giận, rất nhanh em sẽ biết." Tập Bác Niên ngắt điện thoại, không cho cô cơ hội nói chuyện nữa.

Anh muốn cô biết, Tập Bác Niên anh không phải là người để người ta mang ra làm kẻ ngốc mà trêu đùa.

Mặc Tiểu Tịch cúp điện thoại, bực mình để điện thoại lên bàn, hôm qua cô cũng không muốn vậy, nghe cô giải thích một chút sẽ chết sao, anh luôn bá đạo như vậy, tự làm chủ.

Người đàn ông này, nói sẽ làm được, thật sự sẽ không cho cô gặp mặt Hàn Hàn.

Sau đó, cô nhiều lần gọi điện đến nhà họ Tập, lần này dứt khoát không có ai nhận.

Mặc Tiểu Tịch thở dài bất lực, thất vọng đi ra khỏi phòng làm việc, đi về phía phòng để nước, ở ngoài cửa, tình cờ gặp được Thích Tân Nhã, cô ta cũng đang muốn đi vào phòng để nước.

"Tránh ra chút." Cô ta không khách khí va vào vai của Mặc Tiểu Tịch, đi vào trong.

Mặc Tiểu Tịch bị va chạm đứng không vững, cơ thể nghiêng qua một bên, đụng vào cửa, Thích Tân Nhã nghe thấy tiếng, quay đầu cười lạnh trên nỗi đau của người khác: "Đáng đời!"

"Cô nói ai đáng đời?" Sau khi Mặc Tiểu Tịch đứng vững, lạnh lùng nhìn cô ta, đi vào phòng để nước, ánh mắt vô cùng sắc bén.

"Đương nhiên là nói cô..." Thích Tân Nhã cô ta sẽ không sợ Mặc Tiểu Tịch: "Cô hại chị họ tôi vào tù, sau này đi đứng cẩn thận một chút, qua đường nhớ nhìn xe, để ý trên đầu, coi chừng ngày nào đó xe đụng chết, hay đầu bị vật gì đó rớt xuống đập chết." Cô ta dữ tợn uy hiếp nói, trong lòng rất bất bình.

Mặc Tiểu Tịch không chút sợ hãi: "Hừ! Chỉ có người thường làm chuyện xấu, mới sợ báo ứng như vậy, sau này đừng tới trêu chọc tôi, rút nhanh vuốt của cô lại đi."

"Cô đừng tưởng bây giờ cô có Thiên Dã và Tập Bác Niên làm chỗ dựa cho cô, thì vênh váo, coi chừng một chân đạp hai thuyền đến cuối cùng tất cả thuyền đều lật." Thích Tân Nhã ghen ghét nói.

"Tôi có nên cảm ơn cô đã nhắc nhở không? Quả tốt bản thân cô đi." Mặc Tiểu Tịch xoay người đi rót nước.

Thích Tân Nhã ngồi bên kia uống nước, nhìn Mặc Tiểu Tịch, nghĩ xem làm thế nào mới chinh được cái vẻ đắc ý của cô, hơn nữa không liên lụy đến mình.

Đúng rồi, ba ngày sau là ngày giỗ của Tập Văn Noãn, có lẽ, cô ta có thể gọi lên một chút ký ức của người nào đó.

Sau khi cười xấu xa, Thích Tân Nhã cầm ly nước đi ra cửa.

Mặc Tiểu Tịch uống một hớp nước, nặng nề thở dài, sao Tập Bác Niên có thể làm vậy chứ, không được, cô phải tìm cơ hội nói chuyện thật tốt với anh mới được.

Buổi tối, Tô Lộ Di thay Mặc Tiểu Tịch hẹn dạo diễn Tường ăn cơm.

"Lát nữa phải thể hiện cho tốt, ông ta là đạo diễn phim, rất ăn khách, miệng của cô có chút xấu đó, lát nữa cô phải kiên nhẫn một chút, biết không?" Tô Lộ Di làm công tác tư tưởng cho Mặc Tiểu Tịch trên đường đi, sợ cô giống Thiên Dã, nóng nảy ầm ĩ xong, thì phải tay chạy lấy người.

Mặc Tiểu Tịch không biết sâu trong này chứa ẩn ý, thuận miệng trả lời: "Được, tôi biết rồi, tôi sẽ kiên nhẫn một chút."

"Tiểu Tịch, cô thật nghe lời, tôi thích những người có tính cách giống cô." Tô Lộ Di rất hài lòng với sự ngoan ngoãn của Mặc Tiểu Tịch, hợp đồng hôm nay nhất định bàn thảo thành công.

Xe dừng lại trước cửa một nhà hàng tây, bọn họ xuống xe, đi vào bên trong, đi vào một căn phòng bao nhỏ ở phía trong.

Bên trong đã có một người đàn ông khoảng 50 tuổi, nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

"Đạo diễn Tường, ngài đến thật sớm, hôm nay mời khách, đừng giành với tôi." Tô Lộ Di ngồi xuống, ra hiệu Mặc Tiểu Tịch ngồi xuống bên cạnh đạo diễn Tường.

Mặc Tiểu Tịch nhìn thấy còn rất nhiều chỗ trống, hơn nữa cô và đạo diễn Tường này cũng lần đầu gặp mặt, ngồi gần quá, sợ không tốt lắm, vì thế ngồi xuống một chỗ khác.

Cô lễ phép đưa tay, nói: "Xin chào đạo diễn Tường!"

Đạo diễn Tường đối với việc Mặc Tiểu Tịch không ngồi bên cạnh ông ta, trên mặt hiện rõ sự không vui, nhưng thấy cô đưa tay, ông ta cười tí mắt nhắm mắt: "Xin chào! Mặc tiểu thư." Tay này đúng là vừa tròn bóng vừa mịn màng.

Mặc Tiểu Tịch cảm thấy ông ta nắm quá lâu, rút mạnh tay mình về: "Thật xin lỗi."

"Không sao, hình dáng của Mặc tiểu thư rất đẹp, đặc biệt là mái tóc này, giống như tơ lụa vậy." Ông ta đưa tay sờ soạng, Mặc Tiểu Tịch hốt hoảng vội vàng tránh né, nhìn về phía Tô Lộ Di.

Tô Lộ Di chỉ cười, giống như không nhìn thấy đạo diễn Tường động tay động chân, trong lòng Mặc Tiểu Tịch vô cùng ngạc nhiên, sao có thể như vậy.

"Đạo diễn Tường, ngài xem Tiểu Tịch của chúng tôi, có cơ hội làm nữ chính trong bộ phim của ngài không, tôi cũng không có khoác lác, nếu như ngài không hài lòng với Tiểu Tịch của chúng tôi, khẳng định ngài không tìm được người thứ hai thích hợp hơn." Tô Lộ Di cười nói.

"Tô tiểu thư, nếu tôi không vừa ý Tiểu Tịch, hôm nay cũng sẽ không hẹn các người ra nói chuyện, cô nói đúng không, nhưng chi tiết cụ thể, tạm thời không nói được, để tôi tìm một chỗ, nói chuyện riêng với cô ấy." Đạo diễn Tường nhìn Mặc Tiểu Tịch, cười sâu xa.

Lão già háo sắc này! Đương nhiên Tô Lộ Di biết ý của ông ta: "Được! Không thành vấn đề, vậy lát nữa để Tiểu Tịch nói chuyện riêng với ngài."

Cơ thể của Mặc Tiểu Tịch cứng đờ, kêu cô đơn độc đi nói chuyện với đạo diễn Tường háo sắc này? Chẳng lẽ Lộ Di không nhìn ra ông ta có tính toán khác sao?

Đạo diễn Tường cười rộ lên: "Quả nhiên là biết ứng xử, nếu thảo luận tốt, vị trí nữ chính không ai khác ngoài Tiểu Tịch." Ông ta vươn tay, khoắc lên lưng Mặc Tiểu Tịch: "Không biết lát nữa Mặc tiểu thư có thời gian không?"

"Đi đâu?" Mặc Tiểu Tịch siết chặt túi xách, cơ thể cứng ngắc, hỏi dò.

"À, tôi để kịch bản trong khách sạn, cô đi lấy với tôi, thuận tiện diễn thử một chút, tôi sẽ biết cô có thích hợp hay không?" Đạo diễn Tường hợp tình hợp lý nói, nhưng trong mắt đầy dâm dăng, yêu tình xinh đẹp này, tối nay ông ta phải ăn hết cả da lẫn xương.

Lòng của Mặc Tiểu Tịch ngổn ngang trăm mối, đứng lên, tránh khỏi bàn tay lông lá của ông ta: "Thật xin lỗi, tôi đi toilet trước." Cô nhanh chóng ra khỏi phòng, đi tới nhà vệ sinh.

Khuôn mặt già nua của đạo diễn Tường lập tức xụ xuống: "Sao lại thế này, Tô tiểu thư, không muốn nhận vai diễn này, thì các người phải nói sớm chứ."

"Thật xin lỗi, đạo diễn Tường, tôi đi nói chuyện với cô ấy một chút, cô ấy vẫn là người mới, có rất nhiều quy tắc cô ấy không hiểu, ngài chờ một chút, đừng nóng vội." Tô Lộ Di cầm túi xách chạy ra ngoài.

Mặc Tiểu Tịch này, cô ta còn tưởng cô rất biết điều, không ngờ lại là một người bướng bỉnh.

Mặc Tiểu Tịch chạy thẳng về phía toilet, đúng lúc đụng phải người từ toilet nam đi ra, cô không nhìn anh ta: "Xin lỗi..." nói xong, trực tiếp đi vào toilet nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Ý muốn thật sự trong lòng là gì!

Sau đó Tô Lộ Di vội vàng chạy vào, cũng không để ý tới người đàn ông đứng ở trước cửa toilet bên cạnh.

Mặc Tiểu Tịch đứng trước gương, thở hồn hển, cô thật không ngờ gặp đạo diễn bàn chuyện hợp đồng, phải trả giá lớn như vậy, chuyện này thật kinh tởm.

"Tiểu Tịch..." Tô Lộ Di đi vào, nhìn thấy cô đứng trước gương, bước tới trước mặt cô: "Hay thật, sao lại chạy đi như thế, cô có biết, đạo diễn Tường rất tức giận không, nhanh về xin lỗi ông ta, bằng không vai diễn đó sẽ không có phần của cô."

Mặc Tiểu Tịch im lặng thật lâu, trầm mặt một lúc, mới mở miệng: "Lộ Di, chẳng lẽ cô muốn kêu tôi đi khách sạn với ông ta sao, không phải cô không biết, đạo diễn Tường có ý gì?"

Tô Lộ Di cười mỉa: "Đây là quy tắc ngầm của làng giải trí, có ai không biết, có ai không hiểu, đây là quy tắc trò chơi, cô không tuân theo, sẽ bị đá ra khỏi bàn cờ, với phụ nữ, cơ thể chính là tiền vốn, tôi cho rằng Mặc Tiểu Tịch cô đã biết rồi chứ."

"Tôi không biết! Nếu muốn bán mình để trao đổi, tôi thà không cần gì cả, cũng không cần biết gì cả." Mặc Tiểu Tịch kiên quyết lắc đầu, những chuyện

này, cô không làm

Tô Lộ Di đau đầu cau mày: "Không phải trước đó đã nói tốt hết rồi sao, cô kiên nhẫn một chút, hi sinh bản thân, có thể đổi lấy rất nhiều danh lợi, đây là đáng giá, những ông già giống như vậy, ông ta có thể chơi đùa bao lâu chứ, mang một cái mũ, rất nhanh sẽ xong việc, không có gì đáng ngại."

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tích lúc đỏ lúc trắng: "Tôi nói lại lần nữa, những việc này, tôi không làm, xin lỗi, tôi phải về." Sớm biết sẽ giống như gái điếm, cô sẽ không đến.

Cô bước nhanh ra ngoài, khuôn mặt vô cùng khó coi.

"Tiểu Tích, cô đứng lại, cô không thể đi, hãy nghe tôi nói..." Tô Lộ Di đuổi theo, hiện tại đã đến giây phút cuối cùng, không thành công rất đáng tiếc.

Mặc Tiểu Tích ra tới ngoài, mặt va vào một cái bóng đen, nhưng lần này là anh ta đi tới đụng vào cô.

"Anh không..." Tâm trạng của Mặc Tiểu Tích vốn đang rất xấu, ngẩng đầu lên muốn nói chuyện, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trước mắt, tiếng của cô lập tức tắt hẳn, không biết anh có nghe gì không?

"Tôi đây tiếp khách sao?" Tập Bác Niên dứt hai tay trong túi quần, nhìn cô mĩa mai.

Vừa rồi bọn họ ở bên trong tranh cãi, anh đều nghe hết, tới đây ăn cơm với một đạo diễn, sau đó còn phải đi khách sạn, thì ra cô muốn làm những loại công việc này.

"Anh nói lung tung gì thế, chuyện căn bản không phải như vậy, anh tới đây xem cái gì, anh theo dõi tôi?" Mặc Tiểu Tích nhớ tới những hành vi dè tiện ngày xưa của anh, vừa rồi đi vào hình như cũng đụng trúng một người, không phải là anh chứ.

Tập Bác Niên chế giễu: "Em nghĩ cả ngày tôi không có việc gì làm, đi theo dõi em sao, Mặc Tiểu Tích em cũng xem trọng mình quá rồi."

Mặc Tiểu Tích liếc anh một cái, chuẩn bị bỏ đi, Tô Lộ Di nhìn thấy Tập Bác Niên, cũng rất ngại ngùng, chắc chắn người đàn ông này đã nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Còn muốn đi sao?" Tập Bác Niên nắm lấy tay cô, nói.

"Tôi muốn về nhà, xin anh buông tôi ra." Mặc Tiểu Tích tức giận hất anh tay, hôm nay anh xem truyện cười chưa đủ sao, bây giờ cô muốn đi.

"Tập tổng, anh nên buông cô ấy ra, ở nơi đông người, để người khác nhìn thấy sẽ không hay." Tô Lộ Di khuyên nhủ, người đàn ông này thật phiền phức.

Đạo diễn Tưởng không có kiên nhẫn ngồi chờ ở phòng bao, từ bên trong đi ra, cũng đi về phía toilet, nhìn thấy Mặc Tiểu Tích bị một người đàn ông quẩn lấy, chạy nhanh tới.

"Cậu là ai, cô ấy là bạn của tôi, còn không mau buông cô ấy ra." Đạo diễn Tưởng quát về phía Tập Bác Niên, muốn biểu hiện tốt trước mặt của Mặc Tiểu Tích.

Tập Bác Niên quan sát đạo diễn Tưởng từ trên xuống dưới: "Mặc Tiểu Tích, em muốn đi cùng với một lão già như vậy sao? Em không ngại bản sao, lát nữa sao em có thể cởi quần áo trước mặt ông ta, xem ra, sự cảm dỗ của danh lợi thật sự rất lớn."

Mặt của đạo diễn Tưởng biến sắc giống như gan heo, đi cũng không được, không đi cũng không được.

Tim của Mặc Tiểu Tích đại ra, đau đớn lan rộng trong lòng: "Anh thấy tôi như vậy, thì cho là vậy sao?"

"Nếu không, em muốn tôi nghĩ thế nào, nếu em không có ý này, thì hôm nay không nên tới." Tập Bác Niên giận cô không biết tự trọng, giận cô ngu ngốc để mắc mưu, cho người ta chiếm lợi.

"Đúng, là tôi đàn ông, là tôi ngu ngốc, nhưng không đến lượt anh dạy bảo tôi." Mặc Tiểu Tích dùng sức đẩy Tập Bác Niên ra, lao ra khỏi nhà hàng tây.

Trong đêm tối, cô chạy không kể phương hướng, nước mắt trào ra hốc mắt, tim cô rất đau, bị anh nói như vậy, bị nghĩ như vậy, trái tim đau giống như bị đào khoét.

Trong màn đêm chập chờn, cô cũng không biết mình chạy đi đâu, đi vào hẻm nhỏ, trốn vào một chỗ tối, ngồi ở đó, im lặng thút thít.

Trong nhà hàng, Tô Lộ Di nhận lỗi với đạo diễn Tưởng, cùng ông ta đi ra khỏi nhà hàng.

Tập Bác Niên cảm thấy lời nói của mình vừa rồi, hình như có chút quá đáng, anh thừa nhận có hơi cố ý, bây giờ cô chạy đi mất, không biết có phải lập tức trở về nhà hay không.

Lái xe về nhà, trong lòng vô cùng lo lắng, gọi điện thoại cho cô, lại cảm thấy quá mất mặt, ngồi trong xe một lúc, cuối cùng cũng quyết định gọi cho cô, điện thoại thông, vang lên một hồi, cũng không có ai nhấc!

Chắc là không muốn nghe điện thoại của anh. Sau đó lại gọi đến căn hộ, cũng không có ai nhấc.

Có phải có chuyện gì rồi không?

Quên đi, đi tìm cô vậy, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì không xong, khởi động xe, anh lại lái xe ra ngoài, ở bên ngoài căn hộ nhấn chuông cũng không có ai mở cửa, chẳng lẽ còn ở chỗ vừa rồi sao?

Có hay không tìm rồi nói sau, anh quay lại những chỗ lân cận nhà hàng tây.

Gọi điện thoại. Nghe được tiếng chuông truyền ra từ trong một hẻm nhỏ, càng đi tới, âm thanh càng lớn.

Mãi đến tận cùng bên trong góc xó thì nhìn thấy có một người ngồi, anh biết là cô, thở ra một hơi, anh đi vào, nhẹ giọng nói: "Ồ đây rất lạnh, nên trở về thôi." Anh đi qua kéo lấy cô.

"Anh tránh ra, tôi không cần anh quan tâm." Mặc Tiểu Tịch hát anh ra, cầm túi xách lên, ngồi lâu quá chân đã tê rần, sau khi mang giày cao gót đứng lên, đứng không vững, thiếu chút ngã xuống.

"Cẩn thận..." Tập Bác Niên bước qua đỡ cô, ôm vào trong ngực.

Mặc Tiểu Tịch đẩy anh: "Anh buông tôi ra, đừng đụng vào tôi, tên khốn nạn này, anh dựa vào đâu nói tôi như vậy, dựa vào đâu không cho tôi nói chuyện điện thoại với con trai." Cô đánh anh, trong lòng càng tủi thân hơn.

"Là tự em chuốc lấy khổ sở, nếu em không rời khỏi tôi và con, ngoan ngoãn ở nhà họ Tập giúp chồng dạy con, chắc chắn cuộc sống sẽ rất dễ chịu, tôi cũng sẽ không làm âm ỉ với em." Tập Bác Niên không buông cô ra, nhân cơ hội này, muốn thuyết phục cô: "Rốt cuộc em không vừa lòng chuyện gì, chẳng lẽ muốn đổi đầu với tôi sao, rốt cuộc trong lòng em nghĩ thế nào, tôi thật sự không hiểu, em nói cho tôi biết đi."

"Chỉ là tôi không muốn về, tôi không muốn phá hỏng nguyên tắc trong lòng mình, cũng không muốn Thiên Dã đau khổ, tôi với anh là gì chứ, vợ chồng? Tình nhân cũ? Hợp đồng của chúng ta đã kết thúc từ hai năm trước rồi." Mặc Tiểu Tịch đẩy anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Lại ở chung một chỗ! 【 Đại Kết Cục 】

Tập Bác Niên bóp chặt vai cô: "Em chỉ cần hỏi lại mình, có yêu tôi hay không, có muốn ở chung với tôi, và con hay không, không phải vợ chồng, chỉ cần đến cục dân chính đăng ký, lập tức có thể trở thành vợ chồng, bây giờ tôi muốn ở chung với em, chẳng lẽ em không muốn sao, thành thật hỏi lại lòng mình, không cần tìm quá nhiều lý do, cái gì mà nguyên tắc đã định, cái gì mà không muốn khiến Thiên Dã đau khổ, đó không phải là lý do, nói cho tôi biết, ý nghĩ thật sự trong lòng em."

Mặc Tiểu Tịch nghiêng đầu đi: "Anh đừng ép tôi, tôi không tìm được câu trả lời, cũng không muốn tìm, cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi."

"Em có biết đây là em đang trốn tránh hay không? Em cho rằng em làm vậy là có tình có nghĩa với Thiên Dã, nhưng tim của em không đặt trên người cậu ta, cuối cùng em vẫn sẽ làm tổn thương cậu ta, em nên hiểu rõ ý của tôi." Tập Bác Niên đến gần cô.

Mặc Tiểu Tịch chột dạ lùi về sau mấy bước, anh đi từng bước đến gần, cho đến khi dựa vào tường, cuối cùng cũng không có đường lui.

Trong bóng tối, cô không nhìn thấy mặt anh, anh cũng không cách nào nhìn rõ mặt cô, chỉ có hơi thở càng ngày càng gấp rút.

Anh tìm tới hơi thở của cô, hôn xuống thật sâu, đầu lưỡi xông thẳng vào, dịu dàng chiếm lấy từng lãnh thổ của cô, thỏa thích hấp thụ mật dịch trong miệng cô, cơ thể bắt đầu có chút kích động, giống như lửa đốt, nóng dần lên, cô muốn né đi, nhưng hơi thở của anh, cùng sự tiếp xúc dịu dàng này, làm lòng cô từ từ bị hoà tan, cô thích sự dây dưa này, biết rõ nên dừng lại, nhưng vẫn tham lam, muốn tiếp cận sâu hơn.

Môi và môi dính với nhau vô cùng chặt chẽ, không thể tách ra, hô hấp hai bên càng ngày càng nặng nề.

Tập Bác Niên đưa tay vào trong quần áo của cô, nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực đầy đặn của cô, eo ép về phía bụng cô, môi cũng di chuyển xuống cổ của cô: "Em muốn làm ở đây luôn sao?"

Lời nói của anh khiến cho Mặc Tiểu Tịch giống như từ trong mơ tỉnh lại, mạnh mẽ đẩy anh ra: "Bệnh thần kinh, ai muốn làm với anh, tôi phải về đây." Cô che đôi môi nóng hổi, chạy nhanh ra ngoài, tìm đập bình bịch không ngừng, sự rối loạn ở trong lòng khó chịu giống như ăn phải con kiến, ham muốn bị anh khơi dậy, khó có thể tự kiềm chế.

Tập Bác Niên từ phía sau đuổi tới, ôm lấy eo cô, đỡ cô lên xe.

"Tôi tự về được, không cần anh đưa." Mặc Tiểu Tịch kéo cửa xe, phát hiện đã bị khóa: "Này..., anh làm gì thế, tôi nói tự về được, mở cửa ra."

Cô kéo quần áo của anh, kêu anh mở cửa.

"Em không cần gấp gấp giúp tôi cởi quần áo, thật quá nhiệt tình." Tập Bác Niên khởi động xe, chạy ra đường cái, trên mặt để nụ cười tà mị.

Sắc mặt của Mặc Tiểu Tích ứng đo: "Nhiệt tình cái đầu anh, tôi sẽ không lên giường với anh, nghĩ cũng đừng nghĩ." Cô đã đoán được ý đồ của anh.

"Tôi thấy không phải là tôi muốn, là em đang nghĩ tới, Mặc Tiểu Tích, em thừa nhận đi, đừng cố dè nén nữa." Tập Bác Niên khêu cảm của cô.

Cô hất tay anh ra: "Tập Bác Niên, tôi cảnh cáo anh đừng có nói xằng nói bậy, dừng xe lại, nếu không, nếu không..." Mặc Tiểu Tích chỉ vào mặt anh, tức giận nói: "Tôi sẽ không khách sáo với anh."

"Cứ việc không khách sáo, chúng ta cũng sắp đến rồi, đừng nóng vội, em có thể cởi áo trước." Anh liếc về phía ngực cô cười lưu manh.

"Anh nhìn chỗ nào thế hả, quý háo sắc." Mặc Tiểu Tích đẩy đầu của anh, rút cuộc cô đang làm gì, tại sao phải ở đây nói những lời vô nghĩa với anh, không biết tại sao, cô cảm thấy mình càng ngày càng nóng.

Tập Bác Niên quẹo xe vào một con đường mòn.

Bắt lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực: "Em đúng là quá nôn nóng, đã như vậy, chúng tôi đến thôi thoải mái nhau đi, nhất định sẽ khiến em hài lòng."

"Tránh ra, tránh ra." Mặc Tiểu Tích giãy giụa, không thể để bản thân luôn không có nguyên tắc, hết lần này đến lần khác để anh được như ý.

"Em đừng giả bộ nữa, tôi biết ý ngầm trong lòng em là tôi muốn." Tập Bác Niên kim kẹp hai tay cô, nâng cô lên, tách hai chân cô ra, để cô ngồi trên chân mình.

Có một góc cây cứng rắn nào đó, đang nhô lên giữa hai chân cô, vừa động dậy, thì nó trở nên to hơn, mặt của Mặc Tiểu Tích đỏ giống như trái cà chua.

"Anh thật dè tiện, bị ối."

"A, không phải bây giờ em mới biết chứ, rất nhanh em sẽ biết rốt cuộc tôi bị ối đến cỡ nào." Tập Bác Niên cúi đầu, dùng răng cắn nút quần áo của cô, áo ngực màu trắng lộ ra trước mắt anh, tỏa ra mùi hương thoang thoảng, khiến tinh thần của anh càng phấn chấn hơn.

Mặc Tiểu Tích cố gắng ra sức, muốn vùng khỏi sự kim kẹp của anh, nhưng vẫn vô ích.

Anh cúi đầu cắn nhẹ vào ngực cô, tiếp tục dùng miệng mở áo ngực cô, lúc nơi đây trắng như tuyết lộ ra trong không khí, nhẩn nại của anh đã đến cực hạn.

"Em thật đẹp, tôi không thể tưởng tượng được nếu để lão già kia nhìn thấy dáng vẻ này của em, tôi nghĩ tôi sẽ ghen tị đến nổi điên." Anh mờ ám thì thầm, cúi đầu ngậm chặt đồ sẫm kia, tùy tiện thưởng thức, đúng là mỹ vị nhân gian.

"Ừ..." Mặc Tiểu Tích cắn môi, không để mình phát ra tiếng rên rỉ, cô có thể sâu sắc cảm nhận được, cách vài vốc, anh dùng sức chia vào mình.

Từ từ, anh đã không thoải mái với trình độ như vậy, đưa một tay ra tháo dây nịt, vén váy trên người cô lên, kéo quần bó sát của cô ra, động tác vô cùng thô lỗ và điên cuồng, nếu không phải đồ mùa đông đủ dày, không chừng đã sớm bị anh xé nát.

Anh buông tay bị kim kẹp của cô ra, để cô lên ghế, áp lên cơ thể cô, động thân, cho đến chỗ sâu nhất.

"A..." Mặc Tiểu Tích không kịp thở, đã bị lấp đầy, liên tục vận động kịch liệt, làm cô giống như bị trôi trên mặt nước, nếu không vịn chặt anh, sẽ bị chìm xuống đáy.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Có chuyện muốn nói! 【Đại Kết Cục】

"Đồ..."

"Ai thế?" Tập Bác Niên biết rõ còn cố hỏi, không có ý định rời khỏi cơ thể cô.

Mặc Tiểu Tích trừng mắt nhìn anh, lui về sau, nhấc điện thoại: "Alo, là Thiên Dã sao? Anh đã kết thúc công việc rồi à, em còn ở bên ngoài, còn phải chờ chút nữa mới về được." Giọng điệu của cô rất nhanh, lộ ra vẻ chột dạ.

Thiên Dã ở đầu bên kia điện thoại từng sờ một lúc, mới hỏi: "Bây giờ em đang ở đâu? Làm gì vậy?"

"À..., cũng không có gì, sau khi ăn tối xong đi dạo một chút, anh không cần lo lắng cho em, mua xong đồ em sẽ trở về ngay." Mặc Tiểu Tích cuống quýt, thuận miệng nói bừa, cô cũng không muốn gạt người, nhưng không còn cách nào khác, dù sao cô cũng không thể nói ra tình hình hiện tại.

"Được, anh biết rồi, vậy cứ đi đi." Thiên Dã cúp điện thoại, ngăn người đứng trước cửa sổ, gần như sắp thành tượng sáp.

Cô thật sự không giỏi nói dối, đây rầy sơ hở, nói đi dạo phố mua này nọ, bên đó lại yên tĩnh không có chút tạp âm, hiển nhiên, cũng không phải cô đang mua này nọ, vậy ở đâu khiến cô phải nói dối, cô ở cùng với Tập Bác Niên sao.

Thừa lúc anh không có ở đây, cô lại lén lút gặp mặt hần sao, trong lòng cô vẫn không bỏ được hần, vẫn yêu hần sao.

Anh quán chặt lấy cô, nhìn cô ngày ngày buồn bã, rốt cuộc tại sao anh còn muốn đẩy đoạ cô, có lẽ, anh nên buông cô ra, cho cô một con đường sống.

Mặc Tiểu Tích nhìn di động, cắn môi, vừa rồi hình như cô cô nghe thấy tiếng thở dài của anh.

"Tôi cảm thấy Thiên Dã là người thông minh, mà lý do thoái thác của em, thật sự quá vụn vè, cậu ta sẽ không tin em." Tập Bác Niên lật người ngồi qua một bên, sửa sang lại quần áo, nói.

"Đừng nói nữa." Mặc Tiểu Tích ngăn cản không cho anh nói tiếp.

"Em nghĩ tôi không nói, có thể thay đổi và che giấu được sự thật sao, Mặc Tiểu Tích em thật ngây thơ cũng thật hài hước, hiện tại em đã làm tổn thương cậu ta, hôm nay em nói dối chuyện này, ngày mai lại nói dối chuyện khác, cho dù không có tôi, em cũng vẫn sẽ tiếp tục nói dối, bởi vì em căn bản không có cách nào sống với cậu ta như người yêu." Tập Bác Niên bắt mắt việc cô luôn miệng phủ nhận và trốn tránh.

"Tôi kêu anh đừng nói nữa, đừng nói nữa, có nghe không?" Mặc Tiểu Tích bịt tai, không muốn nghe.

Tập Bác Niên phớt lờ sự trốn tránh của cô, cài tốt áo sơ mi, lạnh nhạt nói: "Em không hợp đứng trong thế giới đầy quy tắc trò chơi kia, cũng không thể tiếp tục sống với Thiên Dã, tìm lúc nào đó, sắp xếp lại tất cả những chuyện này, sau đó trở về đi."

Mặc Tiểu Tích rũ hai tay xuống dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng anh nói đúng, cô đang trốn tránh, trốn tránh hết lần này đến lần khác, nhắm mắt kiên trì, một ngày nào đó sẽ thích ứng được với cuộc sống miễn cưỡng.

Nhưng cô sai rồi, cô không thể thuận theo cuộc sống như vậy, cô không thể.

Tập Bác Niên chở cô đến dưới lầu của căn hộ: "Tìm lúc thích hợp, kết thúc tất cả đi, tình cảm không thể miễn cưỡng, đạo lý này, chắc em và cậu ta đều hiểu."

"Đừng tưởng tôi không biết suy nghĩ lúc này của anh." Mặc Tiểu Tích bước xuống xe, kéo lại quần áo, đi về phía trước.

Mặc Tiểu Tích trở lại căn hộ, Thiên Dã đang ngồi trước TV, nhẹ nhàng dò đài.

"Còn đang xem TV sao, em mệt quá, về phòng nghỉ ngơi trước." Cô cảm thấy mình không thể đối diện với anh, chạy trốn vào phòng, cô sợ càng nói, sẽ càng bại lộ.

Thiên Dã buông điều khiển, quay đầu nhìn cô trốn tránh anh giống như chuột chạy trốn mèo, tìm có chút lạnh xuống, ngày trước bọn họ còn có thể cười nói thoải mái, nhưng bây giờ...

Sáng sớm, người giúp việc nhắc nhở Tập Bác Niên, hôm nay là ngày giỗ của Tập Văn Noãn.

Mỗi khi đến ngày này, tâm trạng của anh sẽ vô cùng kém, rồi một mình anh mang hoa đến thăm cô, nói chuyện với cô.

Đến công ty, anh kêu thư ký dời tất cả lịch trình sang buổi chiều, thư ký cũng biết ngày này rất quan trọng với tổng giám đốc, vì thế đã sớm sắp xếp xong mọi thứ ở ngày hôm trước.

Tối trưa, thư ký gõ cửa phòng tổng giám đốc, đứng trước mặt Tập Bác Niên: "Tổng giám đốc, đây là chuyển phát nhanh gửi cho ngài, ngài muốn mở ra xem thử hay không?"

"Đề đó đi." Tập Bác Niên ngẩng đầu, thản nhiên nói.

"Vâng, tôi ra ngoài đây." Thư ký đặt cái hộp lên bàn, đi ra cửa.

Tập Bác Niên cầm lấy cái hộp trên bàn, mở ra, bên trong là một chiếc USB nhỏ, anh cầm rồi cắm vào máy tính, nhiều tấm hình nhỏ nhảy ra, tất cả đều có liên quan đến Tập Văn Noãn, lúc sinh nhật 18 tuổi, còn có lúc tốt nghiệp trung học, khi đó, cô cười rất vui vẻ, rất rạng rỡ, nhưng bây giờ đã an nghỉ dưới lòng đất.

Cuối cùng, trên hình nhảy ra một hàng chữ: Anh, anh có báo thù dùm em không? Có mang người hại chết em băm thành vụn mảnh không?

Đoạn USB này khiến cho Tập Bắc Niên cau mày, rốt cuộc USB này là do ai gửi tới, cô ta muốn nhắc nhở anh điều gì, muốn nói cho anh biết điều gì, ý là anh tha cho Mặc Tiểu Tích dễ dàng quá sao?

Hai năm trước, anh đã khiến Mặc Tiểu Tích chết đi một lần, đẩy cô vào vực sâu tăm tối nhất của cuộc đời, bây giờ đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, rõ ràng cho thấy muốn vào ngày hôm nay, quấy nhiễu đến tâm trạng của anh.

Mà anh, nhìn thấy khuôn mặt của em gái, trong lòng quả thật có chút áy náy, bởi vì vào thời điểm sau cùng, anh vẫn cứu Mặc Tiểu Tích, vẫn để cho cô sống, trong lòng vẫn không bỏ cô được, bởi vì anh yêu cô, nên lừa mình dối người nói đã báo thù, đã xóa bỏ.

Nhưng thật sự là thế sao, nếu mục đích của người nợ là muốn nhắc nhở anh, vậy cô ta đã làm được, nhưng anh chỉ trách bản thân mình.

Rút USB ra, tâm trạng anh hoàn toàn rơi vào vực thăm không đáy.

Mặc Tiểu Tích không đến công ty, bởi vì cô không muốn nghe những lời trách móc của Tô Lộ Di, nếu con đường sau này của cô phải trả giá lớn giống vậy, cô chỉ có thể buông tay, cô không làm được như thế, cũng từ từ hiểu ra tại sao Thiên Dã tức giận khi cô bước vào vòng lòng quần này, vì đôi khi trở về, đây sự bất đắc dĩ và khó chịu.

Anh cũng chịu đựng những chuyện như vậy, cho nên anh hiểu, cô còn ngu ngốc trách lầm anh, cô đúng là ngu ngốc!

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, sau đó nắm cửa chuyển động, Thiên Dã từ bên ngoài đi vào; “Tiểu Tích, mặc quần áo vào đi, chúng ta ra ngoài một chút.”

“Được, chúng ta đi đâu?” Mặc Tiểu Tích cảm thấy đáng vẻ của anh hôm nay, có chút không bình thường, có cảm giác vô cùng tĩnh mịch.

“Đi sẽ biết, anh ở ngoài chờ em.” Thiên Dã cười khẽ, cười hết sức yếu ớt, anh nhẹ nhàng đóng cửa, giống như chưa từng vào.

Mặc Tiểu Tích đi tới trước tủ quần áo lấy một bộ đồ, mặc lên người, trong lòng cô mơ hồ cảm nhận được, chuyện anh muốn nói với cô, có lẽ sẽ có chút bi thương.

Cô đi ra cửa, Thiên Dã đứng trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn mây ngoài cửa, hôm nay anh mặc đồ màu trắng, bên ngoài sạch sẽ gọn gàng.

“Xong rồi à?” Anh đột nhiên quay đầu, đi tới, đưa tay về phía cô: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Mặc Tiểu Tích bước lên, bỏ tay vào trong tay anh, anh nắm rất chặt, giống như mãi mãi không muốn buông ra, sau đó kéo cô đi, rời khỏi căn hộ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chờ sau khi ngủ, em rời đi! 【Đại Kết Cục】

Xe rời khỏi khu nhà, thời tiết buổi sáng rất tốt, bây giờ lại có chút âm u, mặt trời ẩn nấp sau những đám mây thật dày, giấu đi tất cả ánh sáng.

Mặc Tiểu Tích quay đầu nhìn Thiên Dã, anh luôn nhìn về phía trước, tập trung lái xe, trên mặt giống như phủ một lớp sương mù khiến người ta nhìn không thấy, thật thật ảo ảo.

Cô không hỏi anh nữa, bây giờ bọn họ đang đi đâu, vừa rồi đã hỏi, nếu anh muốn nói, anh đã nói từ sớm, cô không cần thiết phải nhiều lời hỏi lại lần nữa.

20 phút sau, đường xá xung quanh khiến cô cảm thấy vô cùng quen thuộc, cho đến khi xe ngừng ở cổng cô nhi viện, cô mới hiểu được mục đích anh muốn đến.

Thiên Dã xuống xe, Mặc Tiểu Tích cũng mở cửa xe bước xuống.

"Sao hôm nay lại muốn đến đây?" Mặc Tiểu Tích đi tới bên cạnh anh, nhẹ giọng hỏi.

Thiên Dã nắm tay cô, đi thẳng vào trong, bây giờ là thời gian chơi trong sân của mấy đứa trẻ, đều là mấy đứa chưa tới tuổi đến trường, bọn chúng mở to mắt nhìn đi và chú ý đẹp trai, ánh mắt đầy sự tò mò.

"Bọn chúng rất giống chúng ta hồi nhỏ." Mặc Tiểu Tích cười khẽ, dường như nhớ lại lúc mình còn nhỏ, đã từng chạy tới chạy lui trên mảnh sân này, khi đó Thiên Dã luôn lẳng lặng ngồi trên xích đu, không nói chuyện với một ai, cũng không thích chơi đùa, chỉ khi cô bước tới kéo anh, mới chịu đứng dậy.

Trên mặt Thiên Dã nở nụ cười dịu dàng, anh đã từng đến đây hồi tưởng, những ký ức đó đối với anh rất quý giá, anh có thể quên hôm nay anh đã làm gì, nhưng mãi mãi sẽ không quên 20 năm về trước, anh ở đây nhìn cô vui cười, những thứ anh nhớ được chính là như vậy, giấu ở trong lòng giống như một

chiếc gương, thu hết những hình ảnh đẹp vào đó, tất cả hình ảnh bên trong đều có liên quan đến cô.

Anh kéo cô đến sân sau, cô biết nhất định anh sẽ tới nơi này, đây là chỗ bí mật của bọn họ.

"Bây giờ còn chưa tới mùa hoa nở, sao lại đến đây?" Mặc Tiểu Tịch ngẩng đầu nhìn thân cây trụi lủi, gió thổi qua, đều hiu và lạnh lẽo.

"Bởi vì anh đã không đợi được đến lúc nhìn thấy hoa nở." Thiên Dã thân nhiên nói, dắt cô tới ngồi dưới tàng cây: "Tới đây, ngồi với anh một lúc, một lúc là được rồi."

Mặc Tiểu Tịch tới cạnh anh, ngồi xuống: "Hiện tại là mùa đông, đợi đến mùa xuân năm sau, nó có thể sinh trưởng lá cây mới, đến mùa hè, sẽ ra hoa màu trắng thật thơm, đến lúc đó, chúng ta vẫn có thể nhìn thấy, sao lại nói không chờ được đến khi hoa nở, hôm nay anh rất lạ."

"Đúng, anh rất lạ, bây giờ chúng ta ở chỗ con nít này, thật rất kỳ lạ, chúng ta không thể trở về với thời kháng chiến thân thiết ngày xưa, cũng không cách nào bước vào thế giới của những người yêu nhau, chúng ta đang ở giai đoạn vô cùng gượng gạo, thật rất kỳ lạ, là anh làm hư việc, để đến mức em ở trước mặt anh, nói một câu cũng cảm thấy mệt mỏi." Thiên Dã quay đầu nhìn cô, cười cay đắng.

"Không phải, không phải thế, em vẫn coi anh là bạn tốt nhất của em, em đang cố gắng yêu anh, anh không có hư việc." Mặc Tiểu Tịch không thích nhìn thấy dáng vẻ đau thương của anh, vô cùng không thích.

Thiên Dã lắc đầu: "Tiểu Tịch... anh từ từ phát hiện, thì ra trong tình yêu không phải cố gắng là có thể đạt được, từ lúc mới bắt đầu nó đã quyết định phung hương, cho dù anh nắm chặt tay em cả đời, nhưng tim của em, đã trôi đến nơi khác từ sớm, anh không có cách nào nắm được, trái tim và cơ thể của một người tách ra, sẽ biến thành không có linh hồn, không vui vẻ."

Mắt của Mặc Tiểu Tịch rung rung, cúi đầu không nói gì, anh đã nói hết.

"Anh thấy em ngày nào cũng buồn bã, không dám nhìn vào mắt anh, tinh thần trở nên hốt hoảng, phiền não không vui, anh đột nhiên không dám tương tượng em của một năm sau, em của năm năm sau, anh đã làm hoang phí cuộc đời em, muốn cứu vớt em, cho em hạnh phúc lại không biết mình ích kỷ mà mang đến đau khổ cho em, khiến em rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan, anh biết rõ, em yêu anh ta, em yêu anh ta rất sâu, nhưng anh vẫn muốn đổi mình đổi người, có thể thay đổi trái tim em, trên thực tế, em vẫn yêu anh ta, bất luận qua bao lâu, cũng sẽ không quên, giống như anh, anh chợt phát hiện, em và anh đều giống nhau, trong lòng em bây giờ hẳn là rất đau khổ, anh không thể để em tiếp tục như vậy." Thiên Dã nhìn cô, trong mắt đầy sự luyến tiếc.

"Anh đừng nói vậy, hôm nay anh khó chịu ở đâu phải không? Hay là chúng ta về đi." Mặc Tiểu Tịch không muốn nghe tiếp, cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ bi thương của anh.

Cô định đứng lên, lại bị Thiên Dã kéo trở lại: "Anh chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này, không cần đi vội, anh còn muốn ngồi một lúc, một lần cuối cùng, anh muốn ngồi với em, ngồi đến lúc anh ngủ, sau đó em có thể đi, đi tới nơi em muốn, sống thật vui vẻ."

"Thiên Dã..." Trong lòng Mặc Tiểu Tịch rất khó chịu, giống như muốn nứt ra.

"Im lặng ở lại với anh một chút, anh không muốn nhìn thấy em đi, cho nên đợi sau khi anh ngủ, em hãy rời đi, đồng ý với anh, được không?" Anh chỉ có thể dùng cách này, thả cô đi.

Ở nơi bọn họ quen nhau, anh vì cô mà chôn vùi hạt giống tình yêu, mai táng tình yêu của mình, từ nay về sau, anh sẽ giấu cô ở nơi sâu nhất.

Nước mắt của Mặc Tiểu Tịch chảy xuống mặt, không cách nào nói thành lời.

"Tiểu Tịch, nói với anh 'được', xin em hãy nói đi, để anh có thể an tâm mà ngủ, đây là mong muốn cuối cùng của anh, đồng ý với anh đi!" Thiên Dã nhẹ nhàng dựa vào thân cây, nhìn cô mỉm cười.

Nhìn thấy đôi mắt mong đợi và kiên định của anh, Mặc Tiểu Tịch cảm thấy mình thật hèn hạ, cô lau nước mắt, cho anh một nụ cười: "Ừ, em đồng ý với anh, nhớ trước kia, chúng ta chơi ở đây đến quên giờ quên giấc, thỉnh thoảng cũng sẽ ngủ mất, chúng ta sẽ giống như khi còn nhỏ vậy, trong lúc vô tình, từ từ chìm vào giấc ngủ."

"Ừ, từ từ chìm vào giấc ngủ, từ từ lãng quên..." Thiên Dã nhắm mắt lại, mặt hướng về phía bầu trời, hơi thở bình yên. Mặc Tiểu Tịch nén nước mắt, tựa vào vai anh, cô biết anh nhất định sẽ ngủ, bởi vì đây là kết cục tốt nhất của bọn họ. Trên bầu trời, đột nhiên nổi tuyết, đây là trận tuyết đầu năm nay.

Im lặng bay lất phất trên những đầu cành, giống như hoa Sơn Chi nở rộ, rất đẹp, rất sạch sẽ, giống như tình cảm của bọn họ, thuần khiết và đẹp đẽ, tuy mãi mãi không có cách nào đi tới tình yêu, nhưng đã trở thành những người không cách nào thay thế trong cuộc đời của nhau.

Tuyết lặng lẽ rơi lên mặt, lên vai bọn họ, hóa thành nước, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh, dường như mọi thứ trong trời đất đều biến mất.

Thời gian trôi qua, hô hấp của anh đều đều, cô muốn đánh thức anh, nói cho anh biết, tuyết đã rơi, ngủ ở đây sẽ bị cảm, nhưng cô nhìn thấy khuôn mặt bình thản và yên tĩnh của anh, cô không đành lòng đánh thức anh, không đành lòng nhìn thấy anh bị thương nhìn cô rời đi, không đành lòng cho anh thêm hi vọng, cuối cùng sẽ khiến anh thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Thiên Dã nói cho anh biết sự thật! 【Đại Kết Cục】

Mặc Tiểu Tích từ đầu vai anh ngẩng dậy, xoay người hôn lên trán anh: "Cảm ơn anh! Anh mãi mãi là người bạn tốt nhất của em, khi tỉnh lại, nhớ phải vui vẻ, đây là nguyện vọng lớn nhất của em, hy vọng anh có thể giúp em thực hiện."

Cô đứng lên, đi về phía trước mấy bước, sợ anh tỉnh, cô đầu lại nhìn xung quanh, liên tục mấy lần, cuối cùng tại giây phút ở cửa quẹo, hạ quyết tâm, không quay đầu lại nữa.

Người đàn ông đẹp trai ngủ ở đó, bông tuyết rơi vào khóe mắt anh, nhanh chóng chảy xuống, không phân rõ là nước của tuyết hay nước mắt.

Dưới tàng cây son chi, bông tuyết bay lượn đầy trời, chôn vùi tình yêu của một người, thuần khiết giống như tuyết, bắt đầu và kết thúc, đều sạch sẽ, không nhuộm một chút bụi trần.

Mặc Tiểu Tích đi trên đường, nhìn vạn vật thể gian biến thành màu trắng, bi thương trong lòng cô từ từ biến thành tự do, trở nên bình yên, không có một chút trôi nổi, hướng về một nơi nào đó, tăng bước chân.

Vì thế, cô đi càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp, cô vội vã muốn chạy về hướng đó.

Nghĩa trang

Trong tay của Tập Bác Niên cầm hoa hồng màu trắng, đi xuống bậc thang, trên áo khoác lông cừu màu đen, trên những sợi tóc màu đen, đều nhuộm tuyết trắng, trong nghĩa trang chỉ có một mình anh, yên tĩnh như chết!

Anh đi đến một tầng trong đó, tới trước một tấm bia mộ, bên trên là một cô gái, bởi vì anh đến, dường như nụ cười càng thêm rạng rỡ.

"Vân Noãn, một năm nay vẫn khỏe chứ? Anh bận nhiều việc, nên không có thời gian đến thăm em, một mình em ở đây rất cô đơn phải không, anh mang theo hoa hồng em thích nhất, em có vui không?" Tập Bác Niên đặt hoa xuống trước mộ, đưa tay nhỏ cổ xung quanh bia mộ, đốt một điếu thuốc, ngồi xuống bên cạnh.

"Em hận anh lắm phải không, anh không thật sự trả thù cho em, Vân Noãn, năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, anh ly hôn với Ninh Ngữ Yên, anh vẫn yêu người đã từng làm hại em, muốn ở chung với cô ấy mãi mãi, em có hận anh không? Có trách anh không? Nếu trong lòng em nghĩ vậy, xin em mang tất cả oán hận, đổ lên người anh, đừng hận cô ấy, được không? Yêu cầu của anh đối với em, có phải hơi quá đáng không, Vân Noãn, anh rất yêu cô ấy, nói thế này, có phải khiến cho công chúa của chúng ta càng thêm không vui không, vậy thì trừng phạt anh, hôm nay ở đây với em cả ngày." Tập Bác Niên vuốt ve khuôn mặt của cô gái trên tấm ảnh, cười dịu dàng.

Trời tối dần, trước mộ bia, còn có thể nhìn thấy đốm lửa nhỏ nhấp nháy, màn đêm nuốt chửng anh, hòa vào làm một.

Hôm nay là một ngày buồn, năm này sang năm khác, thời gian đối với người chết, sẽ dừng lại mãi mãi, đối với người sống, còn con đường rất dài phải bước tiếp, cho đến một ngày cuối cùng nào đó.

Mặc Tiểu Tích bất chấp bão tuyết đi tới nhà họ Tập, dung sức ôm Hàn Hàn vào lòng, giờ khắc này, trái tim đã được lấp đầy.

Tập Bác Niên chưa về, người giúp việc nói cho cô biết, hôm nay là ngày giỗ của Tập Vân Noãn, ngày này hằng năm, anh đều trở về rất trễ, hoặc là không về nhà, không ai dám hỏi tới hay đi theo.

Mặc Tiểu Tích nằm chung với Hàn Hàn trên giường nhỏ, nghe gió thổi vù vù bên ngoài cửa sổ, ôm cơ thể mềm mại của con trai, cả đêm không ngủ.

Ngày hôm nay cuối cùng cũng đi qua, khi gió tuyết từ từ ngừng lại, khi mặt trời chiếu sáng khắp nơi, tất cả mọi thứ sẽ tốt lên.

Cô không biết mình đã ngủ lúc nào, khi mở mắt ra, trời đã sáng, ánh sáng chói mắt chiếu vào rèm cửa màu trắng, cô đứng dậy, dung sức vén màn ra, khắp nơi đều là tuyết, bao phủ trời và đất, giống như thêm băng trắng lệt.

Trên mặt cô từ từ hiện lên nụ cười, càng ngày càng rạng rỡ, càng ngày càng tươi tắn.

Dưới tàng cây son chi, trước bia mộ, đã không còn ai, những nơi này đã từng có người nán lại, bây giờ bị tuyết bao phủ, giống như chưa từng có ai ngồi.

Cuộc sống của tất cả mọi người, đã bắt đầu lại một lần nữa sao?

Tuyết lớn giữa trưa, Tập Bác Niên mới trở về công ty, nhìn thấy Thiên Dã đứng ở cửa chờ anh.

Hai người tìm một quán cà phê, ngồi đối diện nhau.

"Cậu muốn nói gì?" Tập Bác Niên hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu Tịch đã quay về, chúng tôi đã không còn là người yêu nữa.” Thiên Dã thần nhiên nói, không nhìn thấy cảm xúc gì trên mặt anh.

Tập Bác Niên mở to mắt: “Thật sao? Là cậu nghĩ thông suốt hay cô ấy nói ra?”

“Việc này quan trọng sao? Tôi hy vọng sau này anh có thể đối xử tốt với cô ấy, còn có một việc, tôi nghĩ tôi cần phải nói ra, xem như làm một chuyện cuối cùng cho tiểu Tịch.” Thiên Dã nhìn anh nói.

“Chuyện gì?” Tập Bác Niên nhìn anh, nghi ngờ hỏi.

“Người hại chết em gái anh không phải tiểu Tịch, là Ninh Ngữ Yên, hai năm trước, tiểu Tịch đã điều tra rõ tất cả, nhưng cô ấy yêu anh, không muốn anh bị đã kích, nên thà tự mình gánh hết oan ức, cũng không nói ra, tôi hy vọng cô ấy cũng không gánh lấy tội danh này mãi mãi, người chết không thể sống lại, và người sống dù sao cũng phải sống vui vẻ, Tập Bác Niên, đừng rối rắm trong vấn đề này nữa.” Thiên Dã đẩy một tấm thẻ đến trước mặt anh: “Bên trong có một đoạn ghi âm, tôi không nghĩ lấy nó đã kích anh, cũng không cần điều tra nữa, người cần bị trừng phạt, đã nhận lấy trừng phạt nên có, tôi chỉ mong tiểu Tịch cả đời hạnh phúc.” Anh đã làm xong tất cả những việc anh cần làm.

Thiên Dã đứng dậy, đi ra khỏi quán cà phê, biến mất ở cuối đường.

Hai tay của Tập Bác Niên run rẩy, cầm lấy tấm thẻ, bỏ vào điện thoại di động, mở đoạn ghi âm kia ra, trong đó là cuộc nói chuyện của Mặc Tiểu Tịch và Ninh Ngữ Yên.

Nội dung bên trong khiến cho anh vô cùng chấn động, anh nhớ rất nhiều chuyện, nhớ hai năm trước Mặc Tiểu Tịch một mực nói không phải cô hại chết Vân Noãn, nhớ những phản ứng kỳ lạ cuối cùng lúc cô rời đi, giống như đã biết rõ chuyện gì đó, quả thực có lần muốn nói lại thôi, nhớ cô có nói, hy vọng sau khi cô đi, anh có thể quên chuyện của Vân Noãn, sống vui vẻ, nhớ cô nói cô yêu anh.

Thì ra cô đã biết hết sự thật từ sớm, đúng là đồ ngốc, đồ ngốc, tại sao không nói cho anh biết.

Cho đến hôm nay, anh mới biết, người hại chết em gái, không phải ai khác, mà là anh, người Vân Noãn yêu, thì ra là anh, là người anh trai này, tại sao anh chưa bao giờ phát hiện ra.

Trời ạ! Rốt cuộc anh đã làm gì đối với Mặc Tiểu Tịch, làm gì đối với Vân Noãn, anh mới là người thật sự không thể tha thứ.

Tập Bác Niên muốn đứng lên, nhưng phát hiện chân đã sớm xụi lơ ngay cả sức lực đứng lên cũng không có, tim của anh đau giống như bị tưới a-xít-sun-phu-rít, anh nắm chặt điện thoại, gần như muốn bóp nát xương cốt trong nháy mắt.

Anh không biết mình lấy sức lực đâu ra để đứng lên, bây giờ anh muốn gặp Mặc Tiểu Tịch.

Xe điện cuồng chạy như bay trên đường, nhiều lần va vào xe khác, lúc bất chấp tất cả chạy về nhà, nhìn thấy Mặc Tiểu Tịch đang ngồi đằng kia ăn sáng với Hàn Hàn, trong tích tắc hốc mắt anh đã ảm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vạ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Duyên phận, tuyệt diệu không thể tả! 【Đại Kết Cục】

"Anh về rồi à!" Mặc Tiểu Tịch nhìn thấy Tập Bác Niên đứng ở cửa, có chút không được tự nhiên, cô không biết nói với anh thế nào, cô muốn về bên cạnh anh và Hàn Hàn, cảm thấy như vậy hơi mất mặt.

Nhìn vẻ mặt của anh hình như có phần kích động, cô đứng dậy đi tới trước mặt anh: "Này..., Tập Bác Niên, đừng khoa trương như vậy, tuy em quyết định trở về, nhưng anh cũng không cần cảm động đến khóc."

Đột nhiên, anh đưa tay rồi dùng sức ôm cô vào lòng: "Mặc Tiểu Tịch, người phụ nữ ngu ngốc này, cảm ơn em vẫn đứng trước mặt anh, cảm ơn em, cảm ơn em!"

"Không...cần cảm ơn." Mặc Tiểu Tịch bị hành động của anh làm cho giật mình, trả lời cũng có chút lộn xộn, nhưng anh thật sự khoa trương quá rồi.

"Này..., có phải đã xảy ra chuyện gì không, Tập Bác Niên anh như vậy rất kỳ quái, anh có biết không?" Mặc dù bị anh ôm kiểu này, nhưng trong lòng rất ấm áp, lại có chút khó hiểu.

Hàn Hàn mỉm cười nhìn bọn họ, đùa cợt nói: "Ba xấu hổ..."

Người giúp việc cũng nhin không được nở nụ cười, từ sau khi biết những chuyện Ninh Ngữ Yên đã làm với Mặc Tiểu Tịch và Hàn Hàn, tất cả người giúp việc của nhà họ Tập đều mở rộng tầm mắt, nói thẳng ra là tri nhân tri diện bất tri tâm, những ấn tượng bên ngoài đối với Mặc Tiểu Tịch trước kia, cũng

có chút thay đổi.

Tập Bác Niên buông Mặc Tiểu Tịch ra, kéo cô lên phòng trên lầu, ấn cô ngồi xuống ghế xô pha.

"Tiểu Tịch, anh đã biết hết tất cả sự thật, cho đến hôm nay, anh mới biết được." Tập Bác Niên để điện thoại bên tai cô, cho cô nghe.

"Chuyện này...sao anh biết chuyện này, di động kia rõ ràng đã huỷ rồi mà, Tập Bác Niên, anh...anh không sao chứ?" Mặc Tiểu Tịch lo lắng nhìn anh, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ đem chuyện này ra ánh sáng, đã qua thì cho qua.

Tập Bác Niên nắm chặt tay cô: "Đến bây giờ, em vẫn lo lắng đến tâm trạng của anh sao, vậy còn em, chưa từng nghĩ tới, sẽ sửa lại án oan cho mình sao? Em có biết không, nếu Thiên Dã không đưa cái này cho anh, có lẽ anh sẽ hiểu lầm em cả đời."

"Là Thiên Dã đưa cho anh?" Mặc Tiểu Tịch thăm giật mình, xem ra năm đó Thiên Dã đã nhặt lại chiếc điện thoại di động, vẫn giữ cho tới bây giờ, cô không thể không tin, trên thế giới này không có bí mật vĩnh viễn.

Cô cười khê: "Em không có vĩ đại như vậy, đương nhiên cũng muốn nói ra, nhiều lần em muốn nói, nhưng em đã yêu một người không nên yêu, sợ sau khi anh ta biết sẽ bị đá kích nặng, em không mở miệng được, cuối cùng quyết định giấu đi bí mật, bởi vì đối với anh, đây là một chuyện rất tàn nhẫn."

"Đối với em không tàn nhẫn sao?" Tập Bác Niên ôm lấy cô, thiếu chút nữa anh đã mất đi người phụ nữ yêu anh, may mà, cô còn ở đây.

"Quên đi, đừng suy nghĩ nữa, mọi chuyện đã qua, đừng tự trách mình, đây cũng là số mệnh, là số mệnh của Vân Noãn, cũng là số mệnh của em, anh quên, bọn em ra từ một cô nhi viện sao, duyên phận đối với anh đều rất sâu, em nghĩ Vân Noãn ở trên thiên đường cũng sẽ không trách anh, tin em đi, chắc chắn cô ấy đã tha thứ cho anh." Mặc Tiểu Tịch vỗ nhẹ vào vai anh, an ủi anh.

Tập Bác Niên mỉm cười ôm cô chặt hơn: "Vậy còn em, em cũng tha thứ cho anh phải không?"

"Anh thật ngốc, nếu em không tha thứ cho anh, em sẽ trở về sao, chuyện đã qua thì cho qua đi, em không tính toán, anh cũng phải học cách quên, năm tới, chúng ta cùng đi thăm Vân Noãn, được chứ?" Mặc Tiểu Tịch biết hôm nay là ngày giỗ của Vân Noãn, hôm nay biết sự thật, nhất định trong lòng anh rất đau khổ.

"Được! Em phải luôn ở bên anh, anh sẽ bù đắp nhưng gì em đã từng thiếu hụt." Dù trong lòng anh bây giờ vẫn không thoải mái, nhưng sau khi có lời an ủi của cô, dường như không còn khổ sở nữa.

Mặc Tiểu Tịch nở nụ cười ngọt ngào: "Được, vậy em sẽ chờ, anh phải đền bù gấp đôi, tốt nhất là gấp năm lần cho em, biết không?"

"Đem cả mạng sống cho em cũng được, Mặc Tiểu Tịch, anh yêu em! Dùng cả đời này của anh để yêu em." Tập Bác Niên hôn lên tóc cô, sau này anh sẽ cùng cô tạo ra những kỷ niệm đẹp hơn, không bao giờ khiến cô cảm thấy đau khổ nữa.

"Ai muốn mạng của anh chứ, em chỉ muốn anh ở bên cạnh em và con, từng ngày từng ngày đi với em đến già, nhìn con trai của chúng ta lớn lên từng ngày, vậy là đủ rồi." Lần đầu tiên Mặc Tiểu Tịch nghe được anh nói yêu cô, rất dễ nghe, rất tuyệt vời và xúc động lòng người.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi.

Tuyết bao phủ những tình yêu đã từng có, khiến nó tan vào trong đất, gột rửa những nỗi buồn trong lòng của chúng ta, hướng về ánh mặt trời, không còn tiếng khóc nữa.

Một tuần sau.

Dù nhà họ Ninh đã mời đoàn luật sư tốt nhất, nhưng bởi vì chứng cứ vô cùng xác thực, nên Ninh Ngữ Yên bị phạt 22 năm tù có thời hạn, Ninh Hải Thành không gượng dậy nổi, mất đi sức lực đấu với Tập thị, giao công ty cho cháu trai quản lý.

Tập Bác Niên không cho phép Mặc Tiểu Tịch ở lại làng giải trí, để cô chuyên tâm ở nhà chăm sóc Hàn Hàn, bởi vì Mặc Tiểu Tịch không thực thi hợp đồng, nên phải bồi thường hợp đồng một số tiền lớn.

Ở một ngày nào đó, Thiên Dã đột nhiên tuyên bố rời khỏi làng giải trí, anh vác hành trang trên vai, bước lên một cuộc hành trình, cứ như vậy lặng lẽ biến mất khỏi thành phố, không ai biết anh đi đâu, nhưng Mặc Tiểu Tịch biết, anh sẽ ở một góc nào đó của thế giới, tự suy nghĩ về cuộc sống đã qua của mình.

Cso lẽ sẽ có một ngày, anh lại xuất hiện dưới tàng hoa sơn chi, vui vẻ ngửi hương thơm với cô, nên, mỗi mùa hè của hằng năm sau đó, Mặc Tiểu Tịch đều đến cô nhi viện, ngồi dưới tàng hoa sơn chi một lúc, ngủ một giấc, có thể khi mở mắt ra, sẽ nhìn thấy anh, mỉm cười với cô.

Nửa năm sau.

Tập Bác Niên đang đi dạo ở hoa viên với Mặc Tiểu Tịch, Hàn Hàn mỉm cười từ xa chạy tới, nhào vào trong lòng bọn họ, trên cổ đeo một cái ngọc hồ lô nhỏ.

"Hàn Hàn, ai cho con lên vào phòng cô, còn lấy đồ của cô đeo hả?" Tập Bác Niên nhìn thẳng bé trách cứ.

“Không phải đâu ba, đây là đồ của mẹ, con tìm thấy trong quần áo của mẹ, đúng không mẹ?” Hàn Hàn ngửa đầu nhìn Mặc Tiểu Tịch: “Hò lô này đẹp quá, có thể cho Hàn Hàn không ạ?”

Tập Bác Niên khó hiểu nhìn Mặc Tiểu Tịch: “Cái này sao lại ở chỗ em?” Anh nhớ rất rõ, đây là của Vân Noãn.

Mặc Tiểu Tịch ôm lấy con trai, cầm ngọc hò lô trên cổ thằng bé, nói với Tập Bác Niên: “Có lẽ anh không biết, ngọc hò lô này vốn là của em, nhưng ngày nhận nuôi Vân Noãn, em không cẩn thận làm rơi, em nghĩ có lẽ là bị cô ấy nhặt được, sau đó em đến nhà họ Tập, lén vào phòng của Vân Noãn, sau khi nhìn thấy, thì biết là của mình, đây là thứ duy nhất ba mẹ để lại cho em.”

Tập Bác Niên chết lặng nửa ngày, đột nhiên mỉm cười, duyên phận, đều kỳ tuyệt diệu không thể tả!

“Anh cười gì vậy?” Mặc Tiểu Tịch có chút khó hiểu nhìn anh.

“Không có gì, anh chỉ nhớ lúc anh nhận nuôi Vân Noãn, có đụng vào một cô bé, có thể chính là em.” Tập Bác Niên ôm chầm lấy cô, trong lòng vô cùng mềm mại, ba mẹ, con không có phụ sự giao phó của hai người, con đã tìm được con gái của bạn hai người, ở thiên đường, hai người có thể yên nghỉ.

20 năm trước, vợ chồng nhà họ Tập và vợ chồng nhà họ Mặc, cùng gặp tai nạn máy bay, để lại di ngôn cho Tập Bác Niên, kêu anh tìm cô gái đeo ngọc hò lô mang về, anh tìm nhầm người, nhưng số phận không chặt đứt duyên phận của bọn họ.

Mặc Tiểu Tịch hết hồn nhìn anh: “Anh..... chính là anh trai kia?” Trời ạ! Cô nghĩ tới đôi mắt giống như ngôi sao kia, không phải đôi mắt trước mặt này sao!

Hàn Hàn khó hiểu nhìn ba mẹ, một tay ôm ba, một tay ôm mẹ, cười vô cùng rạng rỡ.

Tập Bác Niên và Mặc Tiểu Tịch nhìn nhau cười, trog lòng đã hiểu rõ tất cả, đám mây ở chân trời, nhuộm đầy màu sắc cho bầu trời, giống ba mẹ ở thiên đường, nở nụ cười chúc phúc!

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Vợ: Cô Gái, Yêu Phải Em Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.